
MASKENİN ARDINDA
GERÇEKLERDEN
ÇOK DAHA FAZLASI VAR
ÖLÜMCÜL
SIRLAR
ROBERT BRYNDZA
BİR DEDEKTİF ERİKA FOSTER ROMANI
YABANCI

Bu kitap Ninova Library Time ekibi adına taranmıştır. Kitabı bize @ninovalibrary_bot üzerinden ulaştıran arkadaşın emeğine sağlık ❤️

İnsan en az kendi karakterinde konuşurken kendisidir.
Ona bir maske verin, size hakikati söylesin.
—OSCAR WILDE

Ninova
Library

BİR

Noel arifesinin geç saatleriydi. Marissa Lewis, Brockley'de trenden inip platforma ayak bastı ve sarhoş kalabalıkla beraber üst geçide doğru ilerledi. İlk kar taneleri havada tembelce burgaçlar çiziyordu. Bir an evvel evlerine ulaşıp kutlamalara başlamaya hevesli kalabalıkların içi heyecan ve alkolle doluydu.

Marissa mavi siyah saçlı, menekşe gözlü, vücudu kum saati şeklinde, güzel bir kadındı. Annelerin oğullarını uyardıkları türden bir kız olmaktan gurur duyardı. Burlesk dansçısı olarak sahne aldığı Londra'daki şu gece kulübünden eve dönüyordu ve üzerinde kürk biyeli, siyah, uzun, vintage bir kaban vardı. Tenini solgun gösteren ağır bir makyaj yapmış, takma kirpikler takmış ve dudaklarına kan kırmızısı bir ruj sürmüştü. Üst geçidin basamaklarına ulaştığında, önündeki birkaç erkek dönüp onu açlıkla süzdü. Marissa adamların bakışlarını takip edince uzun kabanının alttaki düğmelerinin açıldığını ve merdivenden çıkarken, gösterisi için giydiği uzun çoraplarıyla jartiyerini gözler önüne serdiğini gördü. Kocaman pirinç düğmeleri iliklemek için durduğunda insanlar iki yanından akın akın ilerlemeye devam ettiler.

"Umarım o kürk sahtedir," diye homurdandı biri arkasından. Marissa arkasına baktığında kemikleri sayılan genç bir kadın ve en az onun kadar zayıf erkek arkadaşıyla karşılaştı. İkisinin de üstünde pejmürde kışlık montlar vardı ve kadının uzun saçları yağ içindeydi.

"Evet, sahte," diye çıkıştı Marissa, yalanını maskeleyen baş döndürücü bir gülümsemeyle.

"Bana gerçek gibi göründü," dedi genç kadın. Erkek arkadaşı ağzı hafifçe aralanmış vaziyette, Marissa'nın düğmelerini iliklemekle meşgul olduğu kabanından görünen dantelli çorabıyla jartiyerine alık alık bakıyordu.

"Frank!" diye patladı genç kadın ve erkek arkadaşını çekiştirerek basamakları tırmanmaya koyuldu.

Marissa'nın kabanının biyesindeki kürk *gerçekti*. Soho'daki bir ikinci el vintage mağazasında sudan ucuza görünce kaçırmamıştı. Yanında da o esnada koluna asılı olan makyaj çantasını almıştı.

Marissa kalan basamakları da çıktı ve üst geçitten geçti. Aşağıdaki tren rayları ay ışığında parlıyordu ve çatıların üstü inceden karla örtülmeye başlamıştı. Üst geçidin sonuna yaklaştığında az önce dikkatini çeken iki genç adamın en üst basamakta oyalanarak beklemekte olduklarını gördü. Nabzı hızlandı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu daha uzun olanı kolunu uzatarak. Kızıl saçlı, al yanaklı, sakalsız, yakışıklı bir tipti. Üç parçalı bir takım elbise ve taba rengi uzun bir kaban giymişti. Taba rengi deri ayakkabıları parlıyordu. Arkadaşı daha kısa boyluydu ve neredeyse uzun boyluyla bir örnek giyinmişti fakat tip açısından diğeri kadar şanslı değildi.

"Böyle iyiyim," dedi Marissa.

"Yerler kaygan," diyerek diretti adam kolunu zorla Marissa'nınkinin altına sokarak. Şimdi aşağı inen merdivenin yarısını tıkıyorlardı. Bir anlığına Marissa adamı süzdü ve yardım teklifini kabul etmenin durumu kolaylaştırabileceğine karar verdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve adamın koluna girdi. Daha kısa boylu olan adam makyaj çantasını almaya davrandı ama Marissa başını iki yana sallayarak gülümsedi. Marissa'yı aralarına almış, merdivenden inerlerken ayaklarının altındaki tuzlar çatır çutur etti. Bira ve sigara kokuyorlardı.

"Manken misin?" diye sordu uzun boylu olanı.

"Hayır."

"M.L. neyin kısaltması?" diye sordu kısa boylu olanı makyaj çantasına işlenmiş harflere işaret ederek.

"Adımla soyadımın baş harfleri."

"Yani? Adın ne?"

"Ben Sid, bu da Paul," dedi uzun boylu adam. Paul sırıtarak iri, sarı dişlerini gözler önüne serdi. Basamakların sonuncusundan da indiler ve Marissa onlara teşekkür edip kolunu adamınkinden kurtardı. "Bir içki içmeye ne dersin?"

"Teşekkürler ama eve geç bile kaldım," dedi Marissa. Adamlar yine merdivenin yarısını tıkamışlardı ve kalabalık sel gibi yanlarından akıp gidiyordu. Bir an öylece dikildiler. Bekliyor, durumu tartıyorlardı.

"Hadi ama, Noel vaktindeyiz," dedi Sid. Marissa geriye doğru bir adım atarak onlarla arasına trenden inen yolculardan birkaçını koydu. "Seni evine de bırakabiliriz?" diye ekledi Sid insanları itip kakarak Marissa'nın yanına gitmeye çalışırken. Paul bir delikanlıyı iterek kalabalığın içinde kendine yol açtı ve o da Marissa'ya doğru hareketlendi. Boncuk gibi gözleri hem delici hem de boş bakıyordu.

"Hayır. Gerçekten. Eve gitmeliyim ama teşekkür ederim, çocuklar. Mutlu Noeller."

"Emin misin?" dedi Paul.

"Evet, teşekkürler."

"Seninle bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye sordu Sid.

"Ne?"

"Sadece birlikte bir *selfie*; güzel kızları severiz. Ayrıca geceleri soğuk yataklarımızda bir başımıza yatarken bakacak bir şeyimiz olur."

Ona bakış şekilleri Marissa'ya kurtları düşündürdü. Aç kurtları. İki yanında durup ona iyice sokuldular. Sid iPhone'unu çıkarıp ardı ardına *selfie*ler çekerken Marissa arka tarafında bir el hissetti. Derken parmaklar kalçalarının arasına doğru hareketlendi.

"Harika," dedi adamlardan uzaklaşarak. Ona fotoğrafı gösterdiler. Marissa'nın gözleri fal taşı misali açık çıkmıştı, yine de hissettiği kadar korkmuş görünmüyordu.

"Gerçekten harika bir vücudun var," dedi Sid. "Seni bizimle bir içki içmeye ikna edemeyeceğimizden emin misin?"

"Votkamız, Malibu'muz, şarabımız var," dedi Paul. Marissa üst geçitten yana baktı ve hâlâ birkaç yolcunun oradan geçmekte olduğunu gördü. Tekrar adamlara döndü ve yine zoraki bir gülümseme takındı.

"Üzgünüm, çocuklar. Bu gece olmaz."

Başını kaldırıp yukarı, küre şeklindeki plastik muhafazasının içindeki güvenlik kameralarından birine baktı. Adamlar bakışlarını takip ettiler. En nihayetinde durumu çaktılar ve yanından ayrıldılar.

"Amma da kendini beğenmiş bir sürtüktü," dediğini duydu Paul'ün. Biraz geride kaldı, derin bir oh çekti ve iki adamın kaldırımın kenarındaki bir arabaya doğru seğirtmelerini izledi ama arkalarını dönüp ona baktıklarında bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Kahkaha attıklarını, arabanın kapılarını çarparak kapattıklarını ve ardından motoru çalıştırdıklarını duydu. Ancak araba kaldırımın kenarından ayrılıp istasyonun önündeki cepten çıktığında nefesini hâlâ tutmakta olduğunu fark etti.

Nefesini verdi ve sona kalan birkaç yolcunun da merdivenden indiğini gördü. Derken gözü en tepede duran, ellilerinin başında, uzun boylu, yakışıklı adamla son derece solgun görünen eşine takıldı.

"Kahretsin," dedi alçak sesle. Koşar adım kendini yan yana dizilmiş bilet otomatlarından birinin önüne attı ve pürdikkat ekrana bakar gibi yaptı.

"Marissa! Seni gördüm!" dedi alkolden kalınlaşmış bir kadın sesi. "Gördüm seni, sürtük!" Kadın ona yetişmek için merdivenden paldır küldür indi.

"Jeanette!" diye bağırdı adam.

"Bizi rahat bırak," diye bağırdı kadın. Marissa'ya uzandı ama

temas etmesine ramak kala durdu. İşaretparmağını Marissa'nın suratından üç santim ötede salladı. "Ondan uzak duracaksın!"

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Suratı kızarmış ve şişmiş, kırmızı ruju dudaklarının etrafındaki, sigara tiryakilerine has kırışıklıkların içine dolmuştu.

"Jeanette!" diye tısladı adam. Nihayet kadına yetişmiş, onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Karı koca aşağı yukarı aynı yaşta olmasına rağmen adamın haşin, yakışıklı bir suratı vardı. Bu durum Marissa'ya zamanın erkeklere daha merhametli davranabildiğini hatırlattı.

"Yolunuza çıkmamaya çalışıyorum ama aynı sokakta oturuyoruz. Yollarımız mecburen kesişiyor," dedi Marissa tatlılıkla gülümseyerek.

"Kevaşenin tekisin!"

"Barda mıydın, Jeanette?"

"Evet!" diye hırladı kadın. "*Kocamla.*"

"Sen ayık görünüyorsun, Don. Ben de sarhoş gözlüğüne asıl ihtiyacı olanın sen olduğunu sanırdım."

Jeanette, Marissa'nın suratına bir tokat atmak için elini kaldırdı ama Don onu bileğinden yakaladı.

"Bu kadarı yeter. Neden şu dilini tutamıyorsun, Marissa? İyi olmadığını görüyorsun," dedi.

"Burada yokmuşum gibi konuşmayı kesin," dedi Jeanette peltek peltek.

"Hadi, gidiyoruz," dedi Don. Neredeyse bir hasta gibi kadını oradan uzaklaştırdı.

"Siktiğimin orospusu," diye mırıldandı Jeanette.

"Seks için kimseden para aldığım olmadı!" diye bağırdı Marissa. "Don'a sor!"

Don suratında kederli bir ifadeyle dönüp ona baktı. Marissa adamın alkolik karısına mı yoksa kendine mi üzüldüğünü kestiremedi. Jeanette'in kaldırımın kenarındaki arabaya binmesine yardım edip onu yolcu koltuğuna oturttu. Onlar arabalarıyla çekip giderlerken Marissa gözlerini yumup Don'la yaşadıklarını

anımsadı. Gece geç saatte, annesi uyuduktan sonra kapısını çalışını... Birlikte sessizce yatak odasına geçişlerini... Sevişirlerken sıcak vücudunun teninde bıraktığı hissi...

Gözlerini tekrar açtığında son yolcuların civar sokaklara dağıldığını ve orada yalnız olduğunu gördü. Lapa lapa kar yağıyordu ve kar taneleri istasyonun içinde bulunduğu parkın etrafına yerleştirilmiş parlak ışıklara yakalanıyordu. Marissa istasyonun önündeki cebe çıktı ve Foxberry Yolu'ndan sağa döndü. Evlerin pencerelerinden ışıl ışıl Noel ağaçları görünüyor, karları ezen botlarının sesi yoğun sessizliği delip geçiyordu.

Yol ileride sertçe sağa doğru kıvrılıp Howson Yolu'na dönüştü. Marissa tereddüt etti. Karanlığa gömülmüş sokak önünde uzanıp gidiyordu. Lambalarının çoğu sönmüştü ve iki tarafı sıra evlerle kaplı beş yüz metre uzunluğundaki sokağı aydınlatmak iki sokak lambasına kalmıştı. Marissa bu yolu son trenin diğer yolcularıyla yürümeyi istemişti; onunla aynı yoldan giden birileri muhakkak olurdu ve onlar sayesinde yürüyüş boyunca kendini daha güvende hissederdi. Ne var ki Jeanette ve istasyondaki şu iki ucube planlarını altüst etmişti.

Marissa gölgelerin hâkim olduğu ara sokaklarda karanlık, boş pencerelerin arasından koşar adım ilerlemeye koyuldu. Kendini bir sonraki ışık havuzuna zor atıyordu. Sokağın sonundaki okul sayesinde gündüz gibi aydınlık olan Coniston Yolu karanlığın içinde göründüğünde derin bir oh çekti. Sola döndü, oyun parkından yürüdü ve karşıdan karşıya geçerek bahçe kapısının önüne geldi. Kapı açılırken gıcırdadı. Pencerelerin hepsi karanlıktı ve minicik ön bahçeleri gölgeler içindeydi. Marissa anahtarını çoktan hazırlamıştı fakat tam anahtarı kilide sokacaktı ki arkasından yumuşak bir küt sesi geldi.

"İsa aşkına! Ödümü kopardın, Beaker," dedi bahçe kapısının yanındaki büyük çöp tenekesinin tepesinde oturan bir kedinin kusursuz, koyu renkli hatlarını görünce. Marissa yanına gidip kediyi kucakladı. "Hadi. Dışarısı ikimiz için de çok soğuk." Beaker mırıldandı ve ona anlamlı, yeşil gözleriyle baktı. Marissa

suratını kedinin sıcak tüylerine gömdü. Kedi ona bir anlık huzur lütfettikten sonra kollarının arasında kıvrandı. "Tamam tamam, seni küçük bok çuvalı." Kedi kucağından atladı ve göz açıp kapayıncaya dek bahçenin yan tarafındaki çalıların arasına daldı.

Marissa anahtarı kilide sokmak için uzandı ama arkasındaki bahçe kapısı gıcırdayınca donakaldı. Belli belirsiz bir sürtünme sesi duydu. Bunu karı çiğneyen ayak sesleri takip etti. Marissa usulca o yana döndü.

Arkasında uzun, siyah trençkotlu bir karaltı vardı. Yüzü suratındaki gaz maskesinden ötürü görünmüyordu. Maskenin parlak siyah deriden biçilmiş başlık kısmı kafatasını sımsıkı sarmıştı. İki büyük, yuvarlak göz deliği boş boş Marissa'ya bakıyor, maskenin haznesi ya da nefes alma aparatı suratını göğüs hizasının hemen üstüne kadar uzatıyordu. Karaltı siyah eldiven takmıştı ve sol elinde uzun, ince bir bıçak vardı.

Marissa telaşla anahtarı kilide sokmaya davrandı ama karaltı üzerine atıldı, onu omzundan yakaladı ve sırtını sokak kapısına yapıştırdı. Gümüşi bir parıltı oldu, ardından maskenin göz deliklerine kanlar sıçradı.

Makyaj çantası yere düşerken Marissa elini boynuna götürdü ve ancak ondan sonra gırtlağındaki derin kesiğin korkunç acısını hissetti. Çığlık atmaya çalıştı ama tek yapabildiği lıkırtıyı andıran bir ses çıkarabilmek oldu ve ağzı kanla doldu. Ellerini kaldırdı. Karaltı bir parça sendeledikten sonra bıçağını tekrar savurdu ve parmaklarından ikisiyle kabanının kumaşını etine kadar kesti. Marissa nefes alamıyordu. Soluk almaya çalıştıkça da boğulur gibi sesler çıkarıyor ve etrafa kan sıçratıyordu. Karaltı onu kafasının arkasından yakaladı, patika boyunca sürükledi ve suratını bahçe kapısının tuğla kaidesine geçirdi. O anda yüzünde korkunç bir acı patlak verdi ve Marissa kırılan kemiğin sesini duydu.

Nefes almaya çalıştı ama öğürdü. Kanla dolan ciğerlerinde havaya yer kalmamıştı. Bu yabancının onu kapıdan küçücük bahçenin ortasına doğru sürüklemeye çalışmasını neredey-

se kayıtsızca izledi. Karaltı yalpaladı. Bir an düşecek gibi oldu ama sonra dengesini korudu. İki eliyle bıçağı sımsıkı kavrayıp Marissa'nın boynunu ve gırtlağını deşmeye koyuldu. Kanı kar örtüsüne oluk oluk akarken son nefesini vermek üzere olan Marissa gaz maskesinin iri, geniş göz deliklerinden gördüğü yüzü tanıdığını düşündü.

İKİ

Başmüfettiş Erika Foster'ın alarmı 07:00'da çaldı ve yatak örtüleriyle battaniyelerin derinliklerinden çıkan soluk tenli, ince bir kol alarmı kapattı. Yatak odası karanlık ve serindi. Sokak lambalarının ışığı üç yıldır değiştirmeye niyetli olduğu fakat evsahibine sorma fırsatını bir türlü bulamadığı kâğıt inceliğindeki jaluzilerden içeri süzülüyordu. Yatakta yuvarlandı, örtüleri üstünden attı, yalınayak banyoya gitti ve duşunu alıp dişlerini fırçaladı.

Ancak giyindikten, telefonunu, cüzdanını ve kimlik kartını cebine attıktan sonra o günün Noel olduğunu ve Binbaşı Paul Marsh'ın evinde öğle yemeğine davetli olduğunu hatırladı.

"Kahretsin," dedi gerisin geriye yatağına otururken. Elini kısa, sarı saçlarından geçirdi. "Kahretsin."

Çoğu polis memuru Noel günü öğle yemeğini mahalli amirle ve ailesiyle yeme davetini bir başarı olarak görürdü ama Erika için Marsh'la ilişkisi... *karmaşıktı.*

Erika genç bir çiftin bir dizi cinayet işlediği yürek burkan bir vaka üzerinde çalışmayı yeni bitirmişti. Hastalıklı oyunlarının bir parçası olarak Binbaşı Marsh'ın iki küçük kızını kaçırmışlardı ve Marsh'ın karısı Marcie kaçırma hadisesi sırasında saldırıya uğramıştı. Vaka tam teşekküllü bir insan avıyla sonuçlanmıştı. Kızlar Erika sayesinde kurtarılmıştı. Hâliyle Marsh'la Marcie'nin onu teşekkür mahiyetinde davet ettiklerinin farkındaydı ama tek istediği olanları unutmaktı.

Erika ayağa kalktı ve gardırobunun kapağını açarak neredeyse hepsi işte giymeye uygun olan az sayıdaki kıyafetine baktı. Özenle asılmış siyah pantolonların, hırkaların ve beyaz gömleklerin arasından mavi renkli, kolsuz bir elbise bulmayı başardı. Elbisenin askısını çene hizasında tutarak makyaj masasının aynasına döndü. Erika'nın boyu yalınayak bir seksendi. Güçlü, belirgin elmacıkkemikleri, iri kahverengi gözleri ve ıslak tutamlar hâlinde dik dik duran kısa, sarı saçları vardı. "İsa aşkına, resmen bir deri bir kemik kalmışım," dedi elbiseyi eskiden kıvrımlı olan vücuduna tutarken. Merhum kocası Mark'ın şifoniyerin üstünde duran fotoğrafına baktı. "Kimin Lean Cuisine'e ihtiyacı var ki? Dul kalmak insanın bel çevresinde mucizeler yaratıyor..." Esprisinin soğukluğu onu dehşete düşürdü. "Üzgünüm," diye ekledi.

Mark da bir polis memuruydu. Erika, Marsh ve Mark birlikte eğitim görmüşlerdi ama Mark altı yıl önceki bir uyuşturucu baskını sırasında hayatını kaybetmişti. Mark'ın fotoğrafı on beş yıl boyunca paylaştıkları Manchester'daki şu evin oturma odasında çekilmişti. Pencereden süzülen güneş ışığı huzmeleri kısacık kesilmiş sarı saçlarına vurarak altın rengi bir hale yaratıyordu. Yakışıklıydı. Gülümsemesi sıcacık ve bulaşıcıydı.

"Marsh'la Marcie'ye ne diyeceğimi bilmiyorum... Tek istediğim sayfayı çevirip yaygara koparmadan yoluma devam etmek."

Mark ona sırıttı.

"Öf, seni şaklaban! Bahane uydurmak için çok mu geç kaldım?"

Evet, diyordu gülümsemesi âdeta. *Hadi ama, Erika, oyunbozanlık yapma.*

"Haklısın, iptal edemem... Mutlu Noeller." İşaretparmağını önce dudağına, sonra da cama dokundurdu.

Erika az sayıda eşyayla dekore edilmiş açık mutfaklı oturma odasına geçti. Burada küçük bir kanepesi, televizyonu ve yarısı boş bir kitaplığı vardı. Mikrodalganın üstünde küçücük, plastik bir Noel ağacı duruyordu. Uzun yıllar boyunca televizyonun üstünde durmuştu ama düz ekranlar çıktığından beri gülünç gö-

rünmeden durabileceği yegâne yer mikrodalganın üstüydü. Erika kahve makinesinin düğmesine basıp perdeleri açtı. Otopark ve ötesindeki yol sokak lambalarının ışığında turuncu turuncu parlayan kalın bir kar örtüsünün altında kalmıştı. Görünürde ne bir insan ne de bir araba olunca Erika kendisini dünyadaki yegâne kişiymiş gibi hissetti. Yer seviyesinden esen bir rüzgâr kar tozlarını otoparkın duvarının dibindeki kar yığınına doğru süpürdü.

Erika kahvesini doldururken ev telefonu çaldı. Koşarak koridora gidip bir mucize yaşanması ve öğle yemeğinin iptal olması için dualar ederek telefona yanıt verdi. Ne var ki arayan Mark'ın babası Edward'dı.

"Yoksa seni uyandırdım mı, tatlım?" dedi insanın içini ısıtan Yorkshire aksanıyla.

"Hayır, uyanıktım. Mutlu Noeller."

"Sana da Mutlu Noeller. Londra soğuk mu?"

"Kar var," dedi Erika. "Doğrusunu söylemek gerekirse ancak bileğe kadar geliyor ama o kadarı da manşet olmaya yeter."

"Burada bir metre kar var. Bizim burada, Beverley'de daha bile çok." Sesi kırılgan ve gergin geliyordu.

"Isınabiliyor musun?"

"Evet, tatlım. Ateşi yaktım. Bugün biraz hovarda hissediyorum, o yüzden gün boyu yanık tutacağım... Seni göremeyeceğime üzülüyorum."

Erika vicdan azabı duydu.

"Yılbaşında gelirim. Birikmiş iznim var."

"Bugün seni çalıştırıyorlar mı?"

"Bugün çalışmıyorum. Paul Marsh'ın evine öğle yemeğine davetliyim... Ailesiyle birlikte olacağız. Başlarına gelenlerden sonra gönlüm hayır demeye elvermedi."

"O da kim, tatlım?"

"Paul, Paul Marsh..."

Hatta bir sessizlik oldu.

"Evet, elbette. Genç Paul. Acaba Ford Cortina'sını satmayı başarabildi mi?"

"Ne?"

"Onun karşılığında eline çok para geçeceğinden şüpheliyim. Tam bir külüstür. Gövdesindeki deliklere parmağını bile sokabilirsin."

"Edward, sen neyden bahsediyorsun?" dedi Erika. Marsh'ın kırmızı bir Ford Cortina'sı vardı ama bu seneler önce, doksanlı yılların başlarındaydı.

"Ah, evet. Gevezelik ediyorum... Önceki gece uykumu pek alamadım. Onlar nasıl? Başlarına gelenlerden sonra?"

Erika ne diyeceğini bilemedi. Telefonun kablosunu parmaklarına doladı. Edward neredeyse seksen yaşındaydı ama onunla tanıştığı günden beri zeki ve aklı başında bir adamdı.

"Daha çok erken. Onları... şeyden beri görmedim."

Arka planda su ısıtıcısının ıslığını duydu.

"Onlara çok selam söyle, tamam mı?"

"Elbette."

"Şimdi kapatıyorum, tatlım. Sabah kahvemi içip uyanmaya ihtiyacım var. Daha hediyelerimi de açacağım. Kendine dikkat et ve Mutlu Noeller."

"Edward, her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diyecek oldu Erika ama Edward telefonu çoktan kapatmıştı.

Bir anlığına telefona öylece bakakaldı, ardından pencerenin kenarına gitti. Yolun karşısındaki Viktoryen konak geniş ve süslüydü. Ayrıca sokaktaki evlerin geri kalanı gibi apartmana dönüştürülmüştü. Şimdi ışıkların çoğu yanıyordu. Erika pencerelerin birinden, büyük bir Noel ağacının etrafında hediyelerini açan iki küçük çocuklu bir çift gördü. Kalın kabanlı bir kadın yağan kara karşı başını önüne eğmiş, peşi sıra çektiği küçük siyah köpekle birlikte kaldırımda güçlükle yürüyordu. Erika telefonun başına geri döndü. Ahizeyi kaldırdı, sonra tekrar yerine bıraktı.

Hazırlandı ve saat on bire gelmeden dairesinden çıktı. Kar artık lapa lapa yağmaktaydı ve tüm dükkânlar kapalı olduğundan

günün insanın uykusunu getiren bir havası vardı. Erika birkaç çocuğun dışarıda kartopu oynadığını gördü.

Crofton Park tren istasyonunun yanına sıralanmış mağazaların önünden arabasıyla geçerken trafik yoğunlaşıp yavaşlamaya başladı. Çok geçmeden durma noktasına geldi. Arabasının silecekleri kuru karı temizlerken ciyaklıyordu. Derken gözü ileride yanıp sönen mavi polis ışıklarına takıldı. Bu keyfini az da olsa yerine getirdi; ona işi düşündürdü. Trafik kaplumbağa hızıyla akmaya başladı. Crofton Park Okulu'nu henüz geçmişti ki solundaki yollardan birinin iki polis aracıyla kapatılıp polis kordonuna alındığını gördü. Memur John McGorry rüzgârda çırpınan bandın yanında iki polisle konuşuyordu. Erika onlarla aynı hizaya geldiğinde kornaya bastı. Dönüp ona baktılar.

"Neler oluyor?" diye bağırdı camını indirirken. Bir kar serpintisi içeri akın etti ama Erika'nın umurunda bile olmadı. McGorry uzun, siyah kabanının yakasını dikleştirip ona doğru koştu. Yirmilerinin ortasında, yakışıklı ve genç bir adamdı. Koyu renkli saçları kâkül misali suratına düşer dururdu. Teni pürüzsüz ve solgundu. Yanakları soğuktan al al olmuştu. Erika'nın arabasının yanına geldiğinde eldivenli eliyle saçlarını geriye attı.

"Mutlu Noeller, patron. Güzel bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Erika'nın makyaj yapıp küpe taktığını gözden kaçırmayarak.

"Öğle yemeğine... Neler oluyor?"

"Genç bir kadın evinin önünde bıçaklanarak öldürülmüş hâlde bulundu. Bunu yapan her kimse cinnet getirmiş olmalı. Her yer kan içinde," dedi başını iki yana sallayarak. Trafik yavaştan hareketlenmeye başlayınca Erika'nın gaza basmasını bekleyerek tekrar kaldırıma çıktı. "İyi eğlenceler, ben de şimdiye dek paydos etmeyi umuyordum. Sen yarın çalışıyor musun?"

"Bugün nöbetçi başmüfettiş kim?"

"Peter Farley fakat şu anda Catford'daki bir üçlü bıçaklama vakasına bakıyor. Görünüşe bakılırsa insanlar sırf Noel diye birbirlerini öldürmekten vazgeçmiyor."

Önündeki araba hareketlenince arkasındaki panelvan kornaya asıldı. Erika kanın gövdeyi götürdüğü bir suç mahallinin, Noel günü Marsh'la öğle yemeği yemekten ne kadar dacazip olduğunu düşündü. Arkasındaki panelvan tekrar kornaya bastı. Erika vitesi geçirip arabayı kaldırıma çıkararak McGorry'nin yerinden sıçramasına neden oldu. Ardından kimlik kartıyla kabanını aldı ve arabadan indi.

"Beni şu suç mahalline götür," dedi.

ÜÇ

Erika kimlik kartını gösterdi ve McGorry'yle birlikte eğilerek polis kordonunun altından geçti. Sokak boyunca yürümeye koyuldular. Komşuların sabahın erken saatlerine has muhtelif kılıklarda kapı eşiklerinden olan biteni izledikleri, yolun sonundaki polis kordonuna aval aval baktıkları ve üniformalı polis memurlarının başka bir polis kordonunun etrafında fır döndüğü sokağın yukarısını görebilmek için boyunlarını uzattıkları köhne evlerin arasından geçtiler.

Öğle yemeği için giydiği topuklu ayakkabılar buz tutmuş kaldırımda kaydığından Erika, McGorry'ye yetişmekte zorlandı. Keşke hava daha iyi olsaydı, diye düşündü. Böylece ayakkabılarını çıkarıp yalınayak yürüyebilirdi.

"Yolu kapatmak için daha kötü bir gün olamazdı; akrabalarını ziyarete gelen bir sürü kişiyi geri çevirmek zorunda kaldık..." McGorry arkasına baktı ve Erika'nın yanındaki duvara tutuna tutuna sağlam adımlar atmaya çalıştığını gördü.

"Ne var?" dedi Erika, McGorry'ye yetiştiğinde adamın ona bön bön baktığını görünce.

"Yok bir şey. Topuklu ayakkabı giymişsin," dedi.

"İyi iş, dedektif."

"Hayır, harika görünüyorsun. Yani şık, gerçekten çok iyi..."

Erika kaşlarını çattı ve yürümeye devam edecek oldu ama ayağı kaydı. McGorry düşmesine ramak kala onu yakaladı.

"Koluma girmek ister misin?" diye sordu. "Ev sokağın sonuna doğru."

"Aslında istemem ama öylesi daha çabuk olur. Ayrıca üniformalıların önünde kıç üstü oturmak da istemiyorum."

McGorry'nin koluna tutundu ve ağır ağır yürümeye koyuldular.

"Bir keresinde ben de topuklu giymiştim," dedi McGorry.

"Öyle mi?"

"Hem de on beş santimlik stilettolardan. Hendon'dayken Noel vakti bir bağış gecesi düzenlemiştik. *Ciddi Olmanın Önemi*'nde Leydi Bracknell'i canlandırmıştım."

Buzda kayıp düşmeden yürümeye çalışan Erika o anki huysuzluğuna rağmen gülümsedi.

"On beş santimlik stiletto, öyle mi? Leydi Bracknell ağırbaşlı, mutaassıp ve yaşlı bir Viktoryen hanımefendi değil miydi?"

"Ayaklarım kırk altı numara. Ayağıma olan tek topuklu onlardı," dedi kürek gibi ayakkabılarına işaret ederek.

"Bağış gecesinde ne kadar topladınız?"

"Dört yüz yetmiş üç pound elli..."

"Madem öyle, şu Leydi Bracknell'i biraz görelim," dedi Erika.

"*El çantası mı?*" dedi McGorry sesini kaymak tabakadan yaşlı bir kadınmış gibi titreterek.

Erika başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Polisliği bırakmadığın iyi olmuş."

Sokağın sonuna yakın sıra evlerden birinin önündeki, rüzgârın etkisiyle balon gibi şişen başka bir polis kordonuna geldiklerinde McGorry'nin kolundan çıktı. Alçak bir duvar ve karla örtülmüş yüksek bir çalı çit evin ön bahçesini gözlerden gizliyordu. Açık bahçe kapısından, mavi renkli Tyvek tulumlarını çekmiş adli tıp görevlilerinin oluşturduğu kalabalığı gördüler. Polis kordonundaki memur Erika'nın kimlik kartına baktı.

"Nöbetçi başmüfettişe zaten haber verildi. Catford'daki bir üçlü bıçaklama vakasından ötürü sadece biraz geç..." dedi kadın.

"Madem o yok, ben varım," diye araya girdi Erika. Polis me-

muru başıyla onayladı ve kordonu kaldırdı. Erika ve McGorry kaldırımın kenarına park edilmiş adli tıp minibüsüne gittiler. Gri saçları kısacık kesilmiş, hızmalı, orta yaşlı, sert bakışlı, üniformalı bir kadın polis memuru ikisine de birer Tyvek tulum verdi. Erika ve McGorry kabanlarını çıkarıp minibüsün üstüne astılar.

"Mendebur hava! Sanırım donuyorum," dedi McGorry. Bacaklarını çabucak tulumun paçalarından soktu ve geri kalanını bir çırpıda ince takım elbisesinin üstüne geçirdi.

"Önceki gece eksi on ikileri gördü," dedi polis memuru. Erika minibüse tutundu, tek ayağının üstünde dengede durdu ve tulumu yukarı çekti ama sol topuğu kumaşa takılıp tulumun paçasını boylu boyunca yırttı.

"Kahretsin!"

"Ben onu torbalarım, siz bunu alın," dedi polis memuru eline yeni bir tulum tutuştururken. Erika tulumu alıp üzerine geçirdi ama yine aynı şey oldu. "Bilhassa böyle bir günde düz ayakkabı giymelisiniz," dedi polis memuru.

Erika ona ters ters baktı. O üçüncü tulumu alıp başarılı bir şekilde topuklu ayakkabılarının üstünden geçirirken McGorry nazikçe bakışlarını kaçırdı. Erika fermuarını çekti ve kapüşonlarını kafalarına taktılar. Bu defa sıra galoşlara geldi. Erika az biraz zorlansa da hazırlıkları tamamladıklarında bahçe kapısına doğru seğirtip küçücük, sıkış tepiş ön bahçeye girdiler.

Isaac Strong, yani adli patoloji uzmanı iki asistanıyla birlikte dar bir alanda çalışıyordu. Kırklarının başında, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Üçgen biçimli saç çizgisinden alnına dökülen koyu kahve saçları Tyvek tulumunun kapüşonunun altından görünüyordu. Her daim soru sorar gibi görünmesine yol açan uzun, ince kaşları vardı.

Genç bir kadının kanlar içindeki vücudu cumbanın altında sırtüstü yatıyordu. Uzun, siyah kabanının önü boylu boyunca açıktı. Gece hava sıcaklığında ciddi bir düşüş yaşandığından, sağa sola saçılmış kanları donarak yakut kırmızısı bir sorbe kıvamını almıştı. Gırtlağı kesikti. Altında biriken kanın en yoğun olduğu yer de

burasıydı. Kanlar sol bacağının yukarısına doğru sıyrılarak siyah çoraplarıyla jartiyerini gözler önüne seren yeşil renkli, ince, askısız elbisesini sırılsıklam etmiş, cılız, donuk bir püskürtü hâlinde tepesindeki cumbayla pencere pervazını kaplamıştı.

"Günaydın, Mutlu Noeller," dedi Isaac başını iki yana sallayarak. Karşılama cümlesi biçimsizce havada asılı kaldı. Erika genç kızın yüzüne baktı. Suratı hem madden hem de mecazen korku içinde donakalmıştı. Dudakları geriye doğru çekilmiş, ön dişlerinden biri diş etine yakın bir yerden kırılmıştı. Her ne kadar boş bakıyor olsalar da gözleri menekşe rengiydi ve ölümde bile çarpıcı bir güzellikleri vardı.

"Kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Erika.

"Marissa Lewis, yirmi iki yaşında," diye yanıtladı Isaac.

"Bu resmî bir kimlik teşhisi mi?"

"Bu sabah cesedini annesi buldu. Ayrıca cüzdanında bir de ehliyeti var."

Erika çömelip yakından baktı. Üstüne "M.L." harflerinin işlenmiş olduğu, kare şeklinde bir makyaj çantası çalı çitin dibinde yarısına kadar kara gömülmüştü ve yanında da yüksek topuklu, siyah bir ayakkabı duruyordu. İkisi de plastik sayılarla işaretlenmişti.

"Cesede dokunan oldu mu?"

"Hayır," dedi McGorry. "Olay mahalline ilk intikal eden üniformalı bendim. Onu bulan annesiydi ve kadın hiçbir şeye el sürmediğini söyledi."

"Ne zaman öldüğünü biliyor muyuz?"

"Aşırı soğuklar ölüm zamanını saptamayı zorlaştırıyor," dedi Isaac. "Boğazı çok keskin bir bıçakla kesilmiş. Bıçak derin bir kesik açarak boynunun her iki yanındaki karotid arterleri parçalamış. Bunun ani kan kaybına neden olduğunu görebilirsin. Kısa süre içinde kan kaybından ölmesi gerekirdi. Fakat sağ elinin işaretparmağı az kalsın kopacakmış ve başparmağında, ortaparmağında ve kollarında kendini korumak için ellerini kaldırdığına işaret eden kesikler var."

"Bahçe kapısı ya da evin sokak kapısı dışında bahçeden çıkış

yok," dedi McGorry. Erika pencereye ek olarak sokak kapısının rengi atmış mavi boyasının da ince, donmuş kan püskürtüsünden nasibini aldığını gördü.

"Bunlar onun anahtarları mı?" diye sordu Erika kalp şeklindeki anahtarlığa takılı anahtarları fark ederek.

"Evet," dedi McGorry.

Erika kısa bir anlığına gözlerini yumdu ve etrafı duvarlarla çevrili bu küçücük alanda bıçaklı bir manyak tarafından alt edilmenin neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Gözlerini tekrar açtı ve Marissa'nın suratına baktı.

"Burnu kırılmış," dedi.

"Evet. Sol elmacıkkemiği de öyle. Ayrıca ön dişini kapının kaidesine gömülü vaziyette bulduk."

Erika ve McGorry dönüp, orta yerine şu plastik sayılardan iliştirilmiş bahçe kapısının kaidesine baktılar. Tuğlalara yer yer kar kümeleri yapışmıştı. Bahçe kapısının yanında büyük bir çöp tenekesi duruyordu ve geri dönüşüm kutusu ağzına kadar boş votka şişeleriyle doluydu. Erika eve dönüp baktı. Perdeler örtülü, ışıklar sönüktü.

"Annesi nerede?"

"Komşusunun evinde," dedi McGorry çaprazdaki bir sıra eve işaret ederek.

"Kurbanın burada yaşadığından emin miyiz? Noel için annesini ziyarete gelmediğinden?"

"Bunu teyit etmemiz gerek."

"Kurbanı taşımakta zorlanacağız," dedi Isaac'in asistanlarından biri. Kan sıçramış bacaklardaki karı temizlemeyi henüz bitirmişti.

"Neden?" diye sordu Erika.

Adam başını kaldırıp ona baktı. İri, kahverengi gözleri içli içli bakan, ufak tefek bir adamdı. Cesedin altından başlayıp etrafa yayılan buz tutmuş büyük kan birikintisine işaret etti.

"Kan yüzünden. Kurbanın altındaki toprak tabakasına kadar donmuş."

DÖRT

Isaac, Erika'ya bahçe kapısına kadar eşlik etti. Başını kaldırıp gri, alçak bulutlara baktı.

"Hava bozmadan evvel onu götürmem gerek; kar geliyor," dedi. Erika arkasına dönüp cesede, Isaac'in asistanlarının onu çıkarmak için kana doymuş donuk toprağı özenle kazdıkları yere baktı. Her cinayet mahallinde kapıldığı dehşet ve heyecanın aynısını hissetti. Hayatında olup bitenlerin çoğu onun kontrolü dışındaydı ama bunu yapanın izini sürme gücüne sahipti. Ve öyle de yapacaktı.

"Sence otopsiyi ne zaman yapabilirsin?"

Isaac yanaklarını şişirdi. "Üzgünüm. Ancak birkaç güne. Birikmiş işlerim var; şüpheli ölümler açısından senenin en yoğun dönemindeyiz. Sana söylemiş miydim? Taşındım. Artık Lewisham Hastanesi'nin morgunda çalışıyorum."

"Ne zamandan beri?"

"Penge'deki morgu bir müteahhide sattıklarından beri. Birkaç hafta önce Parkside Yarımadası Konutları için büyük bir imza töreni düzenlendi. Geçtiğimiz hafta da taşındık. Tonla gecikmeye neden oldu."

"Parkside Yarımadası Konutları, Penge," diye tekrarladı Erika tek kaşını kaldırarak. Isaac de ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Ah, bir şey daha var," dedi Isaac sonra. "Kan lekeleri. Bunu

yapan kişi silahlı ve tepeden tırnağa kanla kaplı olmalı ama kan damlaları bahçe kapısında pat diye son buluyor."

"Bıçağı sildiğini mi düşünüyorsun? Veya bahçe kapısının önünde park hâlinde bekleyen bir aracı olduğunu?" diye sordu Erika.

"Orasını bulmak sana kalmış," dedi Isaac. "Otopsi konusunda seni bilgilendiririm." Ardından ön bahçeye geri döndü.

Erika ve McGorry, Tyvek tulumlarını çıkardılar, az önceki polis memuruna teslim ettiler ve eğilerek polis kordonunun altından geçip sokağa çıktılar. Soğuğa karşı kabanlarının düğmelerini iliklediler. Az evvel olay yerine gelen büyük polis destek aracı kaldırımın kenarına park etmeye çalışıyordu. Polis araçlarından biri ona yer açmak için harekete geçti ama kara saplanıp kaldı. Dönen tekerlekleri ciyaklamayı andıran bir ses çıkarıyordu.

"Yani muhtemelen aracı olan birini arıyoruz," dedi Erika. "Arabaya binip gitmiş. Fakat nereye?" Erika sokağın yukarısına ve aşağısına baktı. Ev sıranın sonundaydı ve yan cephesi bir ara sokağa bakıyordu. Coniston Yolu'na paralel uzanan Howson Yolu'ndaki evlerin arka bahçelerini görüyordu. "Derhal kapı kapı gezmeye başlamanızı istiyorum. Noel Günü pek çok kişi evinde olmalı. Bir şey gören olup olmadığını bilmek istiyorum. Ayrıca bölgedeki olası şüphelilerin bilgilerine ihtiyacım var: şiddet suçluları, benzer suçlardan hüküm giymiş ya da davası devam etmekte olan kimseler."

İki üniformalı polis memuru devriye aracına yardıma gelmişlerdi ve şimdi var güçleriyle itiyorlardı. Motor kükredi ve tekerlekler döndü.

"Bir sonraki yolun sonunda Fitzwilliam Estate'e çıkan bir demiryolu köprüsü var," dedi McGorry.

Erika başıyla onayladı. "Ev ev dolaşırken oraya da uğrayın ama oraya kim gidecekse dikkatli davransın." Fitzwilliam Estate'in fakir muhitlerdeki yüksek katlı belediye konutlarının pek çoğu gibi belalı bir yer olduğunu biliyordu. Sıra evlerin iki yanı boyunca

uzanıp giden ara sokaklara baktı. "Ayrıca şu ara sokaklara açılan bahçe kapısı olup olmadığına da bakmamız gerek..."

Devriye aracı kardan kurtulunca yoldan çekildiler. Araba süratle yanlarından geçti, sokağın sonundan sağa döndü ve okulun karşı şeridine park etti. Destek aracı kaldırımın kenarındaki boşluğa park etti ve kontağı kapattı. Ani sessizlikte bir fotoğraf makinesinin deklanşör sesi duyuldu. Erika, McGorry'ye döndü.

"Şunu duydun mu?" diye mırıldandı. McGorry başıyla onayladı. Başlarını kaldırıp çevredeki pencerelere baktılar ama hiçbir şey göremediler. Tam arkalarından bir hışırtı geldi. Erika döndü ve yolun karşısındaki, okulun oyun alanını çevreleyen parmaklıkların dibindeki yüksek meşe ağacının dallarının arasına baktı. Yirmilerinin başlarında gibi görünen genç bir adam dallardan aşağı kayıyordu. Oyun bahçesini çevreleyen metal parmaklıkların en tepesine bastı ve ara sokağa atladı. Pejmürde kılıklı, uzun sarı saçlı bir tipti ve boynundaki kayışa asılı uzun mercekli bir fotoğraf makinesi vardı. Erika'yla McGorry'ye baktı ve ardından karlı ara sokağın aşağısına doğru kaçmaya başladı.

"Hey! Dur!" diye bağırdı Erika. McGorry adamın peşine takılarak ara sokağın aşağısına doğru koşmaya koyuldu. Erika da onları takip etti. Genç adamın üstünde, o koşarken arkasından dalgalanan uzun bir kaban vardı. Bir çöp tenekesinin kapağına sıçradı ve arkasında ağaçların olduğu yüksek bir duvarı aştı. Saniyeler sonra McGorry çöp tenekesine ulaştı, kabanını çekiştirdi ve titreyen kollarıyla kendini yukarı çekti. Erika sarsak adımlarla düşe kalka onu takip ediyordu. Çöp tenekesine vardığı anda McGorry karla kaplı bir herdemyeşilin kalın dallarından birine tutunarak duvara tırmanıyordu.

Tam Erika, "Orada ne var?.." diye sormuştu ki McGorry atladı ve paldır küldür diğer tarafa düştü. Bunu bir bağırtı izledi. Duvarın üstündeki dallar sallanarak karlarını silkeledikten sonra hareketsiz kaldılar. Bağırtılar devam edince Erika içgüdüsel olarak elini cebindeki telsize attı ama orada değildi. Arkasına

dönüp ara sokağın yukarısına baktı ama olay mahallinin olduğu yol gözüne çok uzak göründü.

"Kahretsin, eğer bir yerini kırdıysa..." diye mırıldandı o durumda doldurulması gerekecek evrak yığınını düşünerek. Vicdan azabı çekmesine yol açan düşünceden silkinip kurtuldu, topuklu ayakkabılarını çıkardı, onları uzun kabanının ceplerine tıkıştırdı ve çöp tenekesine tırmanmak için kabanını yukarı çekiştirdi. Çöp tenekesinin kapağı ağırlığı altında içe doğru çöktü. Erika bacaklarından birini tuğla duvarın üzerinden aşırdı, düşmemek için herdemyeşilin dallarından birine tutundu ve o esnada tepesine daha fazla karın dökülmesine neden oldu. Diğer tarafta yer daha yüksekti. Erika duvarla sık ağaçlığın arasında kalan kuru yapraklarla toprağın üstüne yumuşak bir iniş yaptı. Ayakkabılarını tekrar ayağına geçirdi ve ağaçların arasından karlarla kaplı, geniş bir bahçeye çıktı. Bahçenin orta yerindeki kar örtüsü iki çift ayak izi tarafından altüst edilmişti. Az ileride iki büyük baraka, bir sera ve uzun, polietilen bir tünel vardı. Bahçenin yüksek duvarları civardaki sokaklardan gelen trafik seslerini bastırıyordu.

McGorry yavaşça barakalara doğru ilerlemekteydi. Erika'ya döndü, işaretparmağını dudağına götürdü ve iki barakadan eve daha yakın olanına işaret etti. Erika başıyla onayladı. Ev büyüktü ve dökülüyordu. Boyaları sıyrılmış sürme pencereler pislik içindeydi. Dolup taşmış çöp konteynerleri köşedeki yüksek bahçe kapısına ulaşımı engelliyordu. Evin arka kapısı pergoleli, küçük bir verandaya açılıyordu. Verandadan bahçeye inen basamaklarsa saksı doluydu.

Erika, McGorry'ye yetiştiğinde evin içinden aynı anda çalmaya başlayan saatlerin kakofonisi yükseldi. Sarışın delikanlı barakanın arkasında belirdi ve gerisin geriye duvara doğru koşmaya başladı. McGorry daha çabuk davranan taraf oldu ve onu bir çelmede yere serdi. Erika koşar adım yanlarına giderken ayakkabılarından biri ayağından fırlayınca sırtüstü kara yapıştı.

Delikanlı rahat durmayıp yumruklar savurmaya başlayınca,

"Sakin ol!" diye bağırdı suratına o yumruklardan birini yiyen McGorry.

"İn tepemden!" diye bağırdı delikanlı. Cılız bir tipti. Kedilerinkini andıran ince bir suratı ve birbirinden epey ayrık parlak mavi gözleri vardı. Erika ayağa kalkarken karda diğer ayakkabısını da kaybetti. McGorry havaya tekmeler savurup çırpınan genç adamı sıkıca tutmaya çalışırken karın altını üstüne getiriyordu. Derken genç adam dizginleri ele geçirdi ve McGorry'nin suratını kara bastırdı. McGorry çırpınmaya, ellerini kollarını savurmaya başladı. En nihayetinde fotoğraf makinesinin kayışını yakalamayı başardı ve ona asılarak oğlanın boğazını sıktı. Delikanlı, McGorry'nin kafasının arkasına bastıran ellerini çekip boğazını sıkan kayışı kavradı.

"Geri çekil!" diye bağırdı bir ses. "Bırak onu!" Turuncu bir tulum giymiş, etine dolgun, yaşlıca bir kadın elinde bir tüfekle verandanın en üst basamağında duruyordu. Açık vaziyetteki kır saçları omuz hizasını aşıyordu. Gözlerini olduklarından daha iri gösteren şişe dibi gibi camlı bir gözlüğü vardı. Tüfeğini onlara doğrultmuştu ve karı yararak üzerlerine ilerliyordu.

Erika ellerini kaldırdı. Yaşlı kadının gözlerinde deliliğin emarelerini gördü ve durumun aniden kırmızı alarm seviyesine geçtiğine karar verdi. McGorry öksürerek ağzına dolan karları tükürdü fakat kayışı hâlâ bırakmış değildi. Genç adam çılgınca boğazını tırmalıyordu.

"John. Bırak onu!" diye bağırdı Erika. McGorry fotoğraf makinesinin kayışını bırakınca delikanlı öksürerek karların üstüne yığıldı. "Ben Londra Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan Başmüfettiş Erika Foster ve bu da Memur John McGorry. Size kimliklerimizi gösterebiliriz ama silahınızı indirmeniz gerek... Derhal."

Kadın endişeli gözlerle bir Erika'ya, bir McGorry'ye baktı ama silahını indirmedi.

"O saldırdığınız *benim* oğlum ve *arazime* izinsiz girdiniz!"

"Biz polisiz ve oğlunuz bir suç mahalline izinsiz girip fotoğ-

raf çekti," dedi Erika. Kadının ne kadar ileri gideceğini merak ediyordu.

Kadın silahını indirmeden, "Joseph! Uzaklaş onlardan!" diye bağırdı tiz bir sesle. Joseph öksürdü ve sendeleyerek kadına doğru yürüdü. Üstü başı kar olmuştu.

"Elspeth!" diye bağırdı bir başka ses. Kadının arkasındaki kapıdan yaşlıca bir adam çıkageldi. Eksantrik üniversite profesörlerine benziyordu ve üzerinde mavi renkli uzun bir cübbeyle payetli, eski püskü bir bere vardı. Bir kayış yardımıyla kafasına tutturulmuş büyüteç yüzünden tek gözü kocaman görünüyordu. "Elspeth, indir hemen şunu!"

"Beyefendi, biz polisiz ve size kimliklerimizi gösterebiliriz," dedi Erika. Nabzı gittikçe hızlanıyordu. Acemilik edip şu duruma düştüğü için kendini aptal gibi hissediyordu ve yalınayak olduğunun farkındaydı. Ayakları soğuktan uyuşmaya başlamıştı. Adam tüfeği nazikçe Elspeth'in elinden aldı ve namluyu açtı.

"Dolu değil," dedi tam bir avlak bekçisi gibi tüfeği omzuna atarak. "Ayrıca silah ruhsatımız var."

"Oğlum, oğlum!" dedi Elspeth. Joseph'i kollarının arasına almış, ellerini boynunda gezdirip gözlerine bakarak oğlunu kendince muayene ediyordu. "Canını yaktılar mı? İyi misin?"

Joseph biraz afallamış ve dumura uğramış gibi görünüyordu.

"O hâlde silah neden o kadar el altındaydı?" diye sordu Erika. McGorry nefes nefese dizlerinin üstüne çöktü ve kar tükürdü.

"Eğer içeride bize katılırsanız bir güzel kurursunuz. Sonra da şu meseleyi çözeriz," dedi adam.

BEŞ

Erika ve McGorry verandada ayaklarını yere vurdular ve kabanlarındaki karları silkelediler. Ardından sıcak, samimi mutfağa buyur edildiler. Küçük bir çocukmuş gibi Joseph'in üzerine titreyen Elspeth oğlunu uzun, ahşap bir masanın başındaki sandalyelerden birine oturttu. McGorry köşede yanan ateşe yaklaştı. İçerisi Galler tarzı bir büfe ve etrafa iştah açıcı hindi kokuları yayan yeşil, geniş bir Aga'yla* çiftlik evlerinin mutfakları gibi dekore edilmişti.

"İzi çıkmış!" diye feryat etti Elspeth, Joseph'in kafasını yana yatırarak. Oğlan fotoğraf makinesini sımsıkı tutmuş, Erika'yla McGorry'ye ters ters bakıyordu.

"Lütfen oturun," dedi adam masanın başına iki sandalye daha çekerken.

"Silah ruhsatınızı görebilir miyim lütfen?" dedi Erika sandalyeyi görmezden gelerek.

"Elbette," dedi adam. Tüfeği şöminenin yanına dayayıp Galler tarzı büfenin çekmesini açtı.

"Bu yasal bir silah," diye diretti Elspeth, Joseph'in ıslak kabanını çıkarmasına yardım ederken. Ardından oğlunun omuzlarına bir havlu koydu. Erika, annesi kabanının kollarını çekiştirir-

* Dökme demirden yapılan, genellikle dört ila altı gözlü, ısı depolama prensibiyle çalışan bir tür fırın –*çn*

ken bile oğlanın fotoğraf makinesini bırakma niyeti olmadığını gözden kaçırmadı.

"Tam adınız nedir?"

"Soyadımız Pitkin. Benim adım David. Bunlar da Elspeth ve Joseph. Bugün göreve çağırılmayı beklemediğinizi sanıyorum," dedi adam çekmecenin altını üstüne getirirken başını kaldırarak. Ardından Erika'nın sırılsıklam olmuş, şekli şemaili kaymış ayakkabılarına işaret etti.

"Evet."

"Şık bir yere mi gidiyordunuz?"

O anda Erika öğle yemeğine gelemeyeceğini Marsh'a haber vermesi gerektiğini fark etti. Yine de David'i duymazlıktan gelip şimdilik bu düşünceyi kafasından attı.

"Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?"

"Ben bir oroloğum," dedi adam, deri kayışla kafasına tutturulmuş büyütece parmağının ucuyla dokunarak. "Duvar ve kol saatlerini tamir ederim. Gerçi itiraf etmeliyim ki barodan emekli olduğumdan beri bu işi hobi niyetine yapıyorum. Ah, işte buldum," dedi katlanmış bir kâğıt parçasını çekip çıkarırken.

"Avukat mıydınız?" diye sordu Erika. Bu durum keyfini kaçırmıştı.

"Evet. Otuz yıl avukatlık yaptım."

Erika ruhsatı alıp ayrıntıları gözden geçirdi.

"Bu Elspeth'in silahı. Benim de bir tane var. Ateş etmeyi severiz. Elbette hobi olarak."

"Bu usulüne uygun görünüyor," dedi Erika ruhsatı gerisin geriye adama uzatırken. "Ama eğer hobiyse silah neden o kadar el altındaydı?"

Joseph'in boynunu incelemekte olan Elspeth başını kaldırıp ona baktı. "Onu arkadaki ofiste kilitli bir dolabın içinde tutuyorum! Bahçemde sinsice dolaştığınızı gördüm. Burası artık eskisi kadar iyi bir muhit değil. Etraf uyuşturucu müptelasından geçilmiyor. Neredeyse gün aşırı bir yerler soyuluyor... Oğluma ne yaptığınıza bakın! Boynu fena moraracak."

"Başmüfettiş Erika Foster, İngiliz hukukunun makul güç kullanımı ilkesine dayanan meşru müdafaa hakkındaki hükümlerini size hatırlatmama gerek var mı?" dedi David.

"Bahçesinde gözüne kestirdiği herkese gündüz vakti çift namlulu bir tüfek doğrultuyor mu? Bana kalırsa biraz aşırıya kaçtı," dedi Erika.

"Pardon ama sanki burada değilmişim gibi konuşmanıza izin vermem. Hem de benim evimde!" diye çıkıştı Elspeth. "Alınmaca gücenmece olmasın diye kahvemi ve cevizli kekimi sizinle paylaşacaktım ama artık size zırnık koklatmam."

McGorry sırıtmamak için çaba sarf ederek başını çevirdi ama Erika durumun komik olduğu kanısında değildi. Joseph'in sıkıca tuttuğu fotoğraf makinesine el koyup bir an önce olay yerine dönmek istiyordu.

"Mahkemeler genellikle kişinin evinde ya da arazisinde tehdit edilmesinin korkutucu bir durum olduğu gerçeğini dikkate alırlar," dedi David. "Kişinin kendisini, malını ve sorumlu olduğu şahısları savunma hakkına sahip olması gerekliliği hukukun özünü..."

"Oğlunuzun ya da karınızın hayatı hiçbir şekilde tehlikede değildi," diyerek araya girdi McGorry.

"Öyle mi? Adınız nedir, genç adam?"

"John McGorry. Polis memuruyum."

"Memur John McGorry, neden oğlumu yasalara aykırı bir şekilde boynundan kavrayıp etkisiz hâle getirmeye çalıştınız?"

"Ben kimseyi..."

"Lütfen yalan söylemeyin. Joseph'in boğazını sıkmak için fotoğraf makinesinin kayışını kullandınız. Şüphelilerin ve vatandaşların boğazlanarak etkisiz hâle getirilmeleri yasalara aykırıdır. Eskiden polisler şüpheliler üzerinde mutlak güç kullanmakla ilgili eğitilirdi ama siz biraz genç ve deneyimsiz gibisiniz..."

"Ben sadece..." diyecek oldu McGorry. Sinirden yanakları kızarmıştı. Erika çenesini tutması için ona ters bir bakış attı.

"Kıdemli amiriniz de bunu biliyor olmalı," diye ekledi David.

"Elbette biliyorum," dedi Erika. "Ancak eğer bir polis memuru aşırı güce başvurursa o anki koşullardan yola çıkarak söz konusu güç kullanımına yönelik meşru bir neden gösterebilmelidir. Oğlunuzun memurumun suratını kara bastırarak kendisini boğmaya çalıştığı gerçeği de göz önünde bulundurulduğunda meşru müdafaaya yönelik bir aşırı güç kullanımı makul veya gerekli görülebilir. İnternetten bakabilirsiniz. Bu durum geçtiğimiz günlerde West Mercia Polis Teşkilatı'na yöneltilen bir bilgiye erişim özgürlüğü talebinde ayrıntılı bir şekilde ele alındı."

David kızgınlığını gizlemeye çalışsa da başarılı olamadı.

"Söylediklerinizin hiçbiri oğlumu neden takip ettiğinizi açıklamıyor?"

"Oğlunuz bir suç mahalline izinsiz girdi."

"Ne var ki bu ceza gerektiren bir kabahat değil," dedi David.

"Suç mahallinin fotoğraflarını çekiyordu..."

"Bu da ceza gerektiren bir kabahat değil."

Erika duraksadı ve suratında incecik bir gülümsemeyle adama baktı.

"Bir polis memurundan kaçtı."

"Evet. Bu yüzden hepimiz buradayız ve kendisi makul ölçüde sizinle işbirliği yapacak."

"Oğlunuzun fotoğraf makinesinde soruşturmamıza yardımı dokunabilecek bilgiler olabilir," dedi Erika. Az evvelki kovalamacadan ötürü kendini aptal durumuna düşürdüğü yetmezmiş gibi şimdi bir de kendisini ve McGorry'yi onları faka bastırmaya çalışan bu emekli avukata karşı savunmak zorunda kalıyordu.

"Suç mahalli nerede?" diye sordu David.

"Bu konuda yorum yapamam."

"Coniston Yolu'nun yukarısında bir ceset buldular," dedi Joseph. Yumuşak, kültürlü bir sesi vardı ve neredeyse Oxford İngilizcesiyle konuşuyordu.

"Ceset mi buldun?" diye sordu Elspeth oğlunun saçlarını havluyla kurulamayı bırakmadan.

"Hayır, anne," dedi oğlan onu başından atmaya çalışarak. "Cesedi *polis* buldu."

"Devam eden bir cinayet vakası üzerinde konuşamayacağımızı anlayışla karşılayacağınızı umarız," dedi McGorry.

"Cinayet olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu David.

"Cinayet mi?" dedi Elspeth.

"Kurban, Marissa Lewis'ti; biri onu kapısının önünde bıçaklayarak öldürmüş," dedi Joseph.

"Bunlar spekülasyon..." diyecek oldu Erika.

"Hayır. Ceset bulunduğunda oradaydım." Joseph kucağında duran fotoğraf makinesini korumacı bir tavırla kendine doğru çekti.

"Polisi aradınız mı?" diye sordu Erika.

"Telefonum yanımda değildi."

"Ama polis olay yerine intikal etmeden evvel suç mahallinin fotoğraflarını çektiniz?"

"Buna cevap vermek zorunda değilsin, Joseph. Ona Noel hediyesi olarak fotoğraf makinesi için yeni bir mercek aldık," dedi David.

"Bu muhitte cinayete kurban gidecek biri varsa muhakkak Marissa Lewis'tir," dedi Elspeth kafasını iki yana sallayarak.

"Karım da kendi düşüncelerini dile getiriyor," dedi David. "Bu da yasalara uygun, öyle değil mi?" Sakinliği insanın tepesini attıran cinstendi. Erika derin bir nefes aldı.

"Elbette yasalara uygun ama acaba karınız... Pardon, neden öyle dediğinizi açıklayabilir misiniz?"

Elspeth havluyu boş bir sandalyenin arkasına astı, istavroz çıkardı ve Erika'ya döndü.

"Buralarda Marissa Lewis'in namını duymayan yoktur. Anlarsınız ya? Adı çıkmıştı. Striptizci olarak çalışırdı."

"Onu çalışırken gördünüz mü?"

"Tabii ki görmedim! Hiçbirimiz görmedik!" David'le Joseph'e baktı ama adamlar başlarını iki yana sallayıp bakışlarını yere indirdiler. "Bana kuaförüm söyledi."

Erika'nın gözleri Elspeth'in omuz hizasındaki darmadağın, yağlı, kır saçlarına takıldı ve kuaförde ne yaptırdığını merak etti.

"Kuaförünüz kim?"

"Marissa Lewis'in en yakın arkadaşı, Sharon-Louise Braithwaite. Crofton Park istasyonunun yanındaki Goldilocks Saç Stüdyosu'nda çalışır. Marissa ondan... *gösterilerinden* birinin posterini kuaför salonuna asmasını istemiş. Poster dediği kendi fotoğrafıydı. Hem de üstünde ince çoraplardan, jartiyerden ve sutyenden başka bir şey yoktu!" Fotoğraf gözünün önüne gelince Elspeth başını iki yana salladı. "Ayrıca Marissa'nın birkaç ev ileride yaşayan evli bir adamla ilişkisi olduğunu ve aynı anda birden fazla adamla görüştüğünü de Sharon'dan öğrendim."

"Şu evli adamın adını biliyor musunuz?"

"Don Walpole. Jeanette adında bir karısı var. Her şeye rağmen hâlâ birlikteler."

Erika tekrar Joseph'e döndü.

"Yani sabahın erken saatlerinde Marissa Lewis'in evinin karşısındaki ağacın tepesindeydiniz ve fotoğraf çekiyordunuz? Peki neyin fotoğrafını çekiyordunuz acaba?"

"Gün doğumunun," dedi Joseph sırnaşık bir gülümsemeyle.

"Gün doğumunu yakalamak için ağacın tepesindeydiniz ama yolun karşı tarafındaki bahçede bir ceset olduğunu ve yolun polis memurları tarafından kapatıldığını görmenize rağmen oradan ayrılmadınız, öyle mi?"

"Cesedi ancak Marissa'nın annesinin çığlığını duyduktan sonra gördüm."

"Kaç sularıydı?"

"Bilmiyorum."

"Noel hediyelerimizi yediye on kala açtık," dedi David. "Kahvaltımızı ettik ve Joseph yediyi yirmi geçe civarında evden çıktı. Bugün gün doğumu 08:05'teydi."

"Şafak yeni yeni söküyordu, yani Marissa'nın annesi o sıralar evden çıkmış olmalı," dedi Joseph. "Saat takmıyorum."

"Neden kapıya çıktığını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Muhtemelen dibini gördüğü şişeleri geri dönüşüm kutusuna atmak içindir; o bir alkolik," dedi Elspeth. "Burası pek iyi bir muhit sayılmaz."

"Son birkaç gündür hava karlı ve kapalı. Size gün doğumunu görebileceğinizi düşündüren neydi?" diye sordu McGorry.

"Eğer tüm fotoğrafçılar böyle düşünseydi kimse doğru düzgün fotoğraf çekmezdi," dedi Joseph.

"Profesyonel bir fotoğrafçı mısınız?"

"*Profesyonel* kelimesi laf kalabalığından başka bir şey değil. Siz kendinizi profesyonel bir polis memuru olarak mı tanımlarsınız? Aşırı güç uygulayarak beni yere mıhladığınız sırada profesyonelce mi davranıyordunuz?"

McGorry ona doğru bir adım atarak, "Beni dinle, seni küçük bo–" diye lafa girdi. Erika bir elini kaldırdı.

"Joseph, vaktimizi boşa harcamayı bırak ve sorularımıza yanıt ver."

"Oğlum sorularınıza yanıt vermek zorunda değil!" diye bağırdı Elspeth.

"Genç bir kadın kapısının önünde vahşice bir saldırı sonucu hayatını kaybetti. Bu sabahı ailesiyle birlikte geçirmeliydi, oysa gırtlağı boylu boyunca kesilmiş hâlde karda öylece yatıyor. Suratındaki kemikler kırılmış, ayrıca cinsel saldırıya uğramış da olabilir," dedi Erika. "Joseph sorularımın hiçbirine yanıt vermek zorunda değil ama soruşturmamıza faydası dokunacak bir şeyler biliyor olabilir."

Joseph ilk defa huzursuzlanarak sandalyesinde kıpırdandı.

"Pekâlâ. Bir süre bahçelerini gözetledim. Çok geçmeden polisler geldi ve yolu kapattılar. Ne yapacağımı bilemedim. O ağaca tırmandığımda orası bir suç mahalli değildi ama indiğimde artık öyle olmuştu."

"Cesedin fotoğrafını çektin mi?"

"Hayır."

"Fotoğraf makinendeki fotoğraflara bakabilir miyim?"

"Hayır. Bu film takılan makinelerden," dedi Joseph makineyi havaya kaldırarak. Erika oğlanın yanına yaklaştığında fotoğraf makinesinin şu eski modellerden olduğunu ve dijital ekranı olmadığını gördü. Makineye uzandı ama Joseph ondan önce davrandı, makineyi ters çevirdi, arkasındaki kapağı açtı ve film rulosunu çekip çıkardı. Negatifi açtı ve masanın üstüne attı.

"Alın işte. Ortada incelenecek fotoğraf kalmadı. Hepsi gitti."

Erika ona boş boş baktı. Oğlanın hem kırılgan hem de sert sayılabilecek tuhaf bir surat ifadesi vardı. Meydan okurcasına Erika'nın bakışlarına karşılık veriyordu.

"Bence fazlasıyla işbirliği yaptık," dedi David. "Eğer sorularınız bittiyse Noel'i kutlamaya devam etmek istiyoruz."

Erika ve McGorry ön kapıdan çıktılar. Kar yağışı durmuştu ve yoldan vızır vızır araçlar geçiyordu. Dönüp arkalarına baktıklarında ev gözlerine tuhaf bir şekilde oraya ait değilmiş gibi göründü: Yüksek katlı, zarif sıra evlerin arasındaki daracık bir boşluğa sıkışıp kalmış, dökülen, çökmeye yüz tutmuş bir yapı.

"Gökten düşmüşe benziyor," dedi McGorry.

Erika ellerini ceplerine soktu ve soğuk yüzünden sırtını kamburlaştırarak ara sokaktan Coniston Yolu'na doğru yürümeye koyuldu.

"Tüm bunları raporuma yazmak zorundayım," dedi.

"Peki ya şu aşırı güç meselesini?"

"Şikâyette bulunacaklarını söylemediler ama bu şikâyetçi olmayacakları anlamına gelmez. Mendebur aptalın tekisin, John. Ne halt etmeye olayın o kadar dallanıp budaklanmasına izin verdin?"

"Saldırganlaşmıştı. Ben de onu tekme ya da yumruk yemeyeyim diye... sakinleştirmeye çalışıyordum. Tamamen içgüdüsel bir hareketti. Ayrıca şu bilgiye erişim özgürlüğü talebi sayesinde aşırı güç kullanımını meşru gösterebileceğimi söylemedin mi?"

"Yine de şikâyetçi olup sorun yaratabilirler. Hep uyanık olmalısın. Her daim eylemlerinin sonuçlarını düşünmelisin."

"Bu imkânsız."

"Elbette imkânsız fakat polis memuru olmak istiyorsan buna dikkat edeceksin. Kendini gereğinden fazla güç kullanacağın durumlara sokmaktan kaçınmalısın."

"Özür dilerim," dedi McGorry. Mahcubiyetten yanakları al al oldu.

"Sorun değil. Boktan bir dönemde yaşıyoruz, John. Herkes her şeyden inciniveriyor ve her defasında suçlu çıkan biz oluyoruz. Akıllı ol. Düşün. Raporumda o meseleden bahsetmemek için elimden geleni yapacağım..."

Artık ara sokağa girmiş, Pitkinlerin bahçesine dek devam eden yüksek duvarla aynı hizaya gelmişlerdi. Erika'nın gözü çöp tenekesinin arkasındaki bir şeye takıldı ve durdu.

"Ne oldu?" diye sordu McGorry.

Erika çömeldi ve cebinden çıkardığı küçük, şeffaf bir kanıt torbasıyla yerde duran plastik, küçük, siyah silindiri aldı. Doğruldu ve silindiri ışığa tuttu. Kanıt torbasıyla biraz cebelleştikten sonra plastik tüpün küçük kapağını açmayı başardı.

"Fotoğraf makinesi filmi," dedi McGorry'ye gülümseyerek.

"Kullanılmış mı?"

"Öyle olduğunu umuyorum. Film rulosunu çekip çıkarmadan evvel makineye göz atmayı başardım. O filmle yalnızca tek bir fotoğraf çekilmişti."

"Ağacın tepesindeyken bütün ruloyu doldurduğunu, ardından yenisini taktığını mı düşünüyorsun?" diye sordu McGorry umutla.

"Orasını filmi banyo ettirdiğimizde ve tüpü parmak izi taramasından geçirdiğimizde anlayacağız," dedi Erika.

ALTI

Erika ve McGorry, Coniston Yolu'na döndüklerinde kapı kapı soruşturma devam etmekteydi. Üniformalı polis memurları sokakta bir aşağı bir yukarı yürüyor, kapıları çalıyor ve kurbanın komşularıyla evlerinin önünde konuşuyordu. Kar yine bastırmıştı ve saat daha erken olmasına rağmen (15:00 bile olmamıştı) hava kararmaya başlamıştı. Sokaktaki polis varlığı pencerelerden görünen Noel ışıklarıyla tezat içindeydi.

Destek aracının orada durdular ve Erika, McGorry'den film rulosunu adli tıbba götürüp çabucak incelettikten sonra banyo ettirmesini istedi. Sonra işe koyulması için onun yanından ayrıldı. Destek aracından indiğinde, tekerlekli otopsi sedyesine yerleştirilmiş küçük, siyah bir ceset torbası dar kapıdan geçirilmekteydi. Herkesin durup izlediği kısa bir duraksama oldu. Erika ne kadar küçük göründüğünü düşündü. Ceset torbası adli tıp aracına yüklenip kapılar kapatılırken Isaac, Erika'ya bakıp başını salladı. Erika yorgunluktan ve depresyondan ibaret bir dalganın yaklaşmakta olduğunu hissetti ama var gücüyle direnerek onu yanına yaklaştırmadı. Derin bir nefes aldı ve olay yerine henüz gelen, mavi renkli uzun bir kaban giymiş, kısa küt saçlı, sarışın bir polis memurunun dikkatini dağıtmasına müsaade etti.

"Ben Memur Tania Hill, aile irtibat memuruyum," dedi elini uzatarak.

"Şimdiye dek vakayla ilgili bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Erika.

"Yalnızca genç kızın cesedini gördüm. Hayatım boyunca bunca donmuş kan gördüğüm olmamıştı," dedi kadın kabanının yakalarını dikleştirirken. "Görünüşe bakılırsa annenin durumu son derece hassas. Düşük gelirli, alkolden kaynaklı ciddi sağlık sorunları yaşıyor."

"Şu anda komşunun yanında. Gelebildiğine sevindim. Onunla konuşmak istiyorum," dedi Erika.

Karşıdan karşıya geçerek yepyeni UPVc pencereleri olan, kare şeklinde küçük ön bahçesine beton dökülmüş kutu gibi bir evin önünde durdular. Erika zili çaldı. Kapıyı kırmızı kadife bir tulum ve altın rengi tüylü terlikler giymiş, ufak tefek, orta yaşlı bir kadın açtı. Özenle kulakmemesi hizasında kesilmiş kar beyazı saçları suratındaki kırışıklıklarla tezat içindeydi. Sol elinde bir sigara tutuyordu.

Erika takdim safhasını geçtikten sonra kimlik kartlarını gösterdiler.

"Adınız nedir?"

"Kim soruyor?" diyerek savunmaya geçti kadın âdeta gülünç bir edayla. Sesinde sigara tiryakilerine has derin bir hırıltı vardı.

"Ben davanın Başmüfettişi Erika Foster," dedi Erika.

"Adım Joan Field."

"Sakıncası yoksa içeri girebilir miyiz?"

Joan kenara çekildi. Koridordaki lacivert yolluk pırıl pırıldı. "Ayakkabılarınızı çıkarın," diye ekledi kadın.

"Size Joan diyebilir miyim?" diye sordu Tania.

"Hayır, Bayan Field demenizi tercih ederim."

"Ben aile irtibat memuruyum," dedi Tania ayakkabılarını tırabzanın yanına bırakırken. "Burada bulunmaktaki amacım tamamen destek olmak. Mandy ile polis soruşturması arasındaki uçuruma köprü olmak için varım."

Joan onu tepeden tırnağa süzdü. "Uçuruma köprü olmak mı?

Görevi sadece telefonlara yanıt vermek olan biri için biraz süslü bir laf değil mi?"

Tania kinayeyi duymazdan geldi.

"Mandy nerede?"

"Mutfakta."

Kadının peşine takılarak ağır, kırmızı kadife döşeli, iki berjer ve tek üçlüden oluşan koltuk takımı ve gümüş rengi, küçük bir Noel ağacının bulunduğu ancak onlar dışında süslerden, fotoğraflardan ve yaşanmışlıktan eser olmayan bir oturma odasından geçtiler. Evin arka tarafında karla kaplı bahçeye bakan küçük bir mutfak vardı. Temiz fakat sıkış tepişti. Tavan ve duvarlar nikotinden sararmıştı. Eviyenin içinde hâlâ streç filme sarılı, donuk bir hindi yüzüyordu.

Marissa Lewis'in annesi, yani Mandy iriyarı bir kadındı. Pislik içindeki pembe eşofman üstü geniş cüssesini sımsıkı sarmıştı. Masanın başında oturuyor, iri kalçaları ahşap sandalyenin iki yanından taşıyordu. Erika'nın gözleri, Mandy'nin şişmiş ayaklarının sığması için ortasından kesilmiş eski eşofman altına kaydı. Yüzü solgundu. Gözleri kan çanağına dönmüş ve dolu doluydu.

"Mandy Trent?" dedi Erika.

"Marissa evlatlık değildi. O benim kanımı taşıyor," dedi Mandy tipinin Erika'yı şaşırttığını görünce. "Babasının soyadını aldı. Bense herif siktirip gittiğinde kendi soyadımı kullanmaya başladım... Marissa zayıflık genini ondan almış." Sesi acı yüklüydü.

"Sanırım ikiniz de çay istersiniz?" dedi Joan su ısıtıcısına doğru hareketlenerek.

"Lütfen," dedi Erika. Tania başıyla onayladı ve ikisi de birer sandalye çekti.

"Mandy. Aile irtibat memuru vasfıyla buradayım," dedi Tania elini kadının koluna koyarak. "Senin için zor bir dönem olacak. Bense sana yardım etmek ve olacakları açıklamak için hep yanında olacağım."

Mandy bir sigara yaktı ve dumanını Tania'nın suratına üfledi.

"Olacakları mı? Beni cesedi teşhis etmeye götürmek mi istiyorsunuz? Oydu."

"Birkaç soru yanıtlayabilecek durumda mısınız?" diye sordu Erika.

"Onu bu sabah, çöpü atmaya çıktığımda sokak kapısının önünde buldum. Orada öylece, çıtını bile çıkarmadan hareketsizce yatıyordu. Ama kan... Çok fazla kan vardı."

"Saatin kaç olduğunu hatırlayabiliyor musunuz?"

"Sekiz gibiydi."

"Marissa sizinle mi yaşıyordu?" diye sordu Erika.

"Evet. On altı yaşından beri ev işleri için bana para verir."

"Marissa'nın dün gece nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Dans gösterisi vardı ama nerede olduğunu hiç sormayın. Bir sürü yerde sahne alır, yani... alırdı. Burlesk dansçısıydı. Batı Yakası'nın dört bir yanındaki kulüplerde çalışırdı. Haftada en az birkaç gece."

"Ve dün gece hiçbir şey işitmediniz? Eve döndüğünü de duymadınız?"

"Hayır."

"Belli bir saate kadar eve dönmesini beklediniz mi?"

Mandy başını iki yana salladı. "Onu büyüterek üstüme düşeni yaptım, o artık bir yetişkin..."

"Kaçta yattınız?"

"Saat on gibi içim geçmiş."

"Hiçbir şey duymadınız mı?"

"Ne gibi?"

"Çığlıklar, ön bahçeden gelen sesler. Bir araç sesi?"

"Hayır."

"Onu bulduğunuzda Marissa'nın anahtarı dışarıdan kilide mi takılıydı?"

"Evet. Bunu polise de söyledim."

"22:00'a kadar oturma odasında mıydınız?"

"Evet, televizyon izliyordum. Bok gibiydi. Eskiden Noel arifelerinde doğru düzgün programlar gösterirlerdi."

"Marissa ne zamandır burlesk dansçısı olarak çalışıyordu?" diye sordu Tania.

"Üç ya da dört yıldır. İşleri iyiydi, epey rağbet görürdü. Gerçi dansçılıktan pek para kazanamıyor – kazanamıyordu. Ev işleri için bana verdiği parayı üç gün sonra borç isterdi."

"Elbiseleri epey tuzluya geliyordu," dedi Joan dolaptan fincanları indirirken. "Aksesuarlar, dans ederken giydiği kostümler. Tüyden yapılma büyük yelpazeler, başlıklar. Onları koyacak daha fazla yeri olsun diye Mandy arka taraftaki yatak odasına taşındı, öyle değil mi?"

"Arka taraftaki yatak odası tuvalete daha yakın, ayrıca ev işleri için ödediği meblağa da zam yaptım," diye açıkladı Mandy sanki kızına bir iyilik yaptığının kayıtlara geçmesini istemezmiş gibi. Erika neler döndüğünü çözemiyordu. Marissa'nın ölümü Mandy'de hiçbir duygu uyandırmamış gibiydi. Joan çay fincanlarıyla yanlarına döndü.

"Marissa'nın ciddi düşündüğü bir erkek arkadaşı var mıydı?" diye sordu Erika.

Mandy sigarasının dumanını üflerken pis pis güldü.

"Hiçbir erkekle işi ciddiye bindirecek kadar uzun takılmazdı. Mahalleden bir sürü herif peşinde dolanırdı. Ayrıca onu dans ederken seyretmeye gelen, ona hediyeler alan birkaç hayranı vardı..." Erika ve Tania bakıştılar. "Ölünün arkasından kötü konuşmak istemem ama kızım tam bir fahişeydi. Sırf bu sokakta düşüp kalktığı iki adam vardı. Üstelik ikisi de evliydi. Ayrıca eve aldığı heriflerin haddi hesabı da olmazdı. Kaldı ki bunlar bildiklerim. Bir de bilmediklerim vardır."

"Evli adamlar kimlerdi?" diye sordu Erika.

"Don Walpole, 46 numarada karısıyla yaşıyor. Marissa birkaç yıl evvel onunla düşüp kalkıyordu. O zamanlar daha on altı yaşındaydı..."

"Dedikodulara göre herif onunla on altıncı doğum gününden önce yatmış," diye araya girdi Joan başını bilmiş bilmiş sallayarak.

"Don Walpole sübyancı değil, Joan. Arzu ettiği şey tabakta sunulduğunda her herifin yapacağını yaptı. Marissa erkenden serpilen kızlardandı. On dört yaşına bastığında yirmisinde görünüyordu," dedi Mandy sönmek üzere olan sigarasının izmaritiyle bir tane daha yakarken.

"Peki ya diğer evli adam?"

"Ivan... bilmem kim..."

"Stowalski," dedi Joan.

"Evet. Polonyalı. Bankada biraz parası var. Muhtemelen Marissa'nın ondan hoşlanmasının nedeni de budur. Öyle yakışıklı falan değil. Solgun tenli, silik bir tip. Birkaç aydır takılıyorlar."

"Marissa'nın onu en son ne zaman gördüğünü biliyor musunuz?"

"Hayır. Birkaç hafta önce zili çaldı ama içeri girmedi."

"Marissa tam zamanlı bir burlesk dansçısı mıydı?"

Mandy başını iki yana salladı. "Hayır. Haftada birkaç saat, yolun öteki tarafındaki Hilly Fields'ta yaşayan yaşlı bir kadının işlerini görüyordu."

"Kadının adı nedir?"

"Elsa Fryatt," dedi Joan. "Doksan yedi yaşında. Elsa adına rağmen çok sosyetik bir kadındır. Arazilere bakan şu büyük evlerden birinde oturuyor."

"Marissa orada iyi iş tutturmuştu," dedi Mandy. "Tek işi kadının alışverişini yapmaktı. Hatta ihtiyar, arabasına binebilmesi için onu sigortalatmıştı. Öyle bakıcılık falan yaptığı yoktu. Bana kalırsa kadın Marissa'nın etrafında olmasından hoşlanıyordu. Tıpkı sert erkeklerden hoşlanan kadınlar gibi. Bence sıradan insanları epey eğlenceli buluyordu."

"Peki ya arkadaşları?" diye sordu Erika.

"Sanırım arkadaşlarının çoğu çoktan ölmüştür. Duymadınız mı? Kadın doksan yedi yaşında."

"Hayır, Marissa'yı kastettim," dedi Erika.

Mandy dumanını üfledi ve çayından koca bir yudum aldı.

"Burlesk camiasında birlikte çalıştığı kızların hepsi birer sürtükmüş, en azından Marissa öyle derdi fakat hâlâ görüştüğü bir okul arkadaşı var. Kuaförde çalışıyor. Sharon-Louise Braithwaite."

"Goldilocks Saç Stüdyosu'nda mı?"

"Evet, orada."

"Rica etsem Marissa'nın çalıştığı gece kulüplerinin bir listesini yapar mısınız?"

Mandy'nin altdudağı titredi. Gözlerini sildi.

"Lanet olsun, liste yapacak kadar sağlıklı düşünemiyorum. Ayrıca konuşurken sürekli geçmiş zaman kullanıyorsunuz: çalıştı, yaşadı..."

"Bu işi sonraya bırakabiliriz," dedi Tania, Mandy'nin koluna dokunarak.

"Ne zaman evime dönebilirim?" diye sordu Mandy kolunu çekerek.

"Adli tıp görevlileri geride soruşturmamıza faydası dokunabilecek delil kalmadığından emin olmak için evinizdeler. Soruşturmamızı tamamlar tamamlamaz size bilgi vereceğiz," dedi Erika. "Tania'nın size kalacak bir yer bulmasını ister misiniz?"

"Hayır, burada Joan'la kalırım," dedi Mandy. Joan başıyla onayladı ama pek sevinmişe benzemiyordu.

YEDİ

Tania'yla birlikte Joan'ın evinden çıkarlarken, "Bundan ne anlam çıkarıyorsun?" diye sordu Erika kabanının yakasını kaldırarak.

"Matem kendini farklı şekillerde gösterir," dedi Tania.

Erika kaşlarını çattı.

"Boş versene, bana martaval okuma. Bir sürü kederli akrabayla konuşmuşsundur. Orada hakiki bir düşmanlık vardı."

"İkisinden de. Gerçi Joan'ın Mandy tarafından yönlendirildiğini düşünüyorum. Mandy'nin borusu ötüyor. Üstelik kızından hiç hoşlanmıyor."

"Her cinayete kurban giden, akrabaları tarafından sevilecek diye bir şey yok."

"Annenin şüpheli olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Herkes şüphelidir. Adli tıp görevlilerinin kadının kıyafetlerine göz atmasını ve tırnaklarının altından sürüntü almasını istiyorum..." Erika genç, üniformalı bir polis memuruna el etti. Karşıdan karşıya geçip ön bahçeye doğru yürürken kadının suratı endişeli bir ifadeye büründü. "Adın ne?" diye sordu Erika.

"Kay Hornby, Memur Kay Hornby, han'fendi," dedi kadın.

"Olay yeri inceleme memurlarından birini yanına al. Gidip kurbanın annesi Mandy Trent'in kıyafetlerini torbalayın ve tırnak altlarından sürüntü alın."

"Emredersiniz, han'fendi... Şey, arabamda bir çift yedek spor ayakkabı var," dedi Erika'nın ıslanıp dağılmanın eşiğine gelmiş

topuklu ayakkabılarını fark ederek. Erika genç kadının siyah ayakkabılar içindeki ayaklarına baktı.

"Kaç numara giyiyorsun?"

"Otuz dokuz. İnsanın burnunun direğini sızlatan spor ayakkabılarından değiller. Onları araba sürerken kullanıyorum. Yalnızca öylesine bir düşünceydi." Genç kadın sanki haddini aşmış gibi tedirgin göründü.

"Teşekkür ederim. Çok memnun olurum," dedi Erika.

"Lafı bile olmaz, han'fendi. Bir koşu gidip getireyim."

Erika'nın telefonu cebinde titreşti. Telefonu çıkarıp sokakta birkaç adım ilerledi.

"Hâlâ ne cehennemdesin?" dedi Marsh. "Saat neredeyse dört oldu!"

"Üzgünüm. Bir suç mahalline çağırıldım. Genç bir kadın Crofton Park yakınlarındaki Coniston Yolu'nda, evinin önünde öldürüldü."

"Bugün görevde değildin."

"Destek çıkıyorum. Bir sürü polis Noel izninde..."

"Bunu ben de biliyorum!"

"Neden burada olduğumu açıklamaya çalışıyordum."

"Seni öğle yemeğine bekliyordum."

"Biliyorum, özür dilerim. Gelemeyeceğim. Kızlara hediye almıştım, o yüzden bir ara uğrayıp hediyelerini..."

"Sana, 'Seni öğle yemeğine bekliyordum,' dedim."

"Bir bir emir, öyle değil mi?"

"Hayır. Yalnızca seni görmek istemiştim; Marcie ve kızlar seni görmek istemişti..."

Marsh duraksadı. Sessizlik sürdü. Bir süre sonra Erika, Marsh'ın telefonu suratına kapattığını anladı. Vicdan azabı çekerek telefonu gerisin geriye cebine koydu. Karşıdan karşıya geçip Kay'in onu pembeli beyazlı bir çift koşu ayakkabısıyla beklediği destek aracına doğru seğirtti.

"Teşekkür ederim," dedi Erika.

"Çorap da var, ayakkabıların içinde."

Erika mahvolmuş topuklularını çıkardı ve Kay onu kolundan tutarken çoraplarla spor ayakkabıları giydi. "Ah, çok daha iyi. Tekrar teşekkürler."

Derken McGorry destek aracından indi. Kay'i fark etti ve gülümseyerek kaşlarından tekini kaldırdı.

"Ayakkabılarını gün içinde sana geri getiririm," dedi Erika.

"Sorun değil. İstediğiniz kadar kalabilirler," dedi Kay ve McGorry'yi başının tek bir hareketiyle selamlayarak adli tıp aracına doğru seğirtti.

"Senin kız arkadaşın yok muydu?" diye sordu Erika, McGorry'nin genç kadının arkasından nasıl baktığını görünce.

"Var," dedi McGorry. Biraz içerlemiş göründü.

"Her genç memure ille de cazibene kapılacak diye bir kaide yok. Bunu unutmasan iyi edersin."

"Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok."

Erika gözlerini devirdi. "Hadi, işe koyulalım."

Sokak kapısının önüne bir polis memuru konuşlandırılmıştı. Marissa Lewis'in cesedi ön bahçeden kaldırılıp götürülmüş ve ondan geriye koca bir donuk kan gölü kalmıştı. Bahçe yolundaki karlar temizlenmişti ve etrafa sıçrayan kan damlalarının izlediği yol sarı, küçük rakamlarla işaretlenmişti.

Evin içi darmadağındı. Mobilyaların hepsi eskiydi ve ortama rutubet ve kızartma kokusu hâkimdi. Oturma odasında minicik bir Noel ağacı vardı ve pislik içindeki mutfak tepeleme bulaşık doluydu. Merdivenler tavanın bel verdiği, köhne bir sahanlığa çıkıyordu. Kapılardan biri banyoya, diğer ikisiyse yatak odalarına açılıyordu. Erika ve John lateks eldivenlerini giydiler. Ön cephedeki yatak odasının, polislerin vızır vızır dolaştığı yola tepeden bakan bir cumbası vardı. Oda yeni boyanmışa benziyordu. Yeni mobilyalar ve çiçekli nevresim takımıyla derli toplu ve özenliydi. Duvarlardan birinin dibine üç terzi mankeni sıralanmıştı ve üçüne de tüylü kostümler giydirilmişti. Birinin üstünde siyah bir kor-

se vardı. Karşı duvardaki raflarda, polistiren kafalara giydirilmiş yedi peruk duruyordu. Pencerenin dibindeki tuvalet masasının üstü makyaj malzemesinden geçilmiyordu. Gömme dolabın önüne renk renk, yüksek topuklu ayakkabılar sıralanmıştı.

"Gazlı şöminede marşmelov mu kızartıyormuş?" diye sordu McGorry küçük şöminenin başına geçip mazgala yaslanmış, uçları marşmelov şeklinde kararmış çok sayıda ince metal çubuktan birini alarak.

"Bana kalırsa ateş yutmak için kullanılmışlar," dedi Erika onlara şöyle bir bakarak. Duvarda birkaç fotoğraf çerçevesi vardı. Bunlardan ilkinde Marissa içini gösteren, pembe bir iç çamaşırıyla koca bir şampanya kadehinin içinde uzanıyordu. Bir diğerinde siyah ince çorap ve jartiyer giyip meme uçlarına püskül takmıştı ve ucu yanan şu metal çubuklardan birini ağzına götürüyordu. Çerçeveletip duvara astığı son fotoğraf, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmayan genç, kaslı erkekler tarafından etrafı sarılmış Marissa'nın gümüş rengi bir korsenin içinde şezlongda uzandığı bir reklam afişiydi. En tepede koca harflerle aynen şöyle yazıyordu:

BAYAN HONEY DIAMOND'LA BİR GECE

14 TEMMUZ 2017

BETHNAL GREEN WORKING MEN'S CLUB

"Bu sahne ismi olmalı, Bayan Honey Diamond," dedi McGorry.

Erika'nın gözü ikinci mankenin üzerindeki siyah korsenin bel kıvrımına altın rengi iplerle işlenmiş elmas şekline takıldı. "Bu elmas logosu posterdekiyle aynı. Aynı işleme diğer iki kostümde de var," dedi diğer iki mankene de bakarak.

"Bayan Honey Diamond* için bir elmas," dedi McGorry o yana gelip parmağını nakşın üstünde gezdirerek.

---

* (İng.) Elmas *–çı*

"Bunun bir giyim markasına mı ait olduğunu yoksa sonradan mı işlendiğini öğrenmemiz gerek. İlk bakacağımız yer telefon kayıtlarıyla birlikte sosyal medya hesapları olacak."

"Adli tıp görevlileri evde dizüstü ya da masaüstü bilgisayar bulamadıklarını söylediler," dedi McGorry. "Cep telefonu da yokmuş. Ayrıca cesedin üstünde de telefon bulamadılar."

"Yani telefonu kayıp."

Erika gardırobun başına geçip kapağını açtığında Marissa'nın burlesk kostümlerinin devamını buldu. İki sutyene daha elmas logosu işlenmişti. Ayrıca birkaç parça gündelik kıyafet de vardı: kot pantolonlar, hırkalar, birkaç "mutaassıp" elbise ve ayakkabılar. Dolabın kapaklarından birine ünlü burlesk dansçısı Dita Von Teese'in çok sayıda fotoğrafının yanı sıra kendisinin devasa bir martini kadehinin içinde uzanırken çekilmiş bir fotoğrafı yapıştırılmıştı.

Erika ve McGorry gerisin geriye sahanlığa çıktılar, pislik içindeki küçük banyonun önünden geçtiler ve evin arka cephesine bakan ufak yatak odasına girdiler. Burası hepi topu bir sandık odası kadardı ve içeride tek kişilik bir yatakla bir de gardırop vardı. Yatağın üstüne kıyafet ve havlu dolu çöp torbaları yığılmıştı. Pencerenin pervazına bir saç fırçasıyla birkaç yüz kremi iliştirilmişti. Radyatöre rengi griye dönmüş, koca bir iç çamaşırı asılıydı.

"İsa aşkına," dedi McGorry iç çamaşırını olduğu yerden alarak. Erika ona ters bir bakış attı ama tek kelime etmedi. "En iyi odadan Marissa ve eşyaları için vazgeçmiş, öyle mi?"

"Ev işleri için ödediği meblağa zam yaptığını söyledi."

"Görünüşe bakılırsa burada uyumuyor."

Erika çöp torbalarının üstünde ince bir toz katmanı olduğunu gördü.

"22:00 sularında yatakta olduğunu söyledi."

"Kanepede uyuduğunu mu kastetti acaba?" diye sordu McGorry. Alt kata inip oturma odasına girdiler. Cumbanın önündeki kanepenin üstünde kırış kırış bir yatak örtüsüyle bir

de yastık duruyordu. Yerdeki ucuz, satıldığı mağazanın adını taşıyan, litrelik boş votka şişesine iki boş Pringles kutusu eşlik ediyordu.

"Kanepede uyuduğuna dair hiçbir şey söylemedi," dedi Erika. Pencerenin kenarına gitti. Cam pislikten, su izlerinden ve Marissa'nın kanından geçilmiyordu. Çift değil, tek camdı. Çürümüş çerçeveden içeri dondurucu bir esinti üfürüyordu. Dahası, dışarıdaki yoldan gelen gürültüleri gayet net duyabiliyorlardı.

"Belki de hatırlayamayacak kadar çakırkeyifti," dedi McGorry boş votka şişesine işaret ederek.

Erika destek aracının kapısının çarparak kapandığını ve çalı çitin ötesindeki yoldan geçen birinin karı çiğnerken çıkardığı garç gurç sesleri duydu. Katilin pusuya yatıp yatmadığını merak etti.

"Marissa'nın çığlık atmaya fırsat bulup bulamadığını merak ediyorum," dedi Erika, McGorry'den ziyade kendine.

SEKİZ

Erika'yla McGorry altı polis memurunun kısa bir mola verdikleri destek aracının yanına döndüler. Laklak ediyorlardı ama Erika'yı gördüklerinde sessizleştiler.

"Bana takılmayın," dedi Erika.

"Atıştırmalıklar geldi, han'fendi," dedi memurlardan biri, üzerinde büyük bir termosla bir yığın paketli sandviç duran köşedeki masaya işaret ederek.

"Teşekkürler. Adın ne?" diye sordu Erika.

"Memur Rich Skevington, han'fendi."

Erika ve McGorry kendilerine birer sandviç aldılar ve bardaklarını hâlâ dumanı tüten kahveyle doldurdular. Kâğıt bardağa dökülen kahvenin sesi o sessizlikte epey patırtı çıkardı. Erika etrafına baktı. Memurların hiçbirini tanıyamadı; hepsi çok genç görünüyordu.

"Kapı kapı soruşturmanın durumu hakkında bana güncelleme geçebilecek var mı?" diye sordu paketini yırttığı sandviçinden bir ısırık alırken.

"Don Walpole'dan ve Ivan Stowalski'den henüz yanıt alamadık. Cep telefonu numaralarını bekliyoruz," dedi Erika'ya ayakkabılarını ödünç veren genç memur Kay.

"Sokağın geri kalanından ne haber? İnsanlar yardımcı oluyorlar mı?" diye sordu Erika ağzını tıka basa dolduran kuru sandviçi yutmak için kahvesinden koca bir yudum alarak.

"Evlerin yarısı boş ama Marissa Lewis'i tanıyan mahalleliler Don Walpole'la olan yasak ilişkisinden de, karısından gizli Ivan Stowalski'yle yattığından da haberdar."

"Ne var ki jüri, karısının Ivan Stowalski'yi terk edip etmediğine henüz karar verebilmiş değil," dedi Rich. "Yan komşuları olan boncuk gözlü, ihtiyar bir kadın Noel'i kutlamak için adamın kuzeydeki ailesini ziyarete gittiklerini söyledi. Ayrıca kurbanın cep telefonunun atılmış olması ihtimaline karşı bahçeleri ve çöp konteynerlerini de arıyoruz ama şimdiye dek hiçbir şey bulamadık."

"Estate'teki ekip ne durumda?"

"Şimdi geldim," dedi bir başka polis memuru. Genç bir adamdı. "Olağan şüphelilerle konuştuk. Marissa Lewis'in namını duymuş birkaç delikanlıyla."

"'Namını duymuş' derken?" diye sordu Erika.

"Mahallenin motoru olarak –bunlar onların sözleri, benim değil– geçmişte adını epey duyurduğunu söylediler. Birinin sabıkası vardı, tecavüzden üç yıl yatmış. Bir diğeri saldırıdan ve ağır yaralamadan ceza almış. İkisi de tanıkları olduğunu, sabahın altısına kadar New Cross Gate'te, H20 adındaki bir gece kulübünde kafayı çektiklerini söyledi. Gece kulübünün güvenlik kamera kayıtlarına bakarsak görürmüşüz."

Erika gözlerini devirdi.

"*Haitch 20*. Orayı biliyorum. Onlardan kaç kere güvenlik kamerası kaydı istediğimizin sayısını unuttum. Neyse, o işe biri baksın..." Sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Bu sandviçlerin içinde ne var böyle?" dedi ağzının tıka basa dolu olmasına rağmen.

"'Noel Ziyafetinden Farksız sandviçler'. Benzin istasyonunda bir tek bunlardan vardı," dedi Rich.

Erika ağzındaki lokmayı sandviçin paketine tükürdü. "Hindiyle turna yemişini, hatta dolma içini bile anlayabiliyorum ama kim mendebur bir sandviçin içine fırında patates koyar ki?"

Erika sandviçinin geri kalanını çöp tenekesine attı. Gazabından korktuklarından gözlerini kaçıran ekibine baktı. Onunla aynı yaşlardaki polislerin tümü aileleriyle ya da diğer yarılarıyla zaman geçirmek için izin almışlardı. Erika devamlı çalıştığı polis memurlarını özlüyordu. Müfettiş Moss'u, Müfettiş Peterson'ı ve Çavuş Crane'i. Bir an için Noellerinin güzel geçip geçmediğini merak etti. McGorry'nin yanında olduğuna memnundu ama John ekibin nispeten çiçeği burnunda mensuplarından biriydi. Üstelik o bile evde bekleyen kız arkadaşının hışmına uğramayı göze alarak onunla kalmaya gönüllü olmuştu.

Erika'nın telefonu çaldı. Arayan tanımadığı bir numaraydı. Bu nedenle destek aracından indi. Dışarısı artık karanlıktı ve soğuk hava pençelerini genzine geçirdi.

"Selam Erika, ben Lee Graham."

"Selam, mutlu Noeller," dedi Erika.

"Sana da mutlu Noeller. Bugün kısa çöpü çeken talihli benim ve laboratuvardayım."

Erika, Lee'yi severdi. Metropolitan Polis Teşkilatı'nda hem bir adli tabip hem de bir bilgisayar uzmanıydı. Birkaç vakada birlikte çalışmışlardı. Kısacık bir süreliğine flört de etmişlerdi ama devamı gelmemişti. Erika adamın hâlâ yalnız olup olmadığını ve yalnız olduğu için mi Noel'de çalışmayı kabul ettiğini merak etti.

"Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu.

"Ne yazık ki bu kişisel bir telefon görüşmesi değil. Adını bir fotoğraf makinesi filminin banyo ettirilmesine yönelik acil talep formunda gördüm."

"Evet. En erken ne zamana hazır olur?"

"Çoktan hazır. Hepsini taradım ve şu anda fotoğrafları iş için kullandığın e-posta adresine gönderiyorum. Çıktılarını da normal postayla sana ulaştırırım."

"Teşekkür ederim. Bir ara sana bir içki ısmarlamalıyım."

"Umarım," dedi Lee.

Erika telefonunun bipliediğini duydu. "Sanırım e-postanı aldım."

"Pekâlâ, artık seni azat edeyim. Mutlu Noeller," dedi Lee ve telefonu kapattı.

Erika adamın gönderdiği e-postayı açtı ve ekranı aşağı kaydırarak ekteki fotoğraflara baktı. Çoğunlukla Marissa'nın yatak odasının karşısındaki ağacın tepesinden çekilmişlerdi. Marissa'nın yatak odası penceresinden gece vakti çekilmiş bir dizi fotoğraf vardı. Fotoğraflarda Marissa duştan yeni çıkmıştı. Önce havluya sarılı vaziyette görünüyor, ardından havluyu çıkararak külotunu giyiyordu. Tepeden, Marissa'nın cesedi karlar içinde yatarken çekilmiş üç fotoğraf daha vardı. Bunları daha daha alçaktan, ön bahçenin yakınlarından ya da içinden çekilmiş gibi görünen üç fotoğraf takip ediyordu.

"Joseph Pitkin, seni yalancı bok çuvalı," dedi Erika. Yeni yağan karın ön bahçedeki donuk kan birikintisini süratle örtmekte olduğu evin bahçe kapısına dek yürüdü. Orada durduğunda ağacın tepesindeki kalın ve çıplak dalları görebiliyordu. "Onu hep buradan mı dikizliyordun, Joseph?" Erika fotoğraflara tekrar baktı ve Lee'nin e-postanın sonuna bir not düştüğünü gördü:

Bu fotoğraf makinesinin sahibi ILFORD DELTA 100 Profesyonel 35mm film kullanıyor. Fotoğrafları banyo etmek için kullandığı bir karanlık odası olabilir. Lee.

Erika tam destek aracına dönecekti ki burnuna yanan plastiğin keskin kokusu çalındı. Etrafına bakındı ve Joseph Pitkin'in evine çıkan ara sokağın sonundan gökyüzüne dumanlar yükseldiğini gördü.

Erika ara sokaktan dumana doğru koştu. Oraya yaklaştıkça koku da yoğunlaştı. Pitkinlerin evinin arka duvarına vardığında herdemyeşillerden oluşan hattın ardından göğe yükselen dumanlar yoğunlaşıp koyulaşmıştı. Ödünç aldığı spor ayakkabılar sayesinde pek zorlanmadan çöp tenekesine tırmandı ve kendini duvarın üstüne çekti. Ağaçların arasından, Joseph'in uzun kabanıyla yanmakta olan bir yağ varilinin başına çöktüğünü gördü.

Yanı başındaki karların üstünde kâğıt dolu bir kutu duruyordu. Kutudan bir avuç dolusu kâğıt aldı ve onları varile attığı anda karanlık gökyüzüne alevler ve kıvılcımlar yükseldi. Arkasındaki evin pencereleri karanlıktı. Hâliyle onu aydınlatan tek şey alevlerin ışığıydı.

Erika kendini usulca duvarla ağaçların arasında kalan toprak parçasına bıraktı ve ağaçların arasından geçti. Joseph, Erika'nın karı çiğnerken çıkardığı garç gurç sesleri duydu.

"Her ne yapıyorsan dur. Hemen şimdi," dedi Erika. Joseph yağ variline dayalı küreğe uzansa da Erika ondan hızlı davrandı ve küreği elinden kaptı. Bir an için kaçmaya kalkışacağını sandı ama o McGorry'yi ararken adam kendini kıç üstü kara bırakıp kafasını ellerinin arasına aldı.

DOKUZ

"Burada Marissa'nın sürüyle fotoğrafı var," dedi Erika yağ varilinin yanında duran fotoğraf kutusunu karıştırarak. Marissa'nın burlesk gösterisini icra ederken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafını seçip aldı. McGorry karlara saçılmış fotoğrafları toplamakla meşguldü. Varilin içindeki ateş sönmüştü ama hâlâ sıcaklığıyla soğuk akşamın hakkından gelmeyi başarıyordu.

"Kodak reklamı gibi!" dedi McGorry, üzerinde külotundan ve meme ucu püsküllerinden başka bir şey olmayan Marissa'nın uzun, siyah bir eldiveni dişleriyle çıkardığı esnada çekilmiş bir fotoğrafına bakarken.

"Aptalca yorumlar duymak istemiyorum. Hepsini torbala yeter," dedi Erika. Dönüp eve baktı. Şimdi mutfağın ışıkları yanıyordu. Bir sandalyede oturan Joseph'in başında iki üniformalı polis memuru dikilmekteydi. Biri onunla konuşurken diğeri not alıyor, Joseph ise salya sümük ağlıyordu. "Sence gözyaşları gerçek mi?"

"Herif tam anasının kuzusu," dedi McGorry.

Joseph sakinliğini kaybetmiş ve saçını çekiştirmeye başlamıştı. Derken polis memurlarına bağırarak ayağa fırladı. Bunun üzerine içlerinden biri onu sandalyeye doğru öyle bir itti ki adam az kalsın tepetaklak gidecekti. Ardından polis de ona bağırmaya başladı. Erika lateks eldivenlerini çıkarıp bir sigara yaktı. Ateşten hiçbir şey kurtaramamışlardı ve varilin içindekiler

artık kapkara bir yığından ibaretti. Bir an önce harekete geçmeli ve Joseph'i sorguya alıp almayacağına karar vermeliydi. Joseph annesiyle babasının şipşak bir Noel içkisi için köşe başındaki arkadaşlarına gittiğini söylemişti. Erika saatine baktı. Akşam sekize geliyordu. Sigarasından derin bir nefes çektiği sırada telefonu çaldı. Bahçenin ucuna doğru yürüdü ve arayanın Marsh olduğunu gördü. Çağrıyı sessize alıp telefonunu gerisin geriye cebine atarken, yanan sigarasını yanlışlıkla yere düşürdü. Sigara karın üstünde yuvarlanarak ağaçların altında gözden kayboldu. Erika cebinden yine çıkarmak zorunda kaldığı telefonunun fenerini açarak ağaçların altına tuttu. Sigarayı ucu hâlâ yanar hâlde herdemyeşillerden birinin altında buldu. O anda, herdemyeşil sırasının sonlarına doğru toprağın kare şeklinde bir parçasının altüst edilmiş olduğu dikkatini çekti. Günün erken saatlerinde böyle değildi. Yağ variline dayalı duran küreği getirmesi için McGorry'ye seslendi.

McGorry yanına geldiğinde, "Bak," dedi. "Bu sabah duvarın üstünden atladığımızda toprak altüst edilmiş değildi. Kazmaya başla."

Erika fenerinin ışığını yere tutarken McGorry toprağı kazmaya koyuldu. Ne var ki plastiğe sarılı, küçük ve pis bir şeyi ortaya çıkarmasına birkaç kürek darbesi yetti. Erika temiz bir çift lateks eldiven takıp çukurun yanına çömeldi. Toprağı hafifçe silkeledi ve küçük bir kenevir reçinesi kalıbı bulacağını düşünerek çok sayıdaki streç film katmanını teker teker açmaya koyuldu. Açtığı son katman pembe renkli, değerli taşlarla süslü kılıfının içindeki bir iPhone'u gözler önüne serdi. Arkasına parlak Swarovski kristalleriyle "*Marissa*" yazılmıştı.

"Bak şu işe," dedi McGorry.

"Aynen öyle. Delikanlıyı sorguya alalım," dedi Erika. Kapalı olup olmadığına baktıktan sonra iPhone'u şeffaf bir kanıt torbasına koydu.

. . .

Eve geri dönüp mutfağa girdiler. David ve Elspeth Pitkin eve demin dönmüşlerdi.

"Bu haneye tecavüz de ne demek?" dedi David. Kalın kışlık kabanı ve ponponlu gri beresi hâlâ üzerindeydi. Elspeth, Joseph'in yanına gitti ve oğlunun gözyaşlarından yol yol olmuş suratını incelemeye girişti.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu ama oğlu ona boş bakışlarla karşılık verdi.

"Bay ve Bayan Pitkin. Akşamınız iyi geçti mi?" diye sordu Erika tatlı tatlı gülümseyerek.

David ona döndü. "Nedir bu olan biten?"

"Oğlunuz cinayet kurbanımızın fotoğraflarını bahçenizde yakarken yakalandı."

Elspeth kocasına ters bir bakış atsa da adam onu görmezden geldi.

"Fotoğraf çekmek yasalara aykırı değildir. Bu konuda uzlaştığımızı sanıyordum, Başmüfettiş Foster."

"Fakat cesedin üzerinden cep telefonunu çalıp ardından bahçeye gömmek yasalara aykırıdır." Erika kanıt torbasının içindeki cep telefonunu onlara gösterdi. "Buna delil saklama denir."

"Onu oraya koyanın siz olmadığınızı nereden bileceğiz!" diye bağırdı, yaşadığı duygu seli yüzünden sesi çatlayan Elspeth.

Erika iki üniformalı polis memuruna başıyla işaret etti. "Joseph Pitkin, sizi bir cinayet soruşturmasıyla alakalı olarak delil saklama şüphesiyle tutukluyorum..."

"HAYIR, HAYIR, OĞLUMA DOKUNMAYIN!" diye feryat etti Elspeth, polis memurlarının önünü kesmek için atılırken.

"...Sessiz kalma hakkına sahipsiniz ama sorgunuz sırasında bahsetmediğiniz bir konuyu mahkemede gündeme getirmeniz hâlinde savunmanız zarar görebilir. Söylediklerinizi mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir."

"Dün bütün gece bizimleydi! Dışarı adımını bile atmadı!" diye diretti Elspeth, Joseph'e uzanarak. Üniformalı polis memurlarından biri kadını kenara çekip Joseph'in bileklerini arkasın-

dan kelepçeledi. "Sakın bana dokunmayın! Beni darp etmeye kalkışırsanız gününüzü görürsünüz!" diye haykırdı bu defa kadın. Suratı kül rengine dönen David olan biteni izliyordu öylece.

"Lütfen, memur beyler, oğlum çok hassastır," dedi en nihayetinde.

"Telefonunu alın," dedi Erika. Polis memurlarından biri elini Joseph'in kabanının cebine sokup oradan bir akıllı telefon çıkardı. Telefonu Erika'ya uzattı. Erika telefonu kapatıp şeffaf bir kanıt torbasına koydu. "Bu evin didik didik aranmasını istiyorum. Yasaları bildiğinizden, arama izni çıkarmaksızın arama yapmam için oğlunuzun bana yeterli gerekçe verdiği konusunda benimle hemfikirsinizdir, öyle değil mi Bay Pitkin?"

"Lütfen! Onu hapse atmayın. Lütfen!" diye feryat etti Elspeth. Joseph polisler tarafından götürülürken David karısını zaptetmek zorunda kaldı.

ON

Lewisham Row karakolundaki nezarethane bodrum katındaydı ve kalın, çelik bir kapıyla karakoldaki ofislerin geri kalanından ayrılmıştı. Erika oraya vaktiyle "hücre" dendiğini hatırlamasına yetecek kadar uzun zamandır polislik yapıyordu. Ne var ki bu ifade karakolun en rutubetli ve iç karartıcı yeri olduğu gerçeğini saklayamıyordu: Koyu bir bezelye yeşiline boyanmış, sürgülü kapakları olan büyük çelik kapıların yan yana sıralandığı ince bir koridordan ibaretti.

O gün görev başındaki gözaltı çavuşu Ray Newton'dı. Kafası yer yer kelleşmiş, ufak tefek, tostoparlak, gür bıyıklı bir adamdı ve Joseph iki üniformalı polis memuru tarafından masasının önüne getirildiğinde onları bekliyordu.

"Üzeri tepeden tırnağa arandı," dedi Erika. "Avukattan haber bekliyoruz."

"Evet, genç adam," dedi Ray. Bir kâğıt tutucu çıkardı ve masaya kalın bir iple bağlanmış tükenmez kalemi Joseph'in eline tutuşturdu. "Birkaç evrak dolduracağız. Bu nedenle polis memurları kelepçelerini çıkaracaklar. Abuk sabuk davranışlar istemiyorum. Eğer bana iyi davranırsan sana misliyle karşılık veririm."

Joseph bir anda çılgına döndü ve bilekleri hâlâ arkasından kelepçeli olduğu hâlde debelenmeye başladı.

"Siz! Sizi gidi siktiğimin yavşakları!" diye bağırdı dönüp Erika'yla McGorry'yi görmeye çalışırken.

"Bu kadarı yeter!" dedi Ray.

"Beni tongaya düşürdüler! Ben hiçbir şey yapmadım! HİÇBİR ŞEY!"

"Onu sana bırakıyoruz," dedi Erika. McGorry'ye gitmeleri gerektiğini işaret etti.

Merdivenden çıktılar, kalın kapılardan geçtiler ve karakolun ana binasına girdiler. Merdivenin yanındaki otomatlarda durdular.

"Bu bir ilkti. Şimdiye dek Noel'de Y harfiyle başlayan o kelimeyle çağırıldığım hiç olmamıştı," dedi McGorry.

"Keyfini yerine getirip insanı kutlama havasına sokuyor, değil mi? Elinde sıcak bir içecekle ateşin yanı başında oturuyormuşsun gibi."

"Sabaha kadar hücrede ecel terleri dökmesini mi istiyorsun?" diye sordu McGorry.

"Onu sorgulamak için sabahı beklemek istiyorum," diye düzeltti Erika. "Kay üst katta telefonların kilidini açmaya çalışıyor."

Derken telefonu çaldı ve Erika, Pitkin ailesinin evindeki polis memurlarından biriyle kısa bir görüşme yaptı.

"Evin üst katında, Joseph'in yatak odasındaki küçük bir gardırobun içinde eğreti bir karanlık oda bulmuşlar ama ortalıkta fotoğraf yokmuş," dedi telefonu kapattığında.

"Biz onu enseleyene kadar hepsini yaktı," dedi McGorry.

"Kay elektronik cihazları incelemek açısından gerekli tüm adli eğitimleri almış. Herifin sorgusuna başlamadan evvel onun ve Marissa'nın telefonlarında ne olduğunu bilmek istiyorum. Umalım da dişe dokunur bir şeyler olsun."

"Biraz garip bir aile değiller miydi? Zaten sosyetikler hep biraz garip olurlar. O telefonu Marissa'nın adının yazılı olduğu kılıfla birlikte gömecek kadar aptal olabilir mi gerçekten?"

"İnsanların aptallığını hafife alma. Ayrıca parmak izlerini ara sokakta bulduğumuz plastik film kutusunun üstündekilerle karşılaştırmak istiyorum."

"Peki ya Marissa Lewis'in onca fotoğrafına ne demeli? Sence kadın Joseph'in fotoğraflarını çektiğinden haberdar mıydı?"

"Muhtemelen Marissa'nın gösterisine bilet almıştır."

"O hâlde fotoğrafları neden yaktı?"

Erika başını iki yana salladı. Bitkin hissediyordu.

"Telefonun Marissa'nın adına kayıtlı olduğunu teyit etmemiz gerek. Ayrıca Joseph hakkında daha fazla bilgi edinip edinemeyeceğimize bakalım. Sabıkası var mı? Falan filan." Kahvesini seçti ve kâğıt bardağın yuvasından düşüp dumanı tüten kahveyle dolmasını sessizce beklediler. "Mandy Trent, Marissa'nın münasebeti olan kişiler hakkında gayet açık davrandı. Fakat Joseph'ten bahsetmedi. Aile İrtibat Memuru Tania'dan ona tekrar sormasını isteyeceğim." Bardağını otomattan aldı.

"Elimizde onu cinayetle suçlamaya yetecek kadar delil yok. Ayrıca herifin tanığı var," dedi McGorry.

"Annesi."

"Dün gece olay yerinde olduğuna işaret edecek hiçbir şey bulamadık."

"Henüz. *Henüz* bulamadık. Otopsi, adli tıptan gelecek test sonuçları... Daha hiçbiri elimize geçmedi."

McGorry makineye para atıp kahvesini seçerken esnedi. Makine kahvesini doldururken Erika adamın yorgun suratına baktı. "Eve gidip biraz dinlenmelisin. Yarın sabah onu sorgularken burada olmanı istiyorum."

İkisi de kahvelerinden birer yudum aldı, ardından gerisin geriye tükürdüler.

"Bu mendebur şey de ne böyle?"

"Sığır kuyruğu çorbası," dedi McGorry suratını ekşiterek.

"Kahve düğmesine basmadın mı?"

"Bastım."

Bardaklarını makinenin yanındaki küçük çöp kutusuna attılar. Erika otomata birkaç bozukluk daha attı ancak bu defa sütlü kahvelerden seçti. Kahvesi hazır olduğunda bardağı burnuna götürdü.

"Bu mendebur şey de sığır kuyruğu çorbası. Kantini kapattılar ve bize bıraka bıraka sığır kuyruğu çorbası mı bıraktılar!"

"Makineyi doldururken hata yapmış olmalılar," dedi McGorry.

Erika gözlerini devirdi ve ikinci bardağı da çöp kutusuna attı.

"Bu ülkenin nesi var? Patatesli sandviçler, mendebur sığır kuyruğu çorbaları! Hayatımda sığır kuyruğu çorbası içen tek bir kişiyle bile tanışmadım. Nasıl oluyor da ikinci sınıf otomatların dünyasında çay ve kahveden sonra üçüncü seçenek olabiliyor?"

"Konservesini alabilirsin..."

"Ne?"

"Sığır kuyruğu çorbasından bahsediyorum. Ninemin sığır kuyruğu çorbası konserveleriyle dolu bir dolabı var. Ona bayılır."

Erika, McGorry'ye bakıp sırıttı.

"Hadi, yaylan. Evine gidip Noel yemeğini ye. Yarın görüşürüz," dedi.

Erika dördüncü kattaki ofisine çıktı. Burası küçük bir masanın, sandalyenin ve kitaplığın zor sığdığı daracık bir odaydı. Kay, Joseph'in akıllı telefonunun bağlı olduğu bir dizüstü bilgisayarda çalışıyordu.

"Üzgünüm, kahve makinesi bozulmuş ve personel mutfağında hiçbir şey yok," dedi Erika. "Ne durumdasın?"

"iPhone şifre korumalı. Mecburen Siber Suçlar Ekibi'ne göndereceksin. Gerçi onların şansının yaver gideceğini de hiç sanmıyorum. iPhone'u hacklemek sanal açıdan imkânsızdır. Ayrıca IMEI numarasından kontörlü bir hat kullanıldığını görüyorum."

"Bu da telefon kayıtlarını çıkarmayı güçleştirecek. Kahretsin."

"İyi haber şu ki Joseph Pitkin'in akıllı telefonu şifre korumalı değil." Kay ekrandaki bir pencereye işaret etti. Klasör indirilmiş dosyalarla doluydu. "Az evvel tonla video dosyası indirdim."

Erika'nın keyfi yerine geldi. Kendine bir sandalye çekti. Kay resim ve video dosyalarına tek tek tıklamaya başladı; bazıları epey kısaydı. Güzel bir yaz günü Joseph'in yatak odasının penceresinin önünde gerinen tekir bir kedi. Pofuduk örgülü ekmek tepsisini Aga'dan çıkarmaya uğraşan kırmızı suratlı Elspeth. Kedilere has oyuncu fakat ölümcül edayla bahçedeki çiçek saksılarının arasında kırmızı bir kelebeği kovalayan yine aynı tekir kedi.

"Hepsi pek albeniliymiş," dedi Erika. Kay bir sonraki videoya tıkladığında bilgisayardan öyle bir gürültü yükseldi ki ikisi de yerinden sıçradı. Ne olduğu anlaşılmayan bir şarkı çalıyordu. Video başlangıçta bulanık olsa da kısa süre sonra netleşti. Marissa Lewis kalabalık bir gece kulübündeki küçük bir sahnedeydi. Arkasında kırmızı kadife bir perde asılıydı. Video seyircilere ayrılan yerin biraz gerilerinden çekilmişti. Hâliyle insanların kafalarının arkaları da görülüyordu. Marissa'nın koyu renkli saçları bigudilerle tutturulmuştu. Parlak kırmızı bir ruj sürmüş, upuzun kirpikler takmıştı. Aheste aheste uzun, siyah bir kabanın düğmelerini açıyordu. Derken kabanın üstünden sıyrılarak yere düşmesine izin verdi. İçine 1950'li yıllara has pembe, ipek bir korse, ince çoraplar ve jartiyerler giymişti. Ayağında yüksek ökçeli ayakkabılar vardı. Marissa üzerindekileri teker teker çıkarırken video titriyor gibiydi. Gösteri, Marissa külotu ve meme ucu püsküllerıyle kalana dek sürdü. Ardından alkışlayan seyircileri yerlere kadar eğilerek selamladı ve zarif adımlarla sahneyi terk etti.

"Vay canına, kız hakikaten iyiymiş," dedi Kay.

"Pespaye bir şey izleyeceğimizi sanmıştım ama bu... gayet profesyonel bir burlesk gösterisiydi," dedi Erika. Aynı gece çekilmiş diğer fotoğraflara tıkladılar. Bir fotoğrafta Joseph ve Marissa gece kulübündeki masaların arasında dikiliyorlardı. Kameraya poz vermişlerdi; yani fotoğrafı başka biri çekmiş olmalıydı.

"Sence de Marissa onu tanıyor gibi görünmüyor mu?" diye sordu Erika, Kay birbirinin neredeyse tıpatıp aynısı altı fotoğra-

fa sırayla tıklarken. Joseph kolunu gevşekçe Marissa'nın beline dolamıştı.

"Herif başından savmak isteyeceğin türden ürkütücü bir hayrana benziyor. Neden altı fotoğrafa ihtiyaç duymuş ki? Altıncıda kadın oradan kaçıp kurtulmak ister gibi görünüyor," dedi Kay.

"Ne zaman çekilmişler?"

"Aşağı yukarı bir sene önce. Geçtiğimiz ocak ayında."

Kay aynı gece çekilmiş daha fazla fotoğrafa tıkladı. Marissa diğer konuklarla konuşuyor, fotoğraf makinelerine poz veriyordu. Bunları, Marissa'nın bara doğru seğirttiği birkaç bulanık fotoğraf izledi. Derken arka plan değişti. Sonraki birkaç fotoğraf karanlıktı ve flaşla çekilmişlerdi.

"Bunlar ne zamandan?" diye sordu Erika.

"Zaman damgası aynı gün, aynı saat diyor."

"Kulise benziyor." Soyunma odasına benzer bir yerin fotoğraflarına bakıyorlardı. İçerisi boştu. Bir köşede, ışıkların çevrelediği geniş bir ayna duruyordu. Burlesk kostümlerle dolu bir raf yakın plandan çekilmişti. Yerde, öylece çıkarılıp atılmış siyah, dantelli bir kadın iç çamaşırı göze çarpıyordu. Bir sonraki fotoğrafta o külotu kameraya tutan el de kareye girmişti. Erika'nın gözü kumaşa işlenmiş elmas sembolüne takıldı.

"Honey Diamond," dedi. "Şu elmas sembolü Marissa'nın burlesk kostümlerine de işlenmişti."

Derken fotoğraflar bitti ve Marissa Lewis'in evinin dışından çekilmiş bir videoya rastladılar. Gece vakti, yüksek bir yerden, Marissa'nın yatak odasının penceresinden içerisini görecek şekilde çekilmişti. Titrek bir şekilde başlıyordu. Kay ve Erika telefonun mikrofonuna çarpan rüzgârın sesini duydular. O esnada Marissa görüş alanına girdi ve havluya sarınmış vaziyette yatak odasında dolanmaya başladı. Tuvalet masasının karşısına geçti, eline bir tarak aldı ve ıslak saçlarını taramaya koyuldu. Ardından havluyu bırakıvermesiyle çırılçıplak kaldı. Video zumladı ve netliği kaybetti. Tekrar netleştiğinde Marissa pencereden dosdoğru kameraya bakıyordu.

Rüzgâr yüzünden mikrofonun cızırdamasına rağmen, "Kahretsin," dediği duyuldu Joseph'in sesinin. Kamerayı hâlâ Marissa'ya doğrultmaktaydı. Kadın kımıldamadan onu izliyordu. Ardından memelerini avuçladı ve ellerini vücudunda gezdirmeye başladı fakat kasık kıllarına geldiğinde durdu, işaretparmağını sağa sola salladı ve ardından perdeleri çekerek kapattı. Bir an için kamera aydınlık perdelerin üstünde kalakaldı, ardından video sona erdi.

"Joseph tarafından dikizlendiğini biliyor muymuş?" dedi Kay.

"Birinin onu dikizlediğini biliyormuş," diye yanıtladı Erika. Kay başka bir videoya tıkladı. Bir gece vakti yine aynı manzaraya bakıyorlardı. Bu defa Marissa'nın yatak odasındaki tüm ışıklar yanıyordu ve Marissa odaya uzun boylu, yaşça kendisinden büyük bir adamla girdi. Marissa'nın yönlendirmesiyle ikisi birden pencereye yaklaştılar ve adamın suratı kamerada göründü. Onlar öpüşüp birbirlerini soyarak yatağa doğru hareketlenirken Kay videoyu ileri sardı. Toplamda on dakika uzunluğundaki bu video telefondaki videoların en uzunuydu ve Marissa'nın yatağında sevişen çifte zumlanmıştı. "Şu adamın suratının net bir görüntüsünü bulup kim olduğunu öğrenmemiz gerek. Bu video ne zaman çekilmiş?"

"Bu yıl, 14 Aralık'ta. Sence kız filme alındıklarını biliyor muydu?"

"Veya Joseph'ten onları filme almasını mı istedi?" dedi Erika. Yorgun gözlerini ovuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Joseph hakkındaki izlenimin nedir?"

"Orada bulunduğum kısa süre içinde mi? Korkmuş görünüyordu ve annesinin eteğinin dibinden ayrılmıyordu."

"Şimdiye dek bütün maddeleri karşıladı. Marissa'ya takıntılıydı. Onu gizlice takip etti ve dikizledi. Marissa'nın cep telefonunu çaldı ve cesedinin fotoğraflarını çekti. Ama adli kanıtlara ihtiyacım var. Eğer onu enselemeyi ve tutuklamayı gerçekten istiyorsam DNA'ya ihtiyacım var."

. . .

Lewisham Row'un bodrum katındaki nezarethane sessizdi. Uzun koridor boyunca sıralanmış hücre kapıları açıktı. Hazır ve nazır bir hâlde, Noel gecesinin sunacağı failleri bekliyordu. Yalnızca koridorun ucundaki hücrenin kapısı kapalıydı. Gözaltı çavuşu Ray masasından kalktı ve on beş dakikada bir yaptığı kontrolü yapmaya giderken güzelce parlatılmış ayakkabıları yerde gıcırdadı. Kapalı kapının metal kapağını açtı ve fenerini içeri tuttu. Joseph Pitkin köşedeki yatakta öylece uzanıyordu.

"İyi misin, genç?" diye sordu Ray.

Joseph büzüşerek duvara döndü.

"Evet, harikayım," diye mırıldandı. Metal kapak çarparak kapandığında irkildi. Karanlığın içinde yanaklarından sessiz gözyaşları süzülürken rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak çıplak karyolada dönüp durdu.

ON BİR

Altı buçuk kilometre uzakta, Sydenham'de soğuk bir rüzgâr çığlık çığlığa Walpole Yolu'nun aşağısına doğru eserek süpürdüğü karları sıra evlerin duvarlarının dibine yığdı. Diana Crow arkadaşı Fiona'nın evinden on biri biraz geçe çıktığında soğuk yüzünden suratını buruşturdu. Niyetlendiğinden daha uzun kalmıştı ama Fiona, Noel filminin sonunu izlemesinde ısrar etmişti.

Diana başını önüne eğdi ve telaşlı adımlarla karanlık, karlı sokaktan anacaddeye doğru yürümeye koyuldu. Tatlı şeriden dört kadeh içmesine rağmen soğuktan yüzü yanıyordu. Karşıdan karşıya geçmeden evvel küçük bir Fiat'ın yanından geçip gitmesini bekledi. Gün boyu lapa lapa kar yağdığı için kaldırımla yol arasındaki ayrım ortadan kalkmıştı. Diana dikkatli adımlarla karşıya geçti ve yolun karşısında kaldırımın nerede başladığını anlamak için yavaşlayarak ayağıyla karı yokladı. Kaldırıma çıktı ve ürperdi. Çok sessizdi. Tüm pencereler aydınlıktı ama perdeler sıkıca kapatılmıştı. Evi birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Fiona ona taksi çağırmasını söylemişti ama Diana üç sokak öteye gitmek için otuz saniyelik bir taksi yolculuğuna çuvalla para ödemenin aptalca bir savurganlık olacağını düşünmüştü.

Tren istasyonunun önünden geçerken sokak lambalarının yanmadığını ve istasyonun önündeki kısa cebin karanlığın işgalinde olduğunu gördü. Yoldan tek bir aracın bile geçtiği yok-

tu. Diana altgeçide yaklaşırken adımlarını hızlandırdı. Ortama rutubet ve nahoş bir sidik kokusu hâkimdi. Kabanının yakasını dikleştirerek ağzını kapatmayı denedi. Altgeçidin kaldırımları kuruydu ve ayak sesleri yankılanarak sessizliği delip geçiyordu. Turuncu bir sokak lambasının aydınlattığı, tünelin diğer ucundaki kaldırım çok uzakta görünüyordu. Diana hızlandı. Tam ışığa kavuşmuştu ki karanlık duvarlardan biri âdeta pörtledi ve uzun bir karaltı gölgelerden çıkıp yolunu kesti.

Diana durdu ve öylece donakaldı. Daha sonra, evinin kapısından en fazla altmış saniye uzaklıktayken neden arkasına dönüp kaçmadığını, neden karşı koymadığını ya da neden avazı çıktığınca bağırmadığını soracaktı kendi kendine. Diana aklından geçenleri yapmak yerine korkudan felç olmuş hâlde orada öylece dikilirken uzun karaltı ona yaklaşıyor, âdeta kâbus gibi üzerine çöküyordu. Adamın her hareketine gıcırtıyı andıran yumuşak bir ses eşlik ediyordu. Gözleri karanlığa alışınca Diana adamın suratında bir gaz maskesi olduğunu gördü. İki geniş göz deliği bomboştu ve esnek malzeme tıpkı bir kapüşon gibi kafasını sarıyordu. Aşağı doğru uzanan hava haznesinden su buharları yükseliyordu. Haznenin üzerine beyaz kareler boyanmıştı. Bu hâliyle grotesk, gülümseyen bir ağza benziyordu. Adamın solukları hızlanırken Diana'nın burnuna belli belirsiz bir kimyasal kokusu çalındı ve o anda, adamın kabanının önünün açık olduğunu gördü. Herifin aleti ortadaydı ve eldivenli eliyle mastürbasyon yapıyordu.

Diana çığlık atmak için ağzını açtı ama adam onu gırtlağından yakalayıp soğuk tuğlalara mıhlayınca, üstüne bir de deri eldivenli güçlü eliyle boğazını sıkınca bağırmaya fırsat bulamadı. Etraf çok sessizdi. Öğürdü, öksürdü, kendinden geçmeyi diledi. Ne var ki görüş alanının çeperleri kararmaya başladığında adam elini gevşeterek nefes almasına izin verdi ama sonra tekrar sıktı.

Altgeçidin dışındaki sokak hâlâ boştu. Kar yağıyordu. Her şey sessiz ve hareketsizdi.

ON İKİ

Erika geç saatte eve döndüğünde dairesi buz gibiydi. İki yıldır orada yaşıyor olmasına rağmen kazanın zamanlayıcısının nasıl çalıştığını çözecek vakti bir türlü bulamamıştı. Eve girer girmez ilk yaptığı kaloriferi açmak oldu ve ev ısınmaya başlayana kadar kabanını çıkarmadı.

Ardından kaynar suyla banyo yaptı. Su neredeyse dayanamayacağı kadar sıcaktı. Ne var ki kaynar su zihnini bazı şeylere kapatmasına ve işi unutmasına yardımcı oluyordu. Gerçi sıcak suya rağmen Marissa Lewis'in karların içinde öylece yatan cesedinin görüntüsünü zihninden bir türlü atamadı. Her suç mahalli bir hikâye anlatırdı ve Coniston Yolu'ndaki o küçük bahçe canhıraş bir mücadeleninkini anlatıyordu. Marissa'nın cesedi ve çevresindeki karları kaplayan bol miktardaki kan. Az ötede öylece duran ayakkabısı; ağzı açılınca içindekilerin karlara saçıldığı makyaj çantası. Sokak kapısının kilidinde asılı duran anahtarları. Şayet Marissa sokak kapısına birkaç saniye önce varmış olsaydı anahtarı döndürüp güven içinde evine girebilir miydi?

Erika cinayet kurbanı için acı çekmekle o sahneye kayıtsız kalmak arasındaki dengeyi tutturmakta zorlandı. Akıl sağlığını korumak açısından cesetleri insan gibi değil de nesne gibi, suçun delili gibi düşünmek daha kolaydı. Fakat Erika öyle yapmayı hiç beceremezdi, tıpkı işten eve gelip sıradan bir hayat yaşamayı beceremediği gibi. Eve dönmesini gerektirecek kimsesi yok-

tu. Mark'ın ölümünden beri bir tek meslektaşı Müfettiş James Peterson'la dişe dokunur bir ilişki yaşamıştı ve bir süreliğine James eve dönmesini gerektirecek o kişi olmuştu. Gerçi Erika onun evine giderdi. Birlikte televizyon izlerler, dışarıdan yemek söylerler ve gülerlerdi. Derken Peterson görev sırasında çok kötü yaralanmıştı: Bir kaçırma ve cinayet vakasının doruk noktasında, Erika'nın gözü önünde karnından vurulmuştu. Bu hadisenin ardından iyileşip işe dönmek için verdiği savaş aralarını açmıştı. Böylelikle gelecek vadeden bir ilişki can sıkıcı bir şekilde son bulmuştu. Şimdi Erika düşünceleriyle baş başa kaldığı sonu gelmez gecelerde yine yalnızdı.

Marissa Lewis'in bahçe kapısının kaidesinin tuğlalarına gömülmüş dişinin görüntüsü zihnine üşüştü. Erika gözlerini yumdu ama görüntü hâlâ oradaydı: Dişetinin yakınlarından kırılmış ve bir parça kırmızı rujla lekelenmişti. Erika gözlerini açtı ve küvete biraz daha sıcak su doldurdu. Genellikle solgun olan bacaklarının rengi sıcaktan hiddetli bir kırmızıya çalıyordu. Marissa'nın kan lekeli bacaklarının ağacın tepesinden çekilmiş fotoğraftaki hâli gözünün önüne geldi. Önü açılmış uzun, kışlık kabanının katmanları. Ardından suç mahallini ve cesedin yanına çömelmiş Isaac'i gördü. Yukarı sıyrılarak Marissa'nın iç çamaşırını gözler önüne seren elbisesinin ince kumaşı. Külotu tertemizdi. Orada kandan eser yoktu ve iç gösteren kumaşın kenarından, incecik bir şerit hâlinde kasık kılları görünüyordu.

Erika tıpayı çekip çıkardı ve küvetten dışarı adım atarak bir havluya sarındı. Koşar adım oturma odasına gitti. Dizüstü bilgisayarı oradaydı. Vaka dosyası da sehpanın üzerinde duruyordu. Işıklar sönük, perdeler hâlâ açıktı. Yine kar yağıyordu. Kar taneleri çimenlere düşerken kuru, hışırtıyı andıran bir ses çıkarıyordu. Erika bilgisayarının başına geçip Joseph'in çektiği fotoğraflara tıklamaya başladı. Önce ağacın tepesinden, sonra da yakından çekilenlere.

"Seni hasta bok çuvalı," diye mırıldandı iki farklı perspektif

arasında gidip gelirken. Ardından zumladı. "Ağaçtan indiğinde kızın eteğini sıyırmışsın..."

O anda telefonu çalınca yerinden sıçradı. Saate baktı. On biri biraz geçiyordu. Arayan Edward'dı ve öğle yemeğinin güzel geçip geçmediğini soruyordu.

"Neticede gidemedim. Bir suç mahalline çağırıldım," dedi Erika. "Çok üzücü. Genç bir kız kapısının önünde öldürülmüş."

"Ah. Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Pek değil. Noel için fazla kasvetli ve ürkütücü. Günün güzel geçti mi?"

"Biraz eğlendim," dedi gülerek. "Yolun aşağısında oturan Kelly'yle annesi Shirley çat kapı geldi. Koca bir tepsi dolusu lazanyayla Monopoly getirmişler. Manchester Monopoly idi. Bakalım en pahalı sokağın hangisi olduğunu tahmin edebilecek misin?"

"Coronation Yolu mu?"

"Hayır. Ben de öyle sandım. Fakat Salford Quays'deki Lowry çıktı. Hem de Londra versiyonundaki Park Lane'le aynı fiyata. En iyi gayrimenkulü satın alana kadar kimsenin Monopoly'yi kazanabileceğine ihtimal vermiyorum."

"Şuna da bak! 'Gayrimenkul' falan diyorsun."

"Zaten o sayede kazandım. Tam bir emlak kralıydım!"

Sesi kulağa gayet normal geliyordu. Sabahki aklı karışık yaşlı adamla alakası yoktu. Erika arkada çalışan televizyonun sesini duyabiliyordu.

"Güzel bir gün geçirdiğine sevindim," dedi.

"Az önce kabristandan geldim. Kar yağıyordu ama tepelerin üstünde hava açıktı ve ay doğmuştu. Güzel olduğunu düşünmem doğru mu?"

"Doğru."

"Mark'ın Noel'de yalnız kalmasını istemedim..." Hattın diğer ucunda Edward'ın sesi titredi. "Çok zor, yani bizimle olmaması."

"Biliyorum," dedi Erika gözyaşlarını silerken.

"Elden gelen hiçbir şey yok, öyle değil mi?"

"Yok."

Edward'ın arka planda çalışan televizyonundan gelen tiz bir kahkahanın böldüğü uzun bir sessizlik oldu.

"Ah, neyse, yalnızca seni yoklamak istedim, küçükhanım. İyi geceler."

"Teşekkür ederim."

"Mutlu Noeller. Yakında ararım."

"Mutlu Noeller," dedi Erika. Edward'ın televizyonundan gelen kahkaha sesleri kesildi ve kar taneleri usulca pencereleri döverken Erika yine dairesinin sessizliğe gömüldü. Perdelerini çekti ve oturma odasının ışığını yaktı. Telefonu tekrar çaldı. Bu defa arayan Kay'di.

"Saatin geç olduğunu biliyorum, özür dilerim, han'fendi ama Joseph Pitkin'in telefonundaki dosyaların arasında bir şey buldum."

"Sorun değil. Hâlâ çalışıyor musun?" diye sordu Erika. Etkilenmişti.

"İndirdiğim dosyaların üstünden geçiyordum ve sabit diskte silinmiş bazı dosyalar buldum. Birkaç tanesini kurtarmayı başardım. Bir hayli rahatsız ediciler."

"Porno mu?"

"Hayır. Joseph'in fotoğrafları ve videoları. Şu anda size gönderiyorum."

Erika telefonu kapattı ve e-postasını açtı. Altı fotoğraf vardı. Joseph çıplaktı, sırtüstü uzanıyordu ve deri kayışlarla boynundan, kollarından ve uyluklarından ahşap bir masaya bağlanmıştı. Kan çanağına dönmüş gözleri korkudan belermişti. Kim olduğu belli olmayan bir adamın eli onu gırtlağından kavramıştı. Joseph'in boynundaki damarlar belirginleştiğine göre epey sıkıyor olmalıydı. Erika video dosyasına tıkladı. Videoda görünen manzara fotoğraflardakinin aynısıydı ve cep telefonuyla çekilmişe benziyordu.

"Lütfen, lütfen! Bırak, gideyim. Kimselere tek kelime etmem.

Tek kelime bile etmem!" diye yalvarıyordu telefonun kamerasının parlak ışığına irkilerek bakan Joseph.

"Tek kelime etmeyeceksin. Bu videoyu tanıdığın herkese göndermemi ister misin?" dedi elektronik bir ses. El tekrar göründü ve Joseph'in hayalarını kavradı. El onları bükerken Joseph acıyla haykırdı. "Adresini biliyorum," dedi ses. "Telefonun bende. Eğer tek kelime edecek olursan bu videoyu rehberindeki herkese gönderirim... Arkadaşlarına. Ailene. Herkese."

Kamera sarsıldı ve seks oyuncaklarının yan yana dizildiği bir masa kadraja girdi. Sahipsiz el en büyüğünü seçip Joseph'e döndü. Joseph bacaklarını kapatmaya çalışsa da ayrık vaziyette kayışlarla masaya bağlandıklarından çabaları sonuçsuz kaldı.

"HAYIR!" diye haykırdı. "HAYIR!"

Erika sesi kapattı ve zorla videonun geri kalanını izledi.

ON ÜÇ

Erika sabah saat sekizi biraz geçe Lewisham Row karakoluna vardı. Güney Londra'ya ilk tayin edildiği dönemde Lewisham merkezde başlayan inşaatlar neredeyse tamamlanmıştı. Çok katlı, lüks apartmanların oluşturduğu blokların yanında sekiz katlı karakol cüce gibi duruyordu. Karlı sabah saatlerinde vinçler hareketsizdi ve birinin tepesinde, ışıkları yanan bir Noel ağacı vardı.

Erika gece pek uyuyamamıştı çünkü Joseph'in o hâli rüyalarına musallat olmuştu. Fotoğraflarda bir kurban gibi görünüyordu ama Erika, Marissa Lewis'in cinayetindeki rolü hakkında onu sorgulamak zorundaydı. Ayrıca istediği bilgilerin çoğu hâlâ eline geçmiş değildi: otopsi sonuçları... DNA... Cinayet silahı bile henüz bulunamamıştı. Erika yapacağı şeyden rahatsızlık duyuyordu ama Joseph'in fotoğraflarını koz olarak kullanabilirdi.

Sabah dokuzda Joseph üniformalı iki polis memuru tarafından bir numaralı sorgu odasına getirildi. Kelepçeli değildi. Solgun görünüyordu ve gözlerinin altında koyu renkli halkalar oluşmuştu. İnce çizgili, pahalı bir takım elbise giymiş, gözlerinden uyku akan bir avukat onunla birlikte içeri girdi. Noel'in ertesi günü işe çağırıldığına mutlu olmuşa benzemiyordu. Kendisini Henry Chevalier olarak tanıttı ve Joseph'in yanına oturdu.

Erika ise Joseph'in nefretle süzdüğü, en az avukat kadar bitkin görünen McGorry'yle birlikte masanın diğer tarafına kuruldu.

"Kayıtlara geçsin. Bugün 26 Aralık 2017, saat 09:04," dedi Erika. "Bir numaralı sorgu odasında Başmüfettiş Erika Foster, Polis Memuru John McGorry, Joseph Pitkin ve kanuni temsilcisi Henry Chevalier bulunuyor."

Henry uzanıp Joseph'in kulağına bir şey fısıldadı. Joseph tepki vermedi ama başıyla onayladı. Erika masanın üstüne bıraktığı karton kapaklı gri dosyalardan birini açtı ve film rulosundan banyo ettirilen fotoğrafların çıktılarını aldı.

"Joseph. Bu fotoğrafları sen mi çektin?" Fotoğrafları masaya yaydı. Kısacık bir anlığına Joseph'in gözleri sarsıldığını ele verdi ama sonra arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Müvekkilim bu soruya yanıt vermeyecek," dedi Henry.

Erika konuşmayı sürdürdü. "Bu fotoğrafları annenle babanın bahçesinin arkasındaki ara sokakta bulduğumuz plastik bir film kutusundan çıkan, tab ettirilmemiş bir filmden elde ettik. Duvara tırmanırken cebinden düştüğüne inanıyorum." Joseph kaşlarını çatarak yüzünü buruşturdu. "Kutudan parmak izi almayı başardık. Bir başparmak, bir de işaretparmağı. Üstelik seninkilerle eşleşiyor. O yüzden tekrar soracağım. Bu fotoğrafları sen mi çektin?"

Joseph, Henry'ye baktı. Adam başıyla onayladı.

"Evet, ben çektim."

"Ceset fotoğrafları," dedi Erika.

"Fotoğrafları görebiliyoruz," dedi Henry. Erika fotoğraflardan birini seçti. Bu, gözleri belermiş, korku içinde donakalmış Marissa'nın kan lekeli suratının bir yakın çekimiydi.

"Bu fotoğraf yukarıdan, Marissa'nın evinin karşısındaki ağacın tepesinden çekilmiş." Erika fotoğrafı Joseph'e gösterince adam bakışlarını kaçırdı. "Eteğinin uyluklarını örttüğünü görebiliyorsundur." Bir başkasına geçti. "Fakat epey yakından çekilmiş bu fotoğrafta eteği yukarı sıyrılarak iç çamaşırı gözler önüne serilmiş. Cesede dokundun mu, Joseph?" Adam başını iki yana salladı. "Ayrıca cep telefonunda Marissa Lewis'e karşı son derece

sağlıksız bir takıntı beslediğine işaret eden bazı videolar bulduk. Onu yatak odasındayken ve bir defasında da başka bir adamla sevişirken gizlice filme almışsın."

Joseph artık tir tir titriyordu ve beti benzi atmıştı.

"Onu ben öldürmedim."

"O hâlde ne yaptın?" diye sordu McGorry arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Cesedi orada öylece yatarken orasını burasını mı elledin? Karşı koyamayacak durumda olduğunu görünce parmaklarını kadının külotunun içine sokma fırsatını kaçırmak mı istemedin?"

"Sorgu esnasında daha saygılı bir tutum takınmanızı rica edeceğim," dedi Henry.

Erika fotoğrafları toplayıp kaldırdı. Karton dosyalardan bir diğerini açtı. "Adli kaydına ulaştım. On dört yaşındayken ıslahevinde altı hafta geçirmişsin. Okulda bir oğlana kırık şişeyle saldırmışsın. Cerrahın hüneri sayesinde çocuk kör kalmaktan kurtulmuş."

Erika dosyadan genç, koyu renk saçlı bir oğlanın fotoğrafını çıkardı. Sol kaşından başlayan çirkin, mor dikişler sol gözkapağı boyunca çizgi hâlinde uzanıyordu.

"Kendimi koruyordum. Bana vurdu," dedi Joseph.

"O hâlde neden yumruğuna yumrukla karşılık vermedin? Öyle yapmak yerine cam şişeyi kırdın ve onunla oğlanın suratını deştin. Biraz psikopatça bir davranış," dedi McGorry.

"Acaba müvekkilime suçlama yöneltmeyi düşünüp düşünmediğinizi öğrenebilir miyim?" dedi Henry. "Ve eğer yöneltecekseniz suçlamalar ne hakkında olacak? İşlediği suçun cezasını çekti. Ayrıca Marissa Lewis'in öldürüldüğü saatte başka bir yerde olduğuna tanıklık edecek şahitleri de var."

"Annesiyle babası," dedi Erika.

"Müvekkilimin babası kusursuz bir geçmişi olan, Kraliçe'nin Danışmanı unvanına layık görülmüş, emekli bir avukattır. Kendisi Joseph'in gece boyunca evde olduğunu ve ertesi sabaha kadar evden ayrılmadığını söylüyor."

"Aynı odada mı uyuyorlarmış?"

"Bu saçma bir soru."

"Öyle mi? Cinayet mahalli Joseph'in evinden iki dakika uzaklıkta bile sayılmaz. Ayrıca arka duvardan atlamayı sevdiğini kanıtladı. Çok kısa bir süre içinde oraya gidip eve dönmüş olabilir."

"Buradaki anahtar sözcük *olabilir*. Dedektifler, elinizde somut delil var mı?"

"Kurbanın cesedinden DNA örneği aldık. Ayrıca memurlarım Pitkin ailesinin evini arıyor. Aradığımızı bulmamız sadece zaman meselesi," dedi Erika.

"Evet, on bir saatiniz var ve zamanınız hızla tükeniyor."

"Gözaltı süresini iki gün daha uzatma hakkım var."

"Öyle yapmamanızı tavsiye ederim," dedi Henry usulca fakat çelik gibi bir katiyetle. Masanın diğer tarafından dosdoğru Erika'ya bakıyordu.

"Bu bir tehdit mi?"

"Elbette değil," dedi Henry yapmacık bir gülümsemeyle. "Konuşmalarımızın kaydedildiği, kameralarla dolu bir odada sizi tehdit edeceğimi mi sanıyorsunuz? Başmüfettiş Foster, acaba paranoyak biri misinizdir?"

"Hayır. Muhtemelen kafeinsizliktendir." Erika gülümsedi.

"Kahve makinemiz bozuldu da," dedi McGorry. "Hangi düğmeye basarsanız basın sığır kuyruğu çorbası akıyor."

Henry gözlerini devirdi. "Bunun konumuzla ilgisi ne?"

Ona aldırış etmediler. McGorry, Erika'ya baktı. Bunun üzerine Erika yığındaki üçüncü ve son dosyayı açtı ve içinden Joseph'in masaya kayışlarla bağlı olduğu çıplak fotoğraflarıyla video dosyasından alınmış bir ekran görüntüsü çıkardı. Erika elindekileri masaya dizdikten sonra ikisi de arkalarına yaslandılar.

Alacakları tepkiye hiç hazırlıklı değillerdi. Joseph'in suratındaki azıcık renk de yüzünü terk etti ve elleri kontrolsüzce titremeye başladı.

"Bir dakika. Bu fotoğraflar neden benimle paylaşılmadı?" diye sordu Henry.

"Bu fotoğrafları ve şu ekran görüntüsünün alındığı müstehcen video dosyasını cep telefonunda bulduk, Joseph," dedi Erika. "Bunu sana kim yaptı? Dosyaları sana o mu gönderdi?"

Joseph başını iki yana salladı ve ayağa kalkarak sandalyenin yere devrilmesine neden oldu. Midesinde ne var ne yoksa masaya kustu. Erika dosyalardan ikisini kurtarmayı başardı. Hep birlikte geriye sıçradılar.

"İsa aşkına!" diye bağırdı Henry elindeki evrakların kusmuk içinde kaldığını görünce suratını ekşiterek. Ardından yere düşmelerine izin verdi.

Joseph masaya abanmış vaziyette kımıldamadan duruyor, ağzından uzun bir salya akıyordu. Hepsi şaşkınlık yüklü bir sessizlik içinde öylece dikildiler. Aniden Joseph, Erika'ya doğru atıldı. Bir yandan da dişlerini göstere göstere avazı çıktığınca bağırıyordu.

McGorry kollarını iki yanına yapıştırarak onu tutarken, "Seni siktiğimin orospusu!" diye bağırdı Joseph tükürürcesine. "Bunları nereden buldun? Nasıl? Nasıl buldun bunları? Onun olup bitenle hiçbir ilgisi yok! HEM DE HİÇ! Herif beni öldürecek!"

"Kim? Kim seni öldürecek?" dedi Erika, Joseph'in savurduğu tekmeleri savuştururken. "Burada biraz yardıma ihtiyacımız var!" diye bağırdı sorgu odasının köşesine monte edilmiş kameraya dönerek. Saniyeler sonra üniformalı iki polis memuru içeri daldı ve McGorry'nin Joseph'i kapıya doğru sürüklemesine yardım ettiler. "Kim? Kim seni öldürecek? Bana bir isim verirsen tüm bunlar geride kalır." Sağa sola tekmeler savurarak bağırıp çığıran Joseph yaka paça sorgu odasından çıkarıldı. "Bana adını söyle, seni koruyabilirim!" Kapı çarpılarak kapandı.

"Patron," dedi McGorry elini Erika'nın koluna koyarak. "Sorgu bitti."

Erika McGorry'ye, avukata ve masanın üstündeki pisliğe baktı. Derhal kendini toparladı.

"Evet."

"Yüce İsa," dedi Henry. Odanın köşesinden çantasını alırken

ceketinin koluna kusmuk bulaşmış olduğunu gördü. "Hadi be!" dedi ve ardından çekip gitti. Erika ve McGorry şaşkınlık içinde öylece kalakaldılar.

"Emin olduğumuz bir şey var. Öğle vakti epey kallavi bir Noel yemeği yemiş," dedi McGorry yüzünü buruşturarak.

ON DÖRT

Bitişikteki gözlem odasından sorguyu izlemekte olan Kay sorgu odasının dışındaki koridorda Erika'yla McGorry'ye katıldı. Kadının elinde bir tomar kâğıt havlu vardı.

"Ne oldu orada öyle?" diye sordu McGorry, kadının elinden aldığı kâğıt havluyla takım elbisesinin yenini silerken. "Öğk! Bugün bir bu eksikti." Büyük bir dikkatle ceketini çıkardı.

"Onu uyuz ettim. Bam teline bastım," dedi Erika. Uzatılan kâğıt havluları hiç düşünmeden aldı ama sonra, az evvelki badireyi tertemiz atlattığını gördü.

"O fotoğrafların ve videonun Marissa Lewis vakasıyla ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz. Benim gözüme intikam pornosu gibi göründüler," dedi Kay.

"Bu ceketten kurtulmalıyım. Hemen döneceğim, patron," dedi McGorry ve ceketi başparmağıyla işaretparmağının arasına kıstırarak koşar adım yanlarından uzaklaştı.

"İntikam pornosunda reddedilmiş âşıklar ve ifşa söz konusudur. Hayır. Bu videoyu çeken her kimse konuşmaması için ona şantaj yapıyormuş," dedi Erika.

"Geçmiş travmaları koz olarak kullanamayız."

"Çok yaklaşmıştım."

"Nasıl? Bizim için tamamen karanlıkta olan bir şeye nasıl yaklaşmış olabiliriz, han'fendi?"

Erika ona döndü. "Sorgu odasının güzelce temizlenmesini

sağla," dedi kâğıt havluları geri verirken. "Ve bana han'fendi demeyi kes."

Erika ofisine çıktı. Önce Isaac'i, sonra da adli tıbbı aradı ama ikisinden de sonuçların ertesi güne kadar çıkmayacağını öğrendi. Ardından Coniston Yolu'nda süregelen sokak soruşturmasına nezaret eden memuru aradı. Adam Marissa'yla ilişkisi olan Don Walpole'la da, Ivan Stowalski'yle de henüz temas kurulamadığını söyledi. Ne var ki Marissa'nın kuaförde çalışan arkadaşının, yani Sharon-Louise Braithwaite'ın iletişim bilgilerini temin edebilmişti. Erika ona teşekkür etti ve numarayı not aldı. Tam kadını arayacaktı ki biri kapısını tıklattı.

"Ne var?"

Kapı açıldı ve McGorry kafasını içeri uzattı.

"O iş tamamdır, patron. Doktor, Pitkin'i muayene etti. Fiziksel açıdan hiçbir sorunu yok. Tansiyonu iyi, ateşi yok, enfeksiyon emaresi taşımıyor ama gözaltı çavuşuna Pitkin'in birkaç saat dinlenmesine ve tekrar sorguya alınmadan evvel sakinleşmesine müsaade etmemiz gerektiği söylenmiş. Herif hâlâ dengesiz davranışlar sergiliyor."

Erika saatine baktı. Neredeyse öğle vakti olmuştu.

"Beş saat sonra onu birkaç gün daha gözaltında tutup tutmayacağıma karar vermek zorundayım. Üstelik ona suçlama yöneltmenin yanına bile yaklaşamadım... Ofisime girebileceğini biliyorsun, değil mi? Eşikte durmak zorunda değilsin!" diye çıkıştı. McGorry içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Pekâlâ. Lafı hiç dolandırmayacağım. Sence o mu yaptı?" dedi Erika.

McGorry omzunu silkti. "O kadarına cüret edip edemeyeceğini bilmiyorum. Marissa Lewis'i her kim öldürdüyse resmen cinnet getirmiş. Kadını bıçakla delik deşik etmiş. Öyle ki tepeden tırnağa kana bulanmış olmalı. Peki ya olay yerindeki kan izine ne demeli? Joseph'in arabası yok. Ayrıca cinayet silahını da bulamadık."

"Sence ona fotoğraflarla şantaj yapan kim?"

"Erkek de olabilir, kadın da. Gerçi tepkisine bakılırsa bir erkekten bahsediyoruz. Joseph'in gönüllü olmadığı veya en başında rızası vardıysa bile çırılçıplak soyulup masaya kayışlarla bağlandığında artık rıza göstermediği fotoğraflarda açıkça görülebiliyor. Kaba kuvvetle etkisiz hâle getirilmiş. Dehşete kapılmış gibi görünüyor. Tabii, fotoğraflarla videonun elimizde olduğunu gördüğünde sorgu odasının her yerine kustuğunu da unutmamak gerek."

"Fahişelik yapıyor olabilirdi," dedi Erika. "Ama hayır, ailenin hâli vakti gayet yerinde."

"İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda kaydı var."

"Ortada onunla ilgili pek çok soru işareti var ve haklısın, videoda gerçekten de korkmuş gibi görünüyordu. Adımlarımızı dikkatli atmalıyız. Bu kişi her kimse, korkudan Joseph'in aklını başından alacak kadar güçlü biri."

ON BEŞ

Dört kat aşağıdaki nezarethanede, Joseph hücrenin sert ışıkları altında yegâne karyolada uzanmış, küçücük pencereye bakıyordu. Suratı kül gibiydi ve korkudan neredeyse taş kesilmişti. Bir doktor tarafından muayene edilmiş, temizlenmiş ve hücresine geri koyulmuştu. Üzerinde dizleri yırtık, koyu renk bir kot pantolon ve yine koyu renkli, kalın bir kazak vardı. Kemerine ve ayakkabılarına el konulmuştu.

Koridorda yankılanan sesleri duyabiliyordu. Tutuklanıp nezarete atılmış bir grup genç gözaltı çavuşuna küfürler savurup bağırarak ortalığı birbirine katıyordu.

O fotoğrafları nasıl buldular? diye düşündü. *Onları silmiştim. Eğer çenemi kapalı tutarsam onları kimsenin görmeyeceğine söz vermişti.*

"T" adıyla bildiği adamın suratı Joseph'in gözünün önüne geldi: açık alınlı, geniş, yakışıklı bir surat. Delici gözler. Joseph arkadaş olduklarını sanmıştı çünkü T ona, bodrum katında sakladığı şeyi gösterecek kadar güvenmişti.

"Burası benim oyun alanım," demişti.

Bodrum karanlıktı. Alçak tavanlıydı ve çıplak, lekeli beton bir zemini vardı. Hava sıcaktı ve ter kokuyordu. Gözüne ilk çarpan ahşap boyunduruk, kafes ve deri kayışlar olmuştu. Duvarlar dergilerden kesilmiş pornografik resimlerle kaplıydı. Joseph'i şaşırtan çıplaklık ya da seks değildi. Asıl tüylerini diken diken

eden, fotoğraflarda domine edilen erkeklerle kadınların suratlarıydı. Gözlerinde samimi bir korku vardı. Hatta bazılarının orası burası kanıyordu.

"Bunlar gerçek mi?" diye sormuştu ona.

T başıyla onaylamış, ellerini kasıklarında gezdirerek Joseph'e yanaşmıştı.

"Gitmem gerek," demişti Joseph kapıya doğru fırlayarak.

"Bir içki daha içelim," demişti T. Sonra da uzanmış, Joseph'i gömleğinin arkasından yakalamış ve elleri tıpkı bir mengene gibi gömleğinin kumaşına kenetlenmişti. Korkusunu belli etmek ve meseleyi uzatmak istemeyen Joseph teklifi kabul etmişti. Ne var ki içkisine bir şey katılmıştı. Uyandığında çıplak ve bağlıydı. Kımıldayamıyordu.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ölüm korkusu yeterince kötüydü ama onu asıl dehşete düşüren şey çığlıklarını duymazdan gelen, acısından heyecan duyan bir insanın gözlerine bakmaktı. Zihnine dağlanan son görüntü bir gaz maskesine aitti. Plastiğin ve amil nitratın kokusuna karışmış leş gibi ter kokusu hâlâ burnundaydı.

Pek çok kez T tarafından boğazlanarak ölümün eşiğine getirilmiş ve gözlerini açtığında T'yi kendisine suni teneffüs yaparken bulmuştu. Fotoğrafların çekildiğini hatırlamıyordu ama video dün gibi aklındaydı... Telefonun kamerasının parlak ışığı. Geri kalanını ertesi gün aldığı e-postada görmüştü. E-postaya bir de not iliştirilmişti:

> Bu fotoğrafları kilitli dosyalarda saklıyorum. Çeneni kapalı tuttuğun sürece öyle de kalacaklar.
>
> T.

Ve şimdi polis her şeyi öğrenmişti. Öğrendiklerine göre işin peşine düşeceklerdi. Nottan da haberleri var mıydı? Annesiyle babasına söylerler miydi? Başka kim öğrenirdi? Joseph ellerini uyluklarının arasına kıstırıp ileri geri sallanarak hıçkıra hıçkıra

ağlamaya başladı. Aynı kör dehşet vücudunu istila edince öğürdü ama midesinde safradan başka bir şey kalmamıştı. Ağzını silmek için elini kaldırırken parmakları kotunun sol dizindeki yırtığa takıldı.

Sürgülü kapak açılınca irkildi ve koridorun ucundaki gürültüler netleşti. Gençler hâlâ bağırıp çığırıyorlardı ama artık hücrelerindeydiler.

"İyi misin, genç?" diye sordu gözaltı çavuşu. Joseph yatakta döndü, adama baktı ve zorla başını aşağı yukarı salladı. Kapak yine çarparak kapandı ve bağırış çığırışlar biraz geriledi. Joseph parmaklarıyla işe koyuldu. Niyeti pantolonunun dizindeki yırtığı genişleterek kumaştan uzunca bir şerit yırtmaktı.

Hücrelerin önündeki yaygara sona ermişti ve gözaltı çavuşu on beş dakika sonra Joseph Pitkin'i kontrol etmek için ayaklandığında gözaltındaki delikanlıların hepsi hücrelerine kapatılmıştı. Kapağı açtığında adamın nereye gittiğini göremedi çünkü tek kişilik karyola boştu.

"Evlat, iyi misin?" diye sordu fenerini köşedeki çelik tuvaletle lavaboya tutarak. Kapak, kapının yukarısındaydı. Hâliyle kapağın menteşesi görevini gören küçük mafsala asılmış kumaş parçasını görünce paniğe kapıldı. Bir elini içeri uzattı ve gergin kumaşı yoklarken eli Joseph Pitkin'in kafasının tepesine değdi. "Kahretsin! Kahretsin!" diye bağırdı. Koridor boyunca koşarak masasına döndü ve acil durum alarmını devreye soktu. Çınlayan alarm koridorda yankılanırken anahtarlarını kaptığı gibi hücrenin kapısına koştu. Kilidi açtığında, metale yaslanan vücudun ağırlığı yüzünden kapıyı var gücüyle itmek zorunda kaldı. Ellilerinin ortasındaki kadın bir polis memuru yardımına koştuğu esnada çoktan kapıyı açmıştı. Ne var ki içeri girmesiyle kapıyı itmesi bir oldu. Joseph kapının arkasında, kot kumaşından bir şeridin ucunda öylece sallanıyordu. Ayakları yerden birkaç karış yüksekteydi. Suratı mosmordu. Gözleri iyice belermiş ve kan

çanağına dönmüştü. "İndir onu, çabuk, indir onu!" diye bağırdı. Kadın polis bir makas almayı akıl etti ve eğreti darağacının ilmeğini kesti. Gözaltı çavuşu Joseph'i sırtüstü yatırdı ve boğazındaki kumaşı gevşetti. Ardından kalp masajına başladı. Dakikalar boyunca Joseph'in göğsüne bastırmayı ve aralıklarla ağzına hava üflemeyi sürdürdü. Bu esnada meslektaşı tek kelime bile etmedi.

Çünkü Joseph'in öldüğünü biliyordu. Aynı olaya pek çok kez şahit olmuştu.

ON ALTI

Komiser Melanie Hudson bir elli boylarında, kısa sarı saçlı, gri gözlü bir kadındı ama yumuşak bakışları ve minyon yapısı çelik gibi kararlılığıyla hiç örtüşmüyordu.

İkindi vaktini bir kutu çikolata eşliğinde kocası ve küçük oğluyla birlikte televizyonun karşısında geçirmeye hazırlanıyordu ki, genç bir adamın karakolunda gözaltındayken öldüğü bilgisini aldı.

Arabasını doğrudan Lewisham Row'a sürdü ve Joseph Pitkin'in cesedi nezarethaneden çıkarılırken olay yerine intikal etmeyi başardı. İki gözaltı çavuşunun ifadelerini dinledikten sonra ofisine çıktı. Köşeyi dönerek koridora girdiğinde Erika'yı kapısının önündeki sandalyede oturmuş, onu beklerken buldu.

"Karanlıkta mı oturuyorsun?" diye sordu uzanıp dirseğiyle elektrik düğmesine basarak.

"Düşünmeme yardımcı oluyor."

Çantasını yere bırakıp ofisinin kapısının kilidini açtı. Erika peşi sıra içeri girdi.

"En baştan başla ve hiçbir şeyi atlama," dedi Melanie masasının karşısındaki koltuğa işaret ederek.

Erika, Joseph'le olan biten her şeyi özetledi. Coniston Yolu'ndaki olay yerine ilk intikal eden başmüfettiş olmasından başladı, onu cinayet mahallini dikizlerken yakaladığına değindi ve

en nihayetinde fotoğraflarla videoyu bulmalarının ardından onu tutukladıklarından bahsetti.

"Resmî sorgu esnasında çekilmiş tüm videoları gözden geçirmem gerek. Ayrıca senden ayrıntılı bir rapor istiyorum. McGorry'den de öyle. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Erika gözlerini yere dikti.

"Joseph'in babası emekli bir avukat... Joseph'in peşine düştüğümüzde, daha doğrusu kovalamacanın sonunda McGorry'yle aralarında bir arbede yaşandı. McGorry onunla boğuşmak zorunda kaldı. Kaçmasına mâni olmaya çalışıyordu... Onu ancak boynuna asılı kayışı tutarak zaptedebildi."

"'Tutmak' derken?" dedi Melanie.

"Babası, yani David Pitkin bunun oğlunu boğmaya yönelik bir aşırı güç kullanımı olduğunu iddia etti."

"Peki gerçekten nefesini kesmeye yönelik bir hareket miydi?"

"Ortalık fena hâlde kızışmıştı. Joseph, McGorry'nin tepesine çullanmıştı, yumruklar savuruyordu. John'unki nefsi müdafaaydı."

"Hareketinin şüphelinin nefesini kesmeye yönelik olup olmadığını sordum."

Erika kafasını kaşıdı. "Evet. Kahretsin ki öyleydi."

"Ne kadar sürdü?"

"Bilmiyorum. Birkaç saniye. Aşağı yukarı on saniye."

"Joseph Pitkin'in kendini asmasının nedenine ilişkin eksiksiz bir soruşturma yürütüleceğinin farkındasın, değil mi? Şüpheli, intihar gözetimindeydi."

"İntihar kontrolleri neden on beş dakikada bir ki? On beş dakikada pek çok şey yapılabilir. Tanrı aşkına! Herif kot pantolonundan şeritler yırtmış!" Erika yanaklarından akan yaşları sildi. Oturduğu yerde doğrulup bir kâğıt mendil aldı. "Annesiyle babasına haber vermek istiyorum."

"Hayır. Bu iyi bir fikir değil."

"Benim yüzümden gözaltındaydı."

"Onu tutuklamak ve sorgulamak için elinde yeterince delil olduğu için gözaltındaydı. Ayrıca aileyle ters düştün; tarafsız birine ihtiyaçları var. Bir aile irtibat memurunun eşliğinde onları bizzat bilgilendireceğim."

"Akli dengesiyle ilgili sorunlar yaşadığından haberim yoktu. Sağlık kayıtları henüz elime geçmedi ama ortalığı birbirine kattığı ilk sorgunun ardından bir doktor tarafından muayene edildi ve doktor kısa bir aradan sonra tekrar sorgulanabileceğine kanaat getirdi. Ne var ki o kadar ilerleyemedik. Soruşturmam açısından anahtar niteliği taşıyordu..."

"Pekâlâ. Günün geri kalanında izinlisin," dedi Melanie.

"Vakadan mı alındım?"

"Hayır. Sorgu kayıtlarına bakmam gerek. Ayrıca gözaltı çavuşuyla ve tutuklamayı yapan memurlarla konuşmalıyım. Ayrıca senden ayrıntılı bir rapor istiyorum. Bir de McGorry'yle konuşmam lazım."

Erika ayağa kalktı. "Tamam."

"Bekle biraz, otur."

Erika oturup arkasına yaslandı.

"Ne oldu?"

"Hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim ama beni dinlemeni istiyorum."

"Evet?"

"Bu sene çok şey yaşadın, Erika. Şu cinayet-kaçırma vakasının hakkından geleli daha bir hafta oldu."

"On gün oldu..." Erika gözlerini yumdu. Genç bir çiftin Londra'nın dört bir yanında bir dizi cinayet işleyip soygunlar yaptığı yürek burkan bir vakaydı. İster istemez medya Nina Hargreaves ile Max Hastings'ten Bonnie ve Clyde tarzı bir hikâye yaratmış ve sonrasında Binbaşı Marsh basına iki katili topa tutan vahim bir açıklamada bulunmuştu.

Marsh onlara ültimatom vermekle akıllılık ettiğini sanmıştı ama aslında onlara verdiği, peşine düşebilecekleri bir surat ve

bir isim olmuştu. Nina ve Max'in, özel hayatını didik didik edip Marsh'ın karısının varlıklı bir aileden geldiğini ve iki küçük kızları olduğunu keşfetmeleri pek uzun sürmemişti.

Evde yalnız olduğu bir esnada Marcie'ye saldırmışlardı ve Nina Hargreaves kreştekileri kızların yeni dadısı olduğuna inandırmıştı. O andan sonra vaka tam bir kaçırılma vakasına dönüşmüştü. Marsh ve Marcie nasihatlere kulak asmadan iki yüz bin pound ederindeki fidyeyi ödemişlerdi. Ne var ki vakayı çözüme kavuşturan adım Erika'dan gelmişti. Nina'yla Max'in izini, İngiltere'nin güneyindeki Dartmoor'da gözden uzak bir yerde alıkoyulan ikizlerin olduğu yere kadar sürmeyi başarmıştı.

Derken Max'le Nina birbirine düşmüştü. Bunu takip eden kan gölü hâlâ Erika'nın gözünün önünden gitmiyordu. İkizleri fiziksel açıdan yara almadan kurtarmayı başarmıştı ama duygusal yaraların iyileşmesi uzun sürecekti.

"Erika! Erika!"

Gözlerini açtı. Melanie endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Ne oldu şimdi?"

"Üzgünüm. Yorgun ve hâlâ biraz şaşkınım. Bir gencin canına kıyması insanın yüreğine dokunuyor... Üstelik kilit tanığımdı."

Melanie cüzdanını aldı ve çıkardığı kartviziti Erika'ya uzattı.

"Doktor G Priestley. Klinik Psikolog," diye okudu yüksek sesle. Başını kaldırıp Melanie'ye baktı. "Benim için mi?"

"Evet."

"Keçileri kaçırdığımı mı düşünüyorsun? Dengesizleştiğimi?"

Melanie elini kaldırdı. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Mesele iyice dallanıp budaklanmadan şunu da eklemek isterim ki Doktor Priestley benim de doktorumdur. Haftada bir onu görmeye gidiyorum."

"Terapiye mi?"

"Evet."

Erika ne diyeceğini bilemedi ve başını öne eğerek elindeki kartvizite tekrar baktı.

"Nedir bu? Bir tavsiye mi? Bir dosyayı daha başarıyla kapat-

tım, iki seri katili durdurdum, mahalli amirin kızlarını kurtardım ve takdir görmek yerine terapiye mi yönlendiriliyorum?"

"Erika. Hayır. Seninle arkadaşın ya da meslektaşın olarak konuşuyorum. Bunun ne Metropolitan Polis Teşkilatı'yla, ne herhangi bir vakayla ne de Joseph Pitkin'in intiharıyla alakası var. En iyi dedektiflerimden birisin ve en kısa zamanda geri dönüp bu cinayet vakası üzerinde çalışmaya devam edeceğinden eminim ama senden gidip o doktorla görüşmeni istiyorum. Emrimdeki memurlardan herhangi birinin baskı altında olduğunu fark ettiğimde bu durumu rapor etmekle yükümlüyüm."

"Beni rapor mu edeceksin?"

"Hayır! Ne dediğime kulak ver, seni mendebur aptal!"

Erika başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi.

"Üzgünüm..." diyecek oldu Melanie.

"Hayır, sorun değil. Mendebur aptal diye çağırılmayı, adına kurumsal dil dedikleri zırvalara yeğlerim..." Kartviziti kaldırdı. "Bu senin terapistin mi?"

"Aynen."

"Peki eğer sakıncası yoksa neden terapiste gittiğini..."

Melanie derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

"İlk hamile kaldığımda ikizlere gebe olduğumu öğrendim. Onları gebeliğin sonuna kadar taşıdım, doğum öncesi partisini verdim ve bebeklerimizi kucaklarına almak için heyecandan yerinde duramayan ailem ve kocam bekleme odasına alınırken doğuma girdim... İkisi de ölü doğdu." Derin bir nefes aldı ve gözünden düşen yegâne yaşı sildi. "Doktorlar nedenini anlayamadı. Ailemde ölü doğum yapan kimse yoktu. Benimki kitabına uygun bir gebelikti. Neden böyle olduğuna hiçbir açıklama getirilememesi beni kahretti. İnancımı kaybettim ve neredeyse diğer her şeyimi de kaybedecektim. Az kalsın beni mahvedecekti."

"Çok üzgünüm. Bu ne zamandı?"

"On sene önce ama normale dönüş yolculuğum epey uzun sürdü. Elbette oradan temelli geri dönmemin mümkün olmadığını biliyorum ama en azından hayatım yoluna girdi. Anlaya-

cağın, seninle bir arkadaşın olarak, önyargısız konuşuyorum. Bariyerlere bindirip alev alma, Erika. İşimiz o kadarına da değmez. Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemek istemiyorum ama senin düşmanın da değilim. Az evvel de dediğim gibi en iyi dedektiflerimden birisin ve o şekilde kalmanı arzu ediyorum. Yoluna devam etmeni ve yaptığın şeyi layıkıyla sürdürmeni istiyorum ama bunun için haletiruhiyenin iyi olduğundan emin olman gerek."

Erika tekrar kartvizite baktı. "Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette, ama çok ağırdan da alma. Şimdi evine git ve biraz uyu. Seni arayacağım. Ah, bir de McGorry'yi ofisime gönder."

Erika ofisten çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. McGorry ve gözaltı çavuşu koridordaki sandalyelerde bekliyorlardı. İkisi de şoktaymış gibi görünüyordu.

"Nasıl geçti?" diye sordu McGorry yanaklarını şişirerek.

"Fena değil. Yalnızca doğruları söyle, her şeyi olduğu gibi anlat. Joseph'e karşı aşırı güç kullandığından bahsetmek zorunda kaldım. Nefsi müdafaa olduğunu söyledim. Raporuma da yine öyle yazacağım."

"Kot pantolonu, pantolonu," diye mırıldandı gözaltı çavuşu şaşkınlık içinde kafasını iki yana sallayarak.

"Sen işini yaptın," dedi Erika.

"Ama yetmedi," diye yanıtladı adam.

Erika kısacık bir anlığına elini adamın koluna koydu ve ardından başını aşağı yukarı sallayarak onlara veda ettikten sonra karakoldan ayrıldı. Arabasına bindiğinde, ikizlere aldığı Noel hediyelerinin hâlâ arka koltukta durduğunu gördü. Arabayı çalıştırdı ve Binbaşı Marsh'ın evine yöneldi.

ON YEDİ

Marsh muhteşem bir Londra manzarası olan Hilly Fields yakınlarındaki geniş, müstakil evlerin sıra sıra dizildiği hoş bir sokakta oturuyordu. Erika park yeri bulduğunda güneş ufkun ardında henüz gözden kaybolmuştu ve ışıkları karlı sokakları altın rengine boyuyordu. Erika, Marshların evde olmadığını umdu. Böylelikle hediyeleri verandaya bırakıp kaçabilirdi ama sokak kapısına vardığında bangır bangır bağıran televizyonun sesini duydu. Derin bir nefes aldı ve büyük, demir kapı tokmağını kavradı. Tokmak ahşaba güm diye çarptı.

Bir an sonra Marsh kapıyı açtı. Kırklı yaşlarının ortalarında, kısacık kesilmiş sarı saçlı, yakışıklı bir adamdı. Solgun ve bitkin görünüyordu. Üstelik epey kilo vermiş gibiydi.

"Erika," dedi. Şaşırmıştı. Erika hediyeleri gösterdi.

"Bir gün geç kaldığımı biliyorum ama kızların hediyelerini vermek ve gelemediğim için özür dilemek istedim."

Marsh bir şey söyleyecek oldu ama Marcie arkasındaki koridorda belirdi.

"Gelebildin. Mutlu Noeller," dedi Erika'yı kucaklayarak. "Nasılsın?"

Marcie güzel bir kadındı ama o da çok zayıflamıştı. Genelde ışıl ışıl parlayan siyah saçları düz ve cansızdı. Saldırıdan sonra hâlâ iyileşmekte olan kırık burnunun şişliğini ve gözlerinin al-

tındaki siyah halkaları gizlemeyi başaramadığı gibi onu daha da solgun gösteren ağır bir makyaj yapmıştı.

"İyiyim," dedi Erika. Ne yapacağını bilemedi. Marcie'yle mazileri epey eskilere dayanıyordu. Erika iki küçük kızını kurtarana kadar araları pek iyi olmamıştı.

"Hadi, içeri gel, dışarısı çok soğuk," dedi Marcie, Erika'nın omuzlarını sıvazlayarak. "Üstün başın pek kalın değil. Bu havada deri ceketten fazlasına ihtiyacın var!"

Onu boğucu derecede sıcak olan oturma odasına buyur ettiler. Şöminedeki ateş gürül gürül yanıyordu ve yanında devasa bir Noel ağacı vardı. Marcie'nin babası Leonard köşedeki koltukta şekerleme yaparken Marsh'ın babası Alan ağacın yanındaki koltukta uyuyakalmıştı.

"Lütfen otur," dedi Marcie. "Ben de öğle yemeği için açık büfe tadında bir sofra kuruyordum. Soğuk etim, peynirim, rokfor peynirli brokoli çorbam var."

"Ne hoş," dedi Erika.

"Sana bir içki getirelim mi? Şampanyaya ne dersin?" diye sordu Marsh.

Buna karşılık Marcie tam bir sahne fısıltısıyla, "Paul, sesini alçalt. Uyuyorlar!" diye azarladı.

"Sesim seninkiyle aynı düzeyde," diye tısladı Marsh.

"Hayır, resmen bağırıyordun... Neyse. Gel de yemeği hazırlamama yardım et. Bize azıcık müsaade, Erika."

Odadan çıktılar. Erika mışıl mışıl uyuyan, kırmızı suratlı iki yaşlı adama baktı. Marcie'nin babası Leonard güneşten yanmıştı; mavi pantolonu, kareli gömleği ve kravatıyla şık görünüyordu. Eski bir kot ve sarı renkli yün bir kazak giyen Alan daha pejmürdeydi. Leonard koltuğunda kıpırdandı, öksürdü ve doğrularak kendine çekidüzen verdi. Ancak neredeyse gülünç bir şekilde dönüp ikinciye baktıktan sonra Erika'nın farkına vardı.

"Merhaba."

"Merhaba."

"Seni tanıyorum, öyle değil mi? Sen şu hanım polis memuru-

sun," dedi. Son derece havalı ve güzel bir konuşma tarzı vardı. "Ulrika, yanılıyor muyum?"

"Başmüfettiş Erika Foster."

Adam oturduğu yerden acemice kalktı, Erika'nın yanına geldi ve gülümseyerek elini uzattı. Takma dişleri bronz teninin yanında doğal olamayacak kadar beyaz görünüyordu. Erika adamın elini sıktı ve tokalaştılar fakat Leonard onu kendine doğru çekip iki yanağından öptü.

"Paul, Marcie ve ikizler için yaptıklarından ötürü sana minnettarız. Teşekkür ederim," dedi Erika'nın elini bırakmadan.

"Yalnızca işimi yaptım."

"Ne mendebur bir iş ama! Haberleri izledim; Max Hastings'in cesedinin fotoğraflarını mozaiklemek zorunda kaldılar."

"Evet..."

Leonard hâlâ elini sıkıyordu.

"Paul, kızın ona işaret fişeğiyle ateş ettiğini söyledi. Kafasını patlatıp beynini etrafa saçmış, ha? Sence ikizler o âna şahit oldular mı?"

"Evet, olduklarını düşünüyorum."

"Büyükbabam Birinci Dünya Savaşı sırasında ateş hattında çarpışmış ama hayatta kalmayı başardı. Elbette savaş sonrası bunalımından mustarip oldu. Şarapnellerin delikanlıların kafalarının arkasını uçurduğunu hatırlardı... Şu günlerde hepimiz terapi almaya teşvik edilsek de o zamanlar acılarını sessizce çekerlerdi..."

Alan uyandı. Hemen kendine gelemedi. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini ovuşturdu. Sert hatlı yüzü ve kısacık kesilmiş kır saçlarıyla Marsh'ın yaşlı hâli gibiydi.

"Alan, bu Ulrika, o katil piçleri yakalayan polis!"

"Merhaba ama adım Erika," dedi elini Leonard'ınkinden kurtararak.

"Ulrika... Bu İsveç kökenli bir isim. Hiç hava raporu sunduğun oldu mu?" diye sordu Alan mizahtan yoksun bir ciddiyetle.

"Hava raporu mu?"

"Zavallı ihtiyarın aklı gitti gidecek," diye mırıldandı Leonard işaretparmağının ucuyla kafasının yan tarafına hafifçe vurarak.

"Dediğini duydum!" dedi Alan. "Yoksa sağlık ocağında hemşire mi?"

Neyse ki o anda Marsh elinde bir şampanya tepsisiyle odaya girdi.

"Baba, bu Erika. Erika Foster. Manchester'da birlikte eğitim almıştık," dedi. Alan başıyla onayladı ama kafası basmışa benzemiyordu.

"Öğle yemeğinde var mıydın? Bu hanım öğle yemeğinde var mıydı, Paul?"

"Hayır, baba. Erika şimdi geldi," diye yanıtladı Marsh ağır ağır fakat yüksek sesle konuşarak. Münasebetsiz bir sessizlik oldu. Leonard uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. *Neşeli Günler*'in* ekranda belirmesiyle odada bir gürültü kakofonisi oldu. Von Trapp ailesinin çocukları uygun adım basamaklardan iniyordu. "Mutfağa geçelim," diye ekledi Marsh alçak sesle. Erika artık filme dalmış olan yaşlı adamlara gülümseyerek baktı.

"Bunun için kusura bakma. Babamın kafası iyice karışmaya başladı. Bir hayli can sıkıcı bir Noel oldu. Her şeyi tekrar etmek zorunda kalıyorum," dedi Marsh, antre boyunca ilerleyip mutfağa girerlerken. "Leonard iyi, yalnızca söylenenlere kulak vermiyor. Tamamen kendi dünyasında."

"Kim kulak vermiyor?" diye sordu Marcie mutfağa girdikleri esnada. Uzun mutfak masasına otellerdeki açık büfeleri aratmayan güzel bir sofra kurmakla meşguldü.

"Baban."

"Benim babam en azından hangi günde olduğumuzu biliyor."

"Bu biraz acımasızca oldu," diye çıkıştı Marsh.

"Yalnızca bir gözlemdi. Şu anda bir huzurevinde olmalı. Buradaki varlığı epey strese neden oldu. Benim babamın bir şeyi yok. Hatırlarsan dün Trivial Pursuit'i kazandı."

---

* *The Sound of Music*. 1965 yapımı romantik müzikal –*çn*

Erika ateş hattından uzaklaşma arzusuyla başını öne eğip şampanya kadehine baktı.

"Benim babamla aynı yolda olduğunu söylemiyorum. Tek söylediğim dik kafalı olduğu. Ayrıca annenle konuşurkenki üslubu..."

"Annemin de pek altta kaldığı söylenemez."

"Bugün dışarı çıkmasının başka ne nedeni olabilir ki? Keşke ben de çıksaydım!"

Marcie ona baktı. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Sanırım gitsem iyi olacak," dedi Erika.

"Hayır, lütfen kal," dedi Marcie peçeteyle gözlerini silerken. Marsh öfkesini kontrol etmeye çalışarak yanında öylece dikiliyordu.

O esnada Sophie ve Mia mutfağa dalınca ortamın havası değişti. Kızlar dört yaşındaydılar, miniciktiler ve birbirlerine tıpatıp benziyorlardı. Birbirinin eşi mor kadife elbiseler ve krem rengi muz çoraplar giymiş, saçlarına pembe tokalar takmışlardı. Erika'yı gördüler ve tek kelime etmeden yanına gidip ona sarıldılar. Erika kadehini elinden bırakıp çömelerek küçük kızları kucakladı ve yanaklarına sürtünen saçlarının kokusunu içine çekti. Kısa süre önce olup bitenler o sıcak, aydınlık mutfakta gözüne ziyadesiyle gerçekdışı göründü. Sanki her şey çok uzun zaman önce olup bitmişti.

"Seni gördüğümüze sevindik," dedi Sophie lafı kimseye bırakmadan.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim," dedi Erika. Birbirlerine baktılar. Mia ağırbaşlı bir edayla kafasını yukarı aşağı salladı; iri, kahverengi gözleri öyle çok şey söylüyordu ki! Erika önceki gün öğle yemeğini kaçırdığı için kendini berbat hissetti.

"İkinize de hediyeler getirdim. Biraz geciktiğimi biliyorum ama mutlu Noeller." Elindeki iki torbayı kızlara verdi. Çocuklar süslü kâğıtlara sarılmış hediyeleri çıkarıp paketleri heyecanla yırttılar. İlki Blingles Glimmer Studio Etiket Yapma setiydi. İkin-

cisiyse kendinize farklı renklerde, çiçekli ya da simli saç bantları yapabileceğiniz Fashion Headbands setiydi. "İki farklı hediye aldım çünkü paylaşmayı çok sevdiğinizi hatırladım," dedi Erika.

İkisinin de suratı samimi bir şaşkınlık ve heyecan ifadesine bürünmüştü.

"Ah. Kızlar, Erika'ya ne diyorduk?" dedi Marcie.

"Teşekkür ederiz, Erika!" dedi kızlar hep bir ağızdan.

"Kimse size Noel için bunlardan almadı, değil mi? Sizinle aynı yaşlarda iki yeğenim var. Bunların çok güzel hediyeler olduğunu söylediler."

"Hayır, kimse almadı. Hem bunlar hayatımız boyunca aldığımız en güzel hediyeler, EN GÜZEL!" diye bağırdı Mia ona tekrar sarılarak.

Kızlar başlarını kaldırıp Marcie'ye baktılar. "Anne, şeyi versene," dedi Sophie. Marcie mutfak tezgâhından hediye paketine sarılı, küçük bir kutu aldı ve onu Sophie'ye uzattı. Mia da bir ucundan tuttu ve kutuyu el birliğiyle Erika'ya verdiler.

"Bunu senin için aldık," dedi Mia.

Erika kâğıdı yırtınca elindekinin küçük bir mücevher kutusu olduğunu gördü. Kutuyu açtığında ucunda küçük, gümüş bir haç olan bir kolyeyle karşılaştı. Marcie kutuyu aldı, kolyenin kopçasını açtı ve Mia kolyeyi takabilmeleri için Erika'nın ensesindeki kısacık saçları kaldırdı.

"Bu çok hoş bir hediye," dedi Erika kızlara. Ardından başını kaldırıp Marcie'yle Marsh'a baktı. Gülümsediler. İkizler elbiselerinin ceplerinden iki yeni iPhone çıkardı ve küçücük elleriyle ustaca ekranlarını kaydırdılar.

"Bunlar da annemizle babamızın hediyeleri," dedi Sophie. "Ne zaman isteseler bize ulaşmak istiyorlar. Olanlar yüzünden."

Telefonlarının ekranlarını Erika'ya çevirdiler ve ona kolyeyle çekilmiş fotoğrafını gösterdiler. Erika'nın avurtları çıkmıştı ve beyaz buzdolabının önünde öyle solgun duruyordu ki âdeta yarı saydam gibi görünüyordu.

"Çok güzel çıktın," dedi Sophie.

"Ama bence biraz yemek yesen iyi olur," dedi Mia. Neyse ki bu dediği ortamın havasını dağıttı ve hep birlikte güldüler.

"Kızlar, gidip ellerinizi yıkayın," dedi Marcie.

Erika kızlar mutfaktan çıkana dek bekledi. "Durumları nasıl?" diye sordu.

Marcie ve Marsh bakıştılar. "Her şey göz önünde bulundurulduğunda hayret verici ölçüde iyi," dedi Marcie. "Sophie daha dirayetli çıktı. Mia'yla o ilgileniyor."

"Ansızın bir köşeye çekilip kendi uydurdukları bir dilde konuşmaya dalıyorlar," dedi Marsh.

"Ne yazık ki bununla nasıl başa çıkacağımızı öğrenebileceğimiz bir rehber yok. Yeni yılda onları bir terapiste götüreceğim," dedi Marcie.

"Peki, siz nasılsınız?" diye sordu Erika. Çift olduklarını o anda hatırlamışçasına birbirlerine baktılar. Tereddüt ettiler.

"Günübirlik yaşıyoruz," dedi Marsh ve Marcie'nin bacağına hafifçe vurdu. Marcie kıvrak bir hareketle Marsh'tan uzaklaştı.

"Hadi, sofraya oturalım," dedi.

Erika o akşam geç saatte arabasıyla evine döndü. Kızların hediyesi keyfini epey yerine getirmişti ve ona dokunmak için sık sık elini boynuna götürüyordu. İlk defa, boş bir daireye döndüğüne sevindi. Marshların evindeki atmosfer o kadar gergindi ki evin genişliğine rağmen epey kalabalık olduklarından kendini boğulacak gibi hissetmişti.

Kendine buzlu bir votka doldururken telefonu çaldı. Arayan Melanie'ydi.

"Joseph Pitkin'le ilgili her şeyin üstünden geçtim ve şu noktada tek söyleyebileceğim, bunun üzücü bir kaza olduğu."

"Tamam. Annesiyle babasına haber verdin mi?"

"Evet. Tahmin edilebileceği üzere kahroldular."

"Beni suçluyorlar mı?"

Melanie iç çekti. "Buna yanıt vermeyeceğim. Fakat duruma bambaşka bir pencereden baktıkları ortada."

"Onlara fotoğrafları ve T isimli şu şahsın yazdığı notu sordun mu?"

"Hayır, Erika. Sormadım..." Melanie hattın diğer ucunda bir anlığına sessizleşti. "Yarın sana karakolda ihtiyacım var. Marissa Lewis'in cinayet vakası için sana daha büyük bir ekip vereceğim. Bu gece iyi bir uyku çek."

Melanie telefonu kapattığında Erika oturma odasının penceresine gitti. Işıklar sönüktü. Karanlık, karlı sokağa baktı. Turuncu sokak lambasının ışığında gözüne bir tilki ilişti. Tilki duraksadı. Ayakları kara gömülmüştü ve biçimli vücudu sokak lambasının ışığında dalgalanıyordu. Bekliyor, Erika'nın oturduğu binayı kolaçan ediyor, çöp tenekelerini yağmalayıp yağmalayamayacağını kestirmeye çalışıyordu. Erika gölgelerin içinden onu izledi.

"Hadi. Ortalık süt liman, hamleni yap," dedi. Tilki otoparkta ağır ağır yürümeye başladı ve kar örtüsünün altında kalmış arabaların oluşturduğu beyaz tepeciklerin arasından geçerek hiç şüphesiz yemek artıklarıyla dolup taşan çöp tenekelerine doğru seğirtti. "İşte bu!"

Derken üst kattan bir gıcırtı geldi ve pencerede bir ışığın yanmasıyla karanlık otoparkta kare şeklinde geniş bir alan aydınlandı. Tilki döndü ve koşarak gölgelerin arasında gözden kayboldu.

ON SEKİZ

Kendine "T" demeyi seven adam Londra'nın banliyölerinde karanlık kış gecelerini oldu olası heyecan verici bulurdu. Siyahlara bürünür, deri gaz maskesini uzun kabanının geniş ceplerinden birine tıkıştırır ve evden ayrılarak karanlığa karışırdı.

Güney Londra çok geniş bir alana yayılıydı ve T ne zaman evden çıksa inci gibi dizilmiş sıra evlerin, karanlık ara sokakların, gözden uzak küçük parkların ve çalılıkların arasında daha önce hiç görmediği bir yer bulabildiği için kendini şanslı hissederdi. Güney Londra'nın banliyölerinde pek güvenlik kamerası olmazdı. Tren istasyonlarının da yalnızca aydınlık yerlerine takılırlardı.

T asıl maskenin kendi yüzü olduğuna inanırdı. Pek sıradan olmasa da tipik fakat makul bir suratı vardı. Bu işi aylardır yapıyordu ve aradan geçen onca zamana rağmen polisin elindeki yegâne fotoğraf gaz maskesininkiydi.

İnsanların göz önündeki şeyleri ne denli güç fark ettiğine şaşardı. Tren yolcuları görmemekte uzman sayılırlardı. Yalnızca işe gitmek isterler, sonra da eve dönmek için yanıp tutuşurlardı. Nadiren iletişim kurarlardı. Âdeta at gözlüğü takarlardı. Çevrelerindeki dünyayla muhatap olmak zorunda kalacaklarından korkar gibiydiler. İnsanların asıl dikkat etmesi gerekenler işsizler, sarhoşlar, evsizlerdi. Onların çevreleriyle bambaşka bir ilişkileri vardı ve yalnızca A noktasından B noktasına ulaşmakla ilgilenmezlerdi. Göz önünde gizlenirlerdi çünkü öyle ya da böyle,

çorak bir arazide sağ kalmanın yolunu bulmak zorundaydılar. Usta birer gözlemciydiler. Kimden biraz para ya da sigara koparabileceklerini, kimin uyuşturucu peşinde olduğunu şıp diye anlarlardı.

T için iyi haber, kimsenin evsizleri umursamamasıydı. Önemi olan kimsenin. Bir evsizi haklamak çok daha kolay olurdu. Ellerine birkaç papel tutuştursa peşinden istediği karanlık köşeye gelirlerdi. Ne denli çaresiz olduklarına bakarak beş papele onlara arzu ettiği her şeyi yapabilirdi.

Fakat bu hiç eğlenceli olmazdı. Onun asıl zevk aldığı şey korkuydu, temiz ve toplumun daha üst tabakalarından birilerini bulmaktı. Toplumun önde gelenlerinden hoş, iyi giyimli, vergi mükellefi birini bulup onu tatlı ve küçük baloncuğundan mahrum bırakmaktı. Onları köşeye sıkıştırdığında suratlarında hep aynı ifade belirirdi ve o ifadeyle sanki, *Bu tür şeyler benim başıma gelmez. Başkalarının başına gelir. Kötü insanların. Ben iyi biriyim,* demek isterlerdi.

Gaz maskesinin pratik bir amacı vardı ama aynı zamanda duyusal açıdan hazzına haz katıyordu. Daracık deri başlığın bıraktığı his, hayvan postunun kokusuna karışmış bayat terinin keçilerinkini andıran kokusu. Görüşünü çarpıklaştırarak kurbanlarının suratlarını hafifçe büyüten kalın camdan göz yuvaları.

Bu gece yalnızca seyredecekti. Kar fazladan bir koruma kalkanı teşkil ediyor, sesleri bastırıyordu. İzleyecek ve bekleyecekti. Kurbanlarının isimlerini hiç öğrenmezdi ama rutinlerini çözmeyi severdi. Kanını kaynatan bir diğer şey de buydu. Evden ayrıldıkları zamanı hesaplardı. İşe ne zaman gittiklerini, ne zaman eve döndüklerini. İnsanlar rutinlerine bağlı mahlûklardı. Noel'de bile.

Bir kere rutinlerini öğrendi mi gerisi çorap söküğü gibi gelirdi.

ON DOKUZ

Ertesi sabah Erika erkenden Lewisham Row'a vardı ve dosdoğru zemin kattaki, üniformalı polis memurları tarafından kullanılan soyunma odalarının bitişiğindeki küçük mutfağa gitti. Koruyucu yeleklerini henüz çıkarmamış olan iki genç polis memuru mutfağa girdiğinde hâlâ fincanlarla dolu rafa bakıyordu.

"Günaydın han'fendi," dediler hep bir ağızdan. Onu gördüklerine şaşırmış gibiydiler.

"Günaydın. Şu fincanların olayı nedir? Birine mi aitler?"

Erika'dan daha kısa boylu olan genç adam uzanıp raftan iki fincan aldı ve tekini göz teması kurmaya utanır gibi görünen genç kadına uzattı.

"Kimse çiçeklilere el sürmüyor, han'fendi," dedi genç adam. Erika raftan bir fincan aldı. Su kaynayana kadar münasebetsiz bir sessizlik oldu. Su ısıtıcı tık diye attığında kimse kımıldamadı.

"Önce siz; bunu hak ettiniz," dedi Erika. Genç adam kaşığını büyük bir kahve kutusuna daldırıp fincanlarını doldurdu. "Zor bir gece miydi?"

Genç adam başıyla onayladı. "Barların kapanma saatinde her zamanki arbedeler yaşandı. Gençler tatil zamanında iyiden iyiye küfelik olup saldırganlaşıyorlar sanki."

"Ayrıca gaz maskeli saldırganı gördüklerini sanan insanlar tarafından üç defa çağırıldık," dedi kadın.

"Gaz maskeli saldırgan mı?" diye sordu Erika.

"Evet. Son birkaç haftadır yerel haberlere çıkmadığı gün olmuyor. Duymamış mıydınız?"

"Hayır, başka bir vakayla meşguldüm."

Gaz maskeli bir adam hem kadınlara hem de erkeklere saldırıyordu. Gecenin geç ya da sabahın erken saatlerinde tren istasyonlarını hedef almaktan hoşlanıyor, harekete geçmeden evvel son trenin de perondan ayrılmasını bekliyordu.

"Kaç kurbanı var?"

"Beş. Saldırılar kasım ayının ortasında başladı."

"Kurbanlarına tecavüz ediyor mu?"

"Hepsine değil. İlk iki kurbanını bayıltana kadar boğazlamış ve uyandıklarında ortalıkta yokmuş. Noel günü Sydenham tren istasyonu yakınlarında bir kadın saldırıya uğradıktan sonra yerel haberlerde halktan bilgi istendi."

"Kadıncağız evinden bir dakika uzakta saldırıya uğramış," dedi adam.

"Hâliyle gece boyunca bir şey gördüğünü ya da duyduğunu sanan insanlardan çağrılar aldık. Hepsi yanlış alarmdı," diye ekledi kadın.

Kahvelerini alıp gittiler. O anda Müfettiş Moss mutfağa girdi. Üzerinde kocaman bir kışlık kaban vardı. Kısa boylu, sağlam bir kadındı. Alev kızılı saçlarına erimekte olan kar taneleri düşmüştü ve solgun suratı çillerle kaplıydı.

"Günaydın patron. Noel'in nasıl geçti?" Moss kabanının düğmelerini açtı ve kendine bir fincan seçti.

"Aslına bakarsan..."

"Çalıştın, değil mi?"

Erika başıyla onayladı. "Az sonra sizi bilgilendireceğim cinayet vakasında."

"Öğle yemeği nasıldı?"

Erika kafasını iki yana salladı. "İlk ve son 'Noel Ziyafeti' sandviçimi yedim."

Moss suratını ekşitti. "Ben de ilk ve son Noel pudingli

*smoothie*mi tattım. Bir de erkek kardeşim Gary, karısı ve çocukları bize kalmaya geldiler."

"Kaç tane?"

"Sadece tek bir karısı var."

"Çok komik."

"Üç çocuk."

"Jacob'la iyi geçiniyorlar mı?"

Moss gözlerini ovuşturdu ve fincanını kaynar suyla doldurdu. "Evet ama birbirleriyle anlaşamıyorlar. Tam didişme yaşlarındalar: En küçüğü yedi, ortancası sekiz, en büyüğü de dokuz yaşında. Tam bir curcunaydı. Evimiz çok küçük. O da yetmezmiş gibi Noel yemeğinde L'yle başlayan şu kelimenin ne anlama geldiğini sordular."

"Laponya'yı mı?" dedi Erika.

Moss sırıttı ve kahvesine biraz süt kattı. "Ha ha. Hayır. Lezbiyenin ne demek olduğunu sordular. Daha doğrusu Celia'yla neden evlendiğimizi, nasıl evlendiğimizi ve Jacob'ı dünyaya getirmeyi nasıl başardığımızı. Elbette Celia o işi halletti ama soruların ardı arkası kesilmedi. Noel krakerlerinin içindeki şakaları birbirimize okuma fırsatını bile bulamadık. Neyse, sorun çıkmadı ama bu tür bir sohbetin içine düşeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi."

Erika bir şey daha diyecek oldu ama tam o esnada mutfağa uzun boylu, yakışıklı, siyahi bir polis memuru girdi. Erika'yla Moss'u görünce durdu.

"Pekâlâ. Günaydın," dedi toparlanarak. Gelen Müfettiş Peterson'dı.

Moss ne diyeceğini kestirmeye çalışarak bir Erika'ya, bir Peterson'a baktı. "Vay canına. Bakın kimler işbaşı yapmış!"

Peterson başıyla onayladı ve kimlik kartını çıkararak ciddi suratının şapşalca bir ifadeye bürünmesine neden olan koca bir sırıtışla onlara baktı.

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi Erika. Onu görmek

Erika'yı şaşırtmıştı. Bunun güzel bir sürpriz olduğunun farkına vardı. "Noel tatilin güzel geçti mi?"

"Aslında pek tatil denemez. İşe geri dönmek için bir nevi geri sayımdı... Fakat sonunda bir de baktım ki... hayatımın Noel'ini geçirmişim."

"Ayrıntıya girmek ister misin?" diye sordu Erika başka biriyle tanışıp tanışmadığını merak ederek. Fakat sormasıyla pişman olması bir oldu.

"Bu resmen uzun bir aranın ardından işteki ilk günüm," dedi Peterson konuyu değiştirerek. Tuhaf bir sessizlik oldu.

"İyi bir gün seçmişsin. Beş dakikaya ana vaka odasında bir brifing vereceğim. Geç kalma." Erika fincanını alıp mutfaktan çıktı.

Moss ve Peterson bir an için sessizce dikildiler. Moss kapıya gidip Erika'nın duyma menzilinden çıkıp çıkmadığına baktı.

"Noel'de görüştünüz mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Durumu idare edebilecek misiniz? En sevdiğim insanlardan ikisinin arasında kalmak hiç hoşuma gitmez."

"Beni çok mu seviyorsun?" diye sordu Peterson sırıtarak.

"Bazen. Duruma göre değişiyor. Noel'de onu aramalıydın. Ayrıldığınızı biliyorum ama bütün gün çalışmış. Sözde o gün çalışmayacaktı... Onun yalnız bir kuş olduğunu biliyorsun ve bunu tüm iyi yürekliliğimle söylüyorum. Onu bize davet ettim ama gelmek istemedi."

"Gidip onu ziyaret edecektim ama sonra bir şey... oldu," dedi Peterson. "Hâlâ olan biteni sindirmeye çalışıyorum." Gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

"Suratından iyi bir şey olduğu anlaşılıyor," dedi Moss.

Peterson mutfağın kapısını kapattı. "Bana bir fincan kahve yaparsan sana anlatırım," dedi.

YİRMİ

Toplantı karakolun zemin katındaki en geniş vaka odasında yapıldı.

Erika Kuzey ve Güney Çevreyollarının arasında kalan labirentten farksız yolların iç içe geçtiği, M25'in Londra şehir merkezinin etrafında turlar attığı ve Thames Nehri'nin kalın, mavi çizgisinin sinsice şehir merkezine doğru süzüldüğü üç metrekare genişliğinde, devasa bir Londra haritasının önünde dikiliyordu. Yirmi polis memuru ve personel Marissa Lewis vakasında çalışmak üzere çağrılmıştı ve Noel'den beri ilk defa bir araya geliyorlardı.

Ekipte Erika'nın daha önceden de birlikte çalıştığı memurlar vardı: saman sarısı saçları gittikçe seyrekleşen, sevimli çehreli Çavuş Crane; Erika'nın kahvelerini bir türlü alamadıklarını fark ettiği Moss ve Peterson; masalarını düzenlemekle meşgul olan McGorry ve Kay. Erika yanlarından geçerken ikisi de başlarını yukarı aşağı sallayıp gülümsemişlerdi. Dedektif Knight ve Temple, ufak tefek fakat zehir gibi bir polis olan Memur Singh'in de yardımıyla vaka hakkındaki bilgileri beyaz tahtaya not ediyordu.

Komiser Hudson brifinge sızdı ve kapıyı kapattıktan sonra arkadaki masalardan birine tünedi. Başını salladı ve gülümsedi.

"Herkese günaydın," diyerek söze girdi Erika. "Umarım Noel'iniz güzel geçmiştir. Ne yazık ki tatil göz açıp kapayınca-

ya dek bitti..." Marissa Lewis'in pasaportundan alınmış fotoğrafının yanına gitti. "Yirmi iki yaşındaki Marissa Lewis, Güney Londra'daki Coniston Yolu'nda bulunan evinin kapısının önünde öldürüldü. Hâlâ otopsi sonucunu bekliyorum ama Noel arifesinin geç saatlerinde öldüğü tahmin ediliyor..." Kapı açıldı ve Moss'la Peterson ellerinde birer fincan kahveyle içeri girdiler. Moss yalnızca dudaklarını oynatarak Erika'dan özür diledi. Peterson da aynısını yaptı. Ardından koridora bakan pencere sırasının altındaki fotokopi makinesinin yanında buldukları boş sandalyelere oturdular. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Çözünebilir kahvenin demlenmesinin o kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum."

"Özür dileriz, patron," dedi Moss utanç içinde. Peterson başını önüne eğip suçlu suçlu fincanına baktı.

Erika konuşmaya kaldığı yerden devam etti. "Marissa Lewis ucu tırtıklı, keskin bir bıçakla defalarca bıçaklanmış." Beyaz tahtaya tutturulmuş, cesedin aldığı yaraları yakından gösteren fotoğraflara işaret etti. "Cinayet silahını hâlâ bulamadık. Fakat evin içine dair hazırlanan ilk adli raporlardan, cinayet mahallinin küçük ön bahçeyle sınırlı olduğunu biliyoruz. Evde Marissa'nın kanına da, kan serpintisine de rastlamadık. Ayrıca adli tıptan ayrıntılı raporların gelmesini bekliyoruz. Tabii bir de otopsi sonuçları var..."

"Bu durum, Marissa'nın annesinin olaya karışmış olma ihtimalini ortadan kaldırır mı?" diye sordu McGorry.

"Hayır. Eğer Marissa'yı öldürdüyse, eve dönmeden evvel iyice temizlendiği ve giydiklerinden kurtulduğu anlamına gelir yalnızca. Soruşturmanın başında kimsenin üstü çizilmez. Herkes şüphelidir."

Erika, Joseph Pitkin'le ilgili hadiseleri açıklamaya girişti ve önceki gün gözaltında intihar ettiğini söyledi. Bir an herkes suspus oldu. Gözaltında yaşanan intiharlar tutukluların ne denli savunmasız olabileceğinin korkunç bir hatırlatıcısıydılar.

"Şu aşamada Joseph Pitkin'i hâlâ davanın şüphelilerinden

biri olarak görüyoruz. Ailesinden oğulları hakkında bilgi vermelerini istemeden evvel daha fazla delille silahlanmamız gerektiği kanısındayım. Elimizde cep telefonunda bulduğumuz, kurbanla bir tür ilişki içinde olduğunu kanıtlayan video ve fotoğraflar var. Birçok kez, çoğunlukla da gece saatlerinde kurbanı evinde, yatak odasında gizlice filme almış. Bir noktada kurbanın onun tarafından filme alındığını fark ettiğine inanıyorum. Bunun kurbanın teşvikiyle mi gerçekleştiğini yoksa onu filme çekmesine izin vermesinin ardında başka bir gerekçe mi olduğunu öğrenmemiz gerek. Marissa'nın Don Walpole isimli komşusunun eşkâline uyan bir adamla cinsel ilişki yaşarken çekilmiş bir videosu da var."

Erika videodan alınıp beyaz tahtaya yapıştırılmış birkaç kareye işaret etti.

"Don Walpole ellilerinin başlarında, evli bir adam ve reşit değilken Marissa'yla bir ilişki yaşadığına inanılıyor. O da Coniston Yolu'nda oturuyor. Yine aynı sokaktan cinsel ilişki yaşadığı bir diğer komşusu da Ivan Stowalski. Otuzlarının ortalarında, Polonyalı fakat karısıyla İngiltere'de yaşıyor. Marissa, Londra'nın dört bir yanındaki gece kulüplerinde sahne alan bir burlesk dansçısıydı. Ayrıca Hilly Fields'ta yaşayan yaşlı bir hanımın bakımını üstlenmişti..."

Erika konuşurken Dedektif Knight ve Temple yine Memur Singh'le birlikte vaka dosyalarından seçtikleri birtakım fotoğrafları beyaz tahtaya iliştirdiler.

"Marissa'nın annesi de mercek altına almamız gerektiğini düşündüğüm kişilerden biri. Bize üst katta, arka cepheye bakan yatak odasında kaldığını ve Noel arifesinde de yine orada uyumakta olduğunu söyledi. Ne var ki evi kolaçan ettiğimizde arkadaki yatak odasında uzun zamandır kimsenin kalmadığını gördük. Yatağın üstü eski kıyafetlerden ve tozdan geçilmiyordu. Fakat oturma odasındaki kanepeye serili çarşaflarla yatak örtüleri bulduk. Üstelik bahsettiğim kanepe Marissa'nın defalarca bıçaklanarak öldürüldüğü tek camlı, yalıtımsız pencerenin hemen öteki tarafında bulunuyor."

Erika duraksadı ve herkesin bunu idrak etmesini bekledi. Ardından konuşmayı sürdürdü. "Noel ve ertesi işleri biraz yavaşlattı. Sokak soruşturmamıza da sekte vurdu. Burada bulunan ve önceki gün komşularla konuşan herkese teşekkürler ama oraya geri dönmeli ve her şeye sıfırdan başlamalıyız. Marissa Lewis'in, az evvel bahsettiğim komşuların ve kurbanın hayatında rolü olan herkesin geçmişini öğrenmek istiyorum. Arkadaşlarının, ailesinin, iş arkadaşlarının, burlesk kulüplerinin. E-postalarına ve sosyal medya hesaplarına ulaşmak için iPhone'una girme çabalarımız sürüyor. Ayrıca dün Coniston Yolu ve Brockley tren istasyonu civarındaki güvenlik kameralarının kayıtlarına ulaşmak için başvuruda da bulunduk. Noel arifesindeki burlesk gösterisinden sonra trene binip binmediğini öğrenmemiz gerek çünkü normalde her yere trenle gidip gelirmiş. Çavuş Crane görev dağılımını yapacak. En başa dönmeli ve Noel tatilinden bugüne kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için fazladan çalışmalıyız."

Oda bir anda canlandı. Erika, Moss'la Peterson'ın yanına gitti.

"Tekrar özür dileriz, patron," dedi Moss.

"Hoş geldin, James," dedi Erika. Görünüşe bakılırsa onu gafil avlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Peterson ayağa kalkarken.

Çok sayıda polis memuru ve destek personeli gelip sırtını sıvazlayarak onu hoşça karşıladıktan sonra vaka odasına dağıldı.

"İyi görünüyorsun. Demek istediğim şu ki epey kilo almışsın," dedi Erika kendini düzelterek. "Eski hâline dönmüşsün."

"Hâlâ birkaç kilo daha almam gerek," dedi Peterson ceketinin önünü açıp pantolonunu yukarı çekerek. "Ama normale döndüğümü hissediyorum." Ardından dümdüz karnına bir şaplak indirdi.

"Kes şunu, hepimizi utandırıyorsun!" dedi Crane sırıtıp kendi bira göbeğine şap şap vurarak.

"Kendi adına konuş!" dedi Moss ve heybetli göbeğini avuçladı. "Benim kemiklerim iri."

"Tamam, tamam, hadi odaklanalım. İşe yeni döndüğün dü-

şünülünce, bir süre masa başında takılıp ağırdan almak ister miydin?"

Peterson başıyla onayladı. "HOLMES için yeni bir şifreye ihtiyacım var. Uzun zamandır ortalıkta görünmediğimden benimkinin miadının dolduğunu söylediler."

"Tamam. Crane'e söyle, senin için yeni şifre istesin." Erika gülümseyince Peterson da ona gülümseyerek karşılık verdi. Bir anlığına gözleri kenetlendi. Derken Peterson bakışlarını kaçırdı. "Moss, sen benimle geliyorsun; James, Marissa Lewis'in profili üzerinde çalışmanı istiyorum. Bak bakalım hayatının düğümlerini çözebilecek misin," dedi Erika.

Peterson başıyla onayladı, ardından yanlarından ayrılarak Erika'yı bir süredir kendisine bakmakta olan Moss'la baş başa bıraktı.

"Ne var?"

"Hiçbir şey. Aranız iyi görünüyor ki bence bu çok... iyi. Nereye gidiyoruz?"

"Marissa'nın en yakın arkadaşıyla konuşmak istiyorum."

YİRMİ BİR

Erika, Sharon-Louise'le olan buluşmasını kadının çalıştığı kuaförün biraz aşağısındaki Brockley Jack isimli bara ayarladı. 27 Aralık olmasına rağmen kuaför hâlâ kapalıydı. Crofton Park'tan geçerlerken yine kar başladı ama hava azıcık ısınmış, yollarda biriken karları çamura çevirmişti. Tren istasyonunun, Co-Op marketin ve birkaç mağazanın önünden geçtikten sonra Goldilocks Saç Stüdyosu'nun tabelasını gördüler.

"Kuaförlere neden böyle oyuncaklı isimler koyarlar ki?" diye sordu Moss kuaförün önünden geçerlerken beyaz ve altın renklerindeki cafcaflı iç mekân dekorasyonuna bakarak. "Ergenliğimde 'Herr Kutz' diye bir kuaföre giderdim ama herif Alman değildi. Hendon'da eğitim görürken gittiğim yerin adıysa 'Curl up and Dye' idi."

"Ne alaka şimdi?"

"Slovakya'da bu tür şeyler yok mu? Oyuncaklı isimleri olan kuaförler filan?"

"Hayır."

"Müşteri yelpazeleri genellikle işçi sınıfından oluşur. Elbette bunun kötü hiçbir yanı yok. Fakat bunlar bakımlarını ihmal etmeyen hanımlardır. Londra şehir merkezindeki kendini beğenmişlerin aksine dedikodu yapmayı seven bir sürü gediklisi olduğuna bahse girerim."

"Sence Sharon-Louise dedikoducu bir tip midir?"

"Kuaförler her şeyi duyar," dedi Moss. "Saçların kesilirken ağzından bir sürü şey kaçırmaz mısın? Mesela ben bir kere kuaför koltuğuna oturdum mu kendimi hep sohbet etmek zorunda hissederim."

"Saçlarım kesilirken, ki saçlarımı kestirmeye bile nadiren giderim, kuaförden benimle konuşmamasını rica ederim," dedi Erika.

"Öyle yaptığına kalıbımı basarım," diye mırıldandı Moss sırıtarak.

Erika kaldırımdan yola inen yaşlı kadını son anda fark etti ve frenlere asılmak zorunda kaldı. İkisi birden öne doğru savruldu. Araç, hurdası çıkmış pazar arabasını hiç istifini bozmadan peşi sıra çekmeye devam eden yaşlı kadına en fazla bir metre kala tiz bir ses çıkararak durdu. Kadının uzun, kır saçları vardı. Bir an için Erika'nın nabzı hızlandı. Az kalsın çarpacağı kadının Elspeth Pitkin olduğunu sanmıştı fakat yaşlı kadın ondan yana dönünce kurbanın annesinden çok daha yaşlı olduğunu gördü. İçe çökük dudakları dişsiz kaldığını ele veriyordu.

"İsa aşkına, ramak kalmıştı," dedi Moss.

Yaşlı kadın yolun karşı tarafına ulaşıp kaldırıma çıktı. Bir an için Erika, boynuna sıkıca bağlanmış ilmekle hücresinde öylece yatan Joseph'i görür gibi oldu. Suratı balmumu gibi ve şişkindi. Derken biri arkadan kornaya bastı.

"Sen iyi misin?"

Erika başıyla onayladı. Brockley Jack'in otoparkına çektiler. Saat daha sabahın onu olduğundan birkaç araç dışında bomboştu.

İçerisi sessiz ve sıcaktı. Gözlerine ilk çarpan, barda oturmuş, birasını yudumlayarak televizyon izleyen yaşlı bir adam oldu. Köşedeki masada irice, genç bir kız oturuyordu. Kız onlara el sallayınca yanına gittiler.

"Selam. Ben Sharon-Louise ama bana Sharon diyebilirsiniz," dedi ayağa kalkıp onlarla tokalaşırken. Kimi tutamları pembeye

boyanmış, dümdüz, uzun, altın sarısı saçları vardı. Çiçek desenli, anvelop bir elbise giymişti. Suratı geniş ve yuvarlaktı. Şişe dibi camlı bir gözlük takmıştı. Masasında bir bardak portakal suyu duruyordu.

"Bir şey yemek ister misin?" diye sordu Moss.

"Evet. Bir paket cipsi tek başıma haklayabilirim... Ah, öyle demek istemedim... Of, kahretsin. Haklamak yok."

"Sorun değil," dedi Moss. "Neli olsun?"

"Domates soslu ya da karides kokteylli," dedi kız. Erika da bir meyve suyu istedi. Bunun üzerine Moss yanlarından ayrıldı.

"Dün gece Marissa'nın haberini aldıktan sonra gözüme uyku girmedi." Sharon bir mendil çıkardı ve gözlüğünü yukarı iterek gözyaşlarını zarifçe sildi.

Erika kızın tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Birkaç dakika sonra Moss portakal suları ve patates cipsleriyle geri dönüp Sharon'ın yanındaki sandalyeye kuruldu.

"Marissa'nın haberini kimden aldın?" diye sordu Erika.

"Coniston Yolu'nda oturan bir tanıdığı anneme telefon etti... Ona veda etmek zorunda kalmak çok kötüydü ama onu günün birinde yine göreceğimi düşünmüştüm..."

Kız yine gözyaşlarına boğuldu. Hantal gözlüğünü yine yukarı iterek kullanılmış mendillerden yaptığı topla gözlerini sildi.

"Üzgünüm. Olanlara bir türlü inanamıyorum... Baksanıza, hayat sanki her şey normalmiş gibi devam ediyor. Noel süslemeleri hâlâ asılı, mekânlarda neşeli şarkılar çalıyor. İnsana kimsenin umursamadığını düşündürüyor... Ama hayat böyle."

"Neden Marissa'ya veda etmek zorunda kaldın?"

Sharon uzanıp cips paketini açtı ve ambalaj kâğıdını iyice yırtarak herkesin yiyebilmesi için ortaya koydu.

"Amerika'ya gidecekti."

Erika ve Moss bakıştılar.

"Ne zaman?"

"Güya yarın." Bir kez daha gözleri doldu ve yine aynı mendille gözlerini kuruladı.

"Amerika'da nereye gidecekti?" diye sordu Moss.

"New York'a."

"Neden?"

"Buradan bıkıp usanmıştı. Havasından. Gidişattan. 'Burada bana hep pislik gözüyle bakacaklar,' derdi. İyi bir okula gidemediğinden ve çulsuz olduğundan talihin yüzüne gülmeyeceğini düşünüyordu. Yeni Dita Von Teese olmayı hayal ederdi. New York'taki burlesk camiası çok büyükmüş. Amerika'da daha fazla fırsatı olacaktı. Orada sıkı çalışmak insanı başarıya ulaştırabilir. Yeni bir başlangıç yapmak istiyordu."

"Çalışma izni var mıydı?" diye sordu Erika.

"Hayır, altı aylık turist vizesi aldı. Asıl niyeti orada iş bulmaktı ama burlesk dansçıları paralarını genellikle elden alırlar. Ayrıca Ivan da vardı."

"Ivan Stowalski mi?"

Sharon başıyla onayladı.

"Ivan ne yapacaktı?"

"Onunla birlikte gidecekti. Tıbbi ürünler alanında çalışıyordu ve orada kendine bir iş bulmuştu."

"Coniston Yolu'nda yaşayan, şu evli barklı Ivan Stowalski'den bahsediyoruz, değil mi?"

"Evlilikleri yıllar önce bitti. Ezra onunkinden ayrı, bambaşka bir hayat yaşıyor."

"Ezra'nın haberi var mıydı?"

"Marissa'nın dediğine göre Ivan pek çok şeyi ondan gizlemeyi başarıyordu. Ivan martavalcının tekidir. Omurgasızdır. Bir sürü insanı idare etmesini gerektiren, o kadar yüksek maaşlı bir işi nasıl kotardığını hiç bilmiyorum çünkü özel hayatında epey umutsuz bir tiptir. Noel arifesinin geç saatlerinde, Ezra'nın artık İngiltere'de yaşayan ailesini ziyaret etmek için kuzeye doğru yola koyuldular. Marissa'nın dediğine göre orada Ezra'ya söyleyecek ve arabaya atlayıp geri dönecekti... Yani bugün."

Erika kaşlarını çattı.

"Biliyorum. Tam bir rezillik, değil mi?"

"Marissa ne zamandır Ivan'la görüşüyordu?"

"Bir yıldır. Marissa'nın pek çok şeyini o alıyordu: kostümlerini, aksesuarlarını. Tonla para. Marissa'ya epey kafayı takmıştı ve onsuz yapamıyordu."

"Kafayı takmıştı ve onsuz yapamıyordu derken?" diye sordu Erika.

"Marissa'yı deli gibi kıskanırdı. Sahneden indikten sonra erkeklerin onunla konuşup konuşmadığını öğrenmek isterdi. Sık sık gider, en ön sıraya kurulur, onu izler ve gösterisini denetlerdi... Marissa ona tekmeyi vuracaktı ama sonra Ivan ona New York meselesinden bahsetti ve Marissa bu durumu bir fırsat olarak gördü. Tüm giderleri Ivan karşılayacaktı."

"Peki Marissa'nın annesi ne düşünüyordu?" diye sordu Erika.

"Mandy. Marissa'nın ona söylediğinden bile emin değilim. Pek anlaşamazlar... Anlaşamazlardı. Mandy umutsuz vakadır. Hiçbir zaman doğru düzgün bir işi olmadı. Marissa daha küçücükken Mandy rasgele adamlarla takılır, zil zurna sarhoş olup uyuşturucudan kafayı bulurdu. Marissa epey korkunç bir çocukluk geçirdi. On ve on iki yaşlarındayken iki kere sosyal hizmetler tarafından alındı."

"Artık bir yetişkin olmasına rağmen neden hâlâ onunla yaşıyordu?"

Sharon omuzlarını silkti.

"Karmaşık bir durum. Bir anlaşmaları vardı ve ikisi de o anlaşmadan olabildiğince fayda sağlıyordu. Mandy engellilere yönelik bakım ödeneğinden faydalanıyordu; Marissa güya onun bakıcılığını yapıyordu. Bu sayede belediyeden vergi ve konut yardımı alıyorlardı..." Sharon kaşlarını çattı. "Kahretsin. Mandy'nin başını belaya soktum."

Erika elini şöyle bir salladı.

"Sosyal yardım yolsuzluklarıyla ilgilenmiyoruz. Yine de bunu nasıl başardıklarını öğrenmek isterim. Ne de olsa ana kız aynı çatı altında yaşıyordu."

"Marissa babasının soyadını kullanırdı. Annesi ise Mandy Trent'tir."

"Evet. Marissa'nın babası nerede?"

"Gideli çok uzun zaman oldu. Marissa daha küçücük bir çocuktu. Babası civardaki bir inşaatta işçi olarak çalışıyordu." Gözleri dolmaya başlayınca yine aynı mendili çıkardı. "Onu çok özleyeceğim."

Bütün cipsleri yemiş, şimdi kırıntıları toparlıyordu. Moss birkaç içecek ve cips daha almaya gitti. Erika, Sharon'ın kendini toparlaması için Moss dönene kadar bekledi.

"Joseph Pitkin hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Erika.

Sharon horgörüyle kafasını iki yana salladı. "Hayatın altın tepside sunulduğu tiplerdendir ama tam bir oksijen israfıdır."

"Neden?"

"Varlıklı bir aileden geliyor. Annesiyle babası onu en iyi okullara gönderdi ama Joseph hepsinden atıldı. İstediği mesleği yapabilirdi ama seçe seçe ezik bir sapık olmayı seçti. Marissa'ya kafayı takmıştı; sürekli gösterilerine giderdi." Sharon tatsızca kafasını iki yana salladı. "Tuhaf bir anne kompleksi olan, şımartılmış bir kemik torbasıdır. Annesi sık sık saçlarını kestirmeye gelir. Saçları hep pistir ve leş gibi kokar. Salonumuzda görmek isteyeceğimiz türden biri değildir ama iyi bahşiş verir."

"Marissa, Joseph'ten fotoğraflarını çekmesini istemiş miydi hiç?"

"Ne tür fotoğraflardan bahsediyoruz?"

"Joseph Pitkin amatör bir fotoğrafçıydı."

"Şimdi de fotoğrafçı mı olmuş? Dediğinizden annesiyle babasının ona ihtiyaç duyduğu tüm ekipmanları aldığı sonucunu çıkarıyorum. Marissa öyle bir isteği olduğundan hiç bahsetmedi... Bir dakika, 'fotoğrafçıydı' derken?"

Erika olan biteni üstünkörü anlattı.

"Yok artık," dedi Sharon ağzına bir avuç cips tıkıştırırken. "Şaşırmadım. Garip bir aileydiler ve onu bildim bileli Joseph hep bir tımarhane kaçkınına benzerdi. Söylentilere göre Elspeth onu

dokuz yaşına kadar emzirmiş. Marissa, annesinin oğlunun ilk ilişkisini yaşamasını isteyeceği yegâne kişinin kendisi olduğunu söyleyerek onlarla dalga geçerdi."

Moss kaşlarını çattı. "Çocuk kendi canına kıydı."

"Biliyorum. Çok üzücü ama ne yapabilirim? Yalan söyleyip üzülmüş gibi yapmamı mı yeğlerdiniz? Ondan hoşlanmazdım."

"Sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey ama Marissa'yı asla rahat bırakmazdı. Tekinsiz ve ürkütücü biriydi. Marissa geç saatte gösteriden döndüğü birkaç defasında Joseph'i kapısının önünde onunla konuşmayı beklerken bulduğundan bahsetmişti."

"Hiç şikâyetçi olmadı mı?"

"Hayır. Kendisini... tehdit altında hissettiğini... sanmıyorum. Bence Joseph, Marissa'dan bile daha zayıftı ki bu da püf desen uçacak demektir."

Erika arkasına yaslanıp ellerini saçlarından geçirdi. "Pekâlâ. Don Walpole hakkında ne biliyorsun?"

Sharon iç çekti. "Yalnızca bu konuları mı konuşmak istiyorsunuz? Hayatındaki erkekleri? 2017 yılındayız. İnsanlar canları istediği gibi sevişirler. Marissa ondan hoşlanırdı. Yaşça kendisinden büyük adamlara karşı zaafı vardı. Koca penisi ve onu kullanmaktaki becerisini ballandıra ballandıra anlatır dururdu..." Sharon suratını tiksintiyle ekşitti.

"Marissa'nın yaşça kendinden büyük başka adamlarla da yattığı oluyor muydu? Rasgele adamlarla?"

"Evet. Ayrıntıya girmekten rahatsızlık duymazdı. Eve dönerken trende tanıştığı adamlar. Züppe tipler. Fitzwilliam Estate'ten birkaç herif. Don, Ivan. Hepsi onun için seksten ibaretti. Erkekleri yalnızca seks için kullanırdı. Arkadaşlıkları çok daha derindi. Ben onun en yakın dostuydum. Gerçek Marissa'yı tanırdım."

"Peki gerçek Marissa nasıl biriydi?"

"O kalın kabuğun altında Marissa nazik biriydi. Okulda tanışmıştık. Okuldaki çocuklar beni itip kakıyorlardı. Benimle konuşan tek kişi oydu."

"Sana arka mı çıkmıştı?" diye sordu Moss.

"Evet. Dalga konusu olmamam için bana diyet ipuçları verdi ve makyaj yapmayı teklif etti. Beni kuaförlük eğitimi almaya teşvik eden de oydu. Eğer lazer göz ameliyatı olursam yanımda geleceğini söyledi. Bilirsiniz işte. Elimi tutacak ve ameliyattan sonra beni klinikten alıp eve getirecekti."

"Göz ameliyatı olmayı mı planlıyordun?"

"Evet... bir süredir. Ama şimdi... kim elimi tutacak?"

Kendini toplaması için ona biraz zaman tanıdılar.

"Ciddi düşündüğü tek erkek Ivan mıydı?"

"Size ona âşık olmadığını söyledim! Adamın parası vardı. Marissa'yı istediği yere götürüyordu."

"Peki ya Marissa'nın bakımını üstlendiği şu yaşlı hanım?" diye sordu Erika.

"Elsa Fryatt mı? Bu, Marissa'nın dört ayak üstüne düştüğü bir başka olaydı. Bayan Fryatt'ın oğlu annesinin tek başına yaşaması konusunda sıkıntı çıkarmaya başlamıştı. Kadın düşmüş mü ne, öyle bir şeyler. Eşyalarını toplayıp annesini bir huzurevine gönderme niyetindeydi. Bayan Fryatt oraya gitmemek için taviz vermek zorunda kaldı ve o taviz de bir bakıcıydı. Bu işi profesyonelce yapan, gerekli eğitimleri almış ve denetimlerden geçmiş tüm bakıcılara burun büktü. Ardından Brockley High Yolu'ndaki kafeye sanatsal bir not astı. Saatine on beş pound ödüyordu! Bana kalırsa Marissa'yı ilgi çekici buldu. Söylememe gerek var mı bilmiyorum ama Marissa da bu işin ekmeğini yedi. Onunla öğle yemeği yerdi. Sonra da bahçeleri gezerlerdi. Bayan Fryatt, Marissa'ya Porsche'si için sigorta bile yaptırdı. Marissa göz ameliyatım için arabayı ödünç alacaktı."

"Bayan Fryatt için haftada kaç saat çalışıyordu?"

"On, on beş. Harika bir işti. Hem yakındı. Hem de ihtiyar elden ödeme yapıyordu."

"Görünüşe bakılırsa Marissa epey karmaşık biriymiş," dedi Erika. Sharon ona bön bön baktı. "Pardon. Bunu gözlem olarak değil de soru şeklinde dile getirmeliydim."

"Hayır. Sorun değil. Yalnızca buna nasıl yanıt vereceğimi düşünüyorum. Marissa'nın karmaşık olduğunu söyleyemem. Bence çevresindeki insanların üzerinde bir etkisi vardı. Öyle entelektüel filan değildi ama zeki ve çok güzeldi."

Sharon tekrar gözyaşlarına boğuldu. Bunun üzerine yeni bir mendil çıkarıp hıçkırıklarını bastırmak için suratına kapattı. "O... O insanların damarına basmayı severdi," dedi hıçkırıkları arasında. "Ama kim onu öldürmek ister ki? Kim olduğu konusunda hep dürüst davranırdı. Sırf bu yüzden bile... onu çok severdim. Cesedini görebilir miyim? Mandy'den arkadaşımın saçını yapmama izin vermesini rica edeceğim. Marissa'yı cenaze evlerinde gördüğümüz yaşlı kadınlara benzetmelerine müsaade etmeyeceğim..."

"Vay canına. Tüm bunlardan çıkarımın nedir?" diye sordu Erika, Moss'la birlikte arabaya bindiklerinde. Sharon'ın Crofton Park Yolu'ndan aşağı yürümesini izlediler. Kızın yavaş bir yürüyüşü vardı ve mendili hâlâ suratına bastırmaktaydı.

"Bize çok şey anlattı," dedi Erika. "Peki sence her şeyi mi anlattı?"

"Bilmiyorum. Lafını esirgemez bir hâli vardı. Ama eğer Marissa insanlardan istifade etmeyi seviyorduysa Sharon'ı ne için kullanıyordu?"

"Saçlarını beleşe kestirmek için mi?"

Moss suratını ekşitti. "Gerçekten mi? Londra muhteşem kuaförlerle dolu ve çıraklar sırf el alışkanlığı kazanmak için bile saçını beleşe yaparlar. Hayır, başka bir şey olmalı."

Erika'nın telefonu çaldı.

"Ah, McGorry arıyor," dedi ve ardından telefona yanıt verdi. "Evet?" Biraz dinledi, ona teşekkür etti ve ardından telefonu kapattı. "Ivan Stowalski önceki gece geç saatte arabayla Londra'ya dönmüş. Tek başına. Gidip hikâyeyi bir de ondan dinleyelim."

YİRMİ İKİ

Ivan Stowalski'nin evi Coniston Yolu'nun yukarı ucunda, Crofton Park Yolu yakınlarındaydı. Restorasyon çalışmaları sürdüğünden cepheleri muşambalarla örtülmüş solundaki ev ile bir an evvel restore edilmesi gereken, yıkılmaya yüz tutmuş sağındaki ev arasında sıkışıp kalmıştı.

Kapıya yanıt veren olmadı ama perdelerin hepsi çekiliydi. Erika zile tekrar bastı ve ev sağır edici bir çan sesiyle çınladı.

"Noel günü perdeler kapalı değildi. Sokak soruşturması esnasında tutulan raporda, ön cepheye bakan odada bir Noel ağacı olduğu söyleniyor," dedi Erika. Moss mektup oluğundan içeri baktı.

"İsa aşkına," dedi öksürerek. "Şunu koklasana."

Erika mektup oluğunun önüne geldi, burnunu açıklığa dayadı ve öksüre öksüre geri çekildi.

"Kahretsin. Gaz bu."

Bahçe kapısının oraya döndüler ve başlarını kaldırıp eve baktılar. Bütün pencereler kapalıydı ve perdeler çekiliydi. Bir odanın pencerelerinin pervazlarına battaniyeler tıkıştırılmış gibi görünüyordu. Erika telsizini çıkardı ve adrese destek istedi. Ardından sokak kapısına koştu, eğildi ve mektup oluğundan içeri bağırdı.

"Polis konuşuyor. İçeride kimse var mı?" Öksürdü. "Koku gerçekten güçlü."

"Eğer gaz içeride de bu denli yoğunsa sokaktaki sıra evlerin tümü havaya uçabilir. Ayrıca insanların çoğu evlerinde," dedi Moss civardaki pencerelerde yanan ışıklara işaret ederek.

Erika başıyla onayladı. Koşarak kapıyı omuzladı ve ilk denemesinde acı içinde geri sekti. İkinci denemesinde kapı çatladı ve savrularak içeri doğru açıldı. Bir an sonra Erika kendini antredeki kilimin üstünde buldu. Kesif bir gaz kokusu dışarı akın etti. Erika ceketinin yeniyle burnunu kapattı.

Temiz hava almak için kapının eşiğine koştuğu esnada, "Kapılarla pencereleri açmalı ve gazın kaynağını bulmalıyız," dedi. Moss derin bir nefes aldı, ağzıyla burnunu kapattı ve koşarak eve daldılar. İçerisi ustalıkla dekore edilmişti ama karanlıktı. Oturma odasındaki perdeler çekiliydi. Erika perdeleri açtı ve çift camlı giyotin pencerelerin sapasağlam olduğunu gördü: Kalın ahşaptan yapılmış, üstelik bantla sıkıca kapatılmışlardı. Pervazına battaniyeler tıkıştırılmıştı. Ciğerlerinin patlamanın eşiğine geldiğini hisseden Erika, Moss'a işaret etti. Koşarak bahçeye çıktılar. Gözleri yanıyordu, soluk soluğaydılar ve öksürüyorlardı.

"Bir şekilde... kapılarla pencereleri açmamız gerek," dedi Erika. Moss başıyla onayladı. Üst üste birkaç derin nefes aldılar, ardından koşarak yine içeri daldılar ve oturma odasına girdiler.

Erika kitaplığın yanındaki ağır sandalyeyi kaparken Moss odada etrafına bakındı ve pencerenin dibindeki masada duran makası gördü. Şırıl şırıl akan gözlerini kabanının koluyla sildi, ardından makası hançer gibi tutarak çift camlı çerçevelerden birinin köşesine sapladı. Aynı hareketi birkaç defa yapması gerekti ama en sonunda camı delmeyi başardı. Sonrasında aynı şeyi diğer iki kanatta da yaptı. Geriye çekildi ve Erika'ya işaret etti. Bunun üzerine Erika sandalyenin ayaklarıyla pencerelere doğru taarruza kalktı. Üçünü birden kırarak açtı. Camlar dışarı doğru patladılar ve içeri temiz hava akın etti.

Temiz havadan birkaç yudum daha almak için tekrar bahçeye çıktılar.

"Hey! Siz! Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı yolun karşısından

yaşlıca bir adam. Boynundaki zincirin ucundan bir gözlük sallanıyor ve elinde bir gazete tutuyordu.

"İçeri girin!" diye bağırdı Moss.

"Ne yaptığınızı öğrenmeden olmaz!"

"Biz polisiz, içeri girin!" diye bağırdı ikisi birden.

"Mutfak, arka tarafta," dedi Erika. Birer derin nefes aldılar ve içeri dalıp koridor boyunca koştular. Merdivenin önüne geldiklerinde gaz kokusu yoğunlaştı. Derken kendilerini bahçeye bakan modern bir mutfakta buldular. Fırının kapağı ardına kadar açıktı ve gaz yuvalarının hepsinden tıslama geliyordu. Moss hepsini kapattı. Mutfağın geniş, cam bir sürme kapısı vardı ama anahtarı yoktu. Erika ortalıkta makas falan da göremedi ama sonra taştan yapılma büyük bir kapı stoperini gözüne kestirdi. Onu yerden alıp cama doğru fırlattı. Ne var ki stoper camdan sekince Erika'da geriye kaçmak zorunda kaldı.

Şimdi ikisi de öksürüyordu. Artık nefes alamıyorlardı. Erika kapı stoperini kaptığı gibi tekrar fırlattı. Cam yüzlerce yerinden çatlayarak dışarı doğru bombe yaptı. Öyle ki şeffaflığını kaybetti ama yine de kırılmadı. Erika'nın ciğerleri alev alev yanıyordu. Moss ise çoktan dizlerinin üstüne çökmüştü. Üçüncü denemesinde kapı stoperi koca cam paneli delip geçti. Düşe kalka kapıdan çıkıp kendilerini karla kaplı arka bahçeye attılar. Derin nefes aldılar. Soğuk ve temiz hava ikisine de iyi geldi.

"Üst kat; üst kata bakmamız gerek," dedi Erika öksürerek. Yine birkaç derin nefes aldıktan sonra gerisin geriye içeri daldılar. Mutfaktan geçerlerken gazın dağılmaya başladığını hissettiler.

Derken evin önünde duran itfaiye aracının sirenlerinin sesi kulaklarına çalındı. Evin üst katının planı Marissa'nınkiyle aynıydı: Biri ön cepheye, diğeri arka cepheye bakan iki yatak odası ve merdivenin iki yanında birer banyo vardı. Arka cepheye bakan küçük yatak odasıyla banyonun kapıları açıktı. Derhal pencerelerini de açtılar ve ardından ebeveyn yatak odasına koştular ama kapısı kapalıydı. İçerideki gaz alt kattaki kapı ve pencereler

tarafından emilerek tahliye edildiğinden evin içindeki esintiyi hissedebiliyorlardı. Zehirli hava gittikçe dağılıyordu. Derken merdivende ayak ve konuşma sesleri duydular.

"Yukarıdayız!" diye bağırdı Erika. O anda sahanlıkta üç itfaiyeci belirdi. "Şu kapıyı açmamız gerek."

Ellerindeki baltayla kapıya vurdular. Kapı savrularak açılırken kıymıkları etrafa saçıldı. Odadaki gaz kapıdan dışarı taştı. Bunun üzerine itfaiyeciler koşarak içeri dalıp perdelerle pencereleri açtılar.

Güzelce yapılmış yatağın üstünde uzun boylu, zayıf bir adam yatıyordu. Soluk tenliydi ve ince telli, saman sarısı saçları vardı. Erika vaka odasında gördüğü fotoğraflardan onun Ivan olduğunu anladı. Tıbbi ekipmanlarını yüklenmiş iki paramedik yatak odasına girince Erika ve Moss adamı muayene edebilmeleri için geri çekildiler.

"Nabzı zayıf," dedi paramediklerden kadın olanı. Erkek olanın da yardımıyla adamı yanlarında getirdikleri sedyeye yatırıp kayışlarla bağladılar ve işlerini bitirdiklerinde sedyeyi yere indirdiler.

"Adı Ivan Stowalski," dedi Erika.

"Ivan, beni duyabiliyor musun?" diye sordu kadın. Suratına hafifçe vurdu. Ivan alçak sesle inleyip gözkapaklarını titreştirdi.

"Kandaki karbon monoksit seviyesi çok yüksek. Serum takıp oksijen verelim." Kadın ilkyardım çantasını açtı.

Ancak ondan sonra Erika yatağın üstündekini gördü. Başlangıçta bunun parlak renkli bir yatak örtüsü olduğunu sanmıştı ama şimdi yatağın üstünün, Marissa Lewis'in kâğıda basılı fotoğraflarıyla kaplı olduğunu görebiliyordu. Burlesk gösterilerini sergilerken, yatakta çıplakken, duş alırken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Marissa ve Ivan'ın parklarda, Londra'nın meşhur yerlerinde kameraya gülümsediği fotoğrafların sayısı da azımsanamayacak kadar fazlaydı. Fotoğrafların arasında Marissa'nın burlesk kostümlerinden siyah bir korseyle kırmızı ipek bir sutyen de vardı.

Erika dönüp paramediklere baktı. Ivan'ın koluna serumu takmışlardı. Şimdi de büyük bir rezervuar torbası ve maskeyle ciğerlerine hava pompalıyorlardı.

"Elimdeki ne?" diye sordu itfaiyecilerden biri. Erika uzanıp nazikçe elinden aldı.

"Külot," dedi köşesinde altın rengi bir elmas işlemesi olan kırmızı iç çamaşırına bakarak. "Marissa'nındı. Bu onun damgası."

YİRMİ ÜÇ

Paramedikler Ivan Stowalski'nin durumunun kötüleşmesinin önüne geçtiler. Nefes alıyordu ama henüz bilinci geri gelmemişti.

Erika ve Moss ambulansın son sürat hastaneye doğru ilerleyişini kaldırımdan izlediler.

"Bir şüphelimiz daha son nefesini veriyor," dedi Moss.

"Henüz ölmedi," diye yanıtladı Erika.

Derken itfaiyeciler evde dolanmaya, gaz bağlantılarını kontrol etmeye ve tavan arasını aramaya başladılar. Tehlike geçti işaretini verdiklerinde adli tıp memurlarından oluşan bir ekip geldi ve evi didik didik etmeye koyuldu.

Erika eğilerek polis kordonunun altından geçti ve arabada oturmuş, elindeki şişeden suyunu yudumlamakta olan Moss'un yanına gitti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Boğazım biraz acıyor."

"Benim de. Üstelik ben günde bir paket sigara içiyorum."

"Ivan Stowalski'yi Üniversite Eğitim Hastanesi'ne götürmüşler. Bilinci açılır açılmaz onunla konuşmak istediğimizi söyledim. Noel arifesinde, gece 23:30 sularında arabası turnikelerden geçip kuzeye doğru yol alırken kameralara yakalanmış."

"Akrabaları ziyaret etmek için geç bir saat mi?"

"Eğer kuzeye gittilerse çok geç saatte varmış olmalılar."

"Sabaha karşı dört ya da beşte. Neden yola o kadar geç çıkmışlar ki? Marissa'nın burlesk gösterisinden saat kaçta döndüğünü öğrenmemiz gerek. Eğer erkenden döndüyse Ivan onu öldürmek için gerekli zamanı bulmuş olabilir." Erika öksürdü, ciğerlerinde hâlâ biraz gaz kalıntısı vardı. Gözlerini kısarak gökyüzüne, parlak gri bulutlara baktı. Bazı komşular evlerinin penceresinden bakıyordu. Kimileriyse kapılarının önüne çıkmıştı. Gazetesini elinde sımsıkı tutan gözlüklü adam da bunlara dahildi. Erika arkasına dönüp Ivan'ın evinin ön bahçesine saçılmış camlara baktı. Ardından kana kana suyunu içen Moss'a döndü.

"Devam edecek kadar iyi misin?"

"Bundan emin olabilirsin."

"Don Walpole'la ve Marissa'nın annesiyle konuşmak istiyorum."

Moss arabadan indi ve sokağın yukarısına doğru yürümeye koyuldular. Ivan'ın evinden iki kapı ileride, saçlarına kırlar düşmüş, iriyarı, yaşlıca, siyahi bir adam sigarasını tüttürüyordu.

"Ivan kendini öldürmeye mi çalıştı?" diye sordu. İnsanın içini ısıtan bir Jamaika aksanıyla konuşuyordu ve üzerinde geniş paçaları rüzgârla şişen, gri bir pantolon ve sigara yanıklarıyla bezenmiş kalın, turuncu renkli bir polar vardı. Kafasını arkaya yatırdı ve sanki beklenmedik bir şey yapmak üzereymişler gibi gözlerini kısarak Erika'yla Moss'a baktı. Adamın bahçe kapısının önünde durdular.

"Vaka hakkında konuşamayız," dedi Erika.

"Şu kızın öldürülmesi çok kötü oldu. Uzun zamandır Ivan'ın o kızla kendini gülünç duruma düşürmesini izliyordum. Ne yaparsa yapsın asla o kızla aynı klasmanda olamayacaktı. Sedyeyle götürüldüğünü gördüm. Kendini öldürmeye çalıştı, değil mi?" Adam yaklaştı ve sigarasının ucu parıldarken elini Erika'nın omzuna koydu. "Yolun karşısındaki şu arabayı görüyor musunuz?" dedi kaportasında koca bir göçük olan beyaz Alfa Romeo'ya işaret ederek. Sağ taraftaki stop lambaları kırılmıştı ve plastik parçaları karların üzerine saçılmıştı. Erika adamın elinin omzunu

sıktığını hissetti. Nefesi öksürük pastili ve sigara kokuyordu. Kıvrak bir hareketle omzunu kurtarıp adamdan uzaklaştı.

"Evet."

"Bu onun arabası. Sabah erken saatte geldi, yolun karşısındaki arabaya çarptı ve ön farlarını parçaladı. Ne hasara bakmaya zahmet etti ne de sigorta bilgilerini almak için arabanın sahibinin kapısını çaldı." Adam sigarayı tekrar ağzına götürdü ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Anlattığınız olay saat kaçta oldu?" diye sordu Moss.

"Bu sabah yedi sularında."

"Siz neden ayaktaydınız?"

"Yaşlıyım," dedi adam kıkırdayarak. Sigarasının dumanını üfledi. "Ayrıca karım evde sigara içmeme izin vermiyor."

"Bahsettiğiniz kişinin Ivan Stowalski olduğundan emin misiniz?"

"Soyadını bilmiyorum ama kör değilim! Şu Polonyalı adamdı." Erika ve Moss kısacık bir anlığına durup düşündüler. Adam konuşmayı sürdürdü. "Düşüp kalktığı kızın öldüğünü duymuş olmalı."

"O kızla ilişkisi olduğunu nereden biliyordunuz?" diye sordu Erika.

"Sen de kendine dedektif mi diyorsun? Biliyorum çünkü günün çoğunu burada, dışarıda geçiririm. Her ne kadar insanlar yaşlı bir adamın farkına pek varmasalar da çok şey görürüm... Eskiden kız bu eve çok gelip giderdi. Adamın karısı işe gittikten sonra."

"Ne zaman?"

"Yaz aylarında. Hava soğuduğundan beri pek ortalıkta görünmüyor. Onu son gördüğümde Noel arifesiydi..." Birdenbire arkasına döndü, evine doğru seğirtti ve sokak kapısını açtı.

"Hey!" diyecek oldu Erika ama adamın tek yaptığı içeri uzanmak ve elinde bir kül tablasıyla geri dönmek oldu.

"Karım. Boşalttıktan sonra asla bahçedeki yerine bırakmaz,"

dedi kül tablasını kapının kaidesinin üstünde dengeleyerek. Ardından sigarasını söndürdüğü gibi bir tane daha yaktı.

"Marissa'yı gördüğünüzde saat kaçtı?"

"Onu Noel arifesinde iki kere gördüm. Biri ikindi vaktiydi. Hava yeni yeni kararıyordu ama daha dört olmamıştı. Sinirli bir yüz ifadesiyle Ivan'ın evinden çıktı. Herif peşinden koştu, geri dönmesi için ona yalvarıp yakardı... Ah, Tanrım, ne acınası görünüyordu. Üstünde yalnızca kotu ve tişörtü vardı. Yalınayaktı. Diz çöktü, ağlayıp zırladı, yalvarıp yakardı. Üstelik yerler karla kaplıydı. Gerçi herifi anlıyorum. Ne afetti ama! Striptizci olduğunu biliyor musunuz? Kafası çalışan bir striptizci," dedi işaretparmağının ucuyla kafasına hafifçe vurarak. "İşte, birleşim diye buna derim."

"Ne hakkında tartıştıklarını duydunuz mu?" diye sordu Moss.

"Hayır. Kız gitmesi, onu rahat bırakması için küfür kıyamet bağırdı. Herif onu yolun yukarısına kadar tıpkı bir köpek gibi takip etti ama kız peşini bırakmazsa polisi çağıracağını söyledi."

"Kız gerçekten 'polisi çağıracağını' söyledi mi?" diye sordu Erika.

"Ben sağır değilim, kadın. Öyle dediğini duydum."

"Ivan eve geri döndü mü?"

"Bir süre sonra kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp döndü."

"Kızı ikinci defa gördüğünüzde saat kaçtı?"

"22:00 sularıydı. Yürüyerek evine giderken bizim evlerin önünden geçti."

"Yalnız mıydı?"

"Evet."

"O esnada Ivan'ın evde olup olmadığını biliyor musunuz?"

Yaşlı adam biraz düşündü.

"Sanırım ışıklar yanıyordu."

Erika ve Moss iyice düşünüp taşındılar.

"Sizinle konuşan kimse oldu mu?" diye sordu Erika.

"Mesela kim?"

"Polis. Noel günü kapı kapı dolaştık. Bize anlattıklarınızı memurlarımdan birine de anlatmış olmanızı beklerdim."

Adam elini kaldırdı ve Erika'ya doğru parmak salladı.

"Orada dur, Juliet Bravo.* Noel'de burada değildim. Kızım ve torunlarımla birlikteydik. Brent Cross'ta oturuyorlar. Noel sabahı erkenden yola çıktık."

"Saat kaçta?"

"Yedi civarıydı. Yollar çok kötüydü."

"Noel sabahı herhangi bir şeye şahit oldunuz mu?"

Adam başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Teşekkür ederiz. Resmî ifadenizi alabilmesi için memurlarımdan birini evinize gönderebilir miyim?"

"Eğer buradaysam memnuniyetle." Erika'ya sarı dişlerini gözler önüne seren geniş bir gülümsemeyle baktı.

Erika ve Moss yolun yukarısına doğru yürümeye kaldıkları yerden devam ettiler.

"Demek ki öldürüldüğü gün Ivan'la atışmışlar," dedi Moss. "Marissa 22:00'da gösterisinden döndüğünde Ivan evdeymiş."

"Hikâye gittikçe sarpa sarıyor," dedi Erika.

---

* 1980-1985 yılları arasında BBC1'da yayınlanan, kurgusal Hartley kasabasındaki karakolu idare eden kadın polis müfettişinin hikâyesini anlatan dizi –*çn*

YİRMİ DÖRT

Don Walpole'un evi, bulundukları yerden birkaç ev aşağıda fakat Marissa'nınkinden altı kapı yukarıdaydı. Hoş, alelade bir evdi. Erika, Güney Londra'da ne kadar çok sıra ev olduğuna ve sıklıkla nasıl da iç içe geçip kaynaştıklarına şaştı. Memleketi Slovakya'da çok az sayıda sıra ev vardı. Bu evlerin oradaki muadili, bir o kadar boğucu olan prefabrik apartmanlardı.

Walpoleların çalı çiti olmayan, yalnızca alçak bir duvarın çevrelediği ön bahçesi açıktı. Birkaç bahçe cücesinin kırmızı şapkaları karı delip geçmişti ve evin kapısında numara yoktu. Kapının yanındaki tuğlalara, üzerinde kıvrımlı, siyah, ferforje harflerle "*Summerdown*" yazan bir tabela asılıydı. Oturma odasında bir televizyon açıktı.

Erika zile bastı. Kapı bir an sonra üzerinde pasaklı, kırmızı bir polar olan irice bir kadın tarafından açıldı. Kadının gözleri kan çanağından farksızdı.

"Evet?" dedi sallanmasını kesmek için elini duvara dayayarak.

"Siz Jeanette Walpole musunuz?"

"Soran kim?" dedi kadın azıcık yalpalayarak. Erika kadının sarhoş olduğunu görebiliyordu.

Kendilerini takdim edip kimliklerini gösterdiler.

"Kocanız evde mi?"

Kafasını arkaya attı ve "Don! Polis, sürtüğün hakkında seninle konuşmak istiyor!" diye bağırdı.

Merdivende ayak sesleri duyuldu ve ardından Don göründü. Üzerinde boğazlı bir kazakla kot pantolon vardı. Karısından çok daha genç ve canlı görünüyordu. Kendine has bir yakışıklılığı vardı. Hafiften *geeke* benziyordu.

Karısı adamın mahcubiyetinden haz aldı. "Korkudan altına sıçtığını görüyor musunuz?" Suratında pis bir gülümsemeyle adamı tepeden tırnağa süzdü. "O küçük orospuyu öldürecek kadar taşaklı değildir... Taşaktan yana bahtsızdır." Adamın kasıklarını avuçlayacak gibi yaptı ama Don elini yakalayıp sımsıkı tuttu.

"Bu kadarı yeter, Jeanette," dedi.

"Öf! Canımı acıtıyor," diye inledi kadın. Don karısının elini hemen bıraktı.

"Canını acıttığım falan yoktu," dedi özür dilercesine.

"Sizinle konuşmak istiyoruz, Bay Walpole," dedi Erika. "Belki de dışarıda bir yerde görüşmemiz daha iyi olur?"

"Sorun yok. Mutfağa geçin. Ben de hemen geliyorum."

Tertemiz antreyi geçtiler ve merdivenleri geride bırakarak arka cepheye bakan mutfağa girdiler. Doğal ahşaptan yapılma dolaplar mutfağa rahat bir hava veriyordu. Duvara monte edilmiş televizyonun sesi kısıktı ve ekranda eski, siyah beyaz bir film oynuyordu. Mutfak masasında bir kahve fincanı duruyordu. Yanına serilmiş *Guardian* nüshasının spor sayfası açılmıştı.

Barcelona'dan alınmış küçük bir magnet dışında buzdolabının üstünde tek bir fotoğraf yoktu. Bir köşede düz ekranlı bir bilgisayar duruyordu. Erika bilgisayarın başına geçip fareyi oynattı. Don'la Jeanette'i haşmetli bir evin bahçesinde dikilirken gösteren bir ekran koruyucu açıldı. Don kolunu acemice kadının omzuna atmıştı ama Jeanette ondan uzak duruyordu. İkisi de gülümsemiyordu.

Buzdolabının yanına üst üste Pinot Grigio şarap kutuları istiflenmişti. Moss bahçeye bakan pencerenin kenarına gitti.

"Hadi be! Şu boşlara bak," dedi. Erika, Moss'un yanına gidince boş şişelerle dolup taşan küçük geri dönüşüm kutusunu gördü.

"Sence hepsini bir haftada mı içmiş?"

"Bir haftayı biraz geçti," dedi bir ses. Döndüklerinde Don'un kapı boşluğunda durduğunu gördüler. Adam yavaşça kapıyı kapattı. "Onu yatırmayı başardım." Ne var ki bunu küçük bir bebeği öğle uykusuna yatırmayı başarmış birinin ses tonuyla söyledi. "Karımın uzun yıllardır alkol sorunu var... Gerçi burada bulunmanızın asıl nedeninin karım olduğunu sanmıyorum?"

"Burada bulunmamızın nedeni Marissa Lewis'le olan ilişkiniz," dedi Erika.

Don başıyla onayladı. Geniş omuzları ve kaslı kollarıyla iriyarı, heybetli, sağlıklı ve formda bir adamdı.

"Kahve ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederiz."

Masanın başına oturduklarında Don gazeteyi kaldırdı.

"Marissa'yla ilişkiniz olduğunu duyduk?" dedi Erika.

"Zaten duymayan kalmadı. Altı yıl kadar önceydi. Kapımızı çalıp temizlik yapacak birine ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Bir iş bulma arzusuyla sokaktaki kapıları tek tek çalıyordu. Annesi belediyeden aldığı yardımı kestirdiği için çulsuz kalmışlardı. Annesinin ayyaşın teki olduğunu bildiğimden ona iş verdim. Jeanette günden güne alkol batağına saplanıyordu. En azından iş sahibi bir yetişkinim ve bu durumla hepsinden daha iyi başa çıkabilirim, diye düşündüm. Marissa yalnızca on altı yaşındaydı."

"Nasıl başladı?" diye sordu Moss.

"Bilmiyorum. Her şey kendiliğinden oldu. Sık sık bakışlarını yakalıyordum. Derken günün birinde, Jeanette uyurken kendimizi yatakta bulduk."

"Ne kadar sürdü?"

"Birkaç yıl. Marissa'nın burada duş aldığı bir gün Jeanette tarağında Marissa'nın saçını buldu."

"Sonra ne oldu?"

"Deliye döndü, beni boşanmakla tehdit etti. Marissa'yı tokatladı, kızın burnunu kanattı. Marissa evine gitti. Çok geçmeden

Mandy kapımıza dayandı ve Jeanette'le aralarında acayip bir kavga koptu. Sokağın ortasında birbirlerine avazları çıktığınca bağırıyorlardı. Araya girmeye çalışsam da o arbedede burnum kırıldı. Bir de dişimi kaybettim..."

"İlişkiniz o zaman mı bitti? Marissa'yla olan?"

"Evet," dedi Don arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Onu tekrar görmediniz mi?"

"Hayır. Yani onu görmesine görüyordum, ne de olsa bizden yalnızca birkaç ev aşağıda yaşıyordu ama onunla bir ilgim kalmadı."

"Onunla tekrar buluştunuz ya da cinsel ilişkiye girdiniz mi?" diye sordu Moss.

"Hayır. Dedim ya. Hayır."

Bir duraksama oldu. Erika telefonunu çıkardı. Ekranını aşağı kaydırarak aradığı videoyu buldu ve ardından telefonu masaya, Don'la aralarına koydu. Joseph Pitkin'in telefonunda buldukları video oynamaya başladı. Yatak odasındaki Marissa. Don'a benzeyen adamın odaya girip etrafa kaçamak bir bakış atışı. Pencerenin önünde öpüşmeleri. Marissa'nın adamın pantolonunun düğmelerini çözmeye koyuluşu.

"Bu kadarı yeter. Daha fazlasını görmeme gerek yok," dedi Don. Masadan kalkıp pencerenin kenarına giderek dalgın dalgın bahçeye baktı. Erika videoyu durdurdu ve telefonu gerisin geriye cebine attı. "Kendinizi hiç, 'İsa aşkına, bu iş nasıl oldu da buralara kadar geldi?' diye düşünürken bulduğunuz olur mu?"

Erika ve Moss sessizliklerini bozmadılar.

"Yapmak istediğim öyle çok şey vardı ki. Millwall'da on dört yaş altı takımıyla çalışıyordum. Profesyonel lige geçebileceğimi söylüyorlardı. Ben de aynı fikirdeydim ama sonra bir araba kazasında bacağım kırıldı."

"Bunun Marissa'yla görüşüp görüşmediğinizi sorduğumuzda bize yalan söylemenizle ne ilgisi var?" diye sordu Erika.

"O heyecan vericiydi. Marissa... seksiydi ve bana... yaşadığımı hissettiriyordu."

"Sizi baştan mı çıkardı?"

Don duraksadı ve ardından gözlerindeki yaşları silerken başını aşağı yukarı salladı. "Yine takılmak istedi. Birkaç ay evvel."

"Video geçtiğimiz eylül ayında çekilmiş."

Don başıyla onayladı. "Sizin de gördüğünüz gibi seviştik. Muhteşemdi."

"Siz mi başlattınız yoksa o mu?"

"O başlattı. Bir gece durduk yere bana bir mesaj gönderdi. Jeanette'in kafası bir dünyaydı. Durumu gittikçe kötüleşiyordu. Gün boyu içiyor, ardından saldırganlaşıyor ve her yere kusuyordu. Sağlığı da kötüye gidiyordu. Bu, çocuk sahibi olmaya benziyor. Birkaç ay evvel onun bakıcısı olduğumu fark ettim. İşte değilsem tek yaptığım onun arkasını temizlemekti. Saçmalıklarına katlanıyordum, yemek ve temizlik yapıyordum, karnını doyuruyordum, kusmuklarını temizliyordum. Hâliyle aklımı başımdan almak isteyen genç ve güzel bir kadından mesaj geldiğinde hiç düşünmeden teklifini kabul ettim. Bundan utanmıyorum."

"Yalnızca tek seferlik miydi?" diye sordu Erika.

"İlk kez beraber olduğumuzda on beş yaşında olduğunu ondan sonra söyledi..." Başını ellerinin arasına aldı.

"Bırakın da tahmin edeyim. Sizin hakkınızda şikâyetçi mi olacaktı?"

Don başıyla onayladı. "Basının eski istismar vakalarının üstüne atladığını ve ona inanacaklarını söyledi."

"Onu istismar ettiniz mi?"

"HAYIR! Rızası vardı. Bana inanmak zorundasınız. On altısını doldurduğunu sanıyordum. Bir kadındı. Bir kadının fiziğine sahipti. Reşit olmayan birine... el sürmeyi... aklımdan bile geçirmem..." Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözlerinden akan tombul gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Erika bir mendil paketi çıkardı ve ona bir tane uzattı. Don mendili aldı ve utanç içinde suratını sildi. "Beş bin istediğini, eğer vermezsem polise gidip benden şikâyetçi olacağını söyledi."

"Ona inandınız mı?"

"Evet."

"Nasıl tepki verdiniz?" diye sordu Moss.

"Bu konuda zekice davrandı. Onunla Londra şehir merkezindeki kalabalık bir kafede buluşmamı istedi. Ardından taleplerini sıralamaya koyuldu."

"Ona parayı verdiniz mi?" diye sordu Erika.

Don başıyla onaylayıp suratını ovuşturdu.

"Bir kereye mahsus olduğunu düşünmüştüm ama bana yine şantaj yaptı. Beş bin daha istedi."

"Ödemeyi nasıl yaptınız?"

"Banka transferi vasıtasıyla."

"Onunla ilk defa cinsel ilişkiye girdiğinizde on beş yaşında mıydı?"

"Konuşmalarımızı kaydediyor musunuz..."

"On beş yaşında mıydı?" diye tekrarladı Erika sesini yükselterek.

"Evet! Tamam. EVET! On altıncı doğum gününe iki gün vardı. O esnada bilmiyordum, eylül ayında doğduğunu söylemişti! Meğer doğum gününe iki gün daha varmış!" dedi iki parmağını havaya kaldırarak. "Eğer hafta sonunu geçirip öyle takılsaydık yasal olacaktı. Bu ne biçim bir iş? Cuma günü sübyancıyım ama pazartesi değilim? Eğer cinsel suçlardan hüküm giyseydim ne yaparlardı biliyor musunuz? İşimi kaybederdim. İpotek ödemelerimiz var. Karım kendine bakamıyor. Şu günlerde işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz. Manşet olurduk."

Erika suratını ovuştururken Moss kafasını iki yana salladı.

"Marissa'yı en son ne zaman gördün, Don?" diye sordu Erika.

"Noel arifesinde. Tren istasyonunda."

"Saat kaçta?"

"21:45 sularında. Jeanette onu bilet otomatlarının orada gördü ve ona laf atmadan duramadı."

"Ne dedi?"

"Yeni bir şey değil: 'Seni sürtük, seni orospu.'"

"Jeanette'in şantajdan haberi var mı?"

"Hayır."

"Noel arifesinin geri kalanında neredeydiniz?" diye sordu Erika.

"Buradaydım," dedi Don dosdoğru Erika'nın gözlerinin içine bakarak. "Çalışıyordum."

"Mesleğiniz nedir?"

"Grafik tasarımcısıyım. Evden çalışıyorum."

"Evde kendinize ait bir çalışma odanız var mı?" diye sordu Moss.

"Mutfak masasını kullanıyorum."

"Yedek odanızı kullanmıyor musunuz?"

Don iç geçirdi. "Hayır. Orada uyuyorum."

"Peki ya Jeanette?"

"O, ön cepheye bakan yatak odasında kalıyor. Bu soruları illa sormak zorunda mısınız? Konumuzla ne alakası olduğunu anlayamıyorum."

"Noel arifesi için yegâne tanığınız karınız ama ayrı odalarda kalıyorsunuz ve akşamları genellikle sarhoş oluyor," dedi Erika.

"Marissa'yı ben öldürmedim," dedi Don. Elleri titremeye başlamıştı.

"Noel günü sokağınızda yürütülen soruşturma esnasında neden evde değildiniz?"

"Noel sabahı Jeanette'in kız kardeşini ziyarete gittik; Greenwich'te yaşıyor. Bize öğle yemeği hazırladı. Bunu teyit edecektir."

"Ne zaman yola çıktınız?"

"Sekiz civarı. Hediyeler açılırken orada olmak istedik. Çocukları ve torunları var."

"Sizin çocuğunuz var mı?"

"Hayır. Denedik ama Jeanette yapamadı. İki bebeği gebelik sonuna kadar taşıdı ama ölü doğdular... Keşke insanlar ona baktıklarında bunu da görebilseler. İçmesinin bir nedeni var. Sanırım beni tutuklayacaksınız?"

"Hayır. Resmî ifadenizi alması için bir memur göndereceğim.

Ayrıca sizden DNA örneği vermenizi istiyorum. Bu elbette isteğe bağlı ama talebimizi reddederseniz tavrınız hesaba katılacaktır."

"Bunu düşünebilir miyim?"

Erika ve Moss bakıştılar.

"Yirmi dört saatiniz var. Ayrıca evinizi aramayı istiyorum; gerekirse arama izni başvurusunda bulunabilirim."

"İstediğiniz gibi arayın. Zaten pek bir itibarım kalmadı. Kim olduğum konusunda dürüst davrandım. Saklayacak bir şeyim yok."

YİRMİ BEŞ

"Yüce İsa, Marissa ondan para sızdıracak kadar cüretkârmış demek," dedi Moss, Don Walpole'un evinden ayrılırlarken.

"Polis, Marissa'nın şikâyetini ciddiye alırdı," dedi Erika. "Ayrıca Don'un DNA örneği vermek istememesinden endişeleniyorum."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Don'un hayatını biraz daha didik didik etmemiz gerek. Reşit olmayan biriyle cinsel ilişkiye girmekten hüküm giymesinin kime nasıl bir faydası olur, bilemiyorum. Üstelik kız öldü. Fakat cinayet soruşturmamız kapsamında DNA örneği vermeyi kabul etmezse bu tehdidi koz olarak kullanabiliriz. Ayrıca Marissa'nın annesini yoklamak ve Amerika meselesi hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmek istiyorum."

Erika çabucak Aile İrtibat Memuru Tania'yı aradı. "Mandy hâlâ komşusundaymış," dedi telefonu kapattığında.

Çaprazlamasına karşıdan karşıya geçtiler ve Joan'ın kapısının önünde durdular. Kadın yine dalgalı, kadife bir eşofman üstüyle kapıyı açtı. Bu defaki kraliyet mavisiydi. Yorgun ve hırpalanmış görünüyordu.

"Mandy'yle görüşmeye geldik," dedi Erika.

Joan onlara ayakkabılarını çıkarttırdı, ardından hep birlikte oturma odasına geçtiler. Mandy kanepede oturan Tania'nın yanındaki yüksek sırtlı berjerlerden birine kurulmuştu. Tania, *This*

Morning'in oynamakta olduğu televizyonun sesini kıstı. Büyük, cilalı sehpanın üstünde çay fincanları ve yarısı yenmiş bir Mr Kipling's French Fancies dolgulu kek paketi duruyordu. Mandy altlarında koyu halkalar oluşmuş hırpani gözleriyle onlara baktı.

"Haber var mı?" diye sordu umutla.

"Çalışmalarımız devam ediyor," dedi Erika. "Sakıncası yoksa oturabilir miyiz?"

"Evet," dedi kadın.

"Mandy cenazeyi ne zaman kaldırabileceğini size sormamı istedi," dedi Tania.

"Bu konuda yarın ya da ertesi gün bilgi verebilirim," dedi Erika pencerenin kenarındaki koltuğa otururken. Moss kanepede Tania'nın yanına tünedi. "Hâlâ Marissa için yapmamız gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi şeyler?"

"Adli tıpta ölüm nedenine dair öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Kızınızın naaşına iyi bakılıyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Joan kapının orada huzursuzca oyalanıyordu.

"Çay fincanlarıyla işiniz bitti mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederiz," dedi Tania.

Joan porselenleri tepsiye koymaya başladı fakat o esnada gözü sehpadaki bir ize takıldı. "Bu da ne?" dedi suçlarcasına. Hepsi birlikte cilalı sehpaya sıçramış minicik bir çay damlasına baktılar. Joan lekeyi parmağıyla ovuşturdu. Bu işe yaramayınca dilini şaklatarak bir peçete çıkardı. "Bu bir çay lekesi! Bu sehpa Fransız verniğiyle cilalandı daha yeni!"

Mandy başını kaldırıp Joan'a baktı.

"Ben yapmadım! Bardak altlığı kullandım!"

"Özür dilerim. Ben yapmış olmalıyım," dedi Tania. Joan tepsiyi aldığı gibi ayaklarını yere vura vura mutfağa doğru seğirtti. Bir an sonra bulaşıkların makineye yerleştirildiğine delalet eden şangırtı duyuldu.

"Sanırım buradaki varlığım onu canından bezdirdi," dedi

Mandy alçak sesle. "Ama eve geri dönmeye dayanamam. Orada öylece sırtüstü yatarkenki hâli hiç gözümün önünden gitmiyor. Fal taşı gibi açılmış gözleri de öyle."

"Tania. Lütfen mutfağa gidip Joan'a yardım eder misin?" dedi Erika başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak.

"Elbette," diye cevapladı kadın gülümseyerek. Ardından oturma odasından çıkıp kapıyı da arkasından kapattı.

Joan'ın mutfakta öfkeyle çıkardığı şangırtılar kesilince Mandy rahatlamış gibi göründü. "İyi bir kız. Şu Tania," dedi Mandy. Kapüşonlusunun cebinden telefonunu çıkardı. "Marissa'nın telefonumdaki fotoğraflarına bakıp duruyorum. Neye benzediğini unutacağımdan korkuyorum." Ekranı aşağı kaydırdı ve Marissa'nın tepeden tırnağa burlesk kostümlere bürünmüş hâlde evinin mutfağında, pedallı çöp kutusuyla gırgır süpürgenin dayalı olduğu bir mutfak dolabının önünde poz verdiği bir fotoğrafını buldu.

"Çok güzelmiş," dedi Moss.

"Evet. Güzelliğini kimden aldığını hiç bilmiyorum. Şu hâlime bakın. Gudubetin tekiyim. Babasıysa tavşan dişliydi." Güldü ama sonra kahkahaları gözyaşlarına dönüştü. "Bir daha asla aile olamayacağız. Gerçi hiçbir zaman olamamıştık."

"Mandy, soruşturmamız açısından hayati önem taşıyan bir konu var. Marissa'nın ön bahçenizde saldırıya uğradığı saatle ilgili. Yatağa ne zaman gittiğini söylemiştin?"

"Bilmiyorum. Ne demiştim? Ondan biraz önce mi?"

"Tamam. Şöyle ki Marissa'yı ona çeyrek kala Brockley'de trenden inerken gören iki tanığımız var. Bir başka tanığımız da on civarında Coniston Yolu'ndaki evinin önünden yürüyerek geçerken görmüş onu."

"Kim?"

"Don Walpole ve karısı Jeanette onunla aynı trendeymiş; onu 21:45 sularında istasyondaki bilet otomatlarının orada görmüşler. 37 numarada oturan bir adam 22:00 civarında dışarıda sigarasını içerken Marissa'nın yürüyerek önünden geçtiğini söylüyor."

Mandy gözlerini kapar gibi yaptı.

"Gözleri pek keskin değildir."

"Söylediği saat Marissa'nın trenden indiği saate uyuyor; istasyon on dakikadan daha kısa bir yürüyüş mesafesinde. Eğer on sularında hâlâ uyanıktıysan ya da yatmaya hazırlanıyorduysan bir şey duymuş olabilirsin?"

Mandy bir şey söyleyecek oldu ama elinde ahşap cilası ve bezle oturma odasına dalan Joan tarafından sözü kesildi. Tania hemen arkasındaydı.

"Lütfen, Mandy'yle konuşmaya çalışıyorum," diye çıkıştı Erika.

"Su izlerini hemen çıkarman gerekir yoksa insanın iflahını keserler!"

"Joan, lütfen bu işi daha sonraya bırakabilir misin?" dedi Tania.

"Burası benim evim! Canım ne halt yapmak isterse onu yaparım!" diye bağırdı Joan. Öfkeyle kıvrılan dudağı Erika'ya küçük, yaygaracı köpekleri anımsattı.

"Kusura bakma, Joan," dedi Mandy. "Sanırım geceyi kendi evimde geçirmeyi denesem daha iyi olacak. Memur hanımlar benimle yalnızca birkaç dakika görüşmek istiyorlar. Sonra bana yardım eder misin?"

Joan'ın ruh hâli değişti ve aniden aşırı anlayışlı birine dönüştü.

"Ah, emin misin, canım? Burada istediğin kadar kalabilirsin, gerçekten hiç sorun olmaz..."

"Hayır. En iyisi evime gideyim."

"Belki de senin için en iyisi odur. Sen zahmet etme, ben çantanı toplarım," dedi Joan. Çoktan oturma odasından çıkmış, merdivenleri bile yarılamıştı. Tania peşi sıra odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Mandy, sana Noel arifesini sormuştum. Marissa eve vardığında herhangi bir şey duydun mu?"

"Bilmeniz gerekir ki ciddi bir alkol sorunum var," dedi Mandy ellerini kucağında ovuşturarak. "Daha önce söylemeye utanmış-

tım ama o gece kendimden geçmişim. Noel arifesinde her zamankinden daha fazla içtim. Yılın en soğuk, en kasvetli dönemi. En son, akşamın erken saatlerinde kendime peynirli tost yaptığımı hatırlıyorum. Sonrası yok. Uyandığımda çoktan sabah olmuştu."

"Saat kaçtı?"

"Erkendi. Tuvaletim gelmişti."

"Ve alt kattaki kanepede uyudun, öyle mi?"

"Evet."

"Daha önce aynı soruyu sorduğumda öyle dememiştin..."

"Kendimde değildim; sanırım alt katta yattım. Sadece tuvalete kalktığımı hatırlıyorum. Sonra kediyi duydum."

"Kedin mi var?"

"Beaker. Bize yalnızca karnını doyurmaya gelen bir sokak kedisi. Ben tuvaletteyken kapıyı tırmalamaya başladı. Ben de aşağı indim ve işte onu o zaman buldum." Mandy iri, tombul elini suratına götürüp ağlamaya başladı. "Kusura bakmayın. Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyorum. Hatırlayamıyorum."

"Marissa'nın gitmeyi planladığını biliyor muydun? New York'ta yaşamaya hazırlandığını?"

"Tek başına mı?"

"Hayır, Ivan'la birlikte. Şirketinden oraya tayin istemiş. Marissa'yı da yanında götürecekmiş."

"Karısının yerine mi?" diye sordu Mandy.

"Evet."

Erika ve Moss kadının suratının akıl karışıklığıyla buruşmasını izlediler.

"Evi çekip çevirmem için bana verdiği paraya ihtiyacım olduğunu biliyordu..." Bodur parmaklarından birini sehpaya sürterken gözleri yine doldu. "Tam ona göre bir davranış. Bana söylemeden siktirip gidecekti." Elinin tersiyle suratını sildi. "Ölünün arkasından kötü konuşulmayacağını biliyorum ama bencil orospunun tekiydi."

"Bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama soruşturmanın gidişatından haberin olsun istiyoruz," dedi Erika.

"Yine de bunu yapanı yakalamanızı istiyorum. Marissa sürtüğün teki olabilirdi ama benim kanımdan, benim canımdandı," dedi Mandy gözlerini Erika'nınkilere dikip ona buz gibi bir bakış atarak.

YİRMİ ALTI

Erika ve Moss, Bayan Fryatt'ın evine doğru yola koyuldular.

"Vay canına. Şimdiye kadar konuştuğumuz üç kişinin de Marissa'yla ilgili bambaşka deneyimleri var," dedi Erika. "Hayatındaki insanlara farklı farklı mı davranıyordu? Tatlı biri miydi yoksa sürtüğün teki miydi? Dürüst müydü, yalancı mıydı? Pek çok insana onun ölmesini istemek için sebep vermiş."

"Mandy'nin yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Herkesin şüpheli olduğunu düşünüyorum. Ayrıca elimizde katilin o olduğunu destekleyecek hiçbir kanıt yok. Evin içinde Marissa'nın kanından tek bir damla bile bulunamadı. Mandy'nin tepeden tırnağa kana bulanmış hâlde eve girip ardında hiçbir iz ya da delil bırakmadan temizlenmesi gerekirdi. Üstelik ev pislik içindeydi. Bu da telaşla temizlik yapmadığı anlamına gelir. Görünüşe bakılırsa ev haftalardır temizlenmemiş."

"Peki gerekçesi ne? Marissa'dan aldığı haftalık onun için yüklü bir meblağdı. Marissa ölünce o da kesildi," dedi Moss.

Bayan Fryatt geniş Crofton Park Kabristanı'nın diğer tarafında, Hilly Fields semtinin Newton Caddesi'nde oturuyordu. Marsh'ın yaşadığı yere yakındı. Caddedeki evler büyüktü, görkemliydi ve yolla aralarında kocaman bahçeler vardı. Cadde,

Coniston Yolu'na yakın olmasına yakındı ama köhnemiş, sıkış tepiş sıra evlerden bir dünya uzaklıktaydı.

Sokak kapısının önüne geldiklerinde, "Sosyetik bir kadın olmalı: Çamurluğu bile var," dedi Moss kapının yanındaki beyaz mermer basamağa gömülü, süslü demir sıyırıcıyı işaret ederek. Erika demir bir kolu çekti ve evin derinliklerinde bir zil sesi yankılandı. Biraz sonra kapı tel tel saçları seyrelmiş, uzun boylu, geniş omuzlu, yaşlıca bir adam tarafından açıldı. Adam kem gözleriyle onları süzdü. Erika ve Moss kimliklerini gösterip kendilerini takdim ettiler.

"Burada ikamet eden Elsa Fryatt'ın Marissa Lewis'in bakımında olduğu doğru mudur?" diye sordu Erika.

"Haberi duyduk," dedi adam hoşnutsuz bir ifadeyle Erika'yla Moss'u tepeden tırnağa süzerken. Kafasının tepesi terden parlıyordu. "Ben Charles Fryatt. Elsa Fryatt'ın oğluyum."

"Haberi nereden duydunuz?" diye sordu Moss.

"Annesi telefon etti. Acımasızca katledildiğini, o yüzden artık işe gelemeyeceğini söyledi."

Adam yaşlı, altmışlarının sonlarında gibi duruyordu.

"Annenizle konuşabilir miyiz?"

Charles kenara çekilerek onları içeri buyur etti. Antre genişleyerek gözalıcı bir merdivene ve çift kat yüksekliğindeki bir tavana dönüştü.

"Kendisi çizim odasında," dedi Charles. Merdivenlerin dibinde, devasa bir kristal avizenin altında duran kocaman bir ayaklı saatin önünden geçtiler. Charles Fryatt sekercesine yürüyordu ve ensesi öne doğru kamburlaşmıştı. Kitaplıkların hükmettiği ve beyaz yılbaşı ışıklarıyla zevkli bir şekilde süslenmiş koskoca bir Noel ağacının bulunduğu ön odayı geçtiler. Evin arka tarafında, karla kaplı bahçeye bakan büyük bir oturma odası vardı. Bu oda geniş ekranlı televizyonu, çok sayıdaki koltuğu ve üzerine dergilerle kitaplar saçılmış sehpasıyla diğerinden daha fazla yaşanmışlık havası taşıyordu. En geniş kanepede yaşlı bir kadın oturuyordu. Erika pörsüyüp buruşmuş, elden ayaktan düşmüş biriyle

karşılaşmayı bekliyordu ama güçlü bir çenesi ve çelik gibi gözleri olan ufak tefek kadın kanepenin kenarında dimdik oturmaktaydı. Pamuklu bir etek ve tüvit bir ceket giymişti. Soğuk karşısında verdiği tek taviz koyun postu astarlı koca terlikleriydi. Küllü sarı saçları kısacık kesilip modaya uygun şekillendirilmişti. Ne var ki derin çizgilerle bezeli suratı yaşını belli ediyordu.

"Günaydın memure hanımlar. Ben Elsa Fryatt," dedi ayağa kalkıp ikisiyle de tokalaşarak. "İşitme cihazım sayesinde çıt çıksa duyuyorum," diye ekledi kulaklarındaki iki cihaza işaret ederek. Oğlundan daha çevikti. Ayrıca aksanında Erika'nın adını koyamadığı belli belirsiz, metalik bir gevreklik vardı. Erika ve Moss tekrar kendilerini takdim edip kimliklerini gösterdiler.

"Biraz kahve ve birer dilim Noel turtası alır mısınız?" diye sordu Elsa. "Charles, kahve makinesini kullanmayı biliyor musun?"

"Evet, elbette."

"Marks and Spencer marka turtaları ısıt... Ve Noel Panayırı'ndan aldıklarımızı at."

Charles başıyla onayladı. Erika adamın odadan çıkışını izlerken hasta olup olmadığını merak etti. Su gibi terliyordu.

"Satın alınanları evde yapılanlara yeğliyorum. Peki siz hangisini tercih edersiniz?" diye sordu Elsa.

"Noel turtası beni hep mutlu eder, nereden geldiğine bakmam bile," dedi Moss. Şöminede bir ateş yanıyordu. Yaşlı kadının karşısındaki kanepeye oturdular. Elsa ellerini kucağında kavuşturdu ve insana feleğini şaşırtacak kadar mavi gözleriyle onlara baktı.

"Bizimle Marissa hakkında mı konuşmak istemiştiniz?" Dilini şaklatarak kafasını iki yana salladı. "Ne fena. Kim böyle bir şey yapar ki? Hem de gencecik bir kıza?" Eğri büğrü ellerinden birini ağzına götürüp başını iki yana salladı ve gözyaşlarına boğulmadan kendini tutmayı bildi.

"Öncelikle Marissa'nın bakıcınız olduğunu teyit ettirebilir miyim?" diye sordu Erika.

Bayan Fryatt bu kelimeyi eliyle savuşturdu.

"Daha ziyade bana yoldaşlık ediyordu. Alışverişimi yapıyor, randevularımı tutuyordu. Alelade bir yardımcıdan isteyemeyeceğim şeyleri ondan gözüm kapalı isteyebiliyordum."

"Acaba... çok sayıda mı çalışanınız var?"

Kadın güldü. "Hayır, kendimi olduğumdan daha havalı gösteriyorum. Her gün birkaç saatliğine gelen bir temizlikçim var. Yemeklerimi de o yapar. Ayrıca tamirat gerektiren işlere de bakan bir bahçıvanım var. Charles sık sık uğrar. Giysilerimin yıkanması, alışveriş ve diğer kişisel işlerim ise Marissa'nın sorumluluğundaydı."

"Ne zamandan beri sizin için çalışıyordu?"

"Bir sene yeni dolmuştu. Muhitteki bir kafeye ilan astım, ayrıca internete de ilan verdim... Aslında tüm bunları Charles yaptı. Buralarda yaşayan birini istiyordum."

"Marissa'nın aynı zamanda bir burlesk dansçısı olarak sahne aldığını biliyor muydunuz?"

"Elbette. Pek çok kez gösterisini izlemeye gittim."

"Striptiz kulüplerine mi?" diye sordu Moss.

Bayan Fryatt ilk defa dikkatini Moss'a verdi.

"Striptiz kulübü mü!? Hayatımda *striptiz kulübüne* ayak basmışlığım yoktur. Marissa'yı Leicester Meydanı'ndaki *Café De Paris*'te izlemeye gittim. Ayrıca haftada bir Soho'daki bir gece kulübünde sahne alırdı. Şimdi kulübün adını hatırlayamıyorum ama daha küçük ve daha eğlenceli bir yerdi... Kızcağızın striptiz yaptığı filan yoktu. Burlesk bir sanattır ve Marissa oldukça başarılıydı..." Elsa dudağını ısırdı ve yine hıçkırıklara boğulacakmış gibi göründü. "Kusura bakmayın. Öyle yaşam doluydu ki! Buraya can veriyordu."

"Marissa'nın sunduğu hizmetler karşılığında ne kadar kazandığını sorabilir miyim?"

"Paradan bahsetmekten hoşlanmam," dedi kadın bu düşünce karşısında burnunu bükerek. "Ona iyi bir maaş ödüyordum ve haftanın yedi günü üç ya da dört saat çalışıyordu."

"Bayan Fryatt, aksanınızı çıkarmaya çalışıyorum," dedi Erika.

"Öyle mi?"

Erika duraksadı fakat Bayan Fryatt'ın bu bilgiyi onunla paylaşmaya pek niyetli olmadığını görünce konuşmayı sürdürdü. "Nereli olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Esasen Avusturyalıyım. Bunun konumuzla ne alakası var?"

Erika şaşırdı.

"Bir alakası yok. Yalnızca dikkatimi çekti. Ben Slovakyalıyım."

"Evet. Ben de sizin aksanınızı fark etmiştim ama siz sesli harfleri kısaltmayı başarmışsınız. 'Sooormak' yerine 'sormak' diyorsunuz."

"İngiltere'ye ilk geldiğimde Manchester'a yerleştim, İngilizceyi de orada öğrendim."

"Aman yarabbi," diye yanıtladı Bayan Fryatt. Kafasını yana yatırdı ve tüyler ürpertici bir gülümsemeyle Erika'ya baktı.

"Peki siz İngiliz dilindeki... cazibenizi... nereden kaptınız?" diye sordu Erika buz gibi bir sesle.

"Savaş patlak verdiğinde ailem İngiltere'ye göç etti; babam bir diplomattı."

Charles seke seke odaya döndü. Elindeki tepside şık bir porselen fincan takımı vardı: fincanlar, tabaklar, sütlük ve şekerlik. Bayan Fryatt onu göz ucuyla süzerken Charles tepsiyi nereye koyacağını bulamayıp diziyle dengede tutmaya çalıştı ama annesi sehpanın üstündeki kitap ve dergi yığınını kaldırmasına yardım etmedi. Derken fincanlar ve kahve demliği kaymaya başladı. Neyse ki Moss yerinden fırlayıp tepsiyi adamın elinden aldı.

"İsa aşkına! Önce tepsiyi koy. Ortalığı sonra toplarsın," diye çıkıştı Bayan Fryatt. "Erkekler bir adım sonrasını düşünmekten çok acizler..."

Charles annesine sanki onu öldürmek istercesine baktı. Ardından tepsiye yer açmak için kitap ve dergi yığınını kucakladı.

"Charles bir mücevher üstadıdır. Kıymetli taşlar, değerli metaller ve antik mücevherler hakkında ansiklopedik bilgi sahibidir ama gündelik işlere gelince beceriksizin tekidir."

Charles tepsiyi Moss'un elinden alıp sehpaya koydu.

"İşte oldu, anne." Böyle der demez odadan tüydü ve Bayan Fryatt öne doğru kaykılıp Erika'yla Moss'un kahvelerini koydu.

"Dükkânı kapalıyken nasıl zaman geçireceğini bilemez."

"Dükkân?" diye sordu Erika.

"Hatton Garden'da kuyumculuk yapıyor," dedi iftiharla. "Tatlı bir Yahudi kızla evlendi ve dükkân onlara miras kaldı. Elbette oranın gözbebeği oldu. Engin bir bilgi birikimi vardır. O cemiyet tarafından kabul edildi ki bu zor iştir. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Arkalarına yaslanıp kahvelerini yudumladılar.

"Şüpheliniz var mı?" diye sordu Bayan Fryatt.

"Marissa'nın son derece renkli bir yaşantısı olduğunu öğrendik. Size özel hayatından bahseder miydi?"

"Pek değil. Profesyonel olduğu izlenimine kapılmıştım. Burlesk işinden ötürü bolca övgü alıyor gibiydi ve mesleğinde ilerlemek istiyordu. Birlikte dans ettiği kızlardan birkaçıyla tanıştım. Harika bir arkadaşlıkları var gibiydi. Ne var ki –ay, neydi adı?– şişe dibi gibi gözlükler takan, şu ucuz, görgüsüz mahlûku pek gözüm tutmadı. Durum komedilerinde sıklıkla kullanılan isimlerden biriydi sanki..."

"Sharon," dedi Moss.

"Evet. Oydu. Marissa o kızın başına bela olduğunu, katiyen peşini bırakmadığını söyledi. Dediğine göre Sharon işlettiği avam kuaförün 'yüzü' olması için sürekli başının etini yiyormuş..." Bayan Fryatt suratını ekşitti.

"Anladığım kadarıyla müşterisi değilsiniz?" diye sordu Erika.

"Hayır, değilim. Ben Chelsea'deki Charles and Charles'a giderim. Onca yol tepmeme de, ödediğim her peniye de değiyor."

"Yani Marissa'nın bir düşmanı olduğu izlenimine kapılmadınız, öyle mi?" diye sordu Moss.

"Onu tanıdığım kadarıyla hayır. Ama unutmayınız, tatlım, o bir... Nasıl desem? Artık böyle söylemenin uygunsuz kaçtığını biliyorum ama o bir *uşaktı*. Tatlı bir kız olduğunu düşünüyor-

dum ama aramızdaki yaş farkının ve sosyal farklılıklarımızın yarattığı uçurum pek öyle sıkı fıkı olmamıza izin vermezdi. En azından ben mesafemi korurdum. Ne var ki Marissa rezil annesinden bahsetmekten hiç çekinmezdi. Dediğine göre her bakımdan geçimsiz, alkolik, obez bir kadınmış."

Bayan Fryatt öne doğru eğildi ve kahvelerinin üstüne eklemeyi teklif etti. Erika bu teklifi kabul etti.

"Bir keresinde Marissa bana ziyadesiyle can sıkıcı bir şey anlattı... Birkaç hafta önceydi. Bir gösteriden eve dönüyormuş ve Crofton Park istasyonunda trenden inmiş. Saat geçmiş, hava da epey karanlıkmış. Kabristanın önünden geçerken gaz maskesi takan, çok uzun boylu bir adam yanına yaklaşmış."

Erika fincanını bıraktı.

"Ne?"

"Evet. Bence tam bir delilik ama gecenin o saatinde istasyondan eve bir başına yürüyormuş. Adam kabristandan fırlamış ve onu yüksek, demir kapıların gölgesine çekmiş. Neyse ki kızcağız ona direnip elinden kurtulmayı başarmış."

Erika ve Moss bakıştılar.

"Bundan polise bahsetti mi?"

"Bilmiyorum. Ciddiye bile almadı. Adamın sokaklarda gezen şu delilerden biri olduğu kanısındaydı. Fakat bence durum sandığından daha ciddiydi. Haberlerde gördüm. Gaz maskeli bir adam gece geç saatte tren istasyonlarından evlerine yürüyen insanlara saldırıyormuş. Birkaç hafta önce bir kadına ve bir delikanlıya saldırmış. Ah, bir de Noel gecesinde saldırdığı şu zavallı kadın var. Sizce kim olabilir?"

Erika soruyu duymazdan geldi. O sabah karakoldaki iki memurla yaptığı konuşmayı düşündü. Vaka aniden görüş alanının çeperinden kanatlanıp tam karşısına konmuştu.

"Bunun tam olarak ne zaman ve nerede yaşandığını biliyor musunuz?" diye sordu Erika.

"Tam tarihi bilmiyorum. Kasım ayının başları olabilir. Son trene bindiğini, hâliyle istasyonun ıssız olduğunu söylemişti.

Gece yarısından sonraymış. Crofton Park istasyonundan eve yürüyormuş. Kabristanın Brockley Yolu üzerindeki girişinin önünden geçerken karşısına uzun boylu biri çıkmış. Tepeden tırnağa siyah giyimliymiş – uzun, siyah bir kaban, siyah eldivenler. Suratındaysa bir gaz maskesi varmış. Marissa korkudan ödünün koptuğunu söylemişti. Adam onu mezarlığa çekmeye çalışmış."

"Ona saldırmış mı?" diye sordu Moss.

"Evet. Denemiş ama Marissa kaçıp kurtulmayı başarmış. O anda yoldan bir araç geçmiş ve arabanın farları adamı korkutmuş. Marissa canını dişine takıp eve kadar koşmuş. Çok ama çok şanslıydı ama Marissa hep böyleydi. Hep koruyucu bir meleği olduğunu düşünmüşümdür," dedi Bayan Fryatt. "Yani," diye ekledi sonra. Suratı gölgelendi. "Şimdiye dek."

YİRMİ YEDİ

Erika ve Moss karakola dönerlerken yol üstünden öğle yemeği niyetine bir şeyler aldılar. Aydınlanmalarla dolu bir sabah olmuştu: Önce Sharon'dan Marissa'nın ülkeyi terk etmeyi planladığını öğrenmişlerdi. Sonra Ivan intihara teşebbüs etmişti. Ardından Marissa'nın Don'a şantaj yaptığını haber almışlardı. Son olarak Bayan Fryatt, Marissa'nın gaz maskeli bir adamın saldırısına uğradığını söylemişti.

Bu düşüncelerin ve soruların kafasında dönüp durduğu yetmiyormuş gibi Erika şimdi de tekinsiz bir baş ağrısının ensesinden yukarı tırmandığını hissediyordu. Lewisham Row'a vardıklarında doğrudan vaka odasına yöneldiler. Beyaz tahtaya, Marissa Lewis'in burlesk kostümüyle poz verdiği büyük bir poster eklenmişti. McGorry, Peterson ve erkek polis memurlarından birkaçı posterin karşısındaki masanın başında toplaşmıştı.

"Bu harbiden hoşuma gitti," diyordu Peterson.

"Neler oluyor?" diye çıkıştı Erika içinde kabaran öfkeyi dizginleyemeyerek. Peterson ağzını açacak oldu ama Erika onun sözünü kesti: "Marissa'nın seksi bir burlesk dansçısı olduğunu anlıyorum ama o bir cinayet kurbanı. İç çamaşırından farksız, kışkırtıcı kostümlerle poz verdiği fotoğrafların başında aylaklık etmenize gerçekten gerek var mı?"

Garip bir sessizlik oldu.

"Posterin tahtaya asılmasının asıl nedeni kostümündeki mar-

kanın ve sonradan eklenen nakışların görünmesi," dedi Peterson. "Elmas işlemeli pembe korseyi görüyor musun?"

"Evet. İşlemeden haberim var. Kızın sahne adı Honey Diamond'dı," dedi Erika. Vaka odasındaki parlak ışıklar ensesinden yukarı tırmanan can sıkıcı zonklamayı keskinleştirmişti.

"Kostümün satın alındığı mağazayla iletişim kurduk. Stand Up and Tease adında bir yer. Soho'da. Ayrıca tadilat ve dikiş nakış hizmeti verdiklerini de öğrendim ve bize Marissa'nın kostümlerindeki nakışları işleyen adamın adını verdiler..."

"Peki o zaman neden posterin karşısına geçmiş, yorum yapıyorsunuz?"

"Burada duruyoruz çünkü öğle yemeği geldi," dedi McGorry beyaz tahtanın önündeki masanın üstünde duran bir kutu Pret marka sandviçe işaret ederek.

"Ben de turşuyla peyniri birlikte yemenin gerçekten hoşuma gittiğini söylüyordum," dedi Peterson. Bön bön Erika'ya baktı. Diğer memurlar bakışlarını kaçırdılar. Moss sıkıntılı görünüyordu.

"Pekâlâ. Aferin. Marissa'nın geçtiğimiz ay sahne aldığı tüm gösterilerin afişlerini istiyorum. Kıyafetlerin tadilatından sorumlu şu adamın iletişim bilgilerini göndermeyi de unutmayın."

"Elbette," dedi Peterson.

"Moss, sabah olanlar hakkında herkesi bilgilendirip beyaz tahtayı güncelleyebilir misin?"

"Tabii ki, patron."

Erika vaka odasından çıktı. Moss uzanıp bir sandviç aldı.

"Patronun nesi var?" diye sordu McGorry.

"Olaylı bir sabahtı," diye yanıtladı Moss.

"Hıncını bizden çıkarmasına gerek yoktu," dedi Peterson. Moss ona ters ters baktıktan sonra olan biteni anlatmaya koyuldu.

Erika vaka odasından çıktığında kendini aptal gibi hissediyordu. O, Peterson'ı azarlarken diğer memurların ona nasıl baktıklarını görmüştü. İkisinin eskiden birlikte olduğunu biliyorlar mıydı?

Erika kahve makinesinin başında durdu, tamir edildiğini gördü ve kendine bir espresso aldı. Peterson'ın geri dönüşünü ve yine birlikte çalışmak zorunda kalacaklarını düşündü. Peterson iyi bir polisti, ayrıca ekibin değerli bir üyesiydi ama eğer böyle devam edecekse onu başka bir ekibe tayin ettirmesi daha iyi olabilirdi.

"Yediğin tabağa pislemeyeceksin, seni aptal," diye mırıldandı fincanının dolmasını beklerken. Merdivenlerden çıkarak ofisine gitti. Masasının başına geçti, bilgisayarını çalıştırdı ve HOLMES'e girdi. Ardından arama kutucuğuna "gaz maskeli saldırı" yazdı ve karşısına bir sonuç listesi çıktı.

Son üç ay içinde dört hadise yaşanmıştı. İkisi kadın, ikisi erkek dört kurban gaz maskeli, irice bir erkeğin saldırısına uğramıştı. Saldırıların hepsi gecenin geç ya da sabahın erken saatlerinde tren istasyonları civarında gerçekleşmişti. İlk kurban Lewisham Hastanesi'nde hemşire olarak çalışan ve o gün işe gitmek üzere Gipsy Hill istasyonuna doğru yürürken saldırıya uğrayan, Rachel Elder adında, yirmi yaşında bir kadındı. Saldırgan önce onu bir ara sokağa çekmiş, sonra cinsel organını teşhir etmiş ve ardından kadını boğazından kavramıştı. Saldırı uzun sürmüştü çünkü saldırgan bayılmasına ramak kalana kadar kurbanın boğazını sıkmış, ardından kısacık bir anlığına nefes almasına izin vermiş, sonra tekrar boğazını sıkmıştı. Kadın ifadesinde bayıldığını fakat bilinci yerine geldiğinde saldırganın çoktan gitmiş olduğunu söylemişti.

İkinci hadise East Dulwich istasyonu yakınlarında vuku bulmuştu. Bu defa kurban Kelvin Price adında, yirmi üç yaşında bir erkekti. Kurban West End'de sahnelenen bir oyunda rol alan bir aktördü. İşten çıktıktan sonra birkaç tek atmış ve ancak son trene yetişebilmişti. Gece yarısından hemen sonra uzun, siyah, dökümlü bir kaban giyen ve göz yuvaları camdan yapılmış bir gaz maskesi takan adamın teki tarafından istasyon yakınlarındaki bir ara sokağa çekilmişti. Bu kurban da boğazı sıkılarak pek çok kez bayılmanın eşiğine getirilmişti. Kurbanın dediğine göre adam mastürbasyon yapıyordu ve cinsel organını teşhir etmişti.

"Aman Tanrım," dedi Erika ekrandaki sözcükleri okurken. Üçüncü saldırı Penge East istasyonu yakınlarında gerçekleşmişti. Bu sefer kurban Jenny Thorndike diye bir kadındı. Sabahın köründe trene yetişmek için yürürken siyah giyimli, gaz maskeli bir adam "apansız" yolunu kesmişti. Kadın ona karşı koymaya çalışmıştı fakat adam suratına bir yumruk indirmiş, onu istasyon civarındaki küçük bir parka çekmiş ve kadıncağızı fena hâlde dövüp oksijensizlikten bayılmanın eşiğine getirmişti.

Rapor edilen son hadise Noel günü Sydenham'de gerçekleşmişti. Diana Crow adındaki, ellilerinin sonlarında bir kadın, arkadaşından evine dönerken tren istasyonunun bitişiğindeki altgeçitte saldırıya uğramıştı. Onun da boğazı sıkılmıştı. Üstelik suratına yediği yumruk yüzünden elmacıkkemiği çatlamıştı. Ne var ki son kurban şikâyette bulunmak için ertesi güne kadar beklemişti.

"Marissa, saldırıyı ucuz atlatmışsın ama neden şikâyette bulunmadın?" dedi Erika espressosunu yudumlarken. Gaz maskeli saldırgan vakasının kıdemli soruşturma memurunun adını buldu. Vakaya Başmüfettiş Peter Farley bakıyordu. Bir e-posta göndererek vaka dosyasını istedi ve ona vakaları arasında bir kesişme olabileceğini bildirdi. O anda yeni bir e-postanın gelmesiyle posta kutusu bipledi:

Selam Erika, Siber Suçlar Birimi Joseph Pitkin'in telefonundan silinen şu dosyayı geri getirmeyi başardı.

KAY

Erika ekteki dosyayı açtı.

Bu fotoğrafları ve video dosyasını kilit altında saklıyorum. Çeneni kapalı tuttuğun sürece öyle de kalacaklar.

T.

"İsa aşkına..." dedi Erika arkasına yaslanarak. Bu sararmış bir kâğıdın üstüne siyah tükenmez kalemle karalanmışa benzeyen tekinsiz bir çizimdi.

Tam o anda birinin kapısını çalmasıyla Erika yerinden sıçradı.

"Ne var?"

Gelen Peterson'dı. Kafasını kapıdan içeri uzattı.

"İyi bir zaman mı?"

"Ne için?"

"Az önce telefonda Isaac Strong'la görüştüm. Marissa Lewis'in otopsisini bitirmiş. Onunla görüşecek kadar vaktin olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Tamam, teşekkürler. Onu ararım," dedi Erika şakaklarını ovuşturarak.

Peterson ofise girip kapıyı arkasından kapattı.

"Bu mendebur şey de ne böyle?" diye sordu.

"Joseph Pitkin'in telefonundan kurtarılan bir diğer görsel. Bunu da pornografik fotoğraflarla ve videoyla birlikte silmiş."

"Gaz maskesi mi? Sence adamın imzası bu olabilir mi? Yani çizimle birlikte not göndermek?"

"Bilmiyorum. Mendebur dosyayı daha yeni aldım. Bunu alt kattaki çocuklara göstermem ve ardından beyaz tahtaya astırmam lazım. Diğer kurbanların posta ya da e-posta vasıtasıyla bu tür bir tehdit alıp almadığını öğrenmemiz gerek. Ayrıca bu gaz maskesi çizimini kurbanlardan alınan tarif üzerine çizilen eşkâl resimleriyle eşleştirip eşleştiremeyeceğimize bakmalıyız."

"Evet..." Peterson'ın garip bir hâli vardı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Bir dakikam var," dedi Erika sandalyenin arkasından kabanını alırken. "Ne oldu?"

"Bir konu hakkında seninle konuşmak istiyordum sadece."

"İşle mi ilgili?"

"Şey, yani..."

"Bekleyebilir mi? Geri döndüğümde telafi ederiz?"

Peterson başıyla onayladı. Erika telefonunu ve arabasının anahtarlarını kaptığı gibi çıktı.

Peterson alt kata indi ve kahve makinesinin başında Moss'la buluştu.

"Çabuk oldu. Nasıl karşıladı?"

Peterson başını iki yana salladı.

"Morga gitti. Ona söylemeye fırsatım olmadı."

"James! Bunu ona söylemelisin!"

"Biliyorum. Ama boğazımıza kadar bir vakaya batmışken onu yakalamakta zorlanıyorum."

"Cesaretini topla ve zaman yarat," dedi Moss. Ardından kahvesinden bir yudum aldı ve arkasını dönerek vaka odasına doğru seğirtti.

YİRMİ SEKİZ

Erika, Lewisham Hastanesi'ne vardığında otopark kalabalıktı ve bariyerler içeri girmesine müsaade etmeden evvel kös kös makinenin biletini basması bekledi. Yanlış yerden dönerek iki kere kayboldu ve bir hastabakıcıya morgun park yerinin nerede olduğunu sormak zorunda kaldı. En nihayetinde park yerini buldu ve arabayı devasa bacasından gri gökyüzüne simsiyah dumanlar pompalayan alçak, bodur bir binanın yanına bıraktı.

Kayıt masasındaki deftere imza atmak zorunda kaldı. Ardından hastanenin yakma fırınına açılan kapının önünden geçerek uzun bir koridorun sonundaki morgu bulmayı başardı. Isaac duvardaki düğmeye basarak onu içeri aldı.

"Bizi bulmuşsun," dedi Isaac.

"Evet ama Penge'deki kadar kolay olmadı..."

"Ayrıca işe gelme ayrıcalığına nail olabilmek için üstüne bir de cebimizden ödüyoruz."

Isaac onu en geniş otopsi odasına götürdü. Erika parlak ışıkları görünce gözlerini kırpıştırdı. İçeride paslanmaz çelikten yapılma ve yine çelik giderleri olan altı otopsi masası yan yana dizilmişti.

"Senin yerinde olsaydım kabanımı çıkarmazdım," dedi Isaac. "Şahsen hastane kıyafetlerimin altına yün içlik giydim... Bu seferki hoşuna gidenden daha uzun sürdüğü için üzgünüm."

Marissa'nın cesedi ilk otopsi masasında yatıyordu. Boynuna

kadar beyaz bir örtünün altındaydı. Isaac örtüyü çekti. Teninin solgun, sarımsı bir hâli vardı. Göbek deliğinden başlayan hoyrat dikişler tek sıra hâlinde dümdüz yukarıya çıkıyor, sonra memeleriyle göğüs kemiğinin üstünde Y şeklinde çatallanıyordu. Vücudu yıkanarak kandan arındırılmıştı. Boğazındaki sayısız kesik Erika'nın aklına balık solungaçlarını getirdi. Ardından Erika'nın bakışları aşağı kaydı.

"Külot çizgisinin hemen üstünde elmas şeklinde bir dövmesi var," dedi kasıklarındaki incecik kılların azıcık yukarısına işaret ederek. "Bütün kıyafetlerine aynı şekil işlenmiş. Sahnede giydiği kıyafetlerine."

Isaac başıyla onayladı. "Öldüğünde kanında eser miktarda alkol varmış ama bu, Noel arifesinde eğlenmeye çıkan birinde görmeyi bekleyeceğimiz türden bir şey. Kanında yasal ya da yasadışı hiçbir uyuşturucu veya ilaç yoktu."

Erika tekrar Marissa'nın göğüs kemiği boyunca uzanan yara izine, sonra da makyajı temizlenince gencecik duran yüzüne baktı. Kendisi de tıpkı bir çocuk gibi görünürdü. Erika derin bir nefes aldı ve kafatasının ön tarafına çekiç darbeleri indiren baş ağrısına karşı koymaya çalıştı. Tuhaf hissediyordu. Aynı anda hem aşağı bastırılıyor hem de yukarı çekiliyor gibiydi.

"Sağlıklı bir kadınmış. Tüm organları gayet iyi durumdaydı." Isaac cesedin başına geçti. "Kullanılan bıçak yaklaşık yirmi santim uzunluğundaymış. Gırtlağında üç uzun kesik var. Bunlardan biri ana arterleri kesmiş. Bu da kan kaybından göz açıp kapayıncaya dek öldüğü anlamına geliyor. Bıçağın ucu tırtıklıymış. Eskiden meyve soymak için kullanılan bıçakların ucu böyle tırtıklıydı."

"Yani katilin uzun zamandır sahip olduğu bir bıçak olabilir mi?"

Isaac başıyla onayladı. "Ne var ki cesetten hiç DNA örneği alamadık."

"Hiç mi?"

"Hiç. Ne bir vücut sıvısı ne de bir saç örneği. Cinsel saldırıya uğramamış."

O esnada Isaac'in iş arkadaşlarından biri içeri girdi ve karşı duvar boyunca uzanan geniş, paslanmaz çelik kapaklardan birine yöneldi. Bir klik sesiyle kapağı açtı ve çekmece yağ gibi kayarak açıldı. Erika o yana doğru bir bakış attı. Sonra bir kere daha baktı. Çekmecedeki Joseph Pitkin'in cesediydi.

"Ne oldu?" diye sordu Isaac.

"Şuradaki delikanlı, Noel'in ertesi günü gözaltında intihar etti... Sakıncası yoksa..."

Isaac'in iş arkadaşı başıyla onaylayınca Erika ve Isaac cesedin yanına gitti. Joseph'in ölüsü iyice ufak tefek duruyordu. Vücudu dal gibiydi. Boynu kıpkırmızı kabarcıklarla kaplıydı ve ilmeğin çenesinin altındaki deriye oturup âdemelmasını ezdiği yerde çizgi şeklinde, derin, mor bir iz vardı.

"Cesedine tekrar bakmak istedim," dedi yumuşak bakışlı, gri gözlü, ufak tefek bir kadın olan iş arkadaşı. "Sana göstermek istediğim bir şey var, Isaac." Isaac çekmecenin etrafından dolanırken kadın Joseph'in ellerini açtı. "Teninde böyle bir renk değişimi var. Bu beyaz benekler ellerinin üstünden başlayıp bileklerine kadar devam ediyor. Bir kez daha tıbbi kayıtlarının üstünden geçtim fakat ailede vitiligo gibi bir deri hastalığından hiç bahsedilmiyor."

Isaac gözlerini kısarak lekelere baktı. "Evet. Bunların herhangi bir hastalıktan kaynaklandığını sanmıyorum. Bana doğal bir renk değişimindense ten renginin kimyasal bir maddeyle açıldığını düşündürüyorlar."

"Amatör fotoğrafçıydı ve karanlık odası vardı," dedi Erika.

"Öyle mi? O zaman bu durum sorumu yanıtlıyor," dedi kadın.

"Karanlık odalarda fotoğraf tab ederken kullanılan kimyasallar eğer eldiven takılmazsa ten renginin değişmesine neden olurlar. Akciğerlerinde berelenme var mıydı?"

"Hayır," dedi kadın. "Çok sağlıklıydı. Diğer organları da öyle."

Kadının sözcükleri Erika'nın kafasının içinde yankılanmaya başladı: *"Çok sağlıklıydı. Diğer organları da öyle."* Gaz maskesi çi-

zimi gözünün önüne geldi. Bunu Joseph'in videosu ve uzanarak kareye giren, sonra da Joseph'in boğazını sıkan şu vücutsuz el izledi. Joseph'in önce kızaran, sonra moraran suratı; boynundaki kasların gerilişi... Derken notu tekrar gördü; gaz maskesinin boş göz yuvaları doğrudan ona bakıyordu.

Baş ağrısı yoğunlaştı ve kafatasını yakıp kavurdu. Oda dönmeye başladı. Öyle ki Erika otopsi masasının kenarına tutunmak zorunda kaldı.

Oda silikleşmeye başladığı esnada, "Erika?" dedi Isaac. Sonra görüş alanı yıldızlarla doldu. Ardından her yer kararda.

YİRMİ DOKUZ

Erika gözlerini açtığında bir ofiste küçük bir kanepede yatıyordu. İçerisi sıcaktı ve mukavva kutularla doluydu. Isaac suratında endişeli bir ifadeyle yanına çömelmişti.

"Al, biraz su iç," dedi. Erika, Isaac'in elindeki bardağı alıp suyu yudumladı. Su leziz denecek kadar soğuktu ve genzindeki nahoş kuruluğu alıp götürdü. "Tansiyonunu ölçebilir miyim?" diye sordu Isaac tansiyon aletini çıkarırken. Erika başıyla onaylayınca gömleğinin yenini sıyırıp manşonu koluna bağladı.

"Kutuların içinde ne var?" diye sordu Erika.

"Kitap."

Isaac'in manşona hava pompalamasını, manşonun şişip gerilmesini izledi.

"Bugün yemek yedin mi?"

"Sabah biraz yulaf yemiştim."

Isaac pompalamayı bıraktı ve Erika nabzının tüm kolunda attığını hissederken stetoskobun ucunu Erika'nın bileğine yerleştirip saatine bakarak saymaya koyuldu. Ardından basıncı kesti. "Tansiyonun biraz düşük: Ona altı buçuk." Küçük bir fener çıkarıp gözlerine ışık tuttu. Erika irkildi.

"Ne zamandan beri küçük bir fenerin var? Hastalarının gözbebeklerinin büyüyebildiğini hiç sanmıyorum da?"

"Noel sürprizinin içinden çıktı. Pembe bir saç tokasıyla değiş tokuş ettim."

Erika sırıttı. Kafasının içinde hâlâ filler tepişiyordu ama ağrısı biraz hafiflemişti.

"Birkaç dakikadır kendinde değildin. Biraz kan alabilir miyim?"

"İlle de alacağım diyorsan," dedi Erika. Isaac odadan çıktı ve birkaç dakika sonra steril bir ambalaja sarılı bir şırınga ve numune tüpüyle geri döndü. Temiz bir çift lateks eldiven taktı. Isaac kolundan kan alırken Erika iğne tenine saplandığı anda suratını ekşiterek bakışlarını kaçırdı.

"Tamamdır. Elde var bir," dedi Isaac küçük tüpü çekip iğnenin ucuna bir diğerini takarken. "Son zamanlarda bayıldığın oldu mu?"

"Hayır."

"Doktora göründün mü?"

"Hayır... Sabah bir eve gitmem gerekti... Herifin teki tüm kapıları ve pencereleri sıkıca kapattıktan sonra gazı açarak intihara kalkışmış..." Sonrasında olanları anlattı.

"Azıcık orada oyalanıp da paramediklere görünemedin mi?"

"Hayır."

"İsa aşkına, Erika. Yüksek seviyede doğalgaza maruz kalmışsın. Bugün ne içtin?"

"Bir espresso."

"Bolca sıvı alarak toksinleri vücudundan atmalısın; litrelerce su içmiş olmalıydın."

"Tamam, tamam."

Isaac odan çıktı. Kısa süre sonra geri döndüğünde elinde koca bir sürahi dolusu suyla bir Mars barı vardı. Erika'nın suyunu yudumlamasını ve çikolatasından bir ısırık almasını bekledi.

"Otopsi hakkında anlatmaya başladıklarını bitir," dedi Erika.

"Hepsi o kadardı. Ah, bir şey daha vardı. Maktulün ağzının içinde parafin kalıntısına rastladık. Bunun nedenini çözemiyorum. Bunu yalnızca intihara teşebbüs eden insanlarda ya da tuhaf yerlerde kafayı bulmaya çalışan gerçekten çaresiz alkoliklerde gördüm."

"Burlesk gösterileri esnasında ateş yutuyormuş," dedi Erika.

"Ah," dedi Isaac. "Gizem çözüldü."

"Bu gece, Marissa'nın çalıştığı Matrix Club'a gideceğim. Birlikte sahne aldığı kızlardan birkaçıyla konuşmak istiyorum. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Sence de biraz acayip bir randevu olmaz mı?" dedi Isaac sırıtarak. "Ne yazık ki çalışmak zorundayım."

"Öyle mi? Pekâlâ."

"Fakat senin de biraz ağırdan alman gerek."

"Eve gidip bir saat kadar dinleneceğim, ardından bir şeyler yiyeceğim," dedi Erika. Suyunun geri kalanını kafasına dikip ayağa kalktı.

"Bu arada senden aldığım kan örneğiyle en bilindik tahlilleri yapacağım. Bari seni doktora gitmekten kurtarayım," dedi Isaac.

"Teşekkürler."

"Gözaltında intihar eden delikanlı için de üzgünüm."

"Ben de öyle."

Erika morgdan çıkıp karanlığa adımını attı. Otopark kalabalıktı ve bariyerlerin başında otoparktan çıkmayı bekleyen uzun bir kuyruk vardı. Kabanının ceplerini yoklayarak cüzdanını buldu ve otopark biletini kestirmeye gitti. Âdet edindiği üzere Joseph, Marissa ve uzun kariyeri boyunca gördüğü tüm ölülere dair hislerini bastırdı ve senelerdir yaptığı gibi hepsini birden halının altına süpürdü.

OTUZ

Erika dairesine döndü, duşunu aldı ve dizüstü bilgisayarının karşısına kurulup eve dönüş yolunda aldığı balık ve patates kızartmasından koca bir porsiyon yedi. Peterson, Marissa'nın kostümlerini elden geçiren terzinin iletişim bilgilerini e-postayla göndermişti.

Zil çaldığında Erika bir burlesk gecesi için süslenip püslenmeyi henüz bitirmiş, aynanın karşısına geçmiş, fazla sade görünüp görünmediğine karar vermeye çalışıyordu.

Kapıyı açtığında, "İyi akşamlar," dedi Peterson. Siyah bir takım elbise giymiş, koyu mavi bir kravat takmış ve üzerine de uzun, şık, siyah bir kaban geçirmişti.

"Burada ne işin var?" diye sordu Erika.

"Seninle geliyorum, Matrix Club'a," dedi Peterson gülümseyerek.

"Neden beni aramadın ya da e-postanda bundan bahsetmedin?"

"Çünkü muhtemelen bana siktirip gitmemi söylerdin."

"Daha profesyonelce bir şey söylerdim. Ne de olsa işle ilgili bir mesele."

İkisi de gülümsedi.

"Harika görünüyorsun," dedi Peterson.

"Afili görünmeye çalışan gizli görevdeki bir polise benzemiyorum, değil mi?" diye sordu üzerine oturan mavi kumaş

pantolonuna ve beyaz renkli, kolsuz bluzuna bakarak. Saçlarına dokundu. Taş gibi serttiler. Saçlarını fön makinesiyle kurutmuş, ardından saç spreyini basarak en son kuaföre gittiğinde yaptıklarına benzetmeye çalışmıştı ama sonuçta birazcık sert olmuşlardı.

"Hayır. Alakası yok," dedi Peterson.

"Güzel. Sen de harika görünüyorsun; yani şık demek istedim."

"Teşekkür ederim. Sana eşlik etmemin sakıncası yok, değil mi? Ne de olsa polislik yapacağız. Ayrıca Marissa'nın elbiselerini verdiği terzinin iletişim bilgilerini bulan da benim."

"Öyle olsun. Fazladan bir çift göz işime yarar."

Kara rağmen Soho vızır vızırdı. Old Compton Sokağı'ndan inen kalabalıklar Noel ile yılbaşı arasındaki rehavet dönemini iyi değerlendiriyordu. Kar taneleri havada tembelce süzülüyor, civar barların renkli ışıkları beyaz kaldırımlara düşüyordu. Erika ve Peterson yolun ortasından yürüyen insanlara katıldılar. Forest Hill'den başlayıp Charing Cross'ta son bulan tren yolculukları esnasında vakadan konuşmuşlardı. Erika morga yaptığı ziyareti ve orada Joseph Pitkin'in cesedini gördüğünü anlattı. Bayıldığı kısmı es geçti. Peterson ona Ivan Stowalski hakkındaki son bilgileri verdi. Adam hâlâ hastanedeydi ve bilinci henüz açılmamıştı. O gün ikindi vaktinin ilerleyen saatlerinde karısı hasta yatağının yanı başında belirivermişti.

"Oksijen yoksunluğundan beyninin hasar görüp görmediğini hâlâ bilmiyorlar," dedi Peterson. "Ayrıca Don Walpole'un geçmişini araştırdık. Sonbaharda on bir bine ev kredisinin süresini uzattırmış ve Marissa'nın banka hesabına on bin göndermiş... Sabıkası yok. Park cezası bile yememiş, zavallı herif."

"Bu, Marissa'yı öldürmediği anlamına gelmez," dedi Erika.

Trenden inip Leicester Meydanı'ndaki kalabalıkları yararak Soho'ya çıkan yokuşu tırmandıkları sırada işten başka bir şeyden bahsetmeye fırsatları olmadı. Noel süslemeleri âdeta büyülüy-

dü. Erika, Peterson'la aralarındaki ilişki yürümediği için üzüldü. İlişkilerini kurtarabileceklerine dair azıcık bir umudu vardı ama onu zihninin gerilerine itti.

Matrix Club, Wardour Sokağı ile Old Compton Sokağı'nın kesiştiği köşedeydi. Girişi; siyaha boyalı, tepesine neon bir tabela takılmış, küçük bir kapıdandı. Kaldırımın küçük bir parçası halatla ayrılmıştı ve kapının yanındaki podyumun arkasında uzun boylu, zayıf, siyahi bir adam dikiliyordu. Üzerinde uzun, kalın bir kışlık kaban vardı. Parlak mavi bir far sürmüştü ve tıraşlı kafasının yan tarafına küçücük, pembe renkli bir şapka tutturulmuştu.

"İki bilet lütfen," dedi Erika ona yaklaşırlarken.

"İsim nedir?" diye sordu adam onları tepeden tırnağa süzerek.

"Erika ve James," dedi Erika dönüp Peterson'a bakarak. Her nedense adlarını söylemek randevuya çıkmışlar gibi hissetmesine sebep olmuştu.

"*Tam* adınız? Burada sizinle hoşbeş etmeye çalışmıyorum," dedi adam gözlerini devirip panoya işaret ederek. Tırnakları parlak pembeye boyanmıştı.

"Rezervasyon yaptırmadık," dedi Erika. Kendini aptal gibi hissediyordu.

"O hâlde kusura bakmayın. En Zayıf Halka sizsiniz. Hadi, güle güle." Eliyle onları kışkışladı ve arkalarından gelen başka bir çifte yaklaşmalarını işaret etti.

"Küstah herif," dedi Peterson kimliğini çıkarırken.

"Kahretsin. İçeri sıradan biri gibi girmek istemiştim. Polis olduğumuzu öğrenmelerini hiç istemiyordum." Kimliğini çıkarırken acemiliğine kızdı. Hata yapmak huyu değildi. Az önce arkalarında olan çift konuk listesindeydi ve halat gösterişli bir hareketle onlar için açıldı.

Erika ve Peterson podyumun oraya döndüler. Kapıda bekleyen adam Peterson'a baktı.

"Karayiplilerle bir alakan var mı?"

"Yok."

"Olsun ister misin?"

Erika gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

"Bir bu eksikti," diye mırıldandı Peterson.

"Başka neyin eksik?" diye sordu adam yapmacık bir ihtirasla mânâlı mânâlı öne doğru uzanarak. Erika araya girdi.

"Ben Başmüfettiş Erika Foster; bu da meslektaşım Müfettiş James Peterson. Bu resmî bir ziyaret değil fakat işbirliğinizi memnuniyetle karşılarım. Burada çalışan kadınlardan biri birkaç gün önce öldü. Sahne adı..."

"Honey Diamond'dı," diyerek Erika'nın cümlesini tamamladı kapı görevlisi. Şirret maskesi düştü. "Korkunç bir trajedi. Onun için bir bağış gösterisi düzenleyeceğiz. Buradan birinin yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır ama birlikte çalıştığı kimselerden bazılarıyla konuşmak istiyoruz. Sanıyorum Martin Fisher da burada çalışıyormuş?"

"Evet. Kostümcüdür."

"Honey Diamond, yani Marissa için çalışıyormuş. Olayların arka planına ışık tutabilmek için onunla konuşmak istiyoruz."

"Pekâlâ, tamamdır, beni takip edin."

Adam halatın kopçasını açtı ve onları kapıdan geçirerek içeri aldı. Kırmızı bir perdenin asılı olduğu küçük bir sahnenin etrafına serpiştirilmiş cilalı siyah masaları ve sandalyeleriyle güzel bir mekândı. Adam onları ön taraflardaki bir masaya götürdü.

"Adın nedir?" diye sordu Erika.

"Sahibe Ebony. Gündüzleri ise Dwayne Morris'im," dedi Erika'nın sandalyesini çekip çakmakla masadaki küçük mumu yakarken. "Burada masaya servis yapılır. Ayrıca elektronik sigara içebilirsiniz."

O uzaklaşırken bir garson gelip siparişlerini aldı. Portakal suyu ve kolada karar kıldılar.

Kısa süre içinde gece kulübü doldu ve ardından gösteri başladı. Her ne kadar tam bir çıplaklık olmasa da orada Peterson'la

birlikte olmak Erika'ya kendini bir tuhaf hissettirdi. Sahne alanlar muhtelif şekillerde ve ebatlarda kadınlarla erkeklerden oluşuyordu. Bazıları geleneksel striptiz yaptı ama asıl olay, striptiz yapan Adolf Hitler ile Star Wars stormtrooper idi. Ardından intihar bombacısı kılığına girmiş bir kadın sahne aldı. Tik tak sesleri gittikçe güçlenirken kıyafetlerini aheste aheste çıkararak, müstehcen yerlerini örten tellerle dinamit lokumlarını gözler önüne serdi. Derken ışıklar söndü, inanılmaz bir patlama sesi duyuldu. Işıklar tekrar yandığında kadın tastamam çırılçıplaktı.

Böylece gösteri sona erdi.

"Vay canına," dedi Peterson. "İzlediğim son sahne gösterisi, Noel'den önce annemle gittiğim *Riverdance*'ti."

"Evet. Bu geleneksel bir İrlanda dans gösterisinden çok daha fazlasıydı," dedi Erika.

Dwayne bara doğru akın eden seyircilerin arasından çıkageldi.

"Martin sizinle konuşmak istiyor," dedi. Kabanlarını alıp Dwayne'in peşine takılarak sahneye çıktılar. Kadife perdenin arkasına geçtiklerinde kendilerini sandalyelerin üst üste istiflendiği, rafların kostümlerle dolu olduğu ve eski yiyecek paketlerinin istila ettiği kaotik, küçük bir kulis alanında buldular. Açık kapıdan küçük bir atölyeye geçiliyordu. Burada irice, orta yaşlı, kel kafalı, gözlüklü bir adam dikiş makinesinin başında çalışmaktaydı. Duvarlardan biri kostümlerin istiflendiği raflarla kaplıydı. Adamın arkasındaki masanın üstünde bir telefonla bilgisayar duruyordu ve yine arkasındaki duvara orijinal Broadway yapımı *Mame*'in posteri asılmıştı. Geride kalan duvar ise boydan boya aynaydı.

"Bu Başmüfettiş Erika Foster, bu da meslektaşı Müfettiş James Peterson," dedi Dwayne ve ardından odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

"Gösteriyi izlediniz mi?" diye sordu Martin. Bir yandan dikiş makinesinin pedalına basıyor, diğer yandan da mavi, geniş bir kumaşı iğnenin altından geçiriyordu.

"Evet," dedi Erika.

"İntihar bombacısı hakkındaki düşünceleriniz nedir?"

"Çok zekiceydi."

Adam pis pis sırıtarak gözlüğünü düzeltti. İğneyi kumaşın üstünden kaldırıp dikişi kontrol etti. "Honey Diamond hakkında bilgi mi istiyorsunuz? Yani Marissa Lewis hakkında?"

"Onun elbiselerini tadil etmişsiniz ve kostümlerine işlediği elmas amblemini tasarlamışsınız. Doğru mu?" diye sordu Peterson.

"Evet. Gerçi ödemeyi hep geciktirirdi... Göz boyamaya kalkışmayacağım. Küçük bir sürtüktü. Öldüğü için çok üzgünüm ama bu benim nazarımda hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Ondan neden hoşlanmıyordunuz?"

Martin elindeki kumaşı bırakıp tüm dikkatini onlara verdi.

"Nezaketten ve samimiyetten yoksundu, inanılmaz hırslı ve azimliydi. İstediği yere ulaşmak uğruna kimi ezip geçtiğini umursamazdı."

"Ulaşmak istediği yer neresiydi?" diye sordu Erika.

"Tanrı bilir. Yalnızca ünlü olmak istiyordu. Bir sonraki Dita Von Teese olmak istiyordu. Kafasının basmadığı şey ise sanatına odaklanması gerektiğiydi. Herkes çıkıp bir Kardashian olabilir veya en azından olmayı deneyebilir. Kim olduğunu sormayın ama geçtiğimiz yaz buraya gelip giden bir Amerikan futbolcusu vardı. Marissa hiç utanmadan onu yatağa atmayı deneyeceğini söyledi; hatta becerebilirse bir seks kaydı almayı bile deneyecekti."

"Peki istediği kaydı alabildi mi?" diye sordu Erika.

"Hayır. Herif sarışınlardan biriyle takıldı. Jenna Minx diye bir kız. Marissa'dan azıcık daha klas bir kızdır. Gerçi bunun pek bir önemi yok."

"Marissa ne zamandır burada sahne alıyordu?" diye sordu Erika.

"Ocak ayından beri." Martin eline bir makas alıp parlak sarı bir kumaşı biçmeye koyuldu. "Ona karşı adil olmam gerekirse,

tüm zaaflarına rağmen sahnede varlık göstermeyi biliyordu ve en popüler dansçılardan biri olmuştu. Gelgelelim bazı müşteriler için danstan fazlasını yaptığına dair dedikodular da vardı."

"Fuhuş mu?"

Martin başıyla onayladı. "Birkaç defa gösterisinden sonra zengin tiplerle çıkıp gitti. Üstelik ne yaptığını ve kaç para aldığını anlatmaktan hiç utanmıyordu."

"Size mi anlattı?"

"Evet. Bana ve odadaki diğer herkese. Duymayan kalmadı zaten."

"Hiç komşularından, arkadaşlarından, yakın ilişkilerinden bahseder miydi?"

"Uzun zamandır iliğini kemiğini kuruttuğu Ivan diye silik, Polonyalı bir adam vardı. Zavallı herif. Sık sık gösteriyi izlemeye gelirdi. En ön sırada oturur ve parkasını bile çıkarmazdı. Fal taşı gibi açılmış gözlerle onu izlerken ereksiyonunu saklamak için hep bacak bacak üstüne atardı. Burada çalışan bir kızın televizyon kanalları için reality şov çeken bir erkek arkadaşı vardı. Marissa onun peşine de takıldı ama oğlan pas vermedi. Perdenin açılmasına dakikalar kala iki kız saç saça baş başa girdiler. Gösteri boyunca panik içinde kostümlerini tadil etmeye çalıştım."

"Marissa, Ivan'la olan ilişkisi hakkında hiç ayrıntıya girdi mi?"

"Onu dolapta sakladığına dair şakalar yapardı... teni çok solgun olduğu için. Ayrıca sık sık onu arayıp para ya da yeni bir frak isterdi. Herifin hâline gülelim diye de hoparlörü açardı. Zavallı pislik."

"Marissa, Ivan'ın ona vurduğundan ya da onu korkuttuğundan hiç bahsetti mi?" diye sordu Peterson.

"Hayır. İlişkide söz sahibi olan Marissa'ydı. Adamı ve cüzdanını tamamen kontrol altına almıştı."

"Peki, Marissa'nın diğer işlerinden bahsettiği olur muydu?" diye sordu Erika.

Martin gözlüğünü yukarı itti ve alaycı alaycı güldü.

"Evet. Görünüşe bakılırsa on parmağında on marifet vardı.

Aynı zamanda bakıcılık da yapıyordu. Gerçi ben bu durumu Kral Herod'un* doğum öncesi kliniğinde işe girmesine benzetiyordum... Marissa o kadını soyup soğana çeviriyordu. Önce yiyecek ve makyaj malzemeleriyle başladı. Yaşlı kadın..."

"Bayan Fryatt," dedi Erika.

"Evet, kadın bir gece Marissa'yı Honey Diamond olarak izlemeye geldi. Tıpkı Joan Collins gibi giyinmiş, kürklerle elmasları takıp takıştırmıştı. İşte o zaman, Marissa'nın ona bakıcılık yapmayı neden kabul ettiğini anladık..."

"Marissa'nın Bayan Fryatt'tan çaldığından bahsederken 'önce' demenizin nedeni neydi?"

"Marissa ondan bir çift elmas küpe çaldı."

"Bu ne zamandı?" diye sordu Peterson.

Martin elindeki kumaşı bıraktı. "Noel'den birkaç hafta önce olmalı. Şahsen ben yalan söylediğini, sahte bir çift küpeyi olduklarından daha değerli göstermek için bir hikâye uydurduğunu düşündüm çünkü bu tam Marissa'lık bir hareket olurdu ama kızlardan biriyle birlikte Hatton Garden'a gidip küpelere değer biçtirdi. Sahiciymişler. On bin ederlermiş."

Erika, Peterson'a baktı. Bayan Fryatt küpeler hakkında tek kelime etmemişti.

"Marissa saldırıdan hiç bahsetti mi?" diye sordu Peterson.

Martin şaşırmış göründü. "Marissa birine mi saldırmış?"

"Hayır, yaklaşık bir ay önce tren istasyonundan evine yürürken saldırıya uğramış. Bir adam onu gasp etmiş."

Martin kafasını iki yana salladı. "Ben duymadım. Üstelik istesem de istemesem de o kızın hayatında olup biten her şeyi duyardım."

"Bunun bir cinayet soruşturması olduğunun ve Marissa Lewis'ten bahsederken nahoş ifadeler seçtiğinizin farkındasınız, değil mi?" dedi Peterson.

---

* Matta İncili'nin Masumların Katli bölümünde adı geçen, Roma İmparatorluğu tarafından Antik İsrail'e kral olarak atandıktan sonra son iki yıl içinde doğmuş tüm bebeklerin öldürülmesini emreden hükümdar –*çn*

"Yalan söylememi mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedi Erika.

"Ölünün arkasından kötü konuşulmaması gerektiğini ve kimsenin evinin önünde lime lime doğranmayı hak etmediğini biliyorum. Çok korkunç," dedi Martin gözlüğünün altın bir zincirin ucunda koca göbeğinin üstüne sarkmasına izin verip istavroz çıkararak.

"New York'a taşınmayı planladığından haberiniz var mıydı?"

"Evet. O konudan bahsetmişti."

"Ayrıntıya girmedi mi?"

"Hayır ama ona parayı nereden bulacağını sordum. Taşınmak ucuz bir iş değildir. Dahası bir de vize ücretleri filan var. İşte o zaman, aklımda yer eden bir şey dedi. Elmasın ona şans getireceğini ve onun sayesinde hayata yeni bir başlangıç yapacağını söyledi."

"Kostümündeki elmastan mı bahsediyordu?"

"Hayır, onu ve burlesk adını değiştirmeyi düşünüyordu."

"Elmas küpeleri mi satacaktı?" diye sordu Peterson.

"Gökyüzündeki en parlak yıldız sayılmazdı ama tekille çoğul arasındaki farkı bilirdi. Bir elması kastediyordu. Ayrıca bu olay küpelerin peyda olmasından önceydi," dedi Martin. "Ya gizemli konuşuyordu ya da saçmalıyordu. Ne yazık ki söz konusu Marissa olduğunda genellikle ikincisi geçerliydi."

"Noel arifesindeki son gösterisinde burada mıydınız?"

"Evet. O gece elmas küpeleri de takmıştı."

"Bundan emin misiniz?" diye sordu Peterson.

"Evet çünkü atölyeme çırılçıplak girdi ve jartiyerinin askısını düzeltmemi istedi. Gözlerimi boynundan yukarıda tuttum. Kadın anatomisine pek düşkün değilimdir," dedi dudaklarını büzüştürerek. "Özellikle de damdan düşercesine gözüme sokulduğunda."

"Marissa'yla birlikte Hatton Garden'daki kuyumcuya giden kadın kim?" diye sordu Peterson.

"Bu gece sahne aldı. Onu arayayım..." Telefonunu aldı ve aramayı yapmadan evvel kıskaçlı küpelerinden birini çıkardı.

"Wench! Hâlâ burada mısın? Polis seninle konuşmak istiyor... Kötü bir şey yok, yalnızca birkaç soru soracaklar."

Dışarıda bir kapı gıcırdadı ve altında kot, üstünde mor renkli bir kazak olan ufak tefek bir kadın atölyenin kapısında göründü. Erika striptiz yapan stormtrooperı hemen tanıdı.

"Beni görmek mi istediniz?"

"İçeri gel, Ella. Kapının ağzında durup da sıvışmaya yer arama," dedi Martin az evvel çıkardığı küpeyi takarken. "Bu, Ella Bartlett."

Kadın Erika'ya gülümsedi ve yüzünde takdir dolu bir ifadeyle Peterson'ı tepeden tırnağa süzdü.

"Küpelere değer biçtirmeye Marissa'yla birlikte mi gittiniz?" diye sordu Erika.

"Evet. Adam ederlerinin aşağı yukarı on bin beş yüz olduğunu söyledi. *İstisnai* bir saflıkta oldukları için onları satın almayı teklif etti."

"Ve Marissa teklifi kabul etmedi?"

"En azından benimleyken etmedi. O kadar süper küpelere sahip olduğu için epey mutlu görünüyordu. Onlardan ayrılmayı istemiyor gibiydi."

"Kuyumcuya ne zaman gitmiştiniz?"

"Bir hafta kadar önce."

"Marissa'yla iyi arkadaş mıydınız?"

"Pek sayılmaz. Ben de diğer herkes gibi gerçek olup olmadıklarını merak etmiştim. Üstelik spor salonuna gidecektim ve kuyumcu da yolumun üstündeydi. Böyle olunca onunla gitmeye karar verdim."

"Hangi kuyumcuya gittiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Antrenman yaptığım Farringdon'daki Gym Box'tan iki sokak falan ötedeydi..." Erika, Peterson'a baktı. Bu Hatton Garden'daki yüzlerce kuyumcudan yalnızca birkaçını eliyordu.

"Size numaramı versem, bir şey hatırlayacak olursanız beni arar mısınız? Çok önemli," dedi Erika kartvizitini uzatırken. Kız başıyla onayladı ve gidecek oldu.

"Aa, Ella, aklıma ne geldi? Stormtrooper başlığın için sana Febreze aldım. Başlığı takınca nasıl sıcak bastığını biliyorum," dedi Martin şişeyi kadına uzatırken. Ella mahcup mahcup Peterson'a baktı ve şişeyi Martin'in elinden kaptı. "Ve bana beş doksan dokuz borçlusun," diye bağırdı Martin kadının arkasından. "Başka sorunuz var mı? Henüz biçilmemiş altı tanga daha dikmeliyim ve son trene yetişmem gerek."

"Teşekkür ederiz," dedi Erika.

OTUZ BİR

"Ah, Tanrım. Bu vaka beni deli ediyor," dedi Erika, Peterson'la birlikte Charing Cross istasyonuna doğru yürürlerken. Öğrendikleri üzerinde konuşabilmek için daha sessiz sakin olan arka sokaklardan gitmeye özen gösterdiler.

"Şu elmas meselesi de ne?" dedi Peterson.

"Marissa'nın markasıydı. Belki de kariyerinden bir servet kazanacak olanın kendisi değil de Honey Diamond olduğunu düşünmüştür. Dita Von Teese milyonlar kazandı ve o da bir sonraki Dita Von Teese olmak istiyordu."

"Sanki bir katmanı kaldırdıkça karşımıza bir başka katman çıkıyor..."

"Entrikalardan mı yoksa dalaverelerden mi bahsediyorsun?" diye sordu Erika.

"Pislikten. Doğru kelime pislik. Bu vaka tam bir bataklık. Herkes ondan nefret ediyormuş."

Erika başıyla onayladı. "Marissa boşboğaz ve patavatsızmış ama gördüğüm kadarıyla gaz maskeli adamın saldırısından yalnızca Bayan Fryatt'a bahsetmiş."

"Marissa'nın hayalperest ve insanlar tarafından sevilmeyen biri olması korkuları ve sırları olmadığı anlamına gelmez. Pek çok insan saldırıya ya da gaspa uğradığında şikâyetçi olamayacak kadar korkar. Ayrıca en özgüvenli insanlar bile blöf yapıyor, özgüvenliymiş ayaklarına yatıyor olabilir," dedi Peterson.

Erika başıyla onayladı. Konuşmaya öylesine dalmışlardı ki nereye yürüdüklerine dikkat etmemişlerdi ve bir ara sokaktan Regent Caddesi'ne çıktılar. Sulusepken yağmaya başlamıştı.

"Bir kahve içmek ister misin?" diye sordu Peterson köşedeki Starbucks'ın hâlâ açık olduğunu görünce. "En azından sulusepken kesilene kadar."

"Olur."

Birkaç kırmızı otobüsün geçmesini bekledikten sonra karşıdan karşıya geçtiler ve kardan ıslanmamak için koşarak iyi aydınlatılmış kahveciye girdiler. Erika pencerenin kenarında bulduğu boş yere otururken Peterson elinde iki kahveyle döndü. Erika oturduğu yerden yolun karşısındaki mağazaların vitrinlerini süsleyen Noel dekorasyonlarını ve Regent Caddesi'nin yukarısına asılmış Noel ışıklarının yarattığı sayvanı görebiliyordu. Sıcak kahvelerinden birer yudum alıp işlek yolu seyre daldılar.

"Şimdi... Elimizde bir Josep Pitkin var. Pek çok defa Marissa'yı gizlice izlemiş, fotoğraflarını çekmiş ve kanımca Don Walpole'a şantaj yapmak için maktulün isteği üzerine onu filme almış," diye söze girdi Erika.

"Sonra bir de Ivan Stowalski var. Marissa'ya kafayı fena takmış, Noel'de karısını terk edip onunla New York'a kaçmaya istekli ve intihara yeltendi," dedi Peterson.

"Don Walpole'u unutmayalım. Marissa henüz on beş yaşındayken onunla yatmış, sonra da yaptığının ifşa olması hâlinde siciline işleneceğini ve cinsel suçlu damgası yiyeceğini söyleyerek adama şantaj yapmış... İddialara göre Bayan Fryatt'tan bir çift elmas küpe çalmış ama Bayan Fryatt küpelerin lafını bile etmedi ve onunla konuştuğumuz esnada gözlerinden zekâ fışkırıyordu."

"Sence oğlunun haberi olmuş mudur? Ne de olsa Hatton Garden'da kuyumculuk yapıyor?" diye sordu Peterson.

"Olabilir... Ama Bayan Fryatt, Marissa'nın saldırıya uğradığını söylediği yegâne kişiydi," dedi Erika.

"Bir şekilde Joseph Pitkin'le bağlantısı olan gaz maskeli bir

adam tarafından. Sorgu esnasında ona gösterdiğin şu fotoğraflardan ötürü kendi canına kıydı... Yani, korktuğunu söylemek istedim."

"Onu resmen uçurumun kenarından ittim," dedi Erika bıkkınlıkla. "Eğer gaz maskesi çizimiyle şu notu o zaman kurtarabilmiş olsaydık her şey farklı olabilirdi. Ölmeden önce ağzından daha fazla laf alabilirdim... ya da onu durdurabilirdim... Bilmiyorum."

"Bilemezdin," dedi Peterson elini Erika'nın koluna koyarak. Erika ona cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ayrıca Mandy de Marissa'nın öldüğü gece hakkındaki sorularımıza cevap vermekten kaçınıyor. Bir şey duymuş olmalı."

"Alkolik değil miydi?"

"Evet. O körkütük sarhoş bir hâlde kanepede uyurken muhtemelen Marissa pencerenin diğer tarafında bıçaklanıyordu. Yarın ilk iş başa dönelim ve kimin şahidi olup kimin olmadığına bakalım. Ayrıca Bayan Fryatt'ı bir kez daha ziyaret etmek ve ona şu küpeleri sormak istiyorum."

Kahvelerinden birer yudum daha aldılar. Bir anlığına ikisi de suskunlaştı. Peterson taburesinde huzursuzca kıpırdandı.

"Erika, seninle konuşmak istediğim bir mesele var..." diye söze girdi. Fakat tam o esnada Erika'nın telefonu çaldı. Erika telefonunu çantasından çıkardı.

Saatine baktı ve neredeyse on bir buçuk olduğunu gördü.

"Kahretsin. Son treni kaçıracağım. Ayrıca yazmaya başladığım raporu bu gece tamamlamalıyım."

Erika kahvesinin geri kalanını kafasına dikti ve telefonunu tekrar eline aldı.

"Uber çağıracağım," dedi ekranı kaydırarak. "Ah, bir dakika içinde burada olabilecek bir araba var. Harika. Paylaşmak ister misin?"

"Yok. Ben trene bineceğim," dedi Peterson.

"Yetişebilecek misin?"

"Elbette. Yürümek hoşuma gidiyor. Noel ışıkları çok güzel."

Erika bir an için ona baktı.

"Sen iyi misin? Hem az evvel ne diyordun sen?"

"Konuşmaya vaktin olduğundan emin değilim."

Tam o anda Erika'nın telefonu öttü ve kahvecinin önünde bir araba durdu.

"Ben de. Bu benim araba. Çok yakındaymış."

"Önemli bir şey değildi. Sen git."

"Tamam. Kahve için teşekkürler. Yarın sabah erkenden görüşürüz." Kabanını kapıp omzuna astı ve el sallayarak Peterson'a veda ettikten sonra kapıdan fırlayıp sulusepkenin içinde arabaya doğru koşmaya başladı.

Peterson, Erika'nın arabaya binişini ve ardından uzaklaşmasını izledi. Kahvesinden bir yudum daha aldı. Derken bir mesaj sesi duyuldu. Telefonunu çıkardı ve çabucak bir arama yaptı.

"Biliyorum, üzgünüm. Şimdiye işimin biteceğini düşünmüştüm... Evet, onu gördüm ama kendimizi bir cinayet vakası üzerinde çalışırken bulduk... Evet, yirmi dört saat iş üstündeyiz... Hayır, ona söylemedim ama söyleyeceğim. Söz veriyorum... Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı ve kısa bir süre pencereden dışarı baktı. Hem vicdan azabı çekiyor hem de üzülüyordu. Vicdan azabı çekiyordu çünkü mutluydu, üzülüyordu çünkü Erika o mutluluğun bir parçası olamayacaktı. Kahvesinin geri kalanını tek seferde içti ve hayatın aniden yön değiştirmek suretiyle insanı nasıl da şaşırtabildiğine kafa yorarak, Noel ışıklarının oluşturduğu sayvanın altından Charing Cross istasyonuna doğru yürümeye koyuldu. Neyse ki onun payına düşen güzel bir sürpriz olmuştu.

OTUZ İKİ

Piccadilly Circus'tan süratle yola devam eden Uber aracının içi sıcaktı. Sürücü dikiz aynasından Erika'ya baktı.

"*Evening Standard*'ın bir nüshasını ister misin?" diye sordu kadın. Erika istediğini söyleyince şoför gazeteyi arka koltuğa uzattı.

Erika koltuğa kuruldu ve sayfaları çevirirken dedikodu haberlerine odaklanmayı tercih ederek okumaya koyuldu. Tam Vauxhall'daki nehri geçiyorlardı ki Erika okumayı bitirdiği sayfayı çevirdi ve yüksek sesle, "Siktir," dedi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu şoför.

"Üzgünüm. Bir şey unutmuşum da," diyerek yalan söyledi. Üzerinde çalıştığı son dava hakkında tam sayfa bir haber yapılmıştı: Max Hastings ile Nina Hargreaves tarafından işlenen cinayetler ve Marsh'ın ikizlerinin kaçırılması. Gazete vaka hakkında çok sayıda sansasyonel makale yayınlamış, Nina ve Max'i modern Bonnie ve Clyde ya da Myra Hindley ve Ian Brady gibi göstermeye çalışmıştı. Bu haberde, aradan haftalar geçmesine rağmen kimsenin Max Hastings'in cesedine sahip çıkmadığından bahsediliyordu. *Evening Standard* onunla hiçbir alakasının olmasını istemediğini söyleyen annesiyle temas kurmuş ve kadının, "Onu bir çöplüğe götürün, benim öyle bir oğlum yok," şeklindeki sözlerine doğrudan yer vermişti. Bu adaleti yanıltmaktan kefaletle serbest bırakılan annenin ta kendisiydi.

Makalenin en altında Erika'nın da bir fotoğrafı vardı. Gazetelerin onu sorun çıkaran, kavgacı bir kıdemli polis dedektifi olarak resmetmesine alışkındı. Fakat şimdi asıl tepesini attıran, evinden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafını kullanmış olmalarıydı. Üzerinde "Manor Mount SE23" yazan tabela fotoğrafın köşesinde apaçık görünüyordu ve arabasının plakasını da mozaiklememişlerdi.

Telefonunu çıkardı ve rehberindeki bir numarayı aramaya koyuldu. Telefon birkaç defa çaldıktan sonra uykulu bir ses yanıt verdi.

"Alo?" dedi Metropolitan Polis Teşkilatı'nın Basın İrtibat Memuru olan Colleen Scanlan.

"Colleen, ben Erika Foster."

"Erika. Saat çok geç."

"*Evening Standard*'da Max Hastings ve Nina Hargreaves vakası hakkında bir habere denk geldim. Evimden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafımı koymuşlar. Sokak tabelası da plakam da kabak gibi meydanda."

Uzun bir duraksama oldu.

"Neyi nasıl bastıklarını kontrol edemem."

Erika elini telefona kapatıp birkaç derin nefes aldı. Colleen'den tiksinirdi çünkü onun nazarında, yalnızca işine devam etmesine yetecek kadar çalışan ve yardım etmek için fazladan bir adım atmaya asla gönüllü olmayan tembel bir kuralcıydı.

"Basılı kopyalar için hiçbir şey yapamayacağını biliyorum ama rica etsem gazetenin internet sayfasındaki haberde bu fotoğrafın kullanılıp kullanılmadığına bakıp en azından onu kaldırtamaz mısın? HEMEN."

Colleen iç geçirdi. "Ofislerinin açık olduğundan şüpheliyim ama onlara mesaj bırakabilirim. Bunu senin için yapabilirim," dedi Colleen resmâ bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedi Erika ve çağrıyı sonlandırdı.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Erika, Colleen'in mesaj ya da e-posta göndermesi ihtimaline karşı gözünü telefonundan ayırmadı ama gelen giden olmadı. Gece yarısından az

evvel Forest Hill'e yaklaştılar ve Uber onu oturduğu apartmanın önünde bıraktı.

Erika eve girdiğinde kaloriferleri açtı, duşunu aldı ve pijamalarını giyip oturma odasına geçti. Kendine koca bir bardak votka doldurup kanepeye kurularak, Melanie için yazmaya başladığı raporu açtı. Üst kat komşusu Allison evinde dolaşırken döşeme tahtaları gıcırdıyordu. Erika Internet Explorer'a tıkladı ve ardından *Evening Standard*'ın web sitesini açtı. Fotoğrafı internet sayfalarındaki makaleye de eşlik ediyordu.

"Kahretsin," dedi. Onunla ve nerede yaşadığıyla ilgili bilgilerin internete düştüğünü bildiğinden aniden paranoyaklaşarak ayağa kalkıp perdelerini kapattı. Kendisine saçmalamamasını söyledi. Ne de olsa açık adresini yayınlamış değillerdi. Telefonuna göz attı ama Colleen'den e-posta filan gelmemişti. Onu tekrar aramayı denedi ama çağrısı doğrudan sesli mesaj sistemine düştü. Bunun üzerine votkasından koca bir yudum alıp raporu üzerinde çalışmaya başladı.

Erika sıçrayarak uyandı. Dizüstü bilgisayarı tepetaklak vaziyette kanepede yanında duruyordu. Fakat onu uyandıran çalmakta olan telefonuydu. Dönüp mutfaktaki saate baktı. Sabahın ikisi olmak üzereydi. Telefon çalmaya devam ederken doğrulup oturdu. Dizüstü bilgisayarını sehpaya koydu ve Colleen'in aramasına döndüğünü düşünerek yerinden kalktı. Derken telesekreter devreye girdi. Kayıtlı mesajdan sonra soluk soluğa, hırıltılı bir ses duyuldu.

"Erika..."

"Erika..."

"Erikaaaaa..."

Erika koridora çıkan kapının eşiğinde donakaldı. İsmi sileşerek yerini yalnızca soluk seslerine bıraktı ve ardından tuhaf bir kazıma sesi duyuldu. Mesaj kulak tırmalayıcı, kesik soluk sesleriyle devam ediyordu.

"Erikaaaaaa... Erikaaaaaa..."

Ses hırıltılı ve derindi. Düşmanca bir uğultusu vardı. Derken çarpık bir ses, kulak tırmalayıcı bir inilti ve neredeyse insanlık dışı bir öğürtü duyuldu. Az kalsın korkudan bağıracaktı.

Erika telesekreterinin kablosunu tuttuğu gibi çekerek duvardan söktü. Ardından aynısını telefona da yaptı. Dairesinin kapısına koştu ve kilitli olup olmadığına baktı. Sonrasında ışıkları teker teker yakıp pencerelerin sürgülerinin takılı olup olmadığını kontrol ederek dairesini kolaçan etmeye koyuldu. Tir tir titreyerek kanepeye oturduğunda düzenli soluk alıp vermeye çalıştı.

Uzun kariyeri boyunca, silahı olmadığına ilk defa hayıflandı.

OTUZ ÜÇ

Jason Bates'in alarmı onu altıda uyandırdı. Kısa süre sonra kapısı usulca çalındı. İşe gidebilmesi için nöbeti ondan devralmaya gelen, belediye bünyesinde çalışan bakıcılardan biriydi.

"Durumu nasıl?" diye sordu suratı kırışıklıklarla dolu olan nazik kadın. Uyku mahmurluğundan Jason'ın onun adını hatırlaması biraz zamanını aldı... *Dawn*... Kadının adı Dawn'dı.

"Geceyi iyi geçirdi," dedi Jason. Jason'ın uykusundan yalnızca üç defa uyanması annesinin iyi bir gece geçirdiğine delaletti. Dawn montunu çıkardı ve Jason kahvaltısını edip işe gitmek üzere hazırlanırken ellerini radyatörde ısıttı.

Plastik fabrikası trenle on beş dakikalık mesafedeydi. Jason evden dışarı adımını attığında hava hâlâ karanlıktı. Arkasına döndü ve annesinin tekerlekli sandalyesine oturtulup oğlunu uğurlaması için pencerenin kenarına getirildiği yere baktı. Annesine el sallayınca kadın tek elini kaldırdı. Jason'ın annesine karşı beslediği öfke ve hüsran eriyip gitti. Bakıcıların bunu her sabah yapmasının asıl nedeninin ona annesinin hâlâ bir insan olduğunu hatırlatmak olup olmadığını merak etti. Bunu yalnızca dışarıdan evin içine baktığında görebiliyordu.

Islak sokaklarda güçlükle yürüdüğü hissine kapılmasına neden olan dondurucu bir pusun pençesindeki sokaklar karanlıktı. Gipsy Hill tren istasyonunun önündeki küçük kahveci sabahın bu kadar erken saatlerinde açık olmadığından Jason kahvecinin

önünden koşar adım geçti, turnikeleri aştı ve tam da kapılar kapanırken kendini trene atmayı başardı. Londra'nın dışında çalışmanın iyi yanlarından biri, şehrin aksi istikametine giden sabah trenlerinin daha sakin olmasıydı. Noel ile yılbaşı arasındaki dönemde ise daha da sakin olurdu. Vagon neredeyse boştu. Jason pencerenin kenarındaki koltuklardan birine oturup bacaklarına sıcak hava pompalayan ısıtıcının tadını çıkardı. Kulaklıklarını taktı ve sabahın geri kalanında dinlemeyi planladığı sesli kitabı açtı. Forklifti kullanırken de dinlemeye devam edecekti ama tek kulakla. Diğeri güvenlik gereği açıkta olmalıydı.

West Norwood'da trenden indi. Yine platformda tek başınaydı. Depo on beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi ama önünde, istasyondan başlayıp bayır yukarı uzanan, terk edilmiş binalar ve istilacı çalılar tarafından kuşatılmış uzun bir endüstriyel tali yol vardı. Kapüşonunu taktı ve karın içinde güçlükle yürümeye koyuldu. Attığı her adımda, çiğnediği karların sesi sessizliği delip geçiyordu. Sokak lambaları sise nüfuz edemiyor, güçleri yalnızca bir ışık tüneli oluşturmaya yetiyordu. Uzaklardaki gökyüzünün rengi yeni yeni siyahtan laciverte dönmeye başlamıştı. Eski bir ofis binasının bahçesine açılan kapıdan geçerken gölgelerin arasından kopan uzun, karanlık bir şekil ışığa adım attı. Uzun, siyah bir kaban giymişti ve kafasına da gaz maskesinin koyu renkli, parlak başlığını takmıştı. Göğsüne doğru uzanan geniş hava haznesinden su buharları yükseliyordu. Hava haznesinin üzerine tek sıra hâlinde boyanmış beyaz kareler dişlerini göstererek sırıtan bir ağzı getiriyordu insanın aklına.

Jason durdu. Başlangıçta korkmadı. Çok beklenmedik olmuştu. Adımlarını hızlandırarak karaltının yanından geçmeye davranırken bir trenin raylar üzerinde ilerlerken çıkardığı takırtıyı duydu. Karaltı onu bir an izledikten sonra üzerine yürüdü.

Jason, "Hey! Hey!" diye bağırırken karaltı su buharlarını saça saça tepesine çullandı, sonra da suratının ortasına sert bir yumruk indirdi.

. . .

Bir süre sonra Jason kendine geldi. Sırtının altındaki karları hissedebiliyor, artık açık mavi tonlarına bürünmüş tepesindeki gökyüzünün hatlarını seçebiliyordu. Elleri arkasından bağlanmıştı ve bileklerinin üstünde yattığından fena hâlde canı yanıyordu. Derken bacaklarının üşüdüğünü hissetti ve ancak ondan sonra belden aşağısının çıplak olduğunu fark etti. Ağzına kumaş ya da bez gibi bir şey tıkıştırılmıştı. İnleyerek etrafına bakındı ama sesi acınası bir mırıltı gibi çıktı. Bir tren sol tarafındaki yüksek duvarın arkasında kalan raylardan süratle geçti. Sağ tarafındaysa ofis binasının çürümeye yüz tutmuş devasa yapısı vardı. Sıra sıra dizilmiş kırık pencereler ona âdeta tepeden bakıyor, birkaçından kuşlar kanatlanıyordu. Gaz maskeli karaltının binanın girişinde, yani beş metre kadar ötesinde dikilmiş, onu izlediğini görünce midesi bulandı. Kabanının önü açıktı ve mastürbasyon yapıyor, siyah eldivenli eli hızla gidip geliyordu. Maskenin hava hanesinden oluk oluk su buharları boşalmaktaydı.

Bu sahne Jason'a hem çılgınca hem de korkutucu geldi. Erimekte olan kardan baş vermiş birkaç şekli seçebiliyordu: pestili çıkmış bir araba ve birkaç eski gaz tüpü. Aniden istasyonun oradan başlayan tali yoldan insan sesleri duydu ve serpilmiş çalılara baktı. Bulunduğu yerden yol görünmüyordu.

İnsanlar geçiyor. Trenle işe gelenler! diye düşündü. Bağırmaya çalıştı ama çıkarabildiği tek ses boğuk bir inilti oldu. Duyabildiği kadarıyla insanlar az ötesinden geçmeye devam ediyordu. Karaltı aniden durdu, pantolonunun önünü kapattı ve ona doğru yürüdü. Jason'ı ayaklarından yakaladığı gibi erimekte olan karların içinde sürüklemeye koyuldu. Jason tekme atmaya çalıştı ama üç basamak yukarı sürüklenip kapı boşluğunun çıplak betonlarına doğru çekilirken aldığı darbelerden ötürü sırtına keskin bir acı saplandı. Binanın içine açılan en üst basamakta pek yer yoktu. Karaltı tam tepesinde dikiliyor, ona boş göz yuvalarından bakıyordu. Ardından çömeldi.

Jason iki ayağıyla saldırganı tepti. Ayaklarından birinin gaz maskesine isabet etmesiyle maske yana kaydı. Bunun üzerine gaz maskeli adamdan boğuk bir böğürtü yükseldi ve geriye doğru savrularak kırık cam kapıdan geçti. Bu esnada keskin bir cam parçası boynunun yan tarafını kesti. Ardından dengesini koruyamadı ve kapının diğer tarafına sırtüstü devrildi. Az kalsın gaz maskesi suratından çıkacaktı. Ne var ki çıkmayıp yamularak adamın ağzıyla burnunu gözler önüne serdi.

Jason panik içinde saldırgana baktı. Karaltının dengesini kaybetmesi her nedense gözüne daha korkutucu göründü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama pantolonu ayak bileklerine dek sıyrılmış olduğundan ayakları birbirine dolanıyordu. Karaltı yavaşça doğrulup oturdu, eldivenini çıkardı ve elini boynunun yan tarafındaki kanayan çiziğe götürdü. Başını döndürüp maskesini kaldırarak eline baktı. Derin bir kesik olmadığına kanaat getirmiş olacak ki maskesini tekrar yüzüne oturttu, eldivenlerini taktı ve ona döndü.

Ardından Jason'a doğru yürüdü ve onu ayağından çekerek yine en üst basamağa çıkardı.

OTUZ DÖRT

Kanepede uykusuz bir gece geçiren Erika saat altıda televizyonda sabah programlarını açmıştı. Metanetinden ötürü kendisiyle gurur duydu. Her ne kadar o telefon ödünü patlatmış olsa da dehşetin dizginlerini ele geçirmesine izin vermemişti. Uyanan komşularının gürültüleri ve borulardan akan su sesleri onu normale döndürmeye başladı. Yedi buçukta kahvesini koyup duşunu aldı ve ardından hava aydınlanırken perdeleri açıp korkularının soluk mavi şafakla birlikte silinip gittiğini hissetti.

Evden çıkmadan önce yaptığı son şey telefonu prize takmak ve hırıltılı sesin bıraktığı mesajı tekrar dinlemek oldu. Arayan kişi numarasını gizlememişti. Bu, Erika'nın tanımadığı bir cep telefonu numarasıydı. Numarayı bir kenara yazdı, kabloyu sardı ve telesekreteri yanına aldı.

Arabasına binip yoğun sabah trafiğine girdiğinde gerçekliğin üstüne çöktüğünü hissetti. Colleen Scanlan ona ne bir sesli mesaj bırakmış ne de yazılı bir mesaj göndermişti.

Uykusuz geçirdiği gece boyunca vakaya ve elmas küpelerin neden sürekli aklını kurcaladığına epey kafa patlatmıştı. Bayan Fryatt neden küpelerden bahsetmemişti? Saate bakınca sekizi geçtiğini gördü. Her zamanki rotasından saparak Honor Oak Park'tan geçip Hilly Fields'a doğru yol almaya koyuldu. Bayan Fryatt'ın evine yaklaştığında camdan baktı ve yaşlı kadının soğuk yüzünden kat kat giyinmiş vaziyette bastonundan güç ala-

rak evinin önünde beklemekte olduğunu gördü. Erika kaldırımın kenarındaki park yerine çektiğinde Bayan Fryatt bastonunu havada sallayarak, "Devam et, buraya park edemezsin, burayı ben tuttum!" diye bağırmaya başladı.

Erika camını indirdi.

"Günaydın. Sizi gideceğiniz yere götürmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Oğlumu bekliyorum; beni doktorun muayenehanesine götürecek. Tam zamanında burada olacağını söyledi..." Acı içinde bastonuna yaslanarak Erika'nın arkasındaki boş sokağa baktı.

"Her şey yolunda mı?"

"Bacağım. Dört gündür doktora gitmeyi bekliyorum; randevu almanın ne kadar zor olduğunu bilirsiniz... Nerede kaldı şu oğlan? Randevumu kaçıracağım! Lütfen, arabanızı buradan çekin."

Soğuktan burnu akıyordu. Bastonunu dengede tutarak bir peçete çıkarıp burnunu sildi.

"Birkaç sorum daha var," dedi Erika.

"Daha ne soracaksınız ki? Daha dün ziyadesiyle sormadınız mı?"

"Marissa sizden bir çift elmas küpe çaldı mı?"

"Hayır."

Kadın telaşlı bir biçimde sokağın ilerisine bakarken Erika gözlerini Bayan Fryatt'tan ayırmadı.

"Emin misiniz?"

"Elbette eminim. Hem fiziksel hem de zihinsel açıdan sıhhatim gayet yerinde."

"Evet, dün de öyle söylediniz ama şimdi doktora gidiyorsunuz."

"Bu da nedir böyle? Ben en ufak bir kusur işlemedim. Sizinle işbirliği yapacağım ama ses tonunuz hiç hoşuma gitmiyor."

Derken yolun yukarısında bir araba belirdi. Bayan Fryatt bir an için ümitlense de gelenin oğlu olmadığını anlayınca suratı asıldı. Araba hızla yanlarından geçip gitti.

"Marissa'nın iş arkadaşlarından biriyle konuştum; kostümle-

rinde onun için değişiklik yapıyormuş. Marissa'nın bir çift elmas küpeyle caka sattığını ve onları sizden çaldığını ballandıra ballandıra anlattığını söyledi."

Bayan Fryatt, Erika'ya döndü. Sakinleşmişti.

"Gerçekten mi? Ne garip. Bu doğru değil."

"Neden böyle bir şey uydursun ki?" diye sordu Erika yaşlı kadının suratını inceleyerek ama yolun yukarısında gördüğü araç ihtiyarın dikkatini dağıtmıştı.

"Siz bilmiyorsanız ben nereden bilecekmişim acaba? Marissa'nın üstünde ya da evinde bir çift elmas küpe buldunuz mu?"

"Bu bilgiyi sizinle paylaşamam."

"Demek ki bulmadınız," dedi Bayan Fryatt kibirli bir tavırla.

"Marissa diğer kızlardan biriyle Hatton Garden'daki bir kuyumcuya gidip küpelere değer biçtirmiş."

"Ah, işte geldi! Tam zamanında!" dedi bastonunu kafasının üstünde sallayarak. Beyaz renkli şık bir araç Erika'nınkinin yanına yanaştı. "Soracaklarınız bitti mi? Marissa'nın neyden bahsettiğini bilmiyorum. Muhtemelen şu arkadaşını işletiyordu. O tip biriydi."

Bayan Fryatt'ın oğlu Charles arabasından inip kaldırıma çıktı.

"Geç kaldın!" diye bağırdı annesi. Adam sinirlendi ve göz ucuyla Erika'yı süzdü.

"Trafik vardı," dedi. "Merhaba dedektif. Her şey yolunda mı?"

"Marissa size annenizin elmas küpelerini çaldığıyla ilgili bir şey söyledi mi?" diye sordu Erika ona.

Bayan Fryatt gözlerini devirip arabaya doğru yürümeye koyuldu. "O nereden bilsin ki! Kasamı bir tek ben açarım ve bütün mücevherlerim yerli yerinde! Artık yeter! Bu randevuyu kaçıramam!"

Charles sıkıntılı bir gülümsemeyle Erika'ya baktı. Erika o anda adamın boynunun yan tarafına yapıştırılmış genişçe yara bandını ve yara bandının üstüne geçmiş az miktardaki kanı gördü.

"Kendinizi nasıl kestiniz?"

"Tıraş olurken, jilet elimden kayıverdi... Annemi almaya geç kalmayı hiç istemediğimin bir göstergesi," dedi Erika'ya gülümseyerek. Bu geniş, çarpık dişlerini gözler önüne seren fakat gözlerine ulaşmayan garip bir gülümsemeydi. Charles adımlarını hızlandırarak, artık yolcu kapısına ulaşmış olan annesine yetişti. Bir araba arkalarında durup korna çalmaya başlayınca Bayan Fryatt bastonunu arabaya salladı.

"BİR DAKİKA bekleyemez misin!" diye bağırdı kadın. Charles annesinin arabaya binip koltuğa oturmasına yardımcı olduktan sonra emniyet kemerini taktı. Önceki günkü ciddi ifadesi geri dönmüştü. Tek bir baş hareketiyle Erika'ya veda ettikten sonra gaza basarak yola koyuldu.

Bu işte Erika'ya doğru gelmeyen bir şey vardı ama adını bir türlü koyamıyordu. Telefonunu çıkardı ve McGorry'yi aradı.

"Tamam patron," dedi McGorry. "Bir saniyeye oradayım. Şimdi Lewisham'daki DLR'den* indim."

"Sorun yok. Yalnızca bir sorum var. Marissa'nın evindeki her şeyin üstünden geçtin. Özel eşyaları arasında elmas küpe yoktu, değil mi?"

"Şey, bazı mücevherler vardı... Ama bilmiyorum. Gerçek elmasla çakmasının arasındaki farkı anlayabileceğimden emin değilim. Adli tıpçıların çektiği fotoğraflara tekrar bakabilirim. Yatak odasında dolaşırken gözüne o tür bir şey takılmış mıydı?"

"Hayır. Benim için bakar mısın?"

"Elbette."

Erika telefonu kapattı. Küpeleri almış olabilecek kişileri düşündü. Joseph Pitkin polis olay yerine intikal etmeden evvel Marissa'nın cesedine dokunmuştu... Mandy kızının cesedini bulmuştu. Küpeleri Ivan almış olabilir miydi? Don Walpole, Marissa'yı en son ne zaman canlı görmüştü?

"Onu Noel arifesinde, istasyonda gördü!" dedi zafer kazanmışçasına. Ardından motoru çalıştırdı ve U dönüşü yaparak Coniston Yolu'na doğru ilerlemeye koyuldu.

---

* Docklands Hafif Raylı Sistemi –*çn*

OTUZ BEŞ

Don kapıya baktığında Erika'yı tekrar görmekten hiç memnun olmadı.

"İyi bir zaman mı?" diye sordu Erika. Adamın üstünde bir mutfak önlüğü vardı. Erika'nın burnuna çalınan kızarmış pastırma kokuları midesinin guruldamasına neden oldu.

"Olup olmamasının bir önemi var mı?" dedi Don.

"Yalnızca birkaç dakikanızı alacağım."

Adam kenara çekilince Erika içeri girdi. Don onu antreden geçirip mutfağa götürürken Erika, Jeanette'in ıslak saçlarına doladığı bir saç havlusu ve sarınıp sarmalandığı mor renkli, kocaman bir bornozla ağır aksak merdivenlerden indiğini gördü. Berbat görünüyordu.

"Bu da kim?" dedi gözlerini bile tam açamayan Jeanette. Erika kendini tanıttı ama Jeanette onu önceki günden hatırlamamış gibiydi. Mutfağa doğru yollarına devam ettiler.

"Size Marissa hakkında bir soru sormam gerek," dedi Erika alçak sesle. Don ocağa koştu ve tavadaki yumurtaları el çabukluğuyla çevirdi. Üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve çenesine dek uzanan kalın, kahverengi bir boğazlı kazak vardı. Jeanette ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi ve Erika'yı görmezden gelerek buzdolabından koca bir şişe dolusu portakal suyu aldı.

"Bana ihtiyaç var mı?" diye sordu.

"Hayır. Bu sadece..." diyecek oldu Erika ama Jeanette çoktan kapıya yönelmişti.

"Yumurta ister misin?" diye sordu Don.

"Hayır!" dedi Jeanette. Erika kadının ayaklarını sürüye sürüye antreden geçip oturma odasına girmesini izledi. Kapıyı arkasından kapattı. Bir süre sonra televizyon açıldı. Don iç geçirdi ve yumurtaların başından ayrılmayarak onları yağın içinde sağa sola itmeye koyuldu. O esnada ekmek kızartma makinesinden bir dilim ekmek fırladı. Don ekmeği alıp tabağa koydu.

"Onun yumurtasını ister misiniz? Yoksa atacağım," dedi.

Erika tereddüt etti. Aniden kurt gibi acıkmıştı ama teklifi kabul etmekten son anda vazgeçti. "Hayır, teşekkür ederim. Size yalnızca birkaç soru sormaya geldim..."

"Bir şeyler yesin diye uğraşıyorum ama kalorilerinin çoğunu alkolden alıyor. Sırf bu yüzden koca göbekli, çırpı bacaklı biri oldu çıktı."

"Annem alkolikti," dedi Erika.

"Öyle mi?"

"Öyleydi, eskiden. Uzun zaman önce öldü. Asla saldırganlaşmadı ama kavgacıydı ve hayatı zorlaştırırdı."

Don başıyla onayladı. Gözleri üzüntü ve kasvet yüklüydü, altlarında siyah halkalar belirmişti. Ekmeğine yağ sürmeye başladı.

"Bana ne sormak istiyorsunuz?"

"Noel arifesinde Marissa'yı Brockley istasyonunda gördüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet. Jeanette ona... iki çift laf ettiğinde, diyelim."

"O gece Marissa'nın kulağında küpe olup olmadığını hatırlıyor musunuz? Muhakkak gözünüze çarparlardı. Hakiki elmastan bir çift küpe."

Don yumurtaları tavadan alıp iki tanesini kızarmış ekmeğinin üstüne koydu.

"Hakiki elmas mı? Gerçek elmas küpeyi nereden bulacaktı ki?"

"Ayrıntıya giremem. Noel arifesinde kulağında mıydılar?"

"Bolca hayranı vardı. Zavallı bir enayinin kanına girip kendine pahalı mücevherler aldırdığına eminim."

"Don. Lütfen düşünün. Onu istasyonda gördüğünüzde üstünde ne vardı? Tek tek sayın."

"Tek hatırlayabildiğim üzerinde uzun, siyah bir kaban olduğu."

"Peki ya saçı ve makyajı nasıldı?"

"Saçı yapılıydı. Şey, yine şu sahte kirpikleri takmıştı... Kulağında küpe olup olmadığını hatırlayamıyorum."

"Jeanette'e sorabilir miyim?"

"Hatırlayacağından şüpheliyim."

"Vakam açısından önem taşıyor."

Don tabağını masaya koydu. Erika onun peşinden oturma odasına girdi. Jeanette kanepede uzanıyordu. Gevşekçe sarkan ıslak saçları yüzünün yarısını örtüyordu. Televizyonda epey yüksek sesle bir sabah programı izliyordu.

"Jeanette. Bu hanım seninle konuşmak istiyor," dedi Don sesini yükselterek. Ardından mutfağa dönerek onları baş başa bıraktı.

Jeanette ıslak saçlarının ardından Erika'yı süzdü. "Ne var?"

"Size bir soru sormam gerek."

"Sor bakalım."

"Televizyonu kapatabilir misiniz?" Jeanette suratını asarak televizyonu sessize aldı. "Teşekkürler. Siz ve eşiniz Noel arifesinde Marissa Lewis'i görmüşsünüz."

"Şu orospu," dedi Jeanette tükürürcesine.

"O gece mücevher takıp takmadığını hatırlıyor musunuz?"

"Dekoltesini göremedim –hem de ilk defa– çünkü kabanının düğmelerini çenesinin altına kadar iliklemişti. Ama küpe takıyordu."

"Ne tür bir küpe?"

Jeanette omuzlarını silkti. "Beyaz taşlar. Şu küçük, vidalı olanlardan."

"Emin misiniz?"

"Adım gibi eminim," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Nasıl o kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Erika.

Jeanette ona döndü. "Çünkü onları kulaklarından koparıp almayı ve bunun canını ne kadar acıtacağını düşünmüştüm," dedi.

Erika ona elmas küpelerin bir fotoğrafını gösterebilmiş olmayı isterdi.

"Sizce küpeler hakiki elmas mıydı?"

"Hiç sanmıyorum."

"Peki gerçek elması sahtesinden ayırt edebilir misiniz?"

"Sizce gerçek elmasın neye benzediğini bilen bir kadın gibi mi görünüyorum?" dedi acı acı.

Erika'nın yanıt vermesine gerek yoktu. Odada etrafına bakındı ve çamaşır askısına serilmiş uzun, siyah bir kaban gördü. Gazlı şöminenin önünde duruyor ve hafif hafif tütüyordu.

"Bu Don'un kabanı mı?"

"Başka kimin kabanı olacak ki?"

"Bugün dışarı mı çıktı?"

"Bilmem. Herhalde süt almaya çıkmıştır. Sorularınız bitti mi?"

"Evet. Teşekkürler."

Jeanette televizyonunun düğmesine basarak sesi yine sonuna kadar açtı.

Erika evden ayrıldığında arabasında birkaç dakika otururak vakanın gerçeklerini bir düzene koymaya çalıştı. Arabayı bayır yukarı sürerek Marissa'nın evinin önünde durdu. Ön bahçe erimeye yüz tutmuş yeni bir kar katmanıyla kaplıydı. Burada biri evin yan cephesi boyunca uzanan, diğeri de yolun karşı tarafında kalan iki ara sokak vardı. Okulun ilerisinde, yolun sonunda demiryolu köprüsüne ve toplu konutlara çıkan bir de kavşak bulunuyordu.

Kan serpinti analizine göre katil bir araba kullanmıştı. Bu cinayeti işleyen her kimse tepeden tırnağa kanla kaplı olmalıydı. Ayrıca elinde, ucundan kanlar damlayan bir cinayet silahı olacaktı çünkü kan damlaları patika boyunca devam edip kaldırıma ulaşıyor fakat orada kesiliyordu. Erika arabayı santim santim ara sokağa yaklaştırdı ve yavaşça sokağa dönerek arabasının kaportasına baktı. Ara sokak onunki gibi bir arabanın sığamayacağı kadar dardı.

O anda telefonu çalınca yerinden sıçradı. Arayan McGorry'ydi.

"Patron, bir an önce karakola gelmen gerek, bomba gibi bir ipucu bulduk," dedi.

OTUZ ALTI

Erika karakolun önüne park etti, çantasını ve telesekreterini kaptı ve vaka odasına doğru koşar adım yürümeye koyuldu. Moss, Peterson, Kay ve ekibin geri kalanı McGorry'nin masasının etrafında toplanmıştı.

"Mevzu nedir?" diye sordu Erika kendisine bakan heyecanlı suratları görünce.

"Marissa Lewis'in ölümüyle ilgili verilen ifadelerin üzerinde çalışıyordum. Aynı zamanda da Noel arifesinde gerçekleşen olayları bir zaman çizelgesine oturtmaya uğraşıyordum," dedi McGorry. "Marissa akşam sekiz buçuğa kadar Matrix Club'da çalışmış. O gün gösteriyi Noel arifesine mahsus erken başlatmışlar. Gösteriden sonra kimse bir iki tek atmak için oyalanmamış ve tüm çalışanlar evlerine dönmüşler. Marissa 21:10'da Charing Cross'tan kalkan trene binmiş..." Bilgisayarında açık olan bir pencereyi tam ekran yaptı. "İşte burada, trene yetişmek için koşuyor ve kapıların kapanmasına ramak kala binmeyi başarıyor." Marissa Lewis'in kısa videosunu oynattı. Kız yüksek ökçeli ayakkabılarla koşarken uzun kabanı peşi sıra dalgalanıyordu. "Trene bindiğinde yalnızmış."

"Pekâlâ," dedi Erika. "Artık bir yere varacak mısın?"

"Ah, evet," dedi McGorry sırıtarak. Peterson da sırıtarak başını aşağı yukarı salladı.

"O hâlde sadede gel artık!"

"Londra Köprüsü'nde aktarma yaptığı trenin güvenlik kayıtlarını aldım. Daha yeni bir vagondu ve güvenlik kameralarıyla donatılmıştı." Kapıların hizasında tavana monte edilmiş, aşağı doğru bakan kameranın bakış açısından kalabalık bir tren vagonu gördüler. "İşte, kurbanımız orada, şu iki adamın yanına sıkışmış. Gey olduklarını tahmin ediyorum çünkü onunla ilgilenmiyor gibiler."

"Tamam, tamam. Kişisel yorumları bir kenara bırakalım."

"Ortalıkta onunla ilgileniyor gibi görünen bir sapığın olmadığını söylüyorum," diyerek açıklık getirdi McGorry on dakikalık tren yolculuğunu baştan sona gösteren kaydı ileri sararken. "Tamam, şu anda saat 21:42 ve vagon Forest Hill'de boşalıyor."

"Londra Taşıtlar İdaresi'nde istasyonu gösteren başka kayıt yok mu?" diye sordu Erika.

"Hayır. Platformdakinden başka yok ve Marissa kalabalığın geri kalanıyla birlikte trenden iniyor," dedi McGorry başka bir kısa videoya geçerken.

"Pekâlâ. Benim için başka neyin var?"

"Sıra en iyisine geldi. Coniston Yolu'nda, Marissa Lewis'in evinin karşısındaki okulun oyun alanının iki ucunda birer güvenlik kamerası var. Bu kameralardan biri Marissa Lewis'in bahçe kapısına bakıyor."

Son video Marissa'nın evinin bahçe kapısından başlayıp ara sokağın sonuna kadar olan kısmıyla kavşağa çıkan yolun bir kısmını gösteriyordu.

"Bu video saat kaçta çekilmiş?" diye sordu Erika.

"Bu video 21:40'tan."

Siyah beyaz videoyu ileri sararak karla kaplı boş sokakları ve bahçe kapısını gösterdi.

"Bu da nedir?" diye sordu Erika 21:51'de görünüp kaybolan siyahlığa işaret ederek.

"Bahçe kapısına zıplayan bir kedi," dedi McGorry.

"Marissa'nın kedisi vardı," dedi Kay. "Adı Beaker'dı."

"Kedinin ifadesini de aldın mı?" diye sordu üniformalı memurlardan biri.

"Bas git!" dedi Kay.

"Sessiz olun!" dedi Erika.

"İşte, başlıyoruz," dedi McGorry. Siyahlara bürünmüş, gaz maskeli biri bahçe kapısının yanından kareye girdi. Karda pürdikkat ve kararlılıkla yürüyor, kaygan yüzeyde âdeta sendeliyordu. Bahçe kapısına vardı ve başını kaldırıp eve baktı. Ardından yürümeye devam ederek evi geçip ara sokağın gölgelerine daldı.

"Tanrım," dedi Erika.

"Pekâlâ. Şimdi bunu yedi dakika ileri sarıyoruz," dedi McGorry videonun köşesindeki zaman damgası süratle akarken. "Hah, oldu. Derken Marissa Lewis eve varıyor."

Marissa bahçe kapısının önünde belirdi. Odaya bir sessizlik çöktü. Çoğu, videoyu zaten izlemişti fakat ikinci defa izlerkenki tesiri ilk seferki kadar çarpıcıydı. Marissa bahçe kapısını açtı, kapıdan geçti ve ön bahçenin karanlıklarında gözden kayboldu. On saniye sonra gaz maskeli karaltı gölgelerden çıkıp elinde uzun bir bıçakla bahçe kapısına yaklaştı. Bir çırpıda kapıdan geçti ve karanlık tarafından yutuldu.

"Ön bahçede olanların hiçbiri kameraya takılmamış," dedi McGorry. "Dört dakika sonra adam bahçeden çıkıyor."

"Hiçbir şey olmadığına emin misin?" diye sordu Erika.

"Kaydı yavaşlatarak defalarca izledim. Hiçbir şey yok; kameraya takılan hiçbir şey olmamış."

Videoyu ileri sardı ve karaltının ucundan kanlar damlayan bıçakla bahçeden çıktığı âna geldi. Karaltı kapıda durdu ve dönüp arkasındaki gölgelere baktı.

"Bıçağı cebinden çıkardığı bir bezle siliyor. O bezle birlikte bıçağı cebine koyuyor ve ardından çarçabuk sağına dönüp kareden çıkıyor." Erika'nın etrafına toplaşan ekibi sessizdi. "O andan itibaren onu kaybettim; meskûn mahalde tek bir güvenlik kamerası yok. Kameranın görüş alanının dışında bir arabası da olabilir, evlerden birine girmiş de olabilir. Orasını bilmiyoruz."

"Tekrar oynat," dedi Erika. Gaz maskeli adamın bahçe kapısından çıktığı anda videoyu durdurdu. Bir an için maske net bir şekilde göründü. Erika ayağa kalktı ve Joseph Pitkin'e gönderilmiş notun bir kopyasını sakladığı masasına gitti. Çizimi ekrana tutarak siyah tükenmez kalemle çizilmiş gaz maskesine baktı.

"Sizce bu gaz maskesi videodakine benziyor mu?" dedi.

"Bilmiyorum. Eskiden ordu tarafından kullanılan gaz maskelerinden olabilir," dedi McGorry.

"Saldırıya uğrayan insanların verdikleri eşkâllerin üstünden geçmeliyiz. Eğer elimizde eşkâl yoksa en başa dönmeli ve kurbanlardan adamı bir polis ressamına tarif etmelerini istemeliyiz. Ayrıca artık elimizde tarih ve zaman damgası bulunan bir güvenlik kamerası kaydı olduğuna göre çevredekilerin bir şey görmüş olma ihtimaline karşı Marissa'nın evine bakan evlerde yeni bir sokak soruşturması yapmalıyız. Harika bir iş çıkarmışsın, aferin."

"Kay'le birlikte çalıştık," dedi McGorry genç kadına sırıtarak. Arka planda bir telefon çalmaya başlayınca Moss telefona yanıt vermeye koştu.

"Çok iyi iş, ikinize de aferin."

"Patron," dedi Moss telefonun ahizesini eliyle kapatarak. "Bu sabahın erken saatlerinde West Norwood'da gaz maskeli adam tarafından bir saldırı daha gerçekleştirilmiş. İşine gitmekte olan genç bir adama saldırmış."

OTUZ YEDİ

Jason Bates polis tarafından Camberwell'deki Cinsel Saldırı Başvuru Merkezi'ne götürülmüştü. Erika tek başına arabasına atlayıp akşamüstünün ilerleyen saatlerinde oraya vardı. Anayoldan uzakta kalan küçük, alelade bir binaydı. Erika'yı binanın yan tarafındaki işaretsiz kapıda gür bıyıklı, iriyarı, yapılı bir polis memuru karşıladı.

"Delil bulabildiniz mi?" diye sordu Erika.

"Evet, çoktan tetkikten geçti; bolca sürüntü ve örnek aldık."

"Üzerinde çalışabileceğimiz bir şey var mı?"

"Kan."

Erika başıyla onayladı; heyecanını belli edemezdi.

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Bu vakanın kıdemli soruşturma memuru şu anda yanında; başından korkunç bir olay geçti. Fena hâlde sarsılmış durumda."

"Biliyorum ama üzerinde çalıştığım cinayet vakasının yolu bu vakanınkiyle kesişti."

Adam başıyla onayladı. "Bir dakika burada bekleyin, lütfen."

Erika uzun koridordaki küçük banka oturdu. Polis memuru "İlk Muayene Odası" tabelasının asılı olduğu bir kapıdan içeri girdi. Burası adli açıdan güvenli bir muayene odasıydı. Yani delil kontaminasyonunun önüne geçmek için plastik yüzeyleri tertemiz tutulan steril bir odaydı.

Erika koridorda etrafına bakındı. Klinik atmosferini seyreltme

çabasıyla duvara güneşli bir çayır ve çuvallara doldurulmuş parlak renkli oryantal baharat resimleri asılmıştı. Derken kapı açıldı ve polis memuru kır saçlı, orta yaşlı bir adam olan Başmüfettiş Peter Farley'yle birlikte odadan çıktı. Erika kimliğini gösterdi.

"Selam Erika, tanıştığımıza memnun oldum," dedi adam. Erika adamın peşinden, yine posterlerle ve saksı bitkileriyle başarısız bir şekilde çehresi değiştirilmeye çalışılmış küçük odaya girdi.

Bir hemşire omuzlarına battaniye örtülmüş genç bir adamın yanında oturuyordu. Uzun, kâğıt elbisesinin altından çıplak ayakları görünüyordu. Adamın yanında el sürülmemiş bir çay fincanı duruyordu. Açık tenli, sarı saçlı bir adamdı. Kaşlarının rengi de açıktı. Patlayan bir kan damarı yüzünden sol gözü kıpkırmızı olmuştu. Dudağı yarılmış, burnuysa kabuk bağlamıştı. Gözleri koyu renkli iki koca morluktan ibaretti. Oturduğu yerde acı içinde kıpırdandı.

"Bu Erika; kendisi meslektaşım olur," dedi Peter.

Jason ona bakıp başıyla onayladı.

"Bunu yapan kişi hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu Erika.

Jason güçlükle yutkundu ve acıyla suratını ekşitti. "Uzun boyluydu. Ben bir yetmiş beş falanım. Sanırım benden uzundu. Gaz maskesi takıyordu."

"Maskeyi tarif edebilir misin?"

Erika kulak kesilerek genç adamın hava haznesine boyanmış beyaz karelerden bahsetmesini bekledi. Beklediği de oldu. Ardından Jason olanları anlatmaya koyuldu. Saldırganın gaz maskesinin az kalsın kafasından çıkacağından ve kapının kasasındaki camlardan birinin boynunu kestiğinden bahsetti.

"DNA için kan sürüntüsünü oradan aldık," dedi Peter.

Jason konuşmayı sürdürdü. "Zorla... zorla üstüme çıktı... Ve..." Kan çanağına dönmüş gözlerinden tek bir damla yaş süzülüp yanağından aktı. Erika elini tutacak oldu ama Jason elini çekti. "Ve maskesini suratıma yaklaştırdı. Gözlerini gördüm.

Koyu renkli ve küçüktüler. Akları... Gözbebeklerinin etrafındaki akları gerçekten görebiliyordum. Sonra bana... Bana tecavüz etti." Jason öğürmeye, kusmaya başladı ve iki büklüm olarak karnını tuttu. Hemşire kutudan bir peçete çekip ağzını silmesi için ona uzattı.

Hemşire, "Bu kadarı yeter," dedi Erika'ya.

"Hayır," dedi Jason ağzını sildikten sonra peçeteyi buruşturarak top yaparken. "Onunla konuşmak istiyorum."

Hemşire başıyla onayladı.

"Teşekkür ederim, Jason. Bunun senin için çok zor olduğunu anlayabiliyorum," dedi Erika.

"Anlayamazsın... Hasta piç prezervatif taktı." Jason gözlerini sildi. "Kaslı, güçlü bir tipti." Tavana bakıp başına gelenlere inanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı.

Erika, Peter'a baktı. Meni sürüntüsü almayı başarıp başaramadıklarını öğrenmek istiyordu ama Peter başını iki yana salladı.

"Başka bir şey var mı? Herhangi bir şey? Ne kadar önemsiz görünürse görünsün," dedi Erika.

"Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Uzun, kışlık bir kaban giyiyordu. Ayağında siyah botlar, suratında da gaz maskesi vardı. Kalın deri eldivenler takmıştı... Eldivenlerinden birini çıkardığında bana çıplak elle dokundu."

"Nerene?"

"Boğazıma. Nabzımı hissetmek için boynuma dokundu..."

"Peki ya gaz maskesi? Onu nasıl tarif ederdin?" diye sordu Erika.

"Gaz maskesiydi, işte. Bilmiyorum. İnsanların savaşta giydiklerine benziyordu. Nefes alma aparatında şu beyaz karelerden vardı. Hani nefes alıp verdiği şu yuvarlak aparatta..." Jason gözlerini kapatıp kafasını iki yana sallayarak suratını buruşturdu. "Hava yeni yeni aydınlanıyordu. Ama bir koku dikkatimi çekti. Bana yaklaştığında nefesinde kimyasal ya da endüstriyel bir koku vardı. Oje kokusu gibi. Bilmiyorum."

"Sorun değil. Teşekkür ederim, Jason."

. . .

Erika dışarı çıktığında, vaka odasına çoktan dönmüş olan Moss'u aradı. Edindiği bilgileri onunla paylaştı ve cam parçasındaki kandan DNA örneği alındığını söyledi.

"Don Walpole'dan DNA örneği alınmasını istiyorum. Memurlardan birini DNA kitiyle ağız sürüntüsü almaya gönder."

"Dün gece Peterson'la Matrix Club'a gitmiştiniz. Nasıl geçti?" diye sordu Moss.

Erika gece olanları kısaca özetledi ve küpelerle ilgili görüşmek için Bayan Fryatt'la Don'u ziyarete gittiğinden bahsetti.

"Ben de şimdi adli tıptan gelen şeylerle polisin Marissa Lewis'in evinden topladıklarının üzerinden geçiyordum. Listede küpe yok. Ayrıca Tania'dan Mandy Trent'e sormasını istedim ama Marissa'nın aşırı pahalı bir çift elmas küpesi olduğundan kadının haberi bile yoktu," dedi Moss.

"Tamamdır. Ah, masama bakarsan telesekreterimi göreceksin."

"Gördüm ama telesekreterini işe neden getirdiğini anladığımdan emin değilim."

Erika *Evening Standard* meselesini ve gece geç saatte aldığı garip mesajı anlattı.

"Şu dünyada numaramı bilen ve ödümü kopartmak isteyen yeterince ucube var. Rica etsem numarayı inceletebilir misin? Cep telefonu numarasıydı; masamın üstünde bırakmıştım."

"Elbette. Bir şey daha var, patron. Üniversite Eğitim Hastanesi'nden aradılar. Ivan Stowalski'nin bilinci hâlâ kapalıymış. Bu sabah karısı Ezra gelmiş ve şu anda da yanındaymış."

"Tamam, hastaneye yakın sayılırım. Oraya gidip karısının ağzından ne alabileceğime bakacağım. Hikâyeyi bir de onun tarafından dinlemek ilginç olacak. Beni gelişmelerden haberdar et."

OTUZ SEKİZ

Ezra Stowalski açık renk saçları kısa kesilmiş, ufak tefek bir kadındı. Nazik suratında endişeli bir ifade vardı. Ivan'ı hastanenin en üst katındaki odalardan birine yatırmışlardı ve Erika odasına girdiğinde bir hemşire kolundan kan alıyordu. Erika kadının işinin bitmesini bekledikten sonra kimliğini gösterip kendini takdim etti.

"Yaşananlardan ötürü çok üzgünüm," dedi Erika.

"Neden onu kendi hâline bırakamadınız?" dedi Ezra sinirlenerek. "İlle de kapıyı kırıp onu kurtarmak zorunda mıydınız?" Hafif bir aksanı vardı ama tüm sözcükleri doğru telaffuz etmişti.

"Bizler hayat kurtarmak için eğitim alırız."

Ezra başını önüne eğip Ivan'a baktı. Adamın teni griydi ve tonla makineye, tüpe ve kabloya bağlıydı. Solunum cihazının tıslamasıyla birlikte göğsü yükselip alçalıyordu. Ezra bakışlarını kaçırıp gözlerini yumdu. Istırabı yüzünden okunuyordu.

"Hiçbir şeyden haberim yoktu. O kızla çekip gideceğinden. Ne kadar da aptalım!"

"Aptal falan değilsiniz."

"İnsanların gönlünü yapma eğitimi de aldınız mı?"

"Genelde o konuda pek iyi değilimdir. Bugün bende bir terslik olsa gerek."

Ezra gülümsedi.

"Evlilik dışı bir ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet."

"Nasıl başladı?"

"Kız mektup kutumuza temizlik ya da ütü yapacak birini arayan olup olmadığını soran bir broşür attı. Annesi onunla hiç ilgilenmezdi. Bu yüzden ona acıdım. Bu durumdan paçasını kurtarmak için çalışmak istemesinin takdire şayan olduğunu düşündüm. Gelip ütüleri yapıp yapamayacağını sordum..." Ivan'a baktı. "Kocamın genç bir kızdan hoşlanacağı aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Bu ne zamandı?"

"Aşağı yukarı bir sene önce."

"Onlarla yüzleştiniz mi?"

"Hayır. Yüzleşmeye korktum ve hâlimden memnundum çünkü... artık benden bir şey istemiyordu. Bir süre önce yatakları ayırmıştık. Ben de kafamı kuma gömdüm. Fakat beni böylesine duyarsızca terk edeceği ya da terk etmeyi planlayacağı hayatta aklıma gelmezdi. Beni aldatmasıyla başa çıkabilirdim; canımı asıl yakan, söylediği yalanlar ve birlikte geçen hayatımıza saygısızlık etmiş olması."

"Neden geri döndünüz?"

"Evlilik yeminimden ötürü," dedi tekrar kocasına bakarak ama sesine bakılırsa pek ikna olmuşa benzemiyordu.

"Kocanız Noel arifesinde, akşam saat sekizden sonra ne yapıyordu?"

"Ofisinde bazı evrak işleriyle ilgileniyordu. Bense çanta hazırlıyordum."

"Kuzeydeki ailenizi ziyarete gitmek için neden yola o kadar geç bir saatte çıktınız? 23:00 sularında evden ayrılmışsınız."

"Evden kaçta çıktığımızı nereden biliyorsunuz?"

"Arabanız 23:30 sularında kuzey istikametindeki turnikelerden geçerken güvenlik kameralarına takılmış."

"Kızı onun öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu Ezra fal taşı misali açılmış gözlerle. Erika cevap vermedi.

"Ivan 20:00 ila 22:30 saatleri arasında neredeydi?"

"Bana yapılması gereken bazı işleri olduğunu söyledi."

"Noel arifesinde mi?"

"İşi tatil nedir bilmez. Akşamları ve hafta sonları hep mesaiye kalır."

"Siz çantayı nerede hazırlıyordunuz?"

"Üst kattaki yatak odamızda."

"Peki Ivan evdeyken nerede çalışır?"

"Mutfakta."

"Çantanızı toplarken alt katla üst kat arasında gidip geldiniz mi?" diye sordu Erika.

"Hayır. Yapmam gerekenleri saat dokuz olmadan bitirdim. Sonra üst katta kaldım ve yatak odamızda televizyon izledim."

"Akşam dokuz ila on buçuk arasında Ivan'ı mutfakta çalışırken gördünüz mü?"

"Hayır. Yukarıda bekledim... Uyuyakalmış da olabilirim. Ufak ufak kestiriyordum. Kız o saatlerde öldürüldü, öyle değil mi?"

"Evet, öyle olduğunu düşünüyoruz. O gece Ivan'da her zamankinden farklı bir hâl var mıydı? Peki bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı? Kıskanç bir tip miydi? Kiminle arkadaşlık ettiğinize, kiminle konuştuğunuza takılır mıydı?"

"Hayır. En azından bana karışmazdı... Bunun aptalca bir ilişki olduğunu sanmıştım. Kızı böylesine ciddiye aldığından hiç haberim yoktu. Onunla bir gelecek istediğinden. Onu sevdiğinden. Belki de kızı sahiden o öldürmüştür. Belli ki insan hayatını paylaştığı insanı bile gerçekten tanıyamıyor." Tek elini uzatarak battaniyeyi Ivan'ın çenesine kadar çekti. "Uyanmayı hak etmiyor. Böyle düşünmem çok mu kötü?" dedi. Erika yine cevap vermedi.

OTUZ DOKUZ

McGorry akşamüstü beşi biraz geçe Don Walpole'un evinin zilini çaldı. İki yanında üniformalı birer polis memuru duruyordu ve memurlardan birinin elinde taşınabilir bir DNA kiti vardı. Sokak sessizdi ve karlar eridiğinden yol gri bir çamura teslim olmuştu. Uzanıp zile tekrar bastı. Zilin evin içinde yankılandığını duyabiliyordu. Kapının önünden ayrılıp pencerenin kenarına giderek perdeye rağmen camdan içeriyi görmeye çalıştı.

"Kimse yok," dedi. İki memur soğukta dikildikleri yerde kıpırdandılar. McGorry cep telefonunu çıkarıp Don'un verdiği numarayı aradı. Çağrı doğrudan telesekretere düştü. McGorry yaşlı bir adamın birkaç ev aşağıdaki bahçesinde dikilmiş, sigarasını tüttürmekte olduğunu gördü. Kül tablasını da kapının kaidesinin üstüne koymuştu. McGorry, Don Walpole'un ön bahçesinden ayrılıp adama yaklaştı.

"Burada yaşayanları tanıyor musunuz?" diye sordu. Yaşlı adam dudaklarını küçük bir O yaparak sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanı üflerken başıyla onayladı.

"Don ve Jeanette."

"Bugün onları gördünüz mü?"

"Bu akşamüstü evden ayrıldılar. Bir saat kadar olmuştur. Telaşlıydılar."

"Birinin telaşlı olup olmadığı nasıl anlaşılır? Ne demek istiyorsunuz?"

"Hızlı hareket ediyorlardı... Hem sen Jeanette'i gördün mü ki? İri kıyım bir kadındır. Pek öyle hızlı hareket edemez."

"Ne zaman döneceklerini söylediler mi?"

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun? İnsanlar birbirleriyle konuşmazlar. Gittiklerini gördüm sadece."

"Arabayla mı gittiler?"

Yaşlı adam başıyla onayladı.

"Yanlarına valiz aldılar mı?"

"Hayır."

"Kahretsin," dedi McGorry. "Teşekkürler."

McGorry yanından uzaklaşırken yaşlı adam bir sigara daha yaktı ve McGorry'nin duyabileceği bir sesle, "İşe yaramaz mendebur polisler; kapı çalmaya bile üç kişi geliyorlar," diye mırıldandı.

KIRK

Erika hastaneden ayrılırken saat altıyı geçmişti. Yine gün boyu ne ağzına tek lokma koymuş ne de boğazından bir damla su geçmişti. Bunu fark edince yolun karşısındaki Starbucks'a girdi ve uzun kuyruğa girerek kendine bir sandviçle bir de cappuccino aldı. İçerisi çok kalabalıktı. Arabaya dönüp karnını orada doyurmayı düşündü ama çok yorgundu ve dışarısı da çok soğuktu. Oturup vakayı ve son gelişmeleri gözden geçirmek için yalnızca on dakikaya ihtiyacı vardı. Ivan'ın Marissa'yı öldürmek için ne gibi bir gerekçesi olabilirdi? İntihara kalkışacak kadar vicdan azabı çektiği meydandaydı.

Koltukların hepsi doluydu. Oturanların çoğu telefonlarında birileriyle mesajlaşan ya da bilgisayarlarının başında çalışan, yirmili yaşlarda çocuklardı. Erika arka tarafta, etrafına üç rahat koltuk serpiştirilmiş küçük bir masa buldu. On sekizini bile doldurmamış genç bir çift koltuklardan ikisini kapmıştı. El ele tutuşuyorlar ve masanın iki yanından uzanarak burunlarını birbirine sürtüp öpüşüyorlardı. Üçüncü koltuğa alışveriş torbaları yığılmıştı.

"Affedersiniz," dedi Erika. "Buraya oturabilir miyim?"

Delikanlı kızı öpmekle meşguldü. Erika'ya bakmak için tek gözünü açtı ama sonra oynaşmayı sürdürdü.

"Hey. Sizinle konuşuyorum! Lütfen torbalarınızı alabilir misiniz?" dedi Erika ellerinin dolu olduğunu göstererek.

Oğlanla kız birbirinden ayrıldı ve kız insanı öfkeden kudurtacak kadar ironik bir ses tonuyla, "Şey, pardon ama arkadaşımız falan gelecek," dedi. Ardından dönüp oğlanı öpmeye kaldığı yerden devam etti.

"Arkadaşınız ne zaman gelecek?"

"Bilmem. Gelir şimdi."

"Peki, eğer sakıncası yoksa o gelene kadar oturabilir miyim?"

Kız arkasına yaslandı ve gözlerini şaşkınlıkla belertti.

"Bakın, hanımefendi, daha şimdi size arkadaşımızın geleceğini söyledim, tamam mı? Beni rahatsız ediyorsunuz."

Küçümseyici ses tonu Erika'nın tepesini attırdı. Kahvesiyle sandviçini masaya güm diye bıraktı, alışveriş torbalarını aldı ve yere koydu.

"Hey! Bu ne kabalık. Ayrıca o torbaların içinde pahalı şeyler var, tamam mı? Apple dükkânından olduklarını görmüyor musun!" dedi oğlan.

Erika oturdu ve ambalajını yırttığı sandviçinden bir ısırık aldı.

"Pardon," dedi kız, kullanılıp iç içe geçirilmiş kahve bardaklarını taşımakta olan bir baristanın dikkatini çekmek için. "Bu ağzı bozuk kadın bize kaba davranıyor. Ayrıca aldıklarıma zarar verdi. Alışveriş torbalarımı yere fırlatıp attı!"

Genç bir delikanlı olan barista kızın saf ve şaşkın bakışlarına aldandı ve kabanıyla çamurlu ayakkabılarının içinde perperişan görünen, üstelik ağzına bir sandviç tıkıştırmakla meşgul olan Erika'ya döndü.

"Kusura bakmayın, efendim. Eğer durum buysa sizden burayı terk etmenizi istemek zorundayım."

Erika ağzındaki lokmayı çiğnedi ve başını kaldırarak suratında sabit, küçümseyici bir gülümsemeyle, üstüne gelen genç baristaya baktı. Son lokmasını da çiğneyip yuttu.

"Hayır."

"Pardon?"

"Hayır. Burayı terk etmiyorum."

"Adam sana kaybolmanı falan söyledi, tamam mı?" dedi kız öfkeyle. "Kahvecilerde ancak izin verdikleri kadar oturabileceğini bilmiyor musun? Bu kanun falan." Erkek arkadaşı ciddiyetle kafasını aşağı yukarı salladı.

Erika sandviçinden bir ısırık daha aldı ve kahvesini yudumladı.

"Beni gidip müdürümü çağırmak zorunda mı bırakıyorsunuz?" diye sordu barista.

Erika elini cebine attı ve kimliğini çıkardı. "Ben Başmüfettiş Erika Foster. Bardakları toplama işine geri dönmeni öneriyorum. Masaların ne kadar kötü durumda olduğunu görmüyor musun? Siz mendeburlara gelince... Biraz adabımuaşeret öğrenmeniz gerek."

"Ne? Benimle böyle konuşamazsın!" dedi kız.

"Hepimiz birbirimizle istediğimiz gibi konuşabiliriz. Buna demokrasi derler. Elbette bir polis memuru olarak sizi durdurup üzerinizi arama yetkisine sahibim. Ayrıca canım isterse sizi nezarethaneye de atabilirim. Birkaç dakikalığına şu boş koltuğa oturmama izin verebilirdiniz ama hayır çünkü sizler canının her istediğini yapabileceğini sanan şu kibirli yeni neslin mensubusunuz. Ektiğinizi biçersiniz. Bana kabalık ettiniz. Bunun karşılığında ben de hayatlarınızı epey zorlaştırabilirim. Bu hoşunuza gitmediyse siktirip gidebilir ve şu sandalyede on dakika oturup huzur içinde sandviçimi yememe izin verebilirsiniz."

Genç kız ve delikanlı ayaklandı, sonra da çevredekilerin meraklı bakışları arasında alışveriş torbalarını yerden aldılar. Barista Erika'yı tepeden tırnağa süzdü ama polis olduğu konusunda doğru söyleyip söylemediğini kestirememiş gibi görünüyordu. Kasaya doğru yürüdü.

Erika diğer müşterilerin bakışları altında sandviçini çarçabuk yedi, ardından kahvesini aldı ve yetkili biri onunla konuşmaya gelmeden mekânı terk etti.

KIRK BİR

Erika arabasını bıraktığı otoparka yürüdü. Kahvecideki hadiseden sonra kanı hâlâ kulaklarında uğulduyordu. Motoru çalıştırdı ve arabanın kaloriferini açtıktan sonra ısınmak için ellerini birbirine sürttü. Dışarıdaki otoparkta kar yağıyordu; sıcak hava ve rahat koltuk yorgunluğun dizginleri iyiden iyiye ele geçirmesine neden oldu. Erika arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Ona saniyeler gibi gelen bir sürenin ardından telefonu çaldı. Uyuyakalmıştı ve kabanının içinde terden sırılsıklam olmuştu. Saat sekize geliyordu. Telefonunu çıkardı ve uyku mahmurluğuyla cevap verdi.

"Patron, iyi misin?" diye sordu Moss.

"Evet," dedi Erika boğazını temizleyerek.

"Demin Üniversite Eğitim Hastanesi'nden bir telefon aldık. Ivan Stowalski yarım saat önce ölmüş."

"Kahretsin... Daha az evvel oradaydım."

"Sence sağlam bir şüpheli miydi? Duyduklarımıza göre biraz pısırık bir tipmiş ve dizginleri hepten Marissa'nın eline vermiş."

"Marissa'ya kafayı takmış," dedi Erika. "Ayrıca tepeleri attığında sessiz sakin tipler de birer delifişeğe dönüşebilir."

Bir anlığına sessizlik oldu.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Moss.

"Evet. Sadece uzun bir gün oldu ve şüphelilerinden birinin nalları diktiğini öğrenmek hiçbir zaman iyi bir haber değildir."

"Aynen. Bir de ölü bir adamın katil olduğunu kanıtlamak zorunda kalınca insanın keyfi iyice kaçıyor," dedi Moss.

Erika arabayı biraz havalandırmak için camını indirdi.

"Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Erika telefonu kapattı ama gözlerini daha ekrandan ayıramadan telefon elinde tekrar çaldı.

"Merhaba, Erika Foster'la mı görüşüyorum?" diye sordu bir kadın sesi.

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Sizi St. Thomas Hastanesi'ndeki NHS* Sağlık Merkezi'nden arıyorum. Veri güvenliği için doğum tarihinizi öğrenebilir miyim?"

Erika'nın kafası hâlâ Ivan'ın ölüm haberindeydi. "Bir dakika. Ne için arıyorsunuz?"

"Sağlık kayıtlarınızdan bahsedebilmek için doğum tarihinize ihtiyacım var."

"Ağustosun on dördü, 1972."

"Peki ya posta kodunuz?"

"SE23 3PZ."

"Teşekkür ederim. Sizi kan tahlillerinizin sonucuyla ilgili olarak arıyorum. Doktor Isaac Strong önceki gün bize kan örneğinizi gönderdi ve sonuçlar çıktığında sizinle temas kurmamızı rica etti..."

Hemşirenin ses tonu Erika'nın biraz paniğe kapılmasına neden oldu. En son ne zaman kan tahlili yaptırdığını hatırlamaya çalıştı. Andrea Douglas-Brown cinayet vakasında çalışırken genç bir oğlan tarafından ısırılmıştı. Üç ay sonra kan tahlili yaptırdığında neyse ki nahoş hiçbir şey çıkmamıştı. Erika kaloriferi kapattı.

"Hâlâ orada mısınız, Erika?"

"Evet."

"Yüksek seviyede karbon monoksite maruz kaldıktan sonra kanınızda istenmeyen herhangi bir durum tespit edilmediğini

---

* Ulusal Sağlık Sistemi –*çn*

duymak sizi memnun edecektir. Tüm tahlilleriniz temiz geldi. Ne var ki kanınızdaki östrojen seviyesi çok düşük. Sakıncası yoksa düzenli âdet görüp görmediğinizi öğrenebilir miyim?"

Erika arabanın motorunu kapattı ve zihnini en son ne zaman regl olduğunu hatırlamaya zorladı.

"Altı, sekiz hafta kadar önce?"

"Tamamdır. Geçtiğimiz ay cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Doktorunuzla görüşmenizi önereceğim. Menopoz öncesi dönemde olabilirsiniz ama tüm emareler menopoza girdiğinize işaret ediyor."

"Menopoz mu?"

"Evet," dedi hemşire nazik bir ses tonuyla. "Yaşınız tutuyor. Kırklı yaşlarda östrojen seviyelerinde düşüş görmeyi bekleriz. Başka semptomlarınız oldu mu? Saç dökülmesi, cilt ve vajina kuruluğu, sıcak basması, geceleri terleme, ruh hâlinde ani değişimler... Âdetlerinizin düzensiz olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

Erika bir elini kafasına koydu ve arabanın kapısını araladı. Soğuk hava içeri hücum etti.

"Bakın, şu anda işteyim. Sizi daha sonra arayabilir miyim?"

"Paniğe kapılmanıza gerek yok, Erika. Sizi yalnızca bilgilendirmek için aradım; kan tahlilleriniz sağlığınızın kusursuz olduğunu gösteriyor. Demir seviyeniz de iyi. Ne yazık ki menopoz hepimizin başına geliyor."

Erika kadına teşekkür edip telefonu kapattı. Az önce işittiği şeyin şoku onu fena sarstı. Senelerini çalışarak, kariyerine odaklanarak geçirmişti; onca yıldır tek amacı günü atlatmaktı ama bu bir noktaydı, çıkmaz sokaktı. Vücudu artık ona çocuk veremeyecekti.

Motoru çalıştırdı ve arabayla Güney Londra'ya döndü. Hayatını ve Peterson'la geçirdikleri akşamı uzun uzun düşündü. Ondan çocuk yapmak istemiyordu ama onunla mutluydu ve önceki gece dışarı çıkmalarının tek nedeni iş olsa da onun yanında kendini iyi hissetmişti. Peterson'ı aramayı denedi, sonuna kadar

da çaldırdı ama çağrısı telesekretere düştü. Ardından karakolu aradı ve telefonu açan Crane'den Peterson'ın o gecelik paydos edip evine gittiğini öğrendi. Erika aniden kendini aralarındaki sorunu çözüp bu tuhaf belirsizliğe son vermeye mecbur hissetti. Kimbilir, belki de ilişkilerini bile kurtarabilirlerdi.

Saat dokuz olmadan Peterson'ın kapısını çaldı. Peterson, Erika'nın Forest Hill'deki evinden pek de uzak sayılmayan Ladywell'deki küçük bir apartman dairesinde oturuyordu. Bir an sonra kapıyı açtı. Altına bir kot, üstüne de bir tişört giymişti ve kucağında altı ya da yedi yaşlarında melez bir oğlan çocuğu vardı.

"Merhaba," dedi Erika, sersem sersem bir Peterson'a bir de dişsiz ağzıyla sırıtan küçük oğlana bakarak. Oğlan çok sevimliydi ve üzerinde Örümcek Adam pijamaları vardı.

"Erika, selam," dedi Peterson. Suratında bir şok ifadesi vardı ama Erika'nın ne kadar solgun ve keyifsiz olduğunu görünce gözleri endişeyle kısıldı.

"Babacım, küvet taşacak," dedi küçük oğlan. Derken arkalarında otuzlu yaşlarının sonlarında, sarışın bir kadın belirdi.

"James, kim geldi?" diye sordu kadın şüpheci gözlerle Erika'yı süzerken.

"Ona neden 'baba' dedin?" diye sordu Erika kapının kasasına tutunarak.

"Çünkü o benim babam," dedi küçük oğlan.

Korkunç bir duraksama oldu.

"Fran, lütfen Kyle'ı alıp banyodaki suyu kapatır mısın?" dedi Peterson.

Fran ona gergin gergin bakıp küçük oğlanı kucağına aldı. "Yoksa bu?.." diye sordu.

"'Bu' mu? Ne demek 'bu'?" diye lafa girdi Erika.

"Tamam, tamam. Bunu dışarıda konuşalım," dedi Peterson. Erika'yı koridora çıkardı. Erika ona dik dik baktı.

"Bir oğlun mu var?"

Peterson başıyla onayladı.

"Kaç yaşında?"

"Altı. Nisanda yedisine basacak."

"Nasıl? Neden?" Erika söyleyecek söz bulamıyordu.

"Erika. Ben de yalnızca iki hafta önce öğrendim."

"Peki ya şu kadın? Annesi mi? O kim?"

"Fran eskiden kız arkadaşımdı; 2012 yılında, olimpiyatlardan birkaç ay önce ayrılmıştık."

"Siktiğimin olimpiyatlarının konumuzla ne alakası var?" diye bağırdı Erika.

"Sadece uzun zaman önce olduğunu söylemeye çalışıyorum! Biz ayrıldıktan sonra Almanya'ya taşındı. Grafik tasarımcıdır. Hamile olduğunu öğrendiğinde artık çok geçmiş."

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır."

"Peki şu anda evinde ne yapıyor? Nasıl oluyor da onun çocuğu için banyoyu sen hazırlıyorsun? Üstelik bunları söylemek için beni siktiğimin koridoruna çıkardın!"

"Erika, nasıl tepki vereceğini bilemedim."

"Bunun hiç faydası dokunmuyor!" diye bağırdı Erika. Peterson'a baktı ve gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

"Sana söylemeye çalışıyordum. İşteyken seninle konuşmaya çalıştım. Önceki gece sana geldiğimde de söylemeyi denedim ama dışarı çıktık ve sonrasında hep iş konuştuk. Kahve içmek için oturduğumuzda da gitmek zorunda kaldın."

"Biraz daha çabalamalıydın, seni siktiğimin sümsüğü! Bunu böyle mi öğrenecektim? Öylece çat kapı geldiğimde?"

"Çat kapı gelme mi kaldı? Ne bekliyordun?"

"Seni cep telefonundan aradım, James."

"Peki ya sabit hattımdan?"

"Ev telefonunun numarasını bilmiyorum."

"Mendebur numaramı öğrenmeye tenezzül etmediysen bu benim sorunum değil."

Erika, Peterson'a bir tokat attı. İkisi de donakaldılar. Koridorun ilerisinde bir kapı açıldı ve ufak tefek, yaşlı bir kadın zincirini yerinden çıkarmadığı kapının aralığından onlara baktı.

"James, her şey yolunda mı?"

Peterson kadına döndü. "Evet, kusura bakma, Doris. Her şey yolunda. Biz sadece..."

O anda apartmanın kapısının kapandığını duydu ve Erika'nın arabasına doğru yürüdüğünü gördü. Peşinden dışarı koştu.

"Erika!"

Fakat Erika çoktan motoru çalıştırmış ve yağan kara rağmen direksiyonu tehlikeli bir şekilde kırarak gazı köklemişti. Peterson, Erika'nın arabasının tepeyi aşarak gözden kaybolmasını izledi. "Kahretsin," dedi karın içindeki çıplak ayaklarına bakarak.

KIRK İKİ

Isaac Strong ekmek yapmayı severdi. Kollarını sıvayıp hamur yoğurmanın insanı ziyadesiyle yatıştıran bir yanı vardı. Mutfağını severdi. Tepeden tırnağa beyazlarla döşenmiş zevkli bir mutfaktı: beyaz dolaplar, fayanslar, duvarlar ve yüzeyler. Fakat asıl bomba, ona bir servete mâl olan Butler tipi geniş, beyaz lavabosuydu. Daha fazla paslanmaz çelik görmeye dayanabilecek gibi değildi; işte yeterince görüyordu. Hamuru yoğururken *Gardeners' Question Time** isimli programı ve un bitlerinden mustarip iç mekân bitkileriyle başı belada olan ciddi, genç bir kadını dinliyordu. Radyoyu telefonundaki BBC iPlayer uygulamasından dinliyordu ama telefonunun çalmaya başlamasıyla program aniden kesildi. Arayanın Erika olduğunu görünce dirseğiyle telefonu açarak hamuru yoğurmaya devam etti.

"Evde misin?" diye sordu Erika. Tutuk ve bir tuhaf konuşuyordu.

"Evet, tabii ki."

"Evinin önündeyim."

Isaac kapıyı açtığında Erika'yı daha önce hiç tanık olmadığı bir hâlde gördü. Kan çanağına dönmüş gözlerinden yaşlar boşanıyordu. İncinmiş gibi görünüyordu. Isaac tek kelime etmeden uzanıp onu kucakladı. Erika içeri girdi ve birlikte mutfağa geçtiler.

---

* Bahçıvanların Soru Zamanı. Amatör bahçıvanların bir uzmana sorular sorabildikleri bir radyo programı *–çn*

"İçki?" diye sordu Isaac viski şişesine uzanırken.

"Lütfen."

Erika masanın başına oturdu.

"Sorun James Peterson. Bir oğlu varmış..."

"Ne?"

Erika hikâyeyi anlatmaya girişti. Isaac dinledi, ona bir kadeh daha doldurdu, ardından biraz daha dinledi.

"Ondan bir çocuk yapmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim," dedi Erika. "Ondan ve annesiyle karşılaştığım birkaç seferden çocuk istediğini biliyordum... Ama içimde çocuksuz bir çift olacağımıza inanan bencil bir parça vardı... Biliyorsun. Hani şu hâlinden memnun ve mutlu çiftlerden."

Isaac tek kaşını kaldırdı. "Erika, bu senin kadar zeki birinden duyduğum en aptalca şey."

Erika kahkahalara boğuldu ve gözlerini sildi. "Kapıyı açtığında çok mutlu görünüyordu. Tam bir babaydı. Babalık ona yakışmıştı. Tabii bir de artık bir babası olan küçük bir oğlan var. Bunu onun elinden asla alamam."

"Zaten almamalısın da."

Erika başıyla onayladıktan sonra viskisinden bir yudum daha aldı. Suratını ekşitti. "Bu iğrenç bir şey."

"İlk iki kadehe öyle demedin ama. *Bu* dediğin yirmi beş yıllık bir Chivas Regal."

"Tadı Benadryl'e benziyor."

"Bira ister misin?"

"Evet, lütfen."

Isaac buzdolabının başına geçti, ona bir bira çıkardı ve şişenin kapağını açtı.

"Teşekkürler," dedi Erika, Isaac şişeyi önüne koyarken. Birasından uzun bir yudum alıp ağzını sildi. "Ah, Tanrım, ne rezalet. James'le birlikte çalışmalıyım. Moss'a da söylemiş olmalı çünkü önceki gece 'laflamaya' fırsat bulup bulamadığımızı sordu. Ne zamandır haberi olduğunu ancak Tanrı bilir. Peki ekipteki diğer

herkes ne olacak? Onların da haberi var mıydı? Dünyadan haberi olmayan bir tek ben miydim?"

"Hadi ama. Moss'tan bahsediyoruz. Senden kötü niyetle bir şey saklayacağını hiç sanmıyorum. O sana sadıktır. Hem de sonuna kadar... Peterson'ın oğlunun adı ne?"

"Kyle. Tatlı bir çocuğa benziyordu."

"Peki ya kız arkadaşının? Yani oğlanın annesinin?"

"Onu unuttum..." Erika birasından uzun bir yudum daha aldı. "Güzel bir kadın ve kaliteli birine benziyor."

"İnsan nasıl *kaliteli* görünür?"

"Hırkasını tıpkı moda dergilerindeki gibi omuzlarına almıştı. Saçları ışıl ışıl ve fönlüydü."

"Peki ya katalog mankeniyse ne olacak?"

Erika ona baktı.

"Ya onu iş için prova yaparken yakaladıysan?"

Bira şişesinin etiketini yolarken, "Katalog sürtüğü," dedi Erika tehditkâr bir ses tonuyla.

"O yola hiç girme, Erika. Sen bundan daha iyisin. Ayrıca Katalog Sürtüğü lafı beynine kazınır kalır ve en olmayacak zamanda ona öyle dersin."

Erika kederle ileri bakıp gözlerini ovuşturdu. "Haklısın."

Isaac hamurunun başına geçip onu çöpe attı, ardından tezgâhı silmeye koyuldu. "Vaka nasıl gidiyor?"

"Gidemiyor," dedi birasının geri kalanını kafasına dikerek. Isaac buzdolabına gidip ona bir şişe daha çıkardı.

"Bana katılmayacak mısın?" diye sordu Erika.

"Antibiyotik kullanıyorum. Göğsümde enfeksiyon var."

"İki vaka birleşti. Bizim cinayet vakası ile gece geç ya da sabah erken saatlerde toplu taşıma duraklarının yakınlarında kurbanlarına saldıran gaz maskeli bir adamla ilgili başka bir vaka. İki vaka hakkında da en ufak bir fikrim yok." Derken telefonu çalmaya başladı. Arayan Crane'di. "Pardon. Bunu açmam lazım. Alo?"

"Patron, geç vakitte aradığım için kusura bakma. Dün gece geç saatte evini arayan numarayla ilgili bilgi aldım. Edward Foster adına kayıtlı kontörlü bir hat. Bu tanıdığın biri mi?"

Erika kanının buz kestiğini hissetti.

"Aman Tanrım, evet. O benim kayınpederim."

KIRK ÜÇ

Erika birkaç arama yaptı ve Edward'ın sabahın erken saatlerinde Manchester Kraliyet Hastanesi'ne yatırıldığını öğrendi. Düşmüştü ve acilen ameliyata alınarak kalçasına protez takılmıştı. Fakat çıkan bazı komplikasyonlardan ötürü yoğun bakıma alınmıştı.

Saat geçti ama Isaac alkol sınırını çoktan aştığını anımsatarak onu arabayla Londra'dan Manchester'a götürmeyi teklif etti. Isaac seyahat çantasına üç beş parça bir şey attı ama Erika evine uğramakla zaman kaybetmek istemedi. Derhal yola koyuldular.

Boyuna kar yağıyordu ve arabada Erika'nın çıtı çıkmıyordu. M25 otoyolunun tepesine vardıklarında ileride, üzerinde KUZEY yazan devasa bir tabela belirdi. Karanlık otoyolda tabelanın altından geçerlerken Erika korku ve endişe içinde titredi. Mark'ın ölümünden beri Manchester'a ilk kez ayak basacaktı.

"Hastaneye vardığımızda ne yapacağız?" diye sordu Isaac gösterge panelindeki GPS'e bakarak.

"Edward'ı görmek isteyeceğim, tabii ki."

"GPS'e göre oraya gecenin üçünde varacağız. O saatte onu görmene izin vermeyeceklerdir."

"Peki sence ne yapmalıyız?"

"Edward nerede oturuyor?" diye sordu Isaac. Silecekleri çalıştırdı.

"Slaithwaite'ta; Manchester'dan aşağı yukarı bir saatlik mesafede küçük bir Yorkshire kasabasıdır."

Isaac bilgileri girdi ve GPS'in rotayı hesaplamasını bekledi.

"Slaithwaite'a Manchester'dan biraz daha erken varacağımızı söylüyor..."

"Ama Dales'e daha yakın ve Edward önceki gün aradığında kardan bahsetmişti," dedi Erika arabanın farlarının aydınlattığı, rüzgârda savrulan kar tanelerine bakarak.

"O hâlde hastaneye yakın bir otelde kalmaya ne dersin?"

Erika Manchester Kraliyet Hastanesi'nin oradaki evine, Mark'la birlikte yaşadıkları ve şimdilerde kiralık olan eve ne kadar yakın olduğunu düşündü. Aralarında beş kilometre bile yoktu. Mark'ın öldüğü günden beri o eve adımını atmamıştı. O günden beri görmediği arkadaşları yakında oturuyordu. Silecekler ön camda ritmik bir şekilde gidip geliyor ve Isaac'in Jeep Cherokee'sinin ısıtmalı deri koltukları uykusunu getiriyordu.

"Hayır, Slaithwaite'a gidelim," dedi.

Isaac radyonun sesini iyice kısınca muhabirin sesi mırıltıya dönüştü. Erika evlerini düşündü. O sabah, Manchester'ın dışındaki uyuşturucu inine düzenledikleri baskının sabahında oradan ayrılmıştı. Çatışma Mark'ın ve ekibindeki diğer dört polis memurunun ölümüne neden olmuştu. Arkadaş gözüyle baktığı memurların. Erika hepsinin eşini tanırdı. Hatta bir tanesinin eşi aynı ekipte sivil destek personeli olarak çalışıyordu.

Radyodaki haberler Ortadoğu'da süregelen çatışmalarla ilgili bir hikâyeye geçti. Arka planda belli belirsiz silah sesleri duyuluyordu. Isaac uzanıp radyonun frekansını bir müzik istasyonuna ayarladı.

Baskın sırasında Erika da vurulmuştu: Bir kurşun ana arterleri kıl payıyla ıskalayarak boynunu delip geçmişti. Helikopterle hastaneye yetiştirilmiş ve iki hafta yoğun bakımda kaldıktan sonra taburcu olduğunda Mark'ın cenazesine katılmıştı. O eve bir daha hiç dönmemişti. Hatta evi boşaltıp eşyaları bir depoya koymaları için bile bir nakliye firmasıyla anlaşmıştı.

Eski hayatını kutulara kaldırmanın böylesine kolay olması Erika'yı çok şaşırtmıştı. Birkaç telefon görüşmesi ve koca bir

tomar para sayesinde hiçbiriyle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Şimdilerde evde hiç tanışmadığı bir kiracı oturuyordu.

Karı saban misali sürerek ilerleyen araba Erika'ya beşik gibi geldi ve yorgunluktan uyuyakaldı.

Uyuşturucu baskını sabahı evden ayrıldığında saat daha erkendi. Daha yedi bile olmamıştı ama mevsimlerden yazdı ve güneş mutfağın pencerelerinden içeri süzülüyordu. Erika telefonunu mutfak masasının üstünden almıştı. Kâsenin içinde meyve vardı. Tek bir elmayla tek bir muz. O gece gidecekleri Woody Allen filminin biletleri tezgâhın üstünde duruyordu: Sihirli Ay Işığı.

Erika'nın eline vakayı başka bir ekibe devretme fırsatı geçmiş olsa da onu köpeğin kemiğini tuttuğu gibi tutmuş, bırakmamıştı. Son iki yıldır uyuşturucu satıcısı Jerome Goodman'ın izini sürüyordu ve pisliği enselemek istiyordu.

Ama bu ona nelere mal olmuştu? Riske girmişti. Kocasını ve dört meslektaşını kaybetmişti. Az kalsın kendi canından da olacaktı. Gerçi elinde avucunda pek öyle matah bir hayat da kalmamıştı. Üstüne üstlük Jerome Goodman sırra kadem basmıştı. Hâlâ kayıptı. Hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Sık sık bölünen uykusunda düşünceleri Edward'a kaydı. Neden daha özenli davranmamıştı? Neden onunla daha fazla zaman geçirmemiş ya da onu görmek için çaba harcamamıştı? Onu merdivenlerin dibinde yerde öylece yatarken gördü. Bacağından fırlayan kemik havlu bezinden dikilmiş eski pijamasının kumaşını zorluyordu... Ama Erika'nın rüyasında evin içinde kar yağıyordu... Ve merdivenlerin arkasında duvar yoktu... Edward'a yardım etmek için harekete geçti ama Edward değişmişti. Şimdi orada yatan Marissa'ydı ama merdivenler de kaybolmuştu. Evinin önündeki bahçe yolunda, yarı yarıya karla ve donmuş kanlarla örtülü vaziyette öylece yatıyordu... Erika kızın yanına çömeldi ve Marissa gözlerini açtı; ağzından kanlar boşanırken elini kaldırarak Erika'yı yakalamaya çalıştı...

. . .

"Erika? Erika?"

Erika'nın gözleri pat diye açıldı ve kendini yine karanlık arabada buldu. İçerisi sıcaktı ve radyoda "Do They Know It's Christmas?" çalıyordu. Isaac ona bakmaktaydı. "İyi misin?"

"Ne kadar uyudum?"

"Birkaç dakika... Edward, Mark ve Marissa diye bağırıp duruyordun."

Erika gözlerini ovuşturdu.

"Yalnızca bir rüyaydı," dedi.

"Edward'ın evinde kalmak ister misin? Biraz dinlenir, sabah olunca da hastaneye ziyarete gideriz. Ne dersin?"

"Olur. Araba kullanmaya devam edebilecek misin?" Erika dışarı baktı ama etrafları karanlık tarafından kuşatılmıştı. Yalnızca karla kaplı otoyol görünüyordu.

Isaac başıyla onayladı. "Önümüzde daha birkaç saatlik yol var. Eğer istersen biraz uyu."

"Hayır. Bir şeylerden konuşalım. İş hakkında olmasın da ne hakkında olursa olsun."

KIRK DÖRT

Ertesi sabah erkenden Moss'un telefonu çaldığında, eşi Celia'yla mutfakta kahvaltılarını yapıyorlardı. Arayan, Edward'ın kaza geçirdiğini ve birkaç gün izin aldığını açıklamaya girişen Erika'ydı.

"Şu anda Manchester'dayım," dedi Erika. "Daha doğrusu Slaithwaite'tayım. Edward'ın yaşadığı kasabada. Isaac de yanımda."

"Isaac Strong mu?" dedi Moss ağız dolusu kahvaltılık gevreği yutarken.

"Evet..." Belli ki Erika ayrıntıya girmek istemiyordu; Moss da onu sıkıştırmadı.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Peki ya Edward'ın durumu nasıl?"

"Düşüp kalçasını kırmış. Ameliyat oldu ama şu anda birinci basamak yoğun bakım servisinde."

Moss'la Celia'nın oğlu Jacob o anda oyuncak elektrogitarıyla mutfağa daldı. Gitarından kulak tırmalayıcı, tiz bir ses yükselirken yerde dizlerinin üstünde kaydı. Moss boştaki elini Celia'ya doğru sallayınca kadın masadan fırladığı gibi Jacob'ı yakalayarak gitarı susturdu.

"Annen telefonda," diye fısıldadı.

Jacob durdu ve Erika'yı dinlerken suratı endişeyle kırışan diğer annesini izlemeye koyuldu.

"Orada kar nasıl?" diye sordu Moss.

"Otuz santim filan," dedi Erika hattın diğer ucundan. "Neyse ki yollar kürenmişti ve Isaac'in dört çekerli arabasıyla geldik. En az birkaç gün daha buradayım. Senden önce Komiser Hudson'ı aradım ve onu gelişmeler hakkında bilgilendirdim."

"Tamam, yerine geçecek kimseyi vaka hakkında bilgilendiririm..."

"Benim yerime senin geçmeni istiyorum. Bu konuyu çoktan Melanie'ye açtım. Başmüfettiş Vekili ve Kıdemli Soruşturma Memuru olarak vakayı devralmanı kabul etti."

Bir an için Moss'un nutku tutuldu. "Ama... Bu karmaşık bir vaka. Elimizde doğru düzgün hiçbir şey yok. Şimdi bir de gaz maskeli saldırganın vakasını devralıyoruz..."

"Vakayı devralmak istemiyor musun?"

"Hayır! Evet! Elbette istiyorum," dedi Moss çarçabuk. Celia neler döndüğünü ve Moss'un suratının heyecandan kıpkırmızı kesilmesine neyin neden olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşarak onu izliyordu. "Birkaç günlüğüne mi?"

"Daha uzun da olabilir. Edward'ın iyi olduğundan emin olmak için biraz zamana ihtiyaç duyabilirim. Hayatımın ayarı kaçtı; bu bir süredir böyle."

"Tamam," dedi Moss. Davanın büyüklüğünü yeni yeni idrak etmeye başlıyordu.

"Bu vaka artık senin. Senden başkasına güvenip de devredemezdim. Eğer bana ihtiyacın olursa buradayım. Melanie sana Başmüfettiş olarak gerekli izinleri vermek için çalışıyor. Biliyorsun ki benim rütbemde fazla mesai diye bir şey yok. Bizler hep iş başındayızdır."

"Tabii," dedi Moss, Celia'yla Jacob'a bakarak.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi Erika. Ardından telefonu kapattı.

"Ne oldu? Birinin ölüm haberini almış gibisin!" dedi Celia. Ardından Moss'un suratındaki ciddi ifadeyi görünce, "Biri mi öldü?" diye sordu.

"Hayır. Erika ailevi bir acil durum yaşıyor. Kayınpederi hastalanmış. Beni bu vakaya Başmüfettiş Vekili tayin etti." Moss kendini geriye doğru bırakıp kahvaltılık gevrek kâsesini önünden itti. İştahı kaçmıştı.

"Ama bu harika, bebeğim. Elbette kayınpederinin başına gelenleri değil, sana güvenmesini kastediyorum," dedi Celia.

"Evet. Bu gerçekten harika, bebeğim," dedi Jacob, Celia'nın sesini taklit ederek. Moss onu ayağından yakalayıp bir güzel gıdıkladı. Oğlan çığlık atıp kıvranmaya başladı.

"Gıdıklamak yok, gıdıklanmaktan hazzetmem biliyorsun!"

"Gıdıklanmaktan *hazzetmezmiş*. Beş yaş için iyi bir sözcük dağarcığın var," dedi Celia bilmiş bir gülümsemeyle. "Belki maaşına da zam yaparlar?" Jacob'ı kucağından indirdi.

"Tabii... Hâle yola sokulması gereken bir sürü şey var. Bu sabahki brifing de bana kaldı. Acaba ekipteki herkese birer kahve alsam mı?"

"Harika bir iş çıkaracaksın. Herkes seni sever," dedi Celia, Moss'un omzunu sıkıp yanağına bir öpücük kondurarak. "Erika kadar takıntılı birine dönüşmemeye dikkat et sadece."

"O takıntılı değil; işinde çok iyidir. Ayrıca mesele sevilip sevilmemek de değil. Bundan böyle herkesi yönetmek zorunda kalacağım."

"Bence bunlardan biri olmazsa diğeri de olmaz. Kendin ol. Peterson nasıl? Bence Erika onu mazilerinden ötürü vekil tayin etmemiştir. Uzun süredir kayıp olan oğlundan ona bahsetti mi?"

Moss omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Ona elini çabuk tutmasını söyledim ama tırstı."

"Şu kadının onu Noel'e birkaç hafta kala araması ve aslında bir oğlu olduğunu söylemesi sence de biraz garip değil mi?"

"Garip."

"Sence niyeti neydi?" diye sordu Celia.

"Peterson'ın Kyle'ın hayatının bir parçası olmasını istedi... Belki de biraz güvenceye ihtiyaç duymuştur. Peterson kadının aslında Almanya'da yaşadığını ama işten çıkarıldığını söyledi."

"Ama bu bilgiyi ondan altı yıl boyunca bile isteye saklamış."

"Peterson sene başında az kalsın ölecekti. Ve çok uzun zamandır çocuk istiyordu."

"Sence Erika çocuk ister miydi?" diye sordu Celia uzun, sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına kıstırıp kahvaltı sofrasını toplamaya başlarken.

"Bence hâlâ ister."

"Zalimlik etmek istemem ama Erika açısından o gemi çoktan kalkmadı mı?"

"Bilmiyorum ve bu konu hakkında konuşmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Ne? Burada değil ki."

"Bana vefasızlıkmış gibi geliyor. Kendinden bahsetmekten hoşlanmaz ve iyi bir arkadaştır."

"Biliyorum ama benimle konuşabilirsin. Konuştuklarımızın burada kalacağını biliyorsun."

Moss uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Göz ucuyla, Jacob tarafından izlendiklerini gördü.

"Küçük bir casusumuz var," dedi. "Sanırım yine bir güzel gıdıklanmak istiyor."

Jacob neşeyle çığlığı basıp kaçmaya başladı. Moss ve Celia mutfak masasının etrafında onu yakalamaya çalıştılar. Beceremeyince onu oturma odasına dek kovaladılar. Orada hep birlikte kanepeye yığıldılar ve oğlan tekrar çığlık atana dek onu bir güzel gıdıkladılar.

Erika, Moss'la konuştuktan sonra telefonu kapadı ve Edward'ın üst kattaki loş yatak odasında etrafına bakındı. Dışarısı yeni yeni aydınlanıyordu ve şafağın mavi pusunun içinde yavaş yavaş beliren karlı Yorkshire Dales manzarası pencereden görünmeye başlamıştı. Oda berbat bir hâldeydi. Yatak örtüleri pislik içindeydi. Çatlak giyotin pencereden içeri dondurucu bir soğuk akın ediyordu. Yerler toz toprak içindeydi ve yatağın yanındaki kili-

min üstüne tabletler saçılmıştı. Ayrıca elektrik de kesikti. Erika sahanlığa adımını attığı esnada Isaac de banyodan çıktı.

"Her yer berbat durumda," dedi Isaac. "Rutubetlenmiş duvarlar, siyah küfler. Ayrıca uzun zamandır da temizlenmemiş." Reçeteli ilaçlarla dolu şeffaf bir torbayı kaldırıp Erika'ya gösterdi. "Tarihi geçmiş antibiyotiklerle, kalp ilaçlarıyla, kan seyreltici-lerle, statinlerle dolu bir ilaç dolabı var. Üstelik bazı antidepresanlar da gördüm. Görünüşe bakılırsa ilaçlarını hep yarım bırakmış ya da düzenli olarak almıyormuş çünkü çok sayıda yarısı dolu ilaç şişesi buldum. Hepsi tekrar tekrar reçete edilmişti."

Erika kabanına sıkıca sarılarak küf kokusundan kurtulmaya çalıştı. Bu kır evi hep sıcak ve samimi bir yer olmuştu. Peki şimdi ne değişmişti?

Kır evine gece geç saatte vardıklarında hava hâlâ karanlıktı. Odun sobasını yakmayı başarmışlar, ardından birer kanepeye kıvrılarak huzursuz bir uykuya yatmışlardı.

"Kalorifer doğal gazla çalışıyor," dedi Erika. "Faturanın mı ödenmediğini yoksa sorunun kazanda mı olduğunu öğrenmem gerek." Birkaç basamaktan ibaret olan merdivenden oturma odasına indiler. Burası biraz daha temizdi, yine de sehpanın üstü bulaşıklardan geçilmiyordu. Oturma odasında küçük bir Noel ağacı vardı ama o da yarım yamalak süslenmişti. Mutfağa geçtiklerinde eviyenin de bulaşıklarla dolup taştığını, tezgâhın üstünün yiyecek kırıntıları ve artıklarıyla dolu olduğunu gördüler. Buzdolabı neredeyse tamtakırdı: Küflenmiş, yarım bir ekmekten ve sebzelikteki kararmış havuçlardan başka bir şey yoktu. Bulaşıklığın üstüne kapatılmış bir tavanın altından bir hamamböceğinin fırlamasıyla yerlerinden sıçradılar. Böcek ise hiçbir şey olmamış gibi tezgâhta yürümeye devam etti.

"İsa aşkına!" diye bağırdı Erika eline geçirdiği eski bir gazeteyle hamamböceğinin canına okurken. İkisi de böceğin pestile dönmüş gövdesine baktılar.

"Eğer bir tane varsa dahası da olabilir," dedi Isaac usulca.

İnce kaşları endişeyle büzüştü. Erika gazeteyi elinden fırlattı, duvardaki telefona gitti ve ahizeyi kaldırdı.

"Kesik," dedi telefonun prizine bakarak. Başını önüne eğip gözlerini sildi. "Noel'de bana telefon etti; komşularla birlikte olduğunu söyledi. Ben de gerçekten onu ziyarete geldiklerini sandım. Cep telefonu olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum işte. Noel sabahı telefonda konuşurken birkaç konuda aklı karıştı ama onun dışında iyi gibiydi. Kendi başının çaresine bakıp bakamadığını sormam gerekirdi."

Isaac uzanıp Erika'nın elini sıktı. "Yapman gerekeni şimdi yapıyorsun. Şu anda buradayız. Buna odaklan."

Erika başıyla onayladı. "Sen de benim kadar üşüyor musun?"

"Donuyorum," dedi Isaac. "Hadi çıkıp kahvaltı edebileceğimiz ve sıcak bir fincan çay içebileceğimiz bir yer bulalım. Midemize birkaç sıcak lokma girdikten sonra plan yapabiliriz..." Saatine baktı. "Saat sekiz. Ziyaretler birkaç saate başlar. Yani oturup plan yapacak zamanımız olacak."

"Burayı temizletmemiz gerek, ayrıca faturaları kontrol etmeliyim... Bir de..."

"Kahvaltı ve sıcak çay," dedi Isaac. "Sonra plan yaparız."

KIRK BEŞ

Moss vaka odasının kalabalık olduğunu camdan bakınca görebiliyordu. İçeri girmeden önce derin bir nefes aldı. Komiser Hudson yanındaydı ve vaka odasındaki memurlar Moss'un Hudson'la birlikte içeri girdiğini görünce odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Günaydın millet," dedi Melanie.

"Günaydın han'fendi," diye yanıtladı memurlar neredeyse hep bir ağızdan.

"Erika, yani Başmüfettiş Foster ailevi bir meseleden ötürü şehirden ayrılmak zorunda kaldı. Kayınpederi rahatsızlanmış ve Erika'nın da onunla olabilmek için Manchester'a gitmesi gerekti. Müfettiş Moss, Kıdemli Soruşturma Amiri sıfatıyla vakayı devralacak; Başmüfettiş Vekili olacak. Erika'ya gösterdiğiniz saygı ve nezaketi ona da göstermenizi rica ediyorum. Her şey gayet açık ama sorusu olan var mı?"

Bütün memurlar Hudson'ın yanında dikilen ve biraz sıkıntılı görünen Moss'a bakıyordu. Kimse tek kelime etmedi.

"Güzel. O hâlde sözü sana bırakıyorum, Moss."

Melanie odadan ayrılıp duyma mesafesinden çıkar çıkmaz herkes Moss'a Erika'yla ve ne zaman döneceğiyle ilgili sorular sormaya başladı.

"Ben de komiserin anlattığı kadarını biliyorum," dedi Moss odadakileri susturmak için ellerini kaldırarak. "Dünden bugüne

hiçbir şey değişmedi. Hâlâ bu pisliğin peşindeyiz." Beyaz tahtanın başına geçip önce kurbanların polis ressamına çizdirdikleri gaz maskesi resmine, sonra da Joseph Pitkin'e gönderilmiş nottaki gaz maskesi çizimine işaret etti. "Artık bağlantılar kurmalı ve esrar perdesini kaldırmalıyız. Artık Joseph Pitkin'i sorgulama gibi bir lüksümüz yok ama annesi ve babasıyla konuşup şu not hakkında daha fazla bilgi edinip edinemeyeceğimize bakmak istiyorum. Ayrıca Marissa'nın iPhone'unun şifresini kırmaya odaklanmalıyız. Dizüstü ya da masaüstü bilgisayarı yoktu. Yani iPhone'undaki çevrimiçi faaliyetleri vakamız açısından hayati önem taşıyor olabilir."

Beyaz tahta boyunca yürüyerek, gaz maskeli adam tarafından saldırıya uğrayan diğer kurbanların fotoğraflarının önünde durdu.

"Kurbanlar arasında muhtemel bir bağlantı aramalıyız. Saldırganı çeken bir şey. Şimdi... Bu bağlantı fiziksel bir benzerlikten çok daha derin bir şey olmalı. Kurbanlarını farklı yaştan ve cinsiyetten kimselerin arasından seçiyor. Öyle ki yaşları yirmiyle altmış arasında değişen kadınlardan ve erkeklerden bahsediyoruz. Saldırıya uğrayan iki erkekten biri heteroseksüel, diğeri geydi. Tek bir cinayet işlendi. Marissa Lewis. Kapısının önünde öldürüldüğü için evine en yakın mesafede hedef alınan kurban da yine Marissa oldu. Bütün kurbanlar evlerine ya da işyerlerine az bir mesafe kala, tren istasyonları civarında hedef alındılar. Marissa son trene binmişti ve kurbanlar arasında tren istasyonundan en çok o uzaklaşabildi. Saldırgan hata mı yaptı? Son saldırısında, kurban çırpınırken saldırganın suratındaki gaz maskesini yana kaydırdı. Marissa saldırganın suratını gördüğü için mi öldürüldü? Yoksa saldırganı tanıyor muydu?"

Moss, Marissa'nın cinayet mahalli fotoğraflarına geçti. "Isaac Strong otopsi raporunda cinayet silahının ucu tırtıklı, uzun bir bıçak olduğunu söylüyor. Cinayet silahını hâlâ bulamadık ve zaman hızla akıyor. Belki de vites artırmanın zamanı gelmiştir.

Belki de Coniston Yolu'ndaki her evin kapısını çalıp insanların çatal bıçak çekmecelerini kontrol etmemiz gerekiyordur."

Ekiptekilerin birkaçı gülümserken bazıları güldü. Moss yine elini kaldırdı.

"Tamam, tamam. Gülmeyi ben de severim ama şu anda ciddiyim. Patron hep ne der? Aptalca soru yoktur. Şimdi ben de diyorum ki aptalca soruşturma yoktur."

"Ama artık patron sensin," dedi Kay.

"Evet, öyleyim."

Moss şüphelilerin fotoğraflarına geçerek konuşmayı sürdürdü.

"Şüpheli listemiz gittikçe kısalıyor. Joseph Pitkin öldü – gerçi gaz maskeli saldırgan dün yeni bir saldırı gerçekleştirdi. Bu da onu eliyor gibi görünüyor. Aynı şey Ivan Stowalski için de geçerli. Kendi evinde gaz sızıntısına maruz kaldıktan sonra yatırıldığı hastanede dün akşam hayatını kaybetti. Gaz sızıntısı kasıtlıydı ve hadiseyi intihar olarak değerlendiriyoruz. Gelgelelim elimizde bir de Don Walpole var: Sabıkası yok, alkolik karısına bakıyor ama Marissa henüz reşit değilken onu Marissa'yla aldatmış. Daha sonraları Marissa rüşte ermemiş çocukla cinsel ilişki suçlamasıyla polise gideceğini söyleyerek ona şantaj yapmaya çalışmış. Dün ondan isteğe bağlı DNA sürüntüsü almayı denedik ama evde değildi. Telefonuna da yanıt vermiyor. Bugün şansımı bir kere daha deneyeceğim. Ayrıca Marissa, Bayan Fryatt'tan bir çift elmas küpe çaldığını iddia etmiş. Matrix Club'da çalışan bir diğer dansçı, Marissa'yla birlikte Hatton Garden'a gittiğini ve kuyumcunun küpelere değer biçtiğini kendi gözleriyle gördüğünü söyledi ama Bayan Fryatt kendisinden mücevher çalındığını inkâr ediyor. Ayrıca Marissa'nın özel eşyaları arasında o tür bir küpeye rastlamadık. Charles Fryatt, Hatton Garden'da kuyumculuk yapıyor. Burada birkaç soru işareti var."

"O küpeleri Marissa'ya bir hayranı vermiş olabilir mi?" diye sordu McGorry. "Patron... Yani diğer patron gece kulübündeki kızların bir sürü hayranı olduğunu söyledi – danstan biraz daha

fazlasını elde etmek umuduyla gösteriden sonra oralarda takılan zengin bir heriften mesela?"

"Olabilir ama tüm bu ihtimalleri teker teker elememiz gerek. İçinizden birinin Marissa'yla birlikte kuyumcuya giden kızla tekrar irtibat kurmasını istiyorum. Hatta gerekirse onu Hatton Garden'a götürmeli ve hangi kuyumcuya gittiklerini hatırlayıp hatırlamayacağına bakmalıyız."

Bir duraksama oldu ve Moss ekip arkadaşlarının suratlarındaki ümitsizliği gördü. İçten içe aynen onlar gibi hissediyordu ama bunu göstermemeye kararlıydı.

"Tamamdır. Hadi işe koyulalım ve 16:00'da tekrar burada buluşalım."

Ekibin dağılmasıyla herkes işinin başına döndüğünde Peterson, Moss'un yanına geldi ve özel olarak konuşup konuşamayacaklarını sordu.

"Olur ama kısa kesmen gerek."

"Bu arada tebrikler."

"Teşekkürler. Böyle bir durumda asıl senden ona vekâlet etmeni isteyeceğini sanırdım."

Peterson başını iki yana salladı ve Moss'u vaka odasının arka tarafına sıralanmış fotokopi makinelerinin oraya çekti.

"Dün Kyle ve Fran meselesini öğrendi," dedi alçak sesle.

"Ne demek 'öğrendi'?"

"Geç saatte uğradı. Banyo vaktiydi. Yani Kyle'ın banyo vaktiydi."

"Elbette..."

"Kucağımda Kyle'la kapıyı açtım; o esnada bana baba dedi. Ayrıca Fran de bendeydi."

"Kahretsin."

"Onunla konuşmaya çalıştım ama arabasına atlayıp gazı kökledi. Peşinden gitsem mi, gitmesem mi bilemedim. Neticede gitmedim ve şimdi de hastalık bahanesiyle işe gelmedi."

Moss, Peterson'ın ne denli endişeli göründüğünü fark etti.

"James, seninle hiçbir ilgisi yok. Mark'ın babasının düştüğü

ve hastaneye kaldırıldığı doğru. Acilen kalça protezi ameliyatına alınmış ama bazı komplikasyonlar olmuş. Erika'nın gelmemesinin sebebi bu."

"Ah, kahretsin. Sana benimle ilgili hiçbir şey söylemedi mi?" dedi Peterson.

"Aklı başka yerdeydi... Tıpkı benimkinin şu anda olduğu gibi."

Peterson başıyla onayladı. "Pekâlâ. Tekrar tebrikler. Vakayı senin devralmana sevindim."

"Teşekkürler. Sen ve Crane'den buradaki çarkları döndürmenizi istiyorum."

"Elbette."

Moss bilgisayarının başında oturan Kay'in yanına gitti.

"Bugün benimlesin; Pitkin ailesini ziyaret edip onlara Joseph hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

KIRK ALTI

Moss ve Kay, Coniston Yolu'na vardıklarında karlar eriyordu. Önce Don Walpole'un kapısını çaldılar. Kay taşınabilir DNA kitiyle hazırdı ama kapıya bakan olmadı.

"Lanet olsun," dedi Moss. Telsizini çıkarıp karakolu aradı. "Crane, Don Walpole için bir arama..." Moss başını kaldırdı ve yaşlı adamı her zamanki yerinde sigara içerken gördü. "Bir dakika. Seni birazdan arayacağım."

Bahçeden çıkıp ihtiyar adamın yanına gittiler.

"Don'u mu arıyorsunuz?"

"Evet, öyle," dedi Moss ona kimliğini göstererek. "Meslektaşım dün öğleden sonra onu ve karısını buradan ayrılırlarken gördüğünüzü söyledi. Bugün onları gördünüz mü?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Sık sık bahçeye çıkarım; karım evin içinde sigara içmeme izin vermiyor. İlk çıktığımda saat altıya geliyordu. Sonra yedi buçukta, sekizde ve... dokuzda yine çıktım."

"Tam bir sigara tiryakisisiniz yani," dedi Kay.

"Sen ne kadar dedektifsen ben de o kadar tiryakiyim," dedi sigarasını ona doğru sallarken sapsarı dişleriyle sırıtarak.

"Yanan bir lamba ya da herhangi bir hareketlilik de mi görmediniz?" diye sordu Moss.

"Görmedim."

Arabaya döndüler ve Moss karakoldaki Crane'i arayarak ondan Don'un telefonunu aramaya devam etmesini ve arabasının

plakasını ulusal veri tabanında aratmasını istedi. Hepi topu köşeyi döndükleri kısacık bir araba yolculuğunun ardından David ve Elspeth Pitkin'in evine geldiler.

Kapıyı David Pitkin açtı; tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ve gözlerinin altında derin, koyu renkli halkalar vardı. Kimliklerini gösterdiler ve içeri girip biraz konuşup konuşamayacaklarını sordular.

"Zaten yapacağınızı yapmadınız mı?" dedi David amirane bir tavırla.

"Joseph ve onun Marissa Lewis'le olan arkadaşlığı hakkında birkaç sorumuz daha var," dedi Moss anlayışlı davranmaya çalışarak.

"Kusura bakmayın ama olmaz. Karım korkunç bir hâlde. Oğlumuzun... haberini aldığımız günden beri yatağından çıkmadı."

"Oğlunuzun başına gelenlerden ötürü çok üzgünüm," dedi Kay. "Ölümünün bir hiç uğruna olmasını istemiyoruz sadece. Bu vaka hakkında bazı şeyler bildiğini düşünüyoruz. Soruşturmamızda bize çok yardımı dokunabilirdi."

David dilinin ucuna kadar gelen lafı yutarak basamağın tepesinden onlara baktı. "Şu kadın nerede?"

"Hangi kadın?" diye sordu Moss.

"Şu sarı saçlı mendebur dedektif."

"İzne ayrıldı. Vakayı ben devraldım," dedi Moss.

"Resmî şikâyetim üzerine mi izne ayrıldı? Emniyet Genel Müdür Yardımcısı'na yazarak eksiksiz bir soruşturma yürütülmesini ve kadının görevden alınmasını istedim."

"Evet, soruşturma sürüyor. Zaten o nedenle vakayı devraldım," dedi Moss. Erika, David Pitkin'in suyuna gitmek için böyle demesini muhakkak anlayışla karşılardı.

David onları evin içinden geçirerek mutfağa götürdü. "Çay ister misiniz?"

Kay yol göstermesi için Moss'a baktı.

"Rahatsızlık vermek istemeyiz," dedi Moss. "Yalnızca size birkaç soru sormamız gerek."

"İçin şu mendebur çaydan!" diye çıkıştı adam. "Bir şeylerle oyalanmaya ihtiyacım var."

Başlarıyla onaylayıp uzun masaya oturdular. Moss duvarlara asılmış çok sayıdaki saatin hepsinin 13:25'te durduğunu fark etti. Mutfak sessizdi.

Moss'un bakışını görünce, "Bilerek yaptım," dedi David. "Doktorun dediğine göre Joseph tam o saatte..." Cümlesini tamamlamadı. David üç fincan çay hazırlayıp onlara katılıncaya kadar sessizce beklediler.

"Joseph ne zamandan beri fotoğrafçılıkla ilgileniyordu?" diye sordu Moss. David Pitkin bu soruya şaşırdı.

"Bilmiyorum. Dört ya da beş yıldır."

"Gerekli ekipmanları ona siz mi aldınız?"

"Okulda el sanatları öğretmeni öğrencilere tuvalet kâğıdı rulosundan, alüminyum folyodan ve fotoğraf kâğıdından iğne deliği kamerası yaptırmış. Joseph bunu büyüleyici buldu. Kendi iğne deliği kamerasını yapmak istedi ve gerekli malzemeleri almam için başımın etini yedi."

"Ve fotoğrafları basmak için bir karanlık odaya ihtiyaç duydu?"

"Evet."

"Kimyasalları nereden aldınız?"

"Onları Greenwich'te fotoğrafçılık malzemeleri satan yerel bir dükkândan aldım. Bu sorularla nereye varmak istediğinizi anladığımı sanmıyorum. Tabii hobi olarak fotoğrafçılığa başlamaya niyetli değilseniz?"

"Joseph'in hobisiyle ilgili olarak nerelere gittiğini tespit etmeye çalışıyoruz."

"Fotoğrafçılık onun için bir hobi değildi. Bu işi meslek edinmek istiyordu."

"Joseph'in ne zaman kendine ait bir fotoğraf makinesi oldu? Kendi malzemelerini ne zaman satın almaya başladı?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi. Birkaç yıl olmuştur. O zamanlar hâlâ avukatlık yapıyordum ve aile hayatımı biraz ihmal ediyor-

dum. Karımla oğlumu günlerce görmediğim olurdu..." David efkârlı efkârlı pencereden dışarı bakarak çayını yudumladı. "Şimdi durup şöyle bir bakıyorum da yaptığım fedakârlıkların hiçbirine değmezmiş. Mesleğim. Hukuk... Hepsi koca bir satranç oyunundan ibaret."

Moss onu sıkıştırmadı.

"Joseph herhangi bir fotoğrafçılık kulübüne üye miydi?"

"Bunu da bilmiyorum."

"Eşinizle konuşabilir miyiz?" diye sordu Kay.

"Hayır, konuşamazsınız. Doktor bu sabah erkenden gelip ona uyuması için bir şeyler vermek zorunda kaldı."

"Joseph fotoğraf çekiminden para kazanır mıydı?"

David dalgın dalgın gülümsedi.

"Hayır. Uzun süredir iş arıyordu. Bunu siz de biliyor olmalısınız."

"Marissa hiç evinize geldi mi?" diye sordu Moss. "Özellikle geçtiğimiz seneyi merak ediyorum."

"Hayır. Bildiğim kadarıyla gelmedi. Doğruyu söylemek gerekirse Joseph için endişelenirdik çünkü kadınlar da, erkekler de pek ilgisini çekmiyor gibiydi."

Moss, Kay'e baktı. Akıllarındaki soruların hepsini sormuşlardı ve geriye sormaları gereken tek bir şey kalmıştı.

"Bay Pitkin. Size Joseph'in cep telefonunda bulduğumuz bazı fotoğrafları göstermek zorundayım. Ne yazık ki üzücü görüntüler fakat soruşturmamız açısından hayati önem taşıdıklarından onlara bakmanızı istiyorum."

Moss karton dosyayı çıkarırken David'in gözleri kısıldı. Moss dosyayı masaya koyup açtı ve içinden, Joseph'in kayışlarla bağlı olduğu fotoğrafları çıkardı. Gaz maskesi çiziminin olduğu notu da unutmadı.

David duygularını belli etmemeye çalışarak fotoğraflara baktı. En nihayetinde başını kaldırdığında gözleri öfke doluydu.

"Siz kendinizi ne halt sanıyorsunuz da evime gelip bunları gözüme sokuyorsunuz?"

"Bay Pitkin. Joseph bir arkadaşının ya da kendisinin ölümle tehdit edildiğinden size hiç bahsetti mi?"

"Peki kimse size Joseph'in kendi canına kıyma ihtimaliyle burun buruna olduğundan bahsetti mi?" diyerek karşılık verdi.

"Hayır."

"Ama sorgu esnasında endişeli ve sıkıntılı olduğunu görmüş olmanız gerekmez mi? Karakolunuzda doktor çağırmayı ya da oğlumun o hücreye TEK BAŞINA kapatılmaması gerektiğini akıl edebilecek tek bir kişi bile yok muydu!?" David masadaki fotoğrafları elinin tek bir hareketiyle yere savurdu. "ŞİMDİ DEFOLUN EVİMDEN!"

Kay yerdeki fotoğrafları alelacele toplayıp gerisin geriye dosyaya tıkıştırdı.

"Bay Pitkin, lütfen, Joseph'e bu notu kimin göndermiş olabileceğine dair en ufak bir fikriniz bile yok mu?"

"BENİ DUYMADIN MI?" diye kükredi adam. Moss'u kabanının arkasından tuttuğu gibi iskemleden kaldırıp koridora doğru sürükledi.

"Beyefendi. Lütfen, kesin şunu," dedi Kay, Moss'u sokak kapısına doğru sürüklemekte olan David'in peşinden koşarak.

David, Moss'u bırakıp kapı koluna uzandı ve kapıyı çekerek açtı. Tekrar ensesine yapışmaya kalkışınca Moss elini kaldırdı.

"Bu kadarı yeter," dedi dışarı çıkarken. Kay'in kapıdan fırlamasıyla kapının arkasından kapanması bir oldu. Yürüyerek kaldırıma çıktılar.

"Siz iyi misiniz, han'fendi?"

"Evet ve lütfen bana 'han'fendi' demeyi kes. Kraliyet ailesine mensup değilim," dedi Moss. Ceketinin altından kazağını düzeltti. "Başka ne olacaktı ki? Belki bildiği bir şey vardır diye şansımı denemek istedim."

"Peki sizce bildiği bir şey var mı?" diye sordu Kay.

"Hayır, yok. Gerçi sezgilerim pek kuvvetli değildir. Bu, Erika'nın uzmanlık alanı."

KIRK YEDİ

Ella Bartlett'le, yani kuyumcuya giderken Marissa'ya eşlik eden burlesk dansçısıyla görüşme görevi McGorry'ye verilmişti. Sabahın erken saatlerinde Martin denen, son derece efemine bir adamla konuşmuş ve ondan Ella'nın numarasını almıştı. Ella onunla spordan sonra buluşmayı kabul etmişti ama gecikmişti. McGorry yirmi dakikadır Farringdon'daki Gym Box'ın önünde bekliyordu. Kar durmuştu ama hava hâlâ nemliydi ve ayakları hissizleşmeye başlamıştı. Gym Box Londra'nın göbeğinde, kuyumcuların mesken tuttuğu Hatton Garden'ın kıyısındaki işlek bir yolun üzerindeydi. McGorry eski moda kırmızı telefon kulübesinin yanında kahvesini yudumlarken önünden altı tane zırhlı nakil aracı geçmişti.

"Selam, sen John musun?" dedi biri. McGorry sesin geldiği yana dönünce yirmilerinin başlarında, ufak tefek, sarışın bir kadınla karşılaştı. Bal rengi uzun saçları ve iri mavi gözleriyle nefes kesici bir güzelliği vardı.

"Evet. Ben Müfettiş John McGorry. Sanırım siz de Bayan Bartlett'siniz?" Gülünç kaçacak kadar resmî konuştuğunu fark etti.

"Bana Ella de. Ben de sana John diyebilir miyim?" dedi Ella. "Bir de kimliğini görebilir miyim? Senin de hak vereceğin gibi şu günlerde fazla tedbir göz çıkarmaz."

McGorry kimliğini çıkarıp kadına uzattı.

"Gerçek hayatta fotoğraftakinden daha hoşsun," dedi Ella kimliği geri verirken.

"Hadi başlayalım," dedi McGorry.

"Silahın var mı?"

"Hayır. Dedektifler silah taşımazlar."

"Peki ya kelepçe? Biber gazı?" diye sordu gözlerini belerterek. Bakışları masumdu.

"Bazen onları taşıdığım oluyor. Genelde arabamda duruyorlar."

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu Ella etrafına bakınarak.

"Metroya atladım. Yani, şey... Metroyla geldim..." Kendini aniden aptal gibi hisseden McGorry kızarıp bozardı.

"Yani silahsızsın? Savunmasızsın? Pardon, şaka yapıyorum."

"Şu kuyumcuyu bulmama yardım etmeni istiyorum. Soruşturmamız açısından büyük önem taşıyor. Öyle gülünecek bir konu değil."

"Özür dilerim... Bana kalırsa o, yani Marissa fena biri değildi. Bir keresinde ben de tası tarağı toplayıp Los Angeles'a ya da New York'a gitmeyi düşünmüştüm. Bende o cesaret yoktu. Ama onda vardı."

Yolun aşağısına doğru yürümeye başladılar ve ardından sağa dönerek Hatton Garden'a çıktılar. İlk kuyumcunun vitrini sokağa bakıyordu. Gözalıcı altın ve gümüşlerin sergilendiği vitrin soğuk, gri gökyüzüne kafa tutarcasına ışıl ışıl parlıyordu. Birkaç dakika yürüdüler. Ella arada sırada durup kâh vitrinlere kâh sokağın aşağısına bakıyordu.

"Bir yandan gevezelik ediyorduk ve diğer istikametten geliyorduk; etrafıma dikkat etmedim," dedi. "Bir süre sonra hepsi insanın gözüne aynı görünüyor."

Biraz daha ilerlediler ama sonra Ella kırmızı bir posta kutusunun önünde durdu.

"Sanırım burasıydı," dedi yolun karşısındaki kapıya işaret ederek.

"Burası olduğunu düşünmene sebep olan nedir?" diye sordu McGorry.

"Posta kutusu. Tam bir antika."

McGorry binanın ön cephesine baktı. Tabelasında, "R.D. LITMAN & OĞULLARI KUYUMCULUK 1884'TEN BERİ" yazıyordu.

İçeri girerlerken kapının üstündeki antika çan çaldı. Mekânın dingin bir şıklığı vardı. Uzun, cam tezgâh ışıl ışıl parlıyordu. Sırtı hafif kamburlaşmış, kel kafalı, yaşlıca bir adam dükkânın arka tarafındaki bir kapıdan çıkageldi. Deneyimli bir bakışla onları tarttı fakat ilk onların konuşmasını bekledi.

McGorry kimlik kartını gösterip orada bulunmalarının sebebini açıkladı. Ella adamı çıkaramamış olsa da adam onu hatırladı.

"Evet. Koyu renk saçlı bir başka genç hanımla gelmiştiniz. 24 karat altının içine oturtulmuş, istisnai saflıkta, 1.62 karat, prenses kesim elmas küpeler."

"Tüm bunları doğru hatırladığınızdan emin misiniz?" diye sordu McGorry.

"Hatırlamak benim işim," dedi adam kibirli bir tavırla. "Ayrıca güzel hanımları da hiç unutmam. Arkadaşınız küpeleri satmaya ikna oldu mu? Neydi adı?"

"Marissa mı? Hayır. Marissa öldü," dedi Ella.

"Anlıyorum. Çok üzgünüm," dedi adam. "Siz mi satmak istiyorsunuz?"

"Hayır, satmak istemiyoruz," dedi McGorry. "Var olduklarını teyit ettirmem gerek. Küpelerin değeri hakkında yanılmış olma ihtimaliniz var mı?"

Yaşlı adamın suratındaki ifade en ufak bir ihtimal bile olmadığını söyledi.

"Onlara biçtiğim değer... Ne fiyat verdiğimi tam hatırlamıyorum... On bin..."

"On bin beş yüz," dedi Ella.

"Evet."

"Adınız nedir?" diye sordu McGorry.

"Peter Litman."

"Civardaki diğer kuyumcularla irtibatınız var mı?"

"İrtibat mı?"

"Evet."

"Hatton Garden tarihi çok eskilere uzanan, sıkı sıkıya bağlı bir tüccar topluluğudur. Çoğunluğu aile işidir ama aileyle işi karıştırmaz, sadece iş ilişkileri kurarız."

"Aklınıza bir şey gelmesi ihtimaline karşı size kartvizitimi verebilir miyim?" diye sordu McGorry.

"Olur." Yaşlı adam kendisine uzatılan kartviziti aldı. McGorry ona teşekkür etti ve oradan ayrıldılar.

Peter Litman ellerini arkasında kavuşturup McGorry'yle Ella'nın gidişini camdan izledi. Görüş alanından çıktıklarında, insanın kolaylıkla içine girebileceği, devasa bir kasanın bulunduğu ofisine döndü.

"Charles, gelen polisti. Müfettiş McGorry. Şu ölü kıza ait olan prenses kesim küpeleri sordu."

Charles Fryatt başını bilgisayarından kaldırıp masadaki evrak yığınlarının arasından ona baktı.

"Her şeyi duydum."

"O hâlde onlara doğruyu söylediğimi de *duymuşsundur*. Polise yalan söylemeyeceğim. Sana tekrar soruyorum. O genç kadının ölümünde parmağın var mı?"

"Hayır," dedi Charles sandalyesinde kımıldanarak. "Sadece küpe meselesiyle ilgim var. Hepsi bu."

"Küpeler annenin miydi?"

"Evet." Charles kafasını bilgisayara gömerek çalışmaya devam etti.

"Charles, kayınpederin olduğum için sana güveniyorum ama her şeyin bir sınırı var. Eğer kulağıma beni ya da kızımı mahcup edecek bir şey gelecek olursa..."

"Gelmeyecek!" dedi Charles sesini yükselterek. "Ayrıca yalan da söylemedin. Sorun yok."

Peter damadına uzun uzun baktı ve ardından derin bir huzursuzluk hissine teslim olarak vitrinleri derleyip toparlamak için dükkânın ön tarafına geçti.

KIRK SEKİZ

Kendine "T" diyen adam işten çıktığında ikindi vaktinin erken saatleriydi. Çalıştığı mağaza birtakım sorular sormaya gelen bir erkekle kadın dışında gün boyu sessiz sakindi.

Özel bir aile işletmesinde çalıştığı için kendini şanslı hissediyordu. Bu sayede, iş olmadığında canının istediği gibi gidip gelebiliyordu. Trenle kısa bir yolculuk yaparak şehir merkezine indi.

Rupert Sokağı'ndan Soho'ya doğru yürürken Raymond Revü Bar'ın ihmal edilmiş cephesi karşısına çıktı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken penisinin sertleştiğini hissetti. Cafcaflı ışıklarla aydınlatılmış barların ve seks dükkânlarının olduğu seks mıntıkasına girdiğinde daima heyecandan ürperirdi. Burası insanın hem kimliğini gizleyebildiği hem de arzu objesi olabildiği yegâne yerdi ve bu küçücük muhitte İngiltere'nin kibarlığıyla nam salmış kaymak tabakasına has ihtiyat hepten kaybolurdu. Geyler el ele tutuşabileceklerini hisseder; insanlar kendilerini gönüllerince ifade ederlerdi. T, Prowler mağazasının önünden geçerken içeriden çıkan bir çift delikanlı uzun boyuna hayran hayran baktı. Belediyeye ait bir yol temizleme aracının pis sokağı deliye dönmüşçesine ovalayan fırçalarıyla gürleyerek geçip gitmesini bekledi. Ardından yolun karşısına geçti ve köşedeki seks dükkânının önünden yürüyerek Walker's Court'a çıktı. Burası araç trafiğine kapalı, dar bir sokaktı ve onu iki taraftan kuşatan

yüksek binalardan ötürü izbe bir yere dönüşmüştü. Yolun iki yanına sıralanmış seks dükkânlarıyla kucak dansı kulüplerinin cırtlak renkli neon ışıkları loş sokağı aydınlatıyordu.

Çatılardan süzülen kar suları önce kırık bir oluğa akıyor, sonrasında da camlarına siyah film çekilmiş bir seks dükkânının yanından sokağa dökülüyordu. Dükkânın alametifarikası seks oyuncaklarının ve porno videoların reklamını yapan neon tabeladan tekrar tekrar "ŞAPLAK" kelimesi geçiyor, ona öğretmenlerin kullandığı türden bir sopa görseli eşlik ediyordu. T heyecanının kabardığını hissetti ve neredeyse istemsizce elini kasığına götürüp koyu renkli pantolonunun ince kumaşının üstünden deriyi hissetti. Bu sokağın iki yüz yıl önce de aşağı yukarı aynı göründüğünü hayal ederdi. Tabii o zamanlar cafcaflı ışıklar ve karartılmış vitrinler yoktu. Genç kadınlar ya da erkekler kaybolduğunda bunun doğru düzgün lafı bile edilmezdi. Hayat ucuzdu.

Gümüş rengi, kalın, pofuduk montlu küçük bir kız içeride çalınan müziğin gümbür gümbür sokağa taştığı küçük kucak dansı kulüplerinden birinin önünde oyalanıyordu. T gök gürültüsünden farksız basların dişlerini kamaştırıp göğsünün içinde gümbürdediğini hissetti. Kızla göz göze geldiklerinde yavaşladı ve kız montunun önünü açtı. İçine daracık bir mini etek ve kemikleri sayılan göğüskafesini gözler önüne seren kısacık bir bluz giymişti. Gözlerinin yeşili insanın içine işliyordu ama bakışları ölüydü ve dolgun dudakları uçuk içindeydi.

"Biraz eğlenmek ister misin?" diye sordu kız sesini yakın mesafeden duyulmasına yetecek kadar yükselterek.

"Bana modellik yapacak birini arıyorum," dedi T ona doğru eğilerek. Az kalsın dudakları kızın kulağına değecekti. Kız geriye çekildi ve yeşil gözleriyle sağa sola bakarak dar sokakta polis aradı. Kısa boylu, koyu tenli, kirli sakallı bir adam sokağın sonundaki seks dükkânının yanında durduğu yerden ona baktı.

"Öyle mi? Kaça?" diye sordu kız.

"Özel iş. Çok özel."

"Saatliği yüz pound. Otelin var mı?" diye sordu sonra. Konuşma boyunca ölü bakışları hep aynı kaldı. Tıpkı yaşayan bir ölü gibiydi. Derken gürültülü müzik kesildi ve başka bir şarkı çalmaya başladı. Bu seferki ağır tempoda başlayan bir trans müzikti. Sokağın sonundaki kısa boylu adam kafasını kıza doğru yatırdı. T sinirlerinin karnının içinde guruldadığını hissetti: Bu hem heyecan hem de endişe vericiydi. Bu kız ona rıza gösterirdi ama T ileri gitmek niyetindeydi ve çok fazla insanın onu kızla birlikte görmesini istemiyordu. Gerçi yolun sonundaki kısa boylu adamın kızın pezevengi olduğundan emindi.

"Biraz alışveriş yapacağım," dedi T kafasını az ilerideki seks dükkânından yana yatırarak. "Kanamaktan korkmayan bir kıza ihtiyacım var ama karşılığını fazlasıyla alacaksın. Ayrıca kısa bir yolculuğa çıkmayı sorun etmemelisin. Yerim biraz uzakta."

"Eğer yolculuğa çıkacaksam saatine yüz elli alırım. Ayrıca üç saatlik avans isterim..." Kız o kadar umursamazdı ki ne korkuyor ne de endişe duyuyordu. Tıpkı bir uyuşturucu müptelasına benziyordu. Belki de torbacısına ya da bodur pezevenge borcu vardı.

Kız aniden fırlayıp Rupert Sokağı'na doğru koşmaya başladı. T'nin gözleri pezevengini aradı ama o da çoktan kirişi kırmıştı. Sokağın diğer ucundan Walker's Court'a iki toplum destek görevlisi girmişti ve toplum destek görevlilerinin hep yaptığı gibi derin bir sohbete dalmışlardı ama gözleri gittikçe tenhalaşan sokağı tarıyordu. Gölgeler kapı boşluklarında gözden kayboldular.

T rahatladı ve işten çıkıp trene yetişmeye çalışan sıradan bir vatandaş gibi adımlarını hızlandırdı. İki toplum destek görevlisinin yanından rüzgâr gibi geçtikten sonra sokağın diğer ucundan temiz havaya çıkarak bir sebze haline girdi. Böylece az evvel aklını çelmek üzere olan tüm o heyecanı arkasında bırakmış oldu.

KIRK DOKUZ

Erika ve Isaac akşamüstüne dek Edward'ı göremediler. Isaac, Erika'nın gidip onu görebilmesi için bekleyebileceğini söyledi ve geride kalarak alt kattaki kafeteryadan kendine bir kahve aldı.

Servis beşinci kattaydı. Erika çift kanatlı, elektronik bir kapıdan içeri alındı ve en kenardaki yatak sırasına yönlendirildi. Yan yana sıralanmış yataklara yaklaşırken ihtiyar adamlardan hangisinin Edward olduğunu çıkaramadı. Ağarmış saçları birbirinin tıpatıp aynısı olan çok sayıda yaşlı adam yan yatırılmış vaziyette uyumaktaydı.

Edward'ı servisin sonunda, otoparka bakan bir pencerenin kenarında buldu. Kat kat battaniyelerin altında yatıyordu. Erika'yı görünce yüzü aydınlandı.

"Erika, tatlım," dedi serum bağlı, morarmış elini kaldırarak. Yatağının başucunda duran etajerin üstü boştu. Erika diğer adamların komodinlerinin üstünde geçmiş olsun kartlarıyla meyveler görünce eli boş geldiğine pişman oldu.

"Merhaba," dedi uzanıp Edward'ın elini tutarken. Eli kupkuruydu. Bir sandalye çekip yatağının yanına oturdu. "Ne oldu?"

"Düştüm. Gece kalktım. Sonrasına dair pek bir şey hatırlamıyorum. Ertesi sabah postacı bağırışlarımı duydu da imdadıma yetişti."

"Beni aramaya çalıştın, değil mi?"

"Hatırlayamıyorum."

"Cep telefonun olduğunu bilmiyordum."

"Ekseriyetle onu kullanmıyorum ama Noel'den sonraki birkaç gün ev telefonu kesikti ve nedenini bir türlü öğrenemedim. Faturalarımı hep zamanında öderim..." Telaşlanarak doğruldu.

"Ödediğini biliyorum."

"Sonra kaloriferler de bozuldu. Sobayla idare etmeye çalıştım. Derken elektrikler kesildi. Faturalarımı hep zamanında öderim, Erika. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Erika başıyla onayladı.

"Artık buradayım ve bütün sorunların çözüldüğünden emin olmadan hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Sen çok iyi bir kızsın."

Erika kafasını iki yana salladı. "Kalçana protez mi takıldı?"

"Evet. Doktorun dediğine göre birkaç tane de vida takmışlar..." Edward sertçe yutkundu ve öksürmeye başladı. Erika yatağın yanındaki dolaptan bir bardak aldı ve ona sürahiden biraz su doldurdu. "Teşekkür ederim, tatlım." Edward suyu tek dikişte içti ve bardağı gerisin geriye Erika'ya uzattı. "Göz açıp kapayıncaya dek iyileşirim. Gerçi marketlerde biraz sıkıntı yaşayabilirim."

"Nedenmiş?""

"Güvenlik bariyerlerinden geçerken vidalar biplemez mi? Tesco'da alarmlar öttüğünde insanın utancından yerin dibine giresi gelir."

"Hayır. Marketlerde metal detektörü kullanılmaz. Sadece havalimanlarında kullanılır."

"Ah," diye kıkırdadı Edward. "Hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum. Demek ki hiçbir sıkıntı çıkmayacak. Seni görmek çok hoş. Çok kalacak mısın?"

"Bana ihtiyacın olduğu sürece kalacağım."

Edward elini havada şöyle bir salladı. Derken Isaac servisin girişinde belirdi ve Erika başını sallayarak onu yanlarına çağırdı.

"Bu benim arkadaşım, aynı zamanda da meslektaşım Isaac Strong," dedi Erika. Edward başını kaldırıp Isaac'e baktı ve tokalaştılar.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bay Foster. Erika sizden çok bahsetti."

"Budalanın teki olduğumu düşündüğüne kalıbımı basarım."

Isaac başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Epey boylu poslu bir delikanlıymışsın... Çok uzunsun."

"Şey, evet. Fakat sporda pek iyi sayılmam."

Edward gözlerini kısarak ona baktı. "Yazık olmuş. Senden fişek gibi bir yüksek atlamacı olurdu."

"Isaac doktordur, daha doğrusu adli patoloji uzmanıdır."

"Ölü doktoru mu yani?"

Isaac gülümsedi. "Evet."

Edward kıkırdadı. "Az kalsın hizmetine ihtiyaç duyacaktım. Neyse ki postacı beni gördü."

"Hayır!" dedi Isaac panikle iki kaşını birden kaldırarak.

"Yalnızca şaka yapıyorum, delikanlı. Tanıştığımıza memnun oldum. Erika'nın arkadaşı benim de arkadaşımdır."

Derken servisin girişinde bir doktor göründü ve Erika'yla konuşmak istedi. Erika, Isaac'i Edward'ın yanında bırakarak doktorun peşinden hemşire bankosuna gitti.

"Ameliyat gayet güzel geçti," dedi. "Onu çoktan ayağa kaldırıp yürüttük. İyileşme süresi epey kısadır."

"Güzel."

Ne var ki doktorun suratı sıkıntılı bir ifadeye büründü. "Diğer yandan evdeki durumuyla ilgili endişelerimiz var. Edward zayıf düşmüş ve vitamin eksikliği var. Ayrıca hastanemize can sıkıcı bir idrar yolları enfeksiyonuyla geldi. Normalde bu durumdaki bir adamı ameliyata alma riskini göze almayız ama kırığı çok kötüydü. Neyse ki enfeksiyon antibiyotiklere tepki vermeye başladı. Bir bakım planı olmadan onu taburcu edemeyiz. Buralarda mı oturuyorsunuz?"

Erika, Londra'da yaşadığını açıkladı. Noel günü Edward'la yaptıkları konuşmadan ve aklının nasıl da karışık olduğundan bahsetti. Doktor onu başını sallayarak dinledi.

"İdrar yolları enfeksiyonunun en sık karşılaşılan semptom-

larımdan biri akıl karışıklığı ve hatta halüsinasyonlardır," dedi Erika'nın endişesini ciddiye alarak. "Ne var ki bu tek başına yaşamasıyla ve savunmasız olmasıyla ilgili sorunumuzu çözmüyor. Sosyal hizmetlerden evine gidip yaşam şartlarını değerlendirmelerini isteyeceğim."

Ardından Erika'nın yanından ayrıldı ve vizitesine başladı. Erika bir an için koridorda öylece kalakaldı. İşlerin bu raddeye nasıl geldiğini anlamaya çalıştı. Zamanın nasıl da su gibi akıp gittiğini. Bakım gerektiren yaşlı bir kayınpederin de cabası olduğu orta yaş bunalımıyla çok erken yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Kendini işine adamasının nedeni de buydu. Çalışmak canlı ve genç hissetmesini sağlıyordu. İşi hiç değişmiyordu. Sokaklarda yakalanması gereken kötü adamlar hep olacaktı. Kötülüğün yaşı yoktu. Erika bu düşünceyi aklından çıkardı.

"Hapı yuttuk," dedi kendi kendine. Sonra saçlarını düzeltti ve servise geri döndü.

ELLİ

Moss gaz maskeli adamın saldırılarının iyice dallanıp budaklandırdığı Marissa Lewis cinayet vakasının kontrolünden çıktığını hissediyordu ve Kıdemli Soruşturma Memuru Vekili olarak hâlâ arayı kapatmaya çalışıyordu. Moss çarkın dişlisi olmaya alışkındı. Hatta koca bir makinenin dişlisi olmaktan gurur duyardı: Makineyi tıkır tıkır çalıştırır, destek verir ve sinirler gerildiğinde bir espri patlatırdı.

Şimdi patron oydu, mercek altında olmanın baskısını şimdiden hissediyordu ve yalnızca geçici bir Kıdemli Soruşturma Memuru olmasına rağmen ekibindekilerin ona karşı tutumlarındaki değişimin farkındaydı. Ona "han'fendi" diyorlardı. Çavuş Crane ona ilk kez "han'fendi" dediğinde Moss'un aklına müstehcen bir espri gelmişti ama ciddi olması gerektiğini fark edince dilini tutmuştu.

İlerleme kaydetmesine köstek olan bir diğer şey ise Erika'nın Kıdemli Soruşturma Memuru olarak çalışma şekliydi. Erika'nın kalemle kâğıtla pek işi olmazdı; öğrendiklerini aklında tutmayı yeğlediğinden Moss günün büyük kısmını arayı kapatmaya çalışarak geçirmişti. Komiser, Marissa'nın annesi Mandy'nin yatıp kalkma düzenleriyle ilgili olarak tekrar sorgulanıp sorgulanmadığını sorduğunda Moss öylece apışıp kalmış, okuduğu raporları hatırlamaya çalışmıştı: Yatıp kalkma düzeni derken Mandy'nin yatağını paylaştığı adamları mı yoksa nerede yat-

tığını mı soruyordu? Moss son anda, Marissa'nın öldürüldüğü esnada Mandy'nin alt katta uyuduğunu hatırlamıştı fakat çuvallamak onu silkeleyip kendine getirmişti. Vakayı çözüme kavuşturmadan rütbesinin Müfettişliğe düşürülmesi ihtimalini düşünmeye bile katlanamıyordu ama vakayı nasıl çözeceğine ya da çözüp çözemeyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Vakaları çözen Erika'ydı. Kendisiyse emirleri yerine getirendi. Hep hazır ve nazırdı. Moss emirlere uymayı ne kadar sevdiğini yeni yeni fark ediyordu.

Komiserle konuştuktan sonra Moss, en üst kattaki konferans odasının bitişiğinde bulunduklarından nadiren kullanılan tuvaletlere gitti, kendini bir kabine kilitledi ve Celia'yı aradı. Üzüntüsünü dile getirirken gözyaşlarına hâkim olmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

"Sana ilk defa bir vaka veriliyor," dedi Celia. "Kendini hırpalamamalısın... Ayrıca karmaşık bir vakayı ortasında devralıyorsun. Ekibin sevilen bir üyesisin. Ortamı yumuşatmak için arada sırada birkaç espri patlatmalısın; ekibinde adının Kate olduğunu bilmeyen yeni birileri var mı?"

Moss güldü ve top hâline getirdiği tuvalet kâğıdıyla yanaklarını sildi.

"Artık patron benim; Kate Moss esprileri yapamam. İnsanlar onlara yol göstermem, akıl ve taktik vermem için bana bel bağladılar. Bir yandan vaka dosyalarıyla boğuşurken diğer yandan bu mendebur gizemi çözmek zorundayım..." Sesi cılızlaşarak yitip gitti.

"Listeler," dedi Celia. "Liste yapmakta aşırı iyisindir. Buzdolabının yanında hep koca bir Post-it yığının olur. Onlara kafa patlattığımızda her sorunu çözer, her işi hallederiz. Sorunu kafanda tek parça hâlinde değerlendirmek yerine parçalara bölmelisin."

"Haklısın," dedi Moss. "Bu bir cinayet vakası değil, bir dizi yapılacaklar listesi."

. . .

ELLİ

Moss gaz maskeli adamın saldırılarının iyice dallanıp budaklandırdığı Marissa Lewis cinayet vakasının kontrolünden çıktığını hissediyordu ve Kıdemli Soruşturma Memuru Vekili olarak hâlâ arayı kapatmaya çalışıyordu. Moss çarkın dişlisi olmaya alışkındı. Hatta koca bir makinenin dişlisi olmaktan gurur duyardı: Makineyi tıkır tıkır çalıştırır, destek verir ve sinirler gerildiğinde bir espri patlatırdı.

Şimdi patron oydu, mercek altında olmanın baskısını şimdiden hissediyordu ve yalnızca geçici bir Kıdemli Soruşturma Memuru olmasına rağmen ekibindekilerin ona karşı tutumlarındaki değişimin farkındaydı. Ona "han'fendi" diyorlardı. Çavuş Crane ona ilk kez "han'fendi" dediğinde Moss'un aklına müstehcen bir espri gelmişti ama ciddi olması gerektiğini fark edince dilini tutmuştu.

İlerleme kaydetmesine köstek olan bir diğer şey ise Erika'nın Kıdemli Soruşturma Memuru olarak çalışma şekliydi. Erika'nın kalemle kâğıtla pek işi olmazdı; öğrendiklerini aklında tutmayı yeğlediğinden Moss günün büyük kısmını arayı kapatmaya çalışarak geçirmişti. Komiser, Marissa'nın annesi Mandy'nin yatıp kalkma düzenleriyle ilgili olarak tekrar sorgulanıp sorgulanmadığını sorduğunda Moss öylece apışıp kalmış, okuduğu raporları hatırlamaya çalışmıştı: Yatıp kalkma düzeni derken Mandy'nin yatağını paylaştığı adamları mı yoksa nerede yat-

tığını mı soruyordu? Moss son anda, Marissa'nın öldürüldüğü esnada Mandy'nin alt katta uyuduğunu hatırlamıştı fakat çuvallamak onu silkeleyip kendine getirmişti. Vakayı çözüme kavuşturmadan rütbesinin Müfettişliğe düşürülmesi ihtimalini düşünmeye bile katlanamıyordu ama vakayı nasıl çözeceğine ya da çözüp çözemeyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Vakaları çözen Erika'ydı. Kendisiyse emirleri yerine getirendi. Hep hazır ve nazırdı. Moss emirlere uymayı ne kadar sevdiğini yeni yeni fark ediyordu.

Komiserle konuştuktan sonra Moss, en üst kattaki konferans odasının bitişiğinde bulunduklarından nadiren kullanılan tuvaletlere gitti, kendini bir kabine kilitledi ve Celia'yı aradı. Üzüntüsünü dile getirirken gözyaşlarına hâkim olmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

"Sana ilk defa bir vaka veriliyor," dedi Celia. "Kendini hırpalamamalısın... Ayrıca karmaşık bir vakayı ortasında devralıyorsun. Ekibin sevilen bir üyesisin. Ortamı yumuşatmak için arada sırada birkaç espri patlatmalısın; ekibinde adının Kate olduğunu bilmeyen yeni birileri var mı?"

Moss güldü ve top hâline getirdiği tuvalet kâğıdıyla yanaklarını sildi.

"Artık patron benim; Kate Moss esprileri yapamam. İnsanlar onlara yol göstermem, akıl ve taktik vermem için bana bel bağladılar. Bir yandan vaka dosyalarıyla boğuşurken diğer yandan bu mendebur gizemi çözmek zorundayım..." Sesi cılızlaşarak yitip gitti.

"Listeler," dedi Celia. "Liste yapmakta aşırı iyisindir. Buzdolabının yanında hep koca bir Post-it yığının olur. Onlara kafa patlattığımızda her sorunu çözer, her işi hallederiz. Sorunu kafanda tek parça hâlinde değerlendirmek yerine parçalara bölmelisin."

"Haklısın," dedi Moss. "Bu bir cinayet vakası değil, bir dizi yapılacaklar listesi."

. . .

Şimdi akşamüstünün ilerleyen saatleriydi ve Moss vaka odasına dönmüş, köşedeki dağınık masasının başında çalışıyordu. Ona ayrı bir ofis tahsis etmişlerdi ama ne bilgisayarını ne de masasındaki devasa evrak yığınını oraya taşıyacak zamanı olmuştu. Celia'nın tavsiyesi üzerine upuzun bir yapılacaklar listesi hazırlamıştı ve artık kendini daha iyi hissediyordu. Patron olmanın iyi yanlarından biri, görev dağılımını istediği gibi yapabilmesiydi.

"Don Walpole'un yerinden haber var mı?" diye bağırdı.

"Hâlâ Ulusal Otomatik Plaka Tanımlama Veri Merkezi'nden haber bekliyoruz," dedi Crane. "Eğer turnikelerden geçecek olursa turnayı gözünden vururuz."

"Onları biraz sıkıştırıp keyfimizden sormadığımızı söyler misin!" dedi Moss listesine göz gezdirerek. "Ayrıca şu aşamada pasaportunu ve kredi kartlarını da kontrol etmeliyiz. Şimdilik elimizdeki tek şüpheli o."

Crane başıyla onaylayıp telefonuna uzandı.

"Elmas küpelerden ne haber? McGorry nerede?" Moss'un adını anmasıyla McGorry'nin vaka odasına girmesi bir oldu. "Bu sabah Hatton Garden'daki kuyumcuyu bulmaya gitmiştin, değil mi?"

"Evet, Moss. Pardon, patron."

"Bana Moss de."

"Tamam. Kuyumcudaki adam, yani Bay Litman, Ella'nın Marissa'yla birlikte küpelere değer biçtirmeye geldiğini hatırladı. Küpelerin hakiki olduğunu ve onlar için on bin beş yüz pound teklif ettiğini söyledi. Bunun üzerine küpeleri sormak için Bayan Fryatt'ı evinde ziyaret ettim... Elimde bir tarif bile vardı. Yirmi dört karat altına gömülü, prenses kesim elmas küpeler." Yanaklarını şişirdi. "Kadın huysuz ihtiyarın teki. Bütün mücevherlerinin kasasında olduğunu söyleyerek beni hata yapmakla itham etti. Eksik yokmuş."

"Kasayı görmek için izin istedin mi?"

"İstedim ama kasasının yatak odasında olduğunu ve mahke-

me emri olmadığı sürece hiçbir genç erkeği yatak odasına buyur edemeyeceğini söyledi."

Peterson ve Crane güldü. Moss ise gülmemek için kendini zor tuttu. Kimsenin onun iç çamaşırlarını görmek için mahkeme iznine ihtiyacı olmadığını, muhtemelen tek gerekenin Nando's'ta on numara bir yemek olduğunu söylemek dilinin ucuna kadar geldiyse de kendine Kıdemli Soruşturma Memuru Vekili olduğunu hatırlattı.

"Sence Bayan Fryatt yalan mı söylüyor?"

"Kafam karıştı çünkü ondan oğlunun çalıştığı kuyumcunun adını teyit etmesini istedim," dedi McGorry. "Meğer aynı kuyumcuda çalışıyormuş. R.D. Litman & Oğulları. Charles Fryatt, Bay Litman'ın kızı Lara'yla evliymiş... Kadın emekli öğretmenmiş ve üç yetişkin çocukları varmış. Büyük bir aile işletmesiymiş. Bay Litman'ın iki oğlu da orada çalışıyormuş." Herkesin bağlantıyı kurması için duraksadı. "Ben kuyumcuya girdiğimde Charles Fryatt orada değildi. Yalnızca Bay Litman'ı gördük. Ella'ya, Marissa'yla birlikte küpelere değer biçtirmeye gittiklerinde kuyumcuda başka kimsenin olup olmadığını sordum. Bay Litman'dan başka kimseyi görmediklerini söyledi."

"Charles Fryatt'ın küpelerden haberdar *olmaması* mümkün mü?" diye sordu Crane.

"Bana pek mümkün görünmüyor ama Bayan Fryatt'ın Charles'ın nerede çalıştığını saklamadığını söylüyorsun?" dedi Moss.

"Evet. Hiç tereddüt etmedi. Endişeli de görünmüyordu. Bu kadar iyi bir işte çalıştığı için oğluyla gurur duyuyor gibiydi," dedi McGorry.

"Charles Fryatt'la konuştun mu?"

"Hayır. Ona ulaşamadım. Kuyumcuyu aradığımda Bay Litman, Charles'ın orada olmadığını söyledi. Telefonuna da bakmadı. Üstelik nerede olduğunu karısı da bilmiyordu."

"Ya Marissa küpeleri nereden bulduğu konusunda yalan söylediyse?" dedi Peterson.

"Ama neden küpeleri birinden çaldığını söylesin ki? Dansını izlemek için gece kulübüne gelen bir hayranından aldığını söylemesi daha kolay olmaz mıydı?" dedi Moss.

"Peki ya daha kötü bir şeydiyse?" dedi McGorry. "Ne olduğunu bilmiyorum ama Marissa Lewis milyonlarca sırrı olan bir kadındı."

"Zaten bu vakada tek eksiğimiz biraz daha kötülüktü," dedi Moss listesine bakarak ve yine bunaldığını hissetti.

ELLİ BİR

Erika'yla Isaac akşamüstünün geç saatlerine kadar hastanede kaldılar.

"Çok metanetli görünüyor," dedi Isaac arabayla Slaithwaite'a dönerlerken.

"Kuzeylilere has bir özellik. İnsanlar Londra'dakilerden çok daha cana yakındır ve hayata daha sağduyulu bir pencereden bakarlar."

"Doktor ne dedi?"

"Kendi başının çaresine bakabilecek hâle gelene dek Edward'ı taburcu etmeyecekler. Aksi takdirde bir bakımevine yerleştirilecek."

"Kahretsin."

"Ortalığı temizleyip evini yine hâle yola koymalıyım. Hastaneden taburcu olduğunda o vaziyetteki bir eve gelmesine izin veremem. Ayrıca sosyal hizmetler demediğini bırakmaz."

Yol üstündeki bir markette durup bolca yiyecekle temizlik malzemesi aldılar. Güneş batarken köye girdiler. Kardan yansıyan altın rengi ışıltılarla çok hoş görünüyordu.

"Bakalım sobayı yakabilecek miyim," dedi Isaac eve girdiklerinde. "Sanırım dışarısı içerisinden daha sıcak." Ardından işe koyularak önce sobanın kovasını boşalttı, sonra da ızgarasını temizlemeye girişti.

"Gazla ilgili gizem çözüldü," dedi Erika. Bulduğu posta yığı-

nındaki zarfların çoğunu açmıştı. "Görünüşe bakılırsa Edward tedarikçisini değiştirmiş ama ellerindeki banka bilgileri doğru değilmiş..."

Isaac kâğıtlarla kütüklerden yaptığı yığına bir kibrit tutuyordu ama hiçbir şeyin olduğu yoktu.

"Telefonuyla ilgili durum da aynı. Anladığım kadarıyla şu mukayese şirketlerinden biri onu *tüm* tedarikçilerini değiştirmeye ikna etmiş ama adresini de, banka bilgilerini de yanlış almışlar... Pislikler," dedi Erika telefonuna uzanırken. Isaac onu keyifle izlerken, Erika kamu hizmeti veren şirketlerin teker teker canına okudu, şikâyet kaydı oluşturdu ve Edward'ın gazını, suyunu, elektriğini yeniden bağlattı.

Akşamın geri kalanını Edward'ın evini silip temizleyerek geçirdiler. Çok geçmeden bir usta geldi ve saat daha sekiz olmadan gazlarını bağladı. Böylelikle merkezi ısıtma sistemini çalıştırabildiler. Daha da önemlisi yıkanıp paklanabildiler. Önce Isaac duş aldı. Ardından Erika yeni temizlenmiş küveti doldurdu. Sıcak suya yavaşça girerken, sızım sızım sızlayan vücudunun rahatladığını ve son birkaç gündür iliğine kemiğine işlemiş olan soğuğun bedenini terk etmeye başladığını hissetti. Birkaç mum yaktı ve mumların ışığı banyoya yuvamsı, mağaramsı bir hava kattı. Edward'ın lavanta renkli fayanslarla döşeli banyosu yıllardır aynıydı. Klozetin üstündeki raflarda çok sayıda Pears marka sabun, İspanyol kızı şeklinde örülmüş bir tuvalet kâğıdı tutucusu, kutu kutu talk pudrası ve kestane rengi saç boyası vardı. Bu, Mark'ın annesinin eskiden kullandığı renkti. Erika banyoyu temizlerken gönlü raflardakileri atmaya el vermemişti. Kutsal görünüyorlardı; bunlar Edward'ın Kath'le, yani Mark'ın annesiyle geçirdiği hayattan geriye kalanlardı. Erika, Mark'ın annesini ve ne denli zarif, saf bir kadın olduğunu düşündü. İnsanın içini ısıtan bu küçük Dales köyünde, Edward'la Mark'ın kanatları altındaki kendi küçük dünyasında yaşardı.

Erika sıcak suyun içinde kıpırdandı. O rafta bir şey vardı. Zihninin gerilerini kemiren bir anı. Fakat ne olduğunu bir türlü

hatırlayamadı. Tavana doğru yükselen su buharları mum alevlerinin titreşip tıslamasına neden oldu. Erika kafasını arkaya yatırarak soğuk fayanslara dayadı ve gözleri ılık suyun içinde yavaşça kapandı.

Erika kendini yine Foxberry Yolu'ndaki Forest Hill'de buldu. Gecenin geç bir vaktiydi ve normalde yan yana park edilmiş arabalarla dolu olan yol boştu. Kar yağıyordu ama Erika'yı sıcak bastı, sanki su buharı soluyor gibiydi. Çömeldi ve karı kazıyarak temizledi: Karın altında asfalt değil, fayanslar vardı. Beyaz derz dolgulu, lavanta rengi fayanslar. Karın birazını daha kazıdı ve yolun fayans döşeli olduğunu gördü. Derken karda yürüyen ayakların garç gurç sesleri sessizliği delip geçti. Erika sesin geldiği tarafa döndü. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, uzun boylu bir adam ona doğru yürüyordu. Suratında bir gaz maskesi vardı. Tepelerindeki sokak lambalarının ışığı başlığın pürüzsüz, parlak derisinden yansıyordu. Adam yavaşladı ve Erika'ya birkaç adım kala durdu. Başını kaldırıp havayı kokladı. Gaz maskesinin hava haznesi Erika'ya uzun burunlu köpekleri anımsattı. Adam ondan yana bakıyor ama onu görmüyor gibiydi. Sanki Erika görünmezmiş gibi. Erika ona yaklaştı. Hatta o kadar yaklaştı ki soluk seslerini duyabiliyor, adam kafasını hareket ettirdikçe sokak lambasının başlığındaki yansımasını görebiliyordu. Erika cam göz yuvalarından içeri baktı ve maskenin ardındaki suratı seçemedi. Görüp görebildiği tek şey burgaçlar çizen karanlıktı. Hava haznesinden su buharları yükselirken Erika'nın burnuna güçlü bir kimyasal kokusu çalındı. Sarhoş edici ve metalikti...

Ağzıyla burnunun soğuk suya girmesiyle Erika sıçrayarak uyandı. Buhar dağılmış ve parmakları buruşmaya başlamıştı. Küvetten çıkıp ince bir havluya sarındı. Paspasın üstünde dikilerek klozetin üstündeki rafa baktı. Pears marka sabunlara ve saç boyasına... Mark'la evlendikten hemen sonra Edward'la Kath'i ziyarete gelmişlerdi ve Mark lavaboyu kullanmak için üst kata

çıkmıştı. Diğerleri oturma odasında çay içerken Mark elinde küçük, siyah bir şişeyle geri dönmüştü. Şişenin üstünde kırmızı harflerle "RAHATLA VE KEYFİNİ ÇIKAR" yazıyordu.

"Anne, neden banyoda patlangaç var?" dedi Mark. En güzel pasta tabağına Eccles kurabiyelerini dizmekle meşgul olan Kath başını kaldırıp ona baktı.

"O da nedir, tatlım?"

"Banyoda ağzı açık bir patlangaç şişesi var. Tuvaletteyken az kalsın kafayı bulacaktım."

"O bir oda parfümü," dedi Kath. "Marketten aldım. Odaların sürekli temiz ve güzel kokmasına yarıyor. Şişesine bir pound ödedim. Tezgâhın başında bir sürü delikanlı vardı. Hatta biri parti vereceğinden bahsetti... Sanırım misafirleri gelecek diye evinin güzel kokmasını istiyordu. Gerçi kokusundan o kadar emin değilim."

Erika kahkahalara boğularak çayını püskürttü.

"Anne, bu oda parfümü değil. Amil nitrat," dedi Mark.

"Ne?" dedi annesi okuma gözlüklerini takıp oğlunun yanına giderek. "Hayır, bak. Etiketinde oda parfümü olduğu yazıyor."

Sonrasında Mark uyuşturucunun yaşattığı "kafaya" ulaşmak için insanların patlangaç çektiğini annesine açıklamıştı.

"Bu doğru mu, Erika, tatlım?" diye sormuştu Kath ona dönerek.

Erika sırıtmamak için kendini zor tutmuştu. "Evet. Yasadışı olmamalarına rağmen uyuşturucu madde kapsamında değerlendiriliyorlar... Bazı insanlar bunları kafa yapsın diye kullanıyor. Ayrıca geyler arasında da popülerdir çünkü gevşettiği kaslar..."

Mark, sussun diye ona bir bakış atmıştı.

"Aman Tanrım, kimbilir hakkımda neler düşündüler!" diye feryat etmişti Kath göğsünü tutarak.

Erika, "Nereden bilecektiniz ki?" diyerek kadını sakinleştirmeye çalışmıştı.

"Ama onlara bunu kocam için aldığımı söylemiştim, tuvalete çıkarken kullansın diye," demişti kadıncağız dehşet içinde.

. . .

Bu hatıra Erika'yı gülümsetti ama sonra kafasına dank etti. Havluya sarılı vaziyette koşarak alt kata inip cep telefonunu kaptığı gibi Moss'u aradı ama çağrısı doğrudan telesekretere düştü.

"Moss, benim. Ekibe gaz maskeli adama odaklanmalarını ve aradığımız kişinin, savaşlardan kalma eski gaz maskelerini toplayan bir koleksiyoncu olabileceğini söyledim. En başa dönün ve saldırıya uğrayan insanların ifadelerini tekrar gözden geçirin. Jason burnuna tuhaf, metalik bir kokunun çalındığını söyledi. Bakın bakalım diğer kurbanlar da öyle bir kokudan bahsetmiş mi? Saldırgan her kimse, cinsel açıdan kafayı bulmak için hava haznesinin içine amil nitrata bandırılmış bez ya da pamuk yerleştirmiş olabilir. Ayrıca S&M aksesuarlarına da bakmalısınız. Maskenin tasarımına dair net bir fikir edindikten sonra tedarikçilerin peşine düşebilirsiniz... Bunun Marissa Lewis'le ne ilgisi olduğunu bilmiyorum ama en azından gaz maskeli saldırganın kimliğini açığa çıkarabilir... Neyse... Umarım her şey yolundadır."

Erika kendini soruşturmadan çok uzaklarda hissederek telefonu kapattı.

ELLİ İKİ

Moss ertesi sabah mutfak masasında oturmuş, kahvaltılık gevreğini yiyordu. Gözlerinden hâlâ uyku akıyordu. Jacob gitarıyla mutfağa dalıp uydurduğu yeni şarkıyı çalmaya koyuldu. Oğlan, gitarının tellerine vurup şarkısını söylemeye başladığında Moss gürültüyü kesmesi için ona bağırdı. Jacob küçük suratında katıksız bir şaşkınlık ifadesiyle ona baktı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Moss ona hiç bağırmazdı.

"Bu sabah annenin başı ağrıyor. Neden odana gitmiyor ve gitarını bırakıp giyinmiyorsun? Hem geri döndüğünde sana sıcak çikolata da yaparım," dedi Celia.

"Senin için bir şarkı yazmamı istediğini sanmıştım. Dün öyle dedin. Bana bir şarkı yap, dedin. Şimdi sana bir şarkı yaptım ama sen..."

"Bu sabah biraz huzura ve sessizliğe ihtiyacım var," diye çıkıştı Moss. Celia, Jacob'ı mutfaktan çıkardı ve birkaç dakika sonra geri döndü. "Her sabah sıcak çikolata içmeyi alışkanlık hâline getirmesini istemeyiz," diye ekledi Moss.

"Yalnızca Noel'de içiyor..." dedi Celia.

"İyi de yarın yılbaşı! On gündür her sabah sıcak çikolata içiyor!"

"Mesele gerçekten de Jacob'ın sıcak çikolata içmesi mi? Yoksa karakolda işler yolunda gitmediğinden hıncını Jacob'la benden mi çıkarıyorsun?"

"Karakolda işler gayet yolunda!" dedi Moss. Ayağa kalkıp yarısı halen dolu olan kâsesini eviyeye boşalttı. "Yalnızca düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bu vakanın ne denli çetrefilli olduğuna dair en ufak bir fikrin yok... Üstüne evde de yaygara eksik olmuyor."

"Biz buna beş yaşında bir çocuk sahibi olmak diyoruz. Dün gece şarkı yazma meselesini büyüttün de büyüttün ama aslında tek istediğin onu başından savmaktı!"

Moss o anda çalmaya başlayan telefonuna baktı. Arayan Peterson'dı.

"Don Walpole'un izini bulduk. Önceki gün karısını hastaneye yatırmış ve şu anda hastanede refakatçi kalıyormuş. Üniversite Eğitim Hastanesi. Otomatik Plaka Tanımlama bilgisi de geldi. Arabasının turnikelerden geçtiği tespit edildi."

"İyi iş. Beni oraya götürebilir misin?"

Telefonu kapatıp mutfaktan çıktı. Birkaç saniye sonra Celia sokak kapısının güm diye kapandığını duydu.

"Muhteşem. O Başmüfettiş Vekili oluyor, bense hizmetçi oluyorum... Ne veda ediyor ne de yanağımdan öpüyor."

"Ben seni yanağından öperim, annecim," dedi Jacob mutfak kapısında görünerek. Küçük gitarı hâlâ elindeydi.

Moss ve Peterson dokuzu biraz geçe Üniversite Eğitim Hastanesi'ne vardı. Jeanette Walpole nefroloji servisine yatırılmıştı. Danışma masasından yol tarifi almak zorunda kaldılar.

"Nefroloji böbreklere mi bakıyordu?" diye sordu Peterson asansörle yukarı çıkarlarken.

Moss başıyla onayladı. "Her şey hazır, değil mi? İzinler? Tükürük kiti?"

Bu defa başıyla onaylama sırası Peterson'daydı. Elindeki kalın dosyayı gösterdi. "Tükürük kiti", Adli DNA Delil Toplama Kiti'nin kısaltmasıydı. "Sen iyi misin?" diye sordu Peterson, Moss'un suratındaki gergin ifadeyi görünce.

"Sabah Celia'yla tartıştık ve gürültü yaptığı için Jacob'a bağırdım."

"O gürültü benim hoşuma gidiyor, evde bir çocuk olması..." Peterson cep telefonunu çıkardı, birkaç yere dokundu ve ekranı Moss'a döndürdü. Bu, Kyle'ın tencere tava çalarken çekilmiş bir videosuydu. Süper kahraman pelerini gibi omuzlarına aldığı çarşafla mutfakta yere çömelmiş, tepetaklak edilmiş tencerelere elindeki ahşap kaşıkla vuruyordu.

"Kulaklarım bayram etti," dedi Moss. Sonra gözleri asansörün dijital ekranına kaydı. Asansör durdu ve bir hademe uzun, metal bir kutuyu iterek kabine soktu. Moss da, Peterson da kutunun içinde cansız bir beden olduğunu biliyordu. "Nasıl gidiyor?"

"İyi, gayet iyi. Ne yapacağımıza karar verene dek geçici olarak bende kalıyorlar," dedi Peterson.

"Kalmalarını istediğini görebiliyorum."

"Evet."

"Erika'yla konuştun mu?"

"Kayınpederiyle meşgul olduğunu düşündüm. O işi geri döndüğünde yüz yüze yapsam daha iyi olur."

"Sakın savsaklama. Gerçi bence savsaklayan o olacak."

"Kyle'ın şarkı söylediği bir videosu da var," dedi Peterson telefonunu kurcalamaya koyularak. Yüzü iftiharla aydınlanmıştı.

"James, daha sonra. Şimdi odaklanmamız gerek."

Asansörün kapıları açıldı ve Moss'la Peterson morg bileti kesilmiş uzun kutunun yanından zar zor geçerek kabinden indiler. Nefroloji servisine açılan çift kanatlı kapının önüne geldiler ama kapı kilitliydi. Moss camdan içeri baktı.

"Kimseyi göremiyorum. Kapıyı açacak bir düğme ya da zil de yok." Avucuyla cama vurdu. "Hey... HEY!"

"İsa aşkına, Moss, sakin ol," dedi Peterson.

"Bu mendebur yerde saatlerce beklemek zorunda kalabiliriz."

Derken koridorun diğer ucunda bir hemşire göründü ve onlara doğru yürüdü.

"Ya da derin bir nefes alırız ve her şey yoluna girer," dedi Peterson.

Moss iki derin nefes alıp başıyla onayladı. "DNA eşleşmesi yakalarsak keyfim yerine gelecek. Aradığımız adam Don Walpole. Böylelikle dosyayı kapatıp memnuniyetle eski rütbeme geri dönebilirim."

Hemşire kapıyı açınca kimliklerini gösterdiler. Kadın onları koridorun sonundaki bir yan odaya götürdü.

"Bayan Walpole burada," dedi kapıyı açarken. Yatakta oturan Jeanette bir diyaliz makinesine bağlıydı. Teni parlak sarıydı ve güçlükle nefes alıyordu.

Karısının yanı başında oturan Don, Moss'la Peterson'a baktı.

"Evet?"

"Lütfen biraz konuşabilir miyiz? Dışarısı daha iyi olur," dedi Moss. Don, Jeanette'in elinin üstünü öpüp odadan çıktı. Moss ve Peterson ona kimliklerini gösterdiler.

"Bir süredir size ulaşmaya çalışıyorduk, Bay Walpole," dedi Moss.

"Gördüğünüz gibi eşim çok hasta."

"Sizden DNA sürüntüsü almamız gerek," dedi Peterson. Don onu tepeden tırnağa süzdü.

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Hayır."

"O hâlde kendi rızamla DNA örneği vermem gerekir ve şu anda hiç içimden gelmiyor."

"Bay Walpole. Kanunlar, bir suça karıştığınızdan şüphelenmek için geçerli sebebimiz varsa sizden DNA örneği alabileceğimizi söylüyor. Şimdi... uygun bir yer bulup bu işi burada halledebiliriz ya da hep birlikte karakola gideriz," dedi Moss.

Don'un bakışları ikisinin arasında gidip geldi.

"Bu belgede haklarınız ayrıntılı bir şekilde açıklanıyor," dedi Peterson. "Okumanız için size zaman tanıyabiliriz."

Don kapıdaki dikdörtgen şeklindeki camdan artık gözleri ka-

palı bir hâlde sırtüstü yatmakta olan Jeanette'e baktı. "Pekâlâ," dedi.

Peterson, Jeanette'in odasının bitişiğinde küçük bir mutfak olduğunu gördü. Oraya girip kapıyı arkalarından kapattılar. Don küçük bir masanın başına oturdu. Peterson eline bir çift eldiven taktı ve ardından plastik bir tüp çıkardı. Tüpün içinde, ucuna pamuk sarılı uzun bir çubuk vardı.

"Gırtlağınızın arka tarafındaki hücrelerden örnek almam gerek," dedi Peterson. Don ağzını açtı ve Peterson ucuna pamuk sarılı çubuğu önce gırtlağına, sonra da yanağının içine sürttü. Ardından çubuğu tüpün içine koyup ağzını sıkıca kapattı.

"Teşekkür ederiz," dedi Moss imzalaması için Don'un eline bir form tutuştururken. Don forma göz gezdirip altını imzaladı.

"O ölüyor," dedi. "Vücudu onu yarı yolda bırakıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Moss. "DNA sonuçlarının önümüzdeki yirmi dört saat içinde çıkmasını bekliyoruz."

Hastaneden ayrıldıklarında güneş bulutların ardından çıkmak için savaş veriyordu.

"Ben örneği Vauxhall'daki laboratuvara götüreceğim," dedi Peterson.

"Güzel. Ben de Bayan Fryatt'la konuşmaya gideyim. Şu küpe gizemini çözmem lazım. Ayrıca Charles Fryatt'tan da DNA örneği almak istiyorum."

"Geçerken Hatton Garden'a uğramamı ister misin? Yanımda bir kit daha var."

"Hayır. Sen Don Walpole'dan aldığımız örneği laboratuvara götür. Bayan Fryatt'a birkaç soru daha sormak istiyorum. Oğlunun peşine düşeceksek şüpheli bir tesadüften biraz daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

ELLİ ÜÇ

Bayan Fryatt'ın evinde kapıya bakan olmadı. Moss zile defalarca bastı ve pencereden içeriyi görmeye çalıştı. Ardından gerisin geriye kaldırıma çıkıp başını arkaya atarak koca eve baktı. Gri gökyüzünün yansıdığı parlak camlar ona boş boş baktılar.

Moss çitlere yaslandı. Bir korku ve endişe dalgasının benliğini istila ettiğini hissetti. Bunlar alışkın olduğu duygular değildi. Sabah Celia'yla Jacob'a veda etmeden evden nasıl çıktığını düşündü. Onları aramak için çıkardığı telefonu elinde çalmaya başladı. Numarayı tanımıyordu.

"Selam. Ben Lisa Hawthorne. Forest Hill'deki İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda danışmanlık yapıyorum. Ekibinizdeki memurlardan biri sizi aramamı ve Joseph Pitkin'in iş geçmişi hakkında bilgilendirmemi istedi."

"Ah, evet ama..."

"Gecikme için kusuruma bakmayın. Burada boğazımıza kadar işe batmış hâldeyiz. Joseph Pitkin son dört yıldır işsizlik yardımı alıyordu. Dönem dönem sadece İş Arama Ödeneği'ne başvurdu. Dört defa istihdam edildi. Bunların üçünde Honor Oak Park'taki bir barda çalıştı – 2014, 2015 ve 2016 yıllarında mevsimlik bir işti."

"Pardon ama size başka bir numara versem..." dedi Moss telefonu kapatmaya çalışarak ama kadın konuşmayı sürdürdü.

"Son olarak New Cross'ta bulunan Camera Obscura adında-

ki bir fotoğraf stüdyosu tarafından istihdam edildi. 2016 yılının başlarında orada altı hafta çalıştı..." Fotoğrafçılık bağlantısıyla ilgili bir şey Moss'u kadına kulak vermeye itti. Telefonunu çenesinin altına sıkıştırdı ve not defteriyle kalemini çıkardı. Lisa konuşmayı sürdürdü. "Taro Williams adında bir adam tarafından işletiliyor. Eski moda portreler çeken bir fotoğraf stüdyosu."

"Neden işten ayrıldığını biliyor musunuz?"

"Hayır. Joseph'in kayıtları bunun fotoğrafçı asistanlığı pozisyonunda tam zamanlı bir iş olduğunu söylüyor ama altı hafta sonra aniden işten ayrıldı. Bunu epey garipsedik çünkü onu o işe sokmak için çok uğraşmıştık. Ayrıca orada çalışmaya pek hevesliydi."

"Başka bir şey yok mu? İşvereni şikâyette falan bulunmamış mı?"

"Hayır ama Joseph'in fotoğrafçılık tutkusunun peşinden gitme fırsatını tepmesi çok yazık oldu."

"Joseph'i ne kadar yakından tanıyordunuz?"

"Dosyası bendeydi ve yardım aldığı dönemlerde onu haftada iki kere görürdüm. Üç yıldır bu böyleydi."

"Ne yazık ki Joseph birkaç gün önce canına kıydı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi kadın yılgınlıkla. Danışanları hakkında sık sık bu tür haberler alıyor gibiydi. Moss kadına teşekkür edip telefonu kapattı. Önündeki seçenekleri tartarak dönüp Bayan Fryatt'ın karanlık evine tekrar baktı. New Cross arabayla birkaç dakikalık mesafedeydi.

ELLİ DÖRT

Taro Williams otuzlu yaşlarının sonlarında, uzun boylu, geniş alınlı, geniş suratlı, kapı gibi bir adamdı. Camera Obscura ve üst katındaki ev, stüdyoyu 1960'lı yıllarda açan babasından miras kalmıştı. Stüdyo New Cross istasyonundan birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeki Amersham Yolu üzerindeydi. Burası yıkılmaya yüz tutmuş geniş sıra evlerin bulunduğu meskûn bir caddeydi. Bu heybetli, dört katlı yapılar sanayi devrimi sırasında servet kazanan tüccarlar tarafından inşa edilmişti. Hem varlıklı ailelerin hem de yatılı personelin sığabileceği kadar genişlerdi. Yolun yukarısında kalan üç kata ek olarak her evin geniş bir de bodrumu vardı. Camera Obscura'nın panoramik camlı vitrini yoldan biraz gerideydi ve ön duvarın dibindeki devasa alıç çalısı tarafından kısmen örtülmüştü.

Fotoğraf stüdyosu uzun yıllardır faaldi ama son birkaç yıldır, özellikle de dijital fotoğraf makinelerinin ve akıllı telefonların yaygınlaşmasıyla işler yavaşlamıştı. Bu durum Taro'yu endişelendirmiyordu. Gayet varlıklıydı ve kendine zaman ayırmayı seviyordu. Canı istediğinde düğün fotoğrafçısı olarak çalışıyordu. Stüdyoyu haftada yalnızca birkaç kez açıyordu. Onda da ya çiçeği burnunda nişanlıların ya da ufaklıklarını resmî olarak belgelemek isteyen küçük çocuklu çiftlerin portrelerini çekiyordu.

Küçük çocuklu anne babaların çoğunun, onlara önerdiği altın yaldızlı gümüşi çerçevelerden uzak durup fotoğraflarını kırlent-

lere, yapbozlara, hatta daha da kötüsü beyzbol şapkalarına ve kahve kupalarına bastırmak istemeleri epey canını sıkıyordu.

Taro o sabah bir fotoğraf çekiminden kalan dekorlarla ışıkları kaldırmaktaydı. Genç bir Japon çift nişan davetiyelerinde kullanılmak üzere fotoğraf çektirmeye gelmişti. Japonların minyon yapıları onu hep şaşırtırdı. O sabah da devasa cüssesi ve suratındaki ciddi ifade Japon çiftin gözünü epey korkutmuştu ama Taro önce bir espri patlatmış, sonra da onu neşeli bir ayıcığa dönüştüren geniş gülümsemesini takınarak ortamı yumuşatmıştı. Çift çekim boyunca onunla kıkırdamıştı ama Taro'nun yüzündeki gülümsemenin gözlerine ulaşmadığını fark edememişlerdi.

Son softbox tipi ışığı da kaldırıyordu ki dükkânın kapısına açılan bahçe yoluna kısa boylu, kızıl saçlı bir kadın girdi. Kadın kapıyı açmaya çalıştı ama kilitli olduğunu görünce camı tıklattı.

Taro uzun adımlarla yürüyüp vitrinin alt tarafına yasladığı tabelayı gösterdi:

YARDIM İÇİN LÜTFEN ZİLE BASIN

Daha sonra gülümseyip zile basmasını işaret etti. Kadın gözlerini devirip kapının yanındaki zile bastı. Taro tekrar gülümsedi, elini yumruk yapıp başparmağını kaldırdı ve ardından kapının sürgüsünü açtı.

"Merhaba. Ben Başmüfettiş Moss," dedi kadın kimliğini göstererek. "Birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

"Elbette." Taro gülümseyerek kenara çekildi ve kadın içeri girdi.

ELLİ BEŞ

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Taro, Moss'u fotoğraf çekimleri için kullandığı geniş koltuklardan birine buyur ederken. Üçayağa takılı bir fotoğraf makinesi, duvarın yukarısından sarkan kare şeklinde, beyaz, kocaman bir yansıtıcı kâğıt ve ayaklar üstünde sağa sola serpiştirilmiş çok sayıda ışık vardı.

Moss oturup çantasından bir dosya çıkardı. "Buraya eski bir çalışanınız hakkında size birkaç soru sormaya geldim. Joseph Pitkin. 2016 yılının başlarında altı hafta yanınızda çalışmış."

"Doğru."

"İşten neden ayrıldığını sorabilir miyim?"

Taro üzüntüyle kafasını iki yana salladı. "Ne yazık ki onu kovmak zorunda kaldım."

"Neden?"

"Bana... yalan söyledi. Kasadan para çaldı..."

Moss başıyla onayladı. "Ne kadar çaldı?"

"Öyle yüklü bir meblağ değildi. Sanırım elli pound kadardı."

Moss duvarın yanından, cama doğru bakan kasaya göz gezdirdi.

"Polise haber verdiniz mi?"

"Hayır."

"Peki ya İş ve İşçi Bulma Kurumu'na?"

"Hatırladığımı söyleyemem. Neredeyse iki yıl önceydi."

"İşsizlik yardımı alıyormuş ve ona işi danışmanı bulmuş. İş-

ten neden o kadar çabuk ayrıldığını öğrenmek için sizinle temasa geçen olmadı mı?"

"Evet, sanırım biri aradı..." Sesi cılızlaşarak yitip gitti. Tekrar gülümsedi ve Moss'a biraz daha yaklaşarak önündeki koltuğun kolçağına tünedi. Üzerinde terzi elinden çıktığı her halinden belli olan, çikolata rengi, üç parça bir takım elbise vardı. Ceplerinin birinden altın bir saat zinciri sarkıyordu.

"Sakıncası yoksa ne tür fotoğraflar çektiğinizi sorabilir miyim?"

"Genellikle portre çekiyorum. Genç çiftleri, bebek bekleyenleri..." Arka duvara asılı portrelere işaret etti. "Bir bebeği on kere fotoğraf makinesinin karşısına oturtsanız dokuzunda avaz avaz bağırır. Gerçi çocukları korkutan tipim de olabilir."

"Başka tarzlarda çalışmıyor musunuz?"

"Düğünlere gidiyorum ama genellikle çiftlere gün boyunca eşlik ederim."

"Peki ya erotik fotoğraflar?"

"Kendiniz için mi soruyorsunuz?" diye sordu adam pişmiş kelle gibi sırıtarak.

"Hayır," dedi Moss. Yakışıklı bir adamdı ama Moss'u huzursuz eden bir yanı vardı.

"Kusura bakmayın, kötü bir espriydi."

Moss elini sallayarak konuyu geçiştirdi.

"Fotoğrafçı olarak Joseph'e kaç verirsiniz?"

"Onu değerlendirme fırsatına nail olabildiğim söylenemez. Burada çok kısa bir süreliğine çalıştı."

"Sizin için fotoğraf çektiği oldu mu?"

"Evet."

"Ne fotoğrafı?"

"Yeni nişanlanmış genç bir çiftle çekim yapmasına izin verdim."

"Nü fotoğraflar ilgisini çekiyor muydu? Ya da daha... Nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Daha müstehcen fotoğraflar mı? Hayır. Ben o tür işlere bu-

laşmam... Bakın, uzun bir sabahın ardından dilim damağım kurudu. Size içecek bir şey ikram etmemi istemediğinizden emin misiniz? Ayrıca Joseph ya da İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda görüştüğüm kişi hakkında not alıp almadığıma bakmak için istihdam kayıtlarımı da gözden geçirebilirim."

"Olur, teşekkür ederim," dedi Moss. Taro ayağa kalktı ve arka taraftaki kapıdan çıkıp kapıyı da arkasından kapattı.

Moss fotoğraf stüdyosunda etrafına bakındı. Arka tarafta fotoğraf basmak için kullanılan büyük bir makine duruyordu. Makinenin üstü toz ve çerçöple kaplıydı. Ayrıca ön tarafına "Fotoğraflarınız bir saate basılır" etiketi yapıştırılmıştı. Makinenin yukarısına, baskı seçeneklerinin sergilendiği raflı bir dolap asılıydı: kahve kupaları, yapbozlar, magnetler, şapkalar ve kırlentler. Hepsinde, elinde sarı bir balon tutan genç bir kızın hazır görseli kullanılmıştı. Bir diğer duvara, Taro'nun bahsettiği geçmiş çekimlerden örnekler asılmıştı. Çoğu bebek fotoğrafıydı.

Moss para kasasının üzerinde durduğu tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın arkasında, Camera Obscura'nın Güney Londra'da Yılın İşletmesi ödülünü kazandığı 1991 yılından çok sayıda plaket ile ödülün durduğu raflar vardı. Taro'nun yaşlı hâli, ki bu muhtemelen babasıydı, dükkânın önünde karısı ve çocuklarıyla poz vermişti.

"Utanç verici aile fotoğraflarımızı bulmuşsunuz," dedi arkasından gelen bir ses.

Moss sıçradı ve arkasına dönünce Taro'nun hemen dibinde dikilmekte olduğunu gördü. Kendini gülümsemeye zorladı.

"Su ısıtıcıyı çalıştırdım," dedi adam. Moss fırtınanın yaklaştığını görebiliyordu: Dışarıdaki bulutlar yüklü ve koyu renkliydi. İçerideki ışıklar yüzünden stüdyonun içi dükkânın ön cephesindeki camlardan yansıyordu. "Joseph'le ilgili tuttuğum kayıtları buldum."

Moss koltuğuna dönünce Taro da karşısındakine kuruldu. Üst cebinden çıkardığı gözlüğü taktıktan sonra elindeki dosyayı açtı. "Pek fazla çalışanım olmuyor ama yıllar içinde birkaç asis-

tan işe aldım. Joseph bu mu? Ben onu Joe olarak tanıyordum," dedi Joseph'in şipşak fotoğraf kabininde çekilmiş vesikalığını göstererek.

"Evet. Bu o," dedi Moss. Joseph mecburen vesikalık çektiren çoğu insanın yaptığı gibi kameraya boş boş bakıyordu. "Sizden işveren gözüyle onu değerlendirmenizi isteyecektim. Ekipmanlarınızı ödünç alır mıydı? Herhangi bir tanıdığıyla ya da arkadaşıyla tanıştınız mı?"

"Hakkında bir soruşturma mı yürütülüyor?" diye sordu Taro. Başını dosyadan kaldırdığında suratında samimi ve uysal bir ifade vardı.

"Joseph ne yazık ki öldü."

"Ah, çok üzüldüm. Nasıl?"

"İntihar."

Taro gözlüğünü çıkarıp saplarından birini çiğnemeye koyuldu.

"Gerçekten çok üzüldüm. Ne zaman öldü?"

"Noel'in ertesi günü."

"Daha yeni olmuş... Hem de Noel'de." Taro dosyanın sayfalarını çevirmeye koyuldu. Bu defa 10x8 formatında basılmış bir başka fotoğraf buldu.

"Onun fotoğraflarını çekmiştim."

"Sizin için çalıştığını sanıyordum?"

"Öyleydi. Fakat dijitale geçmeye karar verdiğimde benim için poz verdi çünkü yeni fotoğraf makinelerini test etmem gerekiyordu. Sanırım eski teknolojiye ve banyo yöntemlerine çok uzun süre takılıp kaldım."

Bu, Joseph'in açık renkli bir fonun önünde dikilirken çekilmiş boydan bir fotoğrafıydı. Üstünde yalnızca bir kot pantolon vardı ve rahatsız görünüyordu.

"Neden üstü çıplak?"

"Hoşlandığı kıza verebileceği birkaç fotoğrafının olmasını istiyordu," dedi Taro kıkırdayarak. "Burada bir tane daha var." Moss'a, Joseph'in buruş buruş bir iç çamaşırıyla ayakta dururken çekilmiş bir fotoğrafını uzattı. Joseph sıska kollarını bükerek

güya maço bir poz vermişti fakat Moss'un canını asıl sıkan gözlerindeki boş bakıştı. Bu bakışı daha önce de görmüştü: Uzun zaman önce, polis okulundan mezun olur olmaz cinsel istismar vakalarına verildiğinde. Bu bakışı, bulunduğu yerle ilişkisini koparak kafasının içinde bambaşka bir yere giden kurbanlarda görmüştü.

"Bu fotoğrafları onun isteğiyle çektiğinizi mi söylüyorsunuz?" dedi Moss. Arka taraftaki su ısıtıcının ıslığı andıran bir ses çıkarmaya başlamasıyla yerinden sıçradı.

"Evet. Burası bir fotoğraf stüdyosu," dedi Taro ayaklanırken. "Sıklıkla garip fotoğraflar çekmem istenir ama mevzu nü fotoğraflamaya geldiğinde orada durmasını bilirim." Su ısıtıcı bağırmaya devam ederken bir an için Moss'a baktı. "Hemen dönerim."

Taro kapının diğer tarafında gözden kaybolur kaybolmaz Moss kabanının cebinden telefonunu çıkardı. Taro kafasını kapıdan uzattığında çoktan Peterson'ın numarasını çevirmişti.

"Süt ve şeker?"

"Lütfen."

"Bu yol cep telefonlarının çekim alanları açısından kör noktada kalıyor. Belki de ağaçlar yüzündendir."

Moss sinyal sesini duyamayınca telefon kulağında, öylece kalakaldı. Taro ona yine sıcak bir gülümsemeyle baktıktan sonra, ötmeye devam eden su ısıtıcıyla ilgilenmek üzere gözden kayboldu. Bu davranışı Moss'un aklını iyiden iyiye karıştırdı. Kapının arkasında ne olduğuna bakmak için öne doğru hareketlendi ve uzun bir koridor olduğunu gördü. Su ısıtıcının koridorun sonundan gelen tangırtısını ve fincan tabağına koyulan kaşığın sesini duydu. Tezgâhın başına geçip sabit telefonun ahizesini kaldırdı. Hat kesikti. Kapıya koştu ama o da kilitliydi. Anahtar da yoktu. Taro onu içeri aldıktan sonra kapıyı mı kilitlemişti? Peki bunu neden fark etmemişti?

Olacak iş değil, diye düşündü kendini sakinleştirmeye çalışarak. Aklı elinden gelenin en iyisini yapmakla, soruşturmanın diz-

ginlerini elinde tutmakla o kadar meşguldü ki! Sinyal alabilmesi için telefonunu havaya kaldırarak odada dolaşmaya başladı.

Kısa süre öncesine kadar oturdukları iki koltuğun arkasından geçerken Taro'nun dosyayı koltuğunda açık bıraktığını fark etti. Dosyanın içinde İş ve İşçi Bulma Kurumu'ndan gönderilmiş ve mavi kalemle, kargacık burgacık bir el yazısıyla doldurulmuş bir form vardı. Derken Moss'un gözü alelacele karalanmış notlarla ve sıra sıra rakamlarla doldurulmuş bir sayfaya takıldı. Kâğıdın sağ alt köşesine yine aynı renk mürekkeple bir resim çizilmişti. Moss titreyen ellerle dosyayı aldı. Bu gaz maskeli bir yüz çizimiydi. Hiçbir ayrıntısı atlanmamıştı ve gölgeleri siyah tükenmez kalemle verilmişti.

Moss'un telefonu diğer elindeydi. Ekranı kaydırarak, Joseph'e gönderilen notun üstüne karalanmış gaz maskesi çizimini açtı. Hem el yazısı hem de çizim eşleşiyordu: Aynı el tarafından çizilmişlerdi.

Derken belli belirsiz bir tıngırtı duydu. Sesin geldiği yana döndü. Taro elinde iki porselen fincanla arkasında dikiliyordu.

"Bunu sen mi çizdin?" diye sordu Moss dönüp geriye doğru tek bir adım atarak. Dosyayı tutan eli tir tir titriyordu.

"Evet. Evet, ben çizdim," dedi Taro usulca. Küçük sehpaya usulca bıraktığı fincanlar yine tıngırdadı.

Moss konuşmak için ağzını açtı ama Taro süratle kapıya doğru atılıp ışıkları söndürünce oda kesif bir karanlığa teslim oldu. Moss dükkânın kapısına, devasa panoramik camlardan loş bir ışığın geldiği yere doğru koştu. Ne var ki kapıya ulaşamadan kafasının arkasına sert bir şeyin çarptığını hissetti ve ardından her şey karanlığa gömüldü.

ELLİ ALTI

Erika ve Isaac, Edward'ı tekrar ziyarete gittiler. Edward büyük ilerleme kaydetmişti. Öyle ki hemşirenin yardımıyla ayağa kalkıp yürüyebilmişti. Edward yıllardır çektiği, kalçasındaki şiddetli sancıdan sonra şimdi bacağının yepyeni gibi olduğunu söylemiş, sonra da işe dönmesi gerektiğinden ertesi sabah Londra'ya gidecek olan Isaac'e veda etmişti.

Slaithwaite'a dönüş yolunda Erika, Isaac'ten yolu uzatarak müstakil evlerin bulunduğu hoş sokaklardan gitmesini istedi.

"Şurada durabilir misin?" dedi. Isaac arabayı iki katlı bir müstakil evin önünde durdurdu. Evin ön bahçesi karlarla örtülüydü. Sokak kapısının yakınlarında havuçtan burnu, iki kara gözü ve kırmızı atkısıyla bir kardan adam dikiliyordu. Evin sayvanlarına yılbaşı ışıkları asılmıştı ve pencereden bir Noel ağacı görünüyordu.

"Çok hoş," dedi Isaac. "Fakat neden burada durduk?"

"Burası benim evim," dedi Erika kederli gözlerle eve bakarken. "Mark'la on beş yıl yaşadığımız ev."

"Ah."

Erika gözlerini evden alamıyor gibiydi. Gözünden süzülen tek damla yaşı eliyle sildi.

"Öldüğü günden beri buraya adımımı atmamıştım. Bütün eşyalarım bir nakliye şirketi tarafından toparlanarak depoya koyuldu. Kiracıyı da emlakçı buldu."

"Kiracılarını tanıyor musun? Kapılarını çalmak ister misin?"

"Hayır."

Isaac başıyla onayladı. "Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Edward'ı evine yerleştirmeliyim. Sonra bir de bakıcı bulmalıyım."

Derken telefonu çaldı. Londra numarasını tanıyamasa da çağrıyı cevapsız bırakmadı.

"Erika?" dedi endişeli bir kadın sesi.

"Benim."

"Ben Celia, Kate'in eşi. Moss'un eşi."

"Selam Celia, kusura bakma. Numaran telefonumda kayıtlı değilmiş. Seni tanıyamadım."

"Kate'ten hiç haber aldın mı?"

"Hayır. Bir süre önce ona bir mesaj bıraktım ama dönüş yapmadı."

"Beni genellikle gün içinde arar. Bu sabah saçma sapan tartıştık, öyle ciddi bir şey değildi ama Kate üzerinden biraz zaman geçince arayıp her şeyi tatlıya bağlayacak türden biridir. James'i ve John McGorry'yi de aradım ama nerede olduğunu bilmiyorlar. Ona altı mesaj bıraktım."

"Şu anda çok önemli bir vakayı yürütüyor. İnan bana. Bu iş insana her şeyi unutturur."

"Biliyorum. Bu davayı senden devralmak onu epey strese soktu..."

"Muhtemelen kötü alışkanlıklarımdan da kaptığı olmuştur. Bazı soruşturmalar üzerinde çalışırken genelde zaman mevhumumu kaybederim..." Erika'nın sesi cılızlaştı. Zaman mevhumunu kaybetmesinin tek nedeni aramasını bekleyen kimsesinin olmamasıydı. "Muhtemelen bir brifinge çağırılmıştır. Artık Başmüfettiş Vekili olduğundan o tür toplantılara katılmak zorunda kalacak ve o toplantılar sonsuza dek sürebilir."

"Pekâlâ," dedi Celia. "Kusura bakma. Tuhaf biri olduğumu düşünmüş olmalısın."

"Hayır. Moss'un çok şanslı olduğunu düşünüyorum. Ben insanlarla tartıştığımda genellikle benimle bir daha konuşmazlar! Eğer ararsa sana ulaşmasını söyleyeceğim."

"Tamam."

"Sana Komiser Hudson'ın numarasını da vereyim," dedi Erika. Celia'ya numarayı verdi ve ardından telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Isaac. Erika, Moss'un numarasını çevirdi ama çağrısı doğrudan telesekretere düştü.

"Celia, Moss'un sabahtan beri aramadığını söylüyor."

"Ve bu anormal bir durum mu?"

"Onlar için evet."

"Aramamı bekleyen biriyle olmayı özlüyorum," dedi Isaac.

"Ben de," dedi Erika başını kaldırıp tekrar eve bakarak. "Morsalkım, ne çabuk büyümüş," diye ekledi evin yan tarafında yoğunlaşıp çatının saçağı boyunca yılan misali ilerleyen yüksek, kalın dala işaret ederek. "Buraya taşındığımız gün onu aldığımda küçücük bir saksının içindeydi. Biraz boya almak için B&Q'ya uğramıştık ve onu indirim reyonunda bulmuştum. 70 pounddu. Mark, 'Paranı o küçücük dal parçasına harcama, çoktan kurumuşa benziyor,' demişti."

"Çiçek açtığında çok güzel göründüğüne kalıbımı basarım," dedi Isaac.

Erika başıyla onaylayıp gözlerini sildi. "Hadi. Gidelim. Sadece görmek istedim ama şu hâliyle herhangi bir eve benziyor. Burayı yuva yapan içindeki insanlardı ve artık orada değiliz. Şu anda orada başka bir aile yaşıyor."

ELLİ YEDİ

Taro ya da kısaca "T" deri kaplı bir copla Moss'un kafasının arkasına sert bir darbe indirdi. Normalde mutfak çekmecesinde sakladığı deri copu çay yaparken arka cebine atıvermişti. Kafasındaki çarklar fıldır fıldır dönüyordu ama korktuğu yoktu. Paniğe kapıldığı da söylenemezdi. Kadın yere sertçe çarpmış olsa da ışıkları söndürmesiyle peyda olan gölgelerin arasında, camdan uzaktaydı.

Taro saatin tiktaklarına kulak verdi. Yoldan bir araba geçti. Taro kadının saldırıya geçecek gücünün kalmış olması ihtimaline karşı copu sağ elinde tutarak çömeldi. Boştaki eliyle bileğini tutup nabzına baktı. Yavaş, ritmik bir şekilde atıyordu. Taro parmağını orada tutarak damarlarında gezinen canın, teninin altında zonklayan sert bezeciğe akmasını hissetti. Elini kadının kafasının arkasına götürdü. Saçları kandan ıslanmıştı. Taro ayağa kalkıp copu tekrar cebine koydu. Kadının üstünden atlayıp camın kenarına gitti. Dükkânın önündeki yol sessizdi. Gerisin geriye gölgelerin arasına çekildiğinde kadını döndürdü.

"Koca kız," diye mırıldandı onu tepeden tırnağa yoklarken. Göğüslerini yoğurup ellerini bacaklarının arasında gezdirdi. Bir süre onları orada tutup sıcaklığının tadını çıkardı, ardından dikkatini kadının ceplerine verdi. Arabasının anahtarlarını, cep telefonunu, cüzdanını ve kimlik kartını alıp hepsini tezgâhın üstündeki kasanın yanına bıraktı. Ardından Moss'un başına geri

döndü. Eğildi ve onu hatırı sayılır bir güçle yerden kaldırıp tek hamlede omzuna attı. Gevşek vücudunu taşıyarak arka tarafa açılan kapının ardında birkaç dakikalığına kayboldu ama sonra geri geldi.

Işıkları yaktı. Kadının üzerine yığıldığı kilim temizdi. Ortalıkta kandan iz yoktu. Gerçi Taro işini sağlama alıp yine de ortalığı temizleyecekti. Tezgâhın başına geçip Moss'un telefonuyla arabasının anahtarlarını aldı. Sokak kapısının sürgüsünü açıp dışarı çıktı ve kaldırımdan aşağı yürüdü. Araçların park etmesine müsaade edilen alanda az sayıda araba vardı. Uzaktan kumandalı anahtarlığı sağına tuttuğunda hiçbir şey olmadı ama soluna tuttuğunda kırk, kırk beş metre kadar ötedeki koyu renkli bir Rover'ın ışıkları yanıp söndü.

Bir an için durup düşündü. Ne denli sakin olduğuna şaştı. Kalbi daha hızlı atıyor, el bilekleriyle bacaklarına kan pompalandığını hissedebiliyordu ama kontrol ondaydı. Paniğe kapılmamıştı.

Kadının, buraya geleceğini kimseye söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Akşamüstünün erken saatleriydi. Polis memurları pek öyle sosyalleşmeye meraklı tipler değildi; ertesi sabaha kadar Moss'un eksikliği hissedilmeyebilirdi ama alarm çanları çalmaya başladığında muhakkak biri gelip onu sorgulayacaktı. Taro başmüfettişin uğradığını kabul etmek zorunda kalacaktı ama soranlara, kısa bir sohbetin ardından oradan ayrıldığını söyleyecekti. Başını önüne eğip elindeki anahtarlarla cüzdana baktı. Gitmiş gibi göstermeyi nasıl başaracaktı?

Lewisham Belediyesi'nin park ve bahçeler müdürlüğüne ait bir araç ileride köşeyi döndü. Çalı ve bitki kırpıntılarını naklet-mek için kullanılan, arkası açık ve düz kamyonetlerdendi. Taro, Moss'un arabasının şoför tarafına geçti ve kapıyla biraz uğraştıktan sonra telefonu el çabukluğuyla ceketine sildi. Kamyonet yanından geçerken Moss'un cep telefonunu aracın arkasındaki dal ve ölü yaprak yığınının içine atıverdi. Sonra Moss'un arabasına bindi ve kamyonetin caddenin sonundaki trafik ışıklarında du-

raksadıktan sonra yoluna devam etmesini izlerken istikametinin Güney Çevreyolu olmasını umdu.

Ardından motoru çalıştırdı ve güvenlik kameralarından kaçmak için meskûn sokaklarda zikzaklar çizerek stüdyodan üç kilometre kadar uzaklaştı. Arabayı yalnızca evlerin bulunduğu sakin bir sokak olan Tresillian Yolu'nun sonuna park etti. Kapıları kilitledi ve anahtarlığı sildikten sonra sokaktaki mazgallardan birine attı.

Yürüyerek stüdyoya geri döndü. O sokaklarda aheste aheste yürürken hava gittikçe karardı. Noel ile yılbaşı arasındaki günlerin durgunluğu hareketleri açısından mükemmel bir kılıftı. Hiç kimseyi görmedi. Hatta biraz eğlenmek için gaz maskesini yanına almadığına pişman oldu. Ne var ki stüdyosuna geri dönüp şu polis kadınla ilgilenmesi gerektiğini biliyordu.

ELLİ SEKİZ

Kapı çaldığında Bayan Fryatt ateşin kenarında oturmuş, en sevdiği ince porselen fincandan çay içiyordu. Evde kapıya bakacak başka kimse olmadığını hatırlaması biraz zamanını aldı. Hatırladığında da ellerinden güç alarak en sevdiği koltuğundan kalktı.

Ev çok büyük olduğundan ve uzun saatlerdir oturmaktan uyuşan bacakları hızlı yürümesine müsaade etmediğinden kapıya ulaşması biraz zamanını aldı. İlk kapıyı açıp soğuk verandaya çıktı. Kapıdaki camdan üniformalı beş polis memurunun eşlik ettiği, takım elbiseli, siyahi bir adam gördü.

Kilidi döndürüp kapıyı açarken, *Bir siyahi*, diye düşündü hoşnutsuzlukla. Adam kimlik kartını gösterdi.

"Bayan Elsa Fryatt? Ben Müfettiş James Peterson."

"Ne istiyorsunuz?" diye yanıtladı kadın buyurgan bir tavırla. Kısa boyuna rağmen sokak kapısı yerden yükseltilmiş olduğundan çoğu kişiye göz hizasından bakabiliyordu.

"Marissa Lewis'in öldürülmesiyle ilgili yürütülen soruşturma kapsamında bu mülkü arama iznimiz var," dedi adam ona bir kâğıt uzatarak.

"Bu hiçbir işime yaramaz; gözlüğüm yanımda değil," dedi Bayan Fryatt ve kâğıdı aynen iade etti.

"Okumanızı bekleyecek değilim," dedi Peterson. Basamakları tırmanarak verandaya çıkmasıyla kadın onun yanında aniden ufacık kaldı. Yine de onu durdurmak için kollarını iki yana uzat-

tı fakat Peterson kadının kollarını nazikçe kaldırarak evin içine doğru hareketlendi.

"Çek şu siyah ellerini üstümden!" diye bağırdı kadın. Polis memurları iki yanından akın ederek eve doluştular ve ellerine lateks eldivenler geçirmeye koyuldular. "Ne yapıyorsunuz? Neden evime giriyorsunuz?"

Genç bir kadın polis antredeki konsollardan birinin küçük çekmecelerini açmaya başlayınca Bayan Fryatt onları kapatmaya yeltendi.

"Han'fendi, geri çekilmeniz gerek. Aksi takdirde sizi tutuklamak zorunda kalırız."

"Ne gerekçeyle?"

"Arama izni olan bir polis memuruna engel olmaya çalışmakla."

Elsa Fryatt tırabzanın yanında durup polislerin sağa sola dağılarak evini aramaya başlamasını izledi. Ardından ahizeyi kaldırıp titreyen ellerle oğlunun cep telefonu numarasını çevirdi.

"Charles? Polisler burada!" diye cıyaklarken sesi bir perde yukarı tırmandı. "Arama izinleri olduğunu söylüyorlar... Her yeri karıştırıyorlar..." Onu soru yağmuruna tutan oğlunu dinlerken kitapların raflardan indirilip tepetaklak edildiği, silkelendikten sonra da yere atıldığı ön odada olup biteni kapı boşluğundan izledi. "Bilmiyorum. Okuma gözlüğüm yanımda değil. Ne yaptıklarını bana söylemiyorlar. Bir tanesi beni kapının önünde hırpaladı... Tamam, çabuk ol!"

Ahizeyi yerine koyduktan sonra evde oturup bekleyebileceği bir yer bulmaya çalıştı ama polisler âdeta her yerdeydi. Az evvel kapısına dayanan altı polis memurundan daha fazlası var gibiydi. Dondurucu verandaya geri döndü ve ayakkabılarını giyerken, oturduğu küçük sandalyeye tünedi. Elleri titriyordu ve bu titremenin nedeni yalnızca soğuk değildi.

Bir saat sonra Charles Fryatt sokak kapısının dışındaki camlı kapıda belirdi.

"Seni mendebur! Gelmen neden bu kadar uzun sürdü!" diye tısladı annesi kapıyı açarken.

"Arama izni nerede?" diye sordu Charles. Kâğıdı annesinin elinden kaptığı gibi yazılara ve altındaki imzaya göz gezdirdi. Onlar eve girerken Peterson da merdivenden indi.

"Siz Charles Fryatt mısınız?" diye sordu.

"Evet. Bu yaptığınız saçmalığın daniskası! Annemin Marissa'nın ölümüyle ne gibi bir ilgisi olabilir?" dedi Charles. "Ona baksanıza! Kadın doksan yedi yaşında!"

Peterson onu duymazdan geldi. "Ön taraftaki yatak odası size mi ait, Bayan Fryatt?"

"Evet! Oraya da mı girdiniz? Yoksa sen mi girdin?" diye bağırdı kadın.

"Evet."

"Bunun için *hanım* bir polis memurunun tahsis edilmesini beklerdim. O pis ellerinizi özel eşyalarıma sürdüğünüzden hiç şüphem yok!"

Charles annesine ters ters baktı. "Anne. Diline hâkim ol," diye uyardı.

"Kendi evimde canımın istediği gibi konuşurum! İfade özgürlüğünü boşuna icat etmediler!"

"Gardırobun içindeki kasayı açmanızı istiyoruz," dedi Peterson. Charles annesine baktı; fal taşı misali belermiş gözleri korku doluydu.

"Anladığım kadarıyla başka bir seçeneğim yok?" dedi kadın.

"Hayır, yok. Ya siz açarsınız ya da biz matkapla gireriz."

Peterson'ın peşinden iki kat merdiven çıkıp ön bahçeye bakan yatak odasına girdiler. Burada sayvanlı kocaman bir karyola, cumbanın önüne yerleştirilmiş, masif ahşaptan yapılma ağır bir tuvalet masası ve duvarlardan birini boylu boyunca kaplayan bir gömme dolap vardı. Gardırobun açık olan orta kapısından ağır, metal, kadranlı bir kasa görünüyordu.

"Şifreyi bir tek ben bilirim," dedi Bayan Fryatt amirane bir tavırla.

"Ya unutursan?" diye sordu Charles. Bunu söyleme biçiminde, Bayan Fryatt'a, oğlunun ona unutması için ipucu verdiğini düşündüren bir şey vardı ama yine de sallana sallana kasanın yanına gidip yavaşça çömeldi.

"Hepinizin arkasını dönmesi gerek," dedi. Peterson, Charles ve odadaki üniformalı iki polis memuru başka yönlere baktılar. Birkaç tıkırtı duyulduktan sonra kasanın kilidi açıldı. Charles annesiyle göz teması kurmaya çalıştı ama Bayan Fryatt ona bakmayı reddediyordu. "Buyurun bakalım," dedi.

Peterson kasanın başına geçip çömelerek içine baktı. Üç raflıydı. İlkinde yirmi poundluk banknotlardan oluşan birkaç tomar para ve eski moda senetlerden vardı. İkinci raf kadife kaplı mücevher kutularıyla tıklım tıkış doluydu. Diğer iki polis memurunun da ona katılmasıyla yeni eldivenler taktılar ve mücevher kutularını teker teker çıkarıp halının üstüne dizdiler. İlk kutu geniş ve yayvandı. İçinde göz kamaştırıcı bir elmas kolye vardı. İkinci ve üçüncü kutularda elmaslarla süslü Cartier marka bir saatle iki bilezik olduğunu gördü. Peterson halının üstüne dizilmiş diğer kutuları rasgele açmaya koyuldu. İçlerinden elmas bir broş, bir çift altın küpe ve ucundan altı onsluk altın bir kolye ucunun sallandığı başka bir kolye çıktı. Sona kalan iki kutuda altının içine oturtulmuş, yuvarlak kesim, kocaman elmaslar ve kare şeklinde, prenses kesim ikinci bir çift elmas küpe buldu.

Kasanın en alt rafı boştu.

"Bundan başka prenses kesim elmas küpeniz var mı?" diye sordu Peterson.

"Hayır," dedi Bayan Fryatt. "En üst raftaki senetlerin altında mücevherlerimin sigorta poliçesi durur. Poliçe geçtiğimiz ağustos ayının sonunda hazırlandı. Listedeki her şeyi istisnasız orada bulacaksınız."

Peterson'ın hepsini kontrol etmesi epey uzun sürdü. Ardından ayağa kalktı ve onu pencerenin önünden izlemekte olan Charles'ın yanına gitti. Hava serin olmasına rağmen kır saçları terden ışıl ışıl parlıyordu.

"Marissa Lewis'in şunların tıpatıp aynısı prenses kesim elmas küpelerle çalıştığınız kuyumcuya geldiğini doğrulayabilir misiniz?" dedi kutuyu göstererek.

"Şey. Evet... galiba geldi," dedi Charles. Bayan Fryatt oğluna buz gibi gözlerle bakıyordu.

"Bunu Marissa'nın cinayeti hakkında sizinle görüşmeye gelen meslektaşlarıma neden söylemediniz?"

"Çünkü meslektaşlarınızdan biri gelip kayınpederimle konuşana kadar Marissa'nın kuyumcuya uğradığını bilmiyordum. Bizim ailede orada çalışan dört kişiden biriyim," dedi Charles. Gözleri Peterson'la annesinin ayıplayan bakışları arasında gidip geliyordu.

"Bu işyeri eşinizin ailesine ait, değil mi?"

"Evet. İki kayınbiraderimle birlikte çalışıyoruz."

"Bu küpeleri birtakım testler için laboratuvara götürmem gerek," dedi Peterson.

"Ne testi yapacaksınız?" diye sordu Bayan Fryatt.

"DNA."

"O hâlde benim DNA'mı bulacaksınız. Gelinimin DNA'sına da rastlayabilirsiniz çünkü birkaç defa davetlerde takmak için küpelerimi ödünç almıştı. Ve hiç şüphesiz, Marissa'nın DNA'sını bulacaksınız."

Peterson ona bön bön baktı. "Neden böyle dediniz?"

"Çünkü bir keresinde onları denemesine izin verdim, memur bey. Eğer biraz bekleyebilirseniz onları takarken çekilmiş bir fotoğrafını bile bulup çıkarabilirim. Burlesk portfolyosu için burada bir fotoğraf çekimi yaptı. Arkadaşı Sharon da gelip ona yardım etti." Küpeleri almak için elini uzattı.

"Yine de birtakım testler ve analizler için bu küpeleri almak zorundayım."

"Bir tek onları mı alacaksınız? Kan ya da idrar örneği de ister misiniz? Belki de parmak izi bulmak için her yere şu siyah tozlardan serpmek istersiniz?"

"Küpeler kâfi," dedi Peterson onunkilere diktiği gözlerini kaçırmayı reddederek.

"İyi. Test edin bakalım ama zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Ayrıca sizi uyarıyorum. Eğer küpelerime en ufak bir zarar gelecek olursa sizi ve polis teşkilatını dava ederim. Bunu yapacak param var."

Peterson küpeleri bir torbaya koydu ve peşine takılan beş polis memuruyla birlikte odadan ayrıldı. Evden çıkıp onları beklemekte olan arabaların yanına dönene dek kimsenin ağzını bıçak açmadı.

"Kahretsin," dedi Peterson yumruğunu arabanın kaputuna indirerek. "Siktir!"

ELLİ DOKUZ

Moss'un bilinci yavaşça geri geldi ama her yer karanlıktı. Hiçbir şey göremiyordu. Sert bir yüzeyde sırtüstü yatıyor ve kafası zonkluyordu. Derin bir nefes aldı. Keçilerinkini andıran güçlü bir vücut kokusuyla ekşi ter kokusu burun deliklerini doldurdu. Bir anda midesi öyle bulandı ki kusacağını sandı. Fakat ağzının bantlı olduğunu fark etmesiyle korkunç bir paniğe kapıldı. Tamamen kendine geldiğinde el bileklerinin önünde sımsıkı bağlı olduğunu hissetti. Ayak bilekleri de bağlıydı. Yutkundu ve sakinleşmeye çalıştı. Etrafına kulak kabarttı. Belli belirsiz bir tıslama duydu. Bunu bir *vuuump* sesi takip etti ve ardından görüş alanının çeperinde küçücük, mavi bir kare belirdi. Birkaç saniye orada kaldıktan sonra yok oldu.

Moss tekrar yutkundu. Boğazı kupkuru ve yapış yapıştı. Sağa sola kıvranarak yeri yoklamaya koyuldu. Bağlı kollarını sağa kaydırdığında eline metal parmaklıklar geldi. Sol taraf da farklı değildi. Bu defa ileri geri kıpırdandı. Başının üstünde ve ayaklarının altında da aynı parmaklıklardan vardı. Nabzı hızlanmaya başladı ve paniğe kapıldı. Panik onu ezip geçmekle tehdit ediyordu. Bir tür kafesteydi.

Sakin ol, sakin ol, sakin, sakin, dedi kafasının içindeki ses. Celia'nın kaygılarını kontrol altına almak için son zamanlarda başvurduğu farkındalık tekniklerini düşündü. Farkındalık teknikleri kitabını nereye gitse yanında götürdüğü için Celia'yla dal-

ga geçmişti. Şimdiyse onu okumadığına pişmandı. Neyle ilgili olduğunu, Celia'nın neler anlattığını hatırlamaya çalıştı. Gerçeklere odaklanıp duygularınızın size çelme takmasına izin vermemekle ilgili bir şeylerdi. Sırtının altındaki soğuk zemine odaklandı. Eliyle zemini şöyle bir yokladığında ahşap olduğuna kanaat getirdi.

Mavi ışık neydi? Alevdi; kombinin ön tarafındaki kare şeklindeki delikten görünen küçük alev. Doğrulmalı ve tekrar yanması hâlinde neleri aydınlattığını görmeye çalışmalıydı.

Moss yavaşça nefes alıp verdi. Burnundan yeterince hava girmiyor gibiydi. Doğrulmaya yeltendi ama yarıda kesmek zorunda kaldı çünkü damarlarından pompalanan kan kafasındaki ağrıyı artırıyordu. Bir an için kafasının patlayacağını sandı. Mide bulantısının bedenini esir aldığını hissetti. Ne var ki kusarsa boğulurdu.

Kendini yavaşça sırtüstü bıraktı ve derin derin nefes alarak kafasını döndürüp yanağını soğuk zemine dayadı. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Gaz maskesi çizimini ve yapbozun tüm parçalarının yerli yerine oturduğu o anı düşündü. Yapbozun tamamlandığını elbette o da görmüştü.

Bir kez daha paniklemeye başladı. Adam onu öldürecekti. Alev bir kombiye ait olduğuna göre muhtemelen bodrum katındaydı. Bağlıydı. Ağzı kapalıydı. Bir kafesteydi. Korku ve ümitsizlik benliğini istila etti. Derken Jacob'ın suratı aklına geldi. Güzel gözleri ve masum gülümsemesi. Mis kokusu. Kollarını annesinin giderek genişleyen beline dolayıp ayaklarına basarak onunla yürümeyi ne kadar sevdiği. Ve Celia. Bal rengi saçları ve narin, güzel yüzü. Sabah evden çıkmadan önce neden onlara sarılmamış, neden onları sevdiğini söylememişti ki?

Gözleri yaşlarla doldu fakat bu ona mücadele etme gücü verdi. Derin derin nefes aldı ve mavi alevin ne tarafta belirdiğini hatırlamaya çalışarak yavaşça doğrulup oturmayı denedi. Kafasını solundaki parmaklıklara dayayarak oradan güç aldı. Kafası acıyla öyle bir zonkluyordu ki az kalsın kendinden geçecekti. Birkaç derin nefes daha aldı. Adam ceketini çıkarmıştı. Ayrıca elleri bilekleriyle parmak eklemlerine kadar olan yerden ve dirsekleri-

nin hemen aşağısından bağlanmıştı. Moss kollarındaki tüylere yapışma şeklinden bunun koli bandı olduğunu anladı.

Derken odanın sağ köşesinden bir tık sesi geldi ve mavi alev tekrar belirdi. Moss bulanık görüyordu ama odaklanıp birtakım eşyaların dış hatlarını seçmeyi başardı. Duvarın üst tarafına monte edilmiş kutu şeklindeki kombi bunlardan biriydi. Kombiyle arasında çok sayıda şekil vardı ve kafesin yerde durduğunu görebiliyordu. Ne var ki alev söndü ve Moss yine karanlığa gömüldü.

Mide bulantısının geri döndüğünü hissetti. Sırtındaki ve bacaklarının arkasındaki kaslar acıyla kasıldı. Bacaklarının bağlı olması yeterince kötü değilmiş gibi ellerinin önünde, parmak uçları ileriye bakacak şekilde bağlanmış olması tamamen doğrulmasını imkânsız kılıyordu. Kramplar gittikçe kötüleşti ve Moss acıdan suratını buruşturdu.

Nefes al, nefes al, nefes al. Acı dinecek. Kramplar dayanılmaz bir hâl alınca boğuk bir çığlık koyuverdi. Dirseklerini birleştirerek sırtını kamburlaştırdı. İnternette gördüğü bir video aklına geldi. Öz savunma alanında uzmanlaşmış Amerikalı bir adamın, elleriniz koli bandıyla bağlıyken ne yapmanız gerektiğini anlatan bir videosuydu. Öz savunma kursuna gitmek Celia'nın hobilerinden bir diğeriydi. Moss'un da ona katılmasını istemişti ama ders saatleri sürekli mesai saatleriyle çakışıyordu. Bu yüzden Celia ona şu YouTube videosunu izletmişti... Adam sıkıca bantlanmış kollarını başının üstüne kaldırıyor, sonrasında süratle aşağı indirdiği kollarını karnına vurarak bantları koparıyordu. Bunun koli bandının mukavemetiyle bir alakası vardı; uzunlamasına çektiğinizde dünyanın en güçlü sakızıymış gibi uzarken gücü enlemesine uyguladığınızda kolayca kopuveriyordu.

Moss derin bir nefes aldı ve kollarını kaldırmayı denedi ama karanlıkta açıyı yanlış hesaplayınca sımsıkı bağlanmış bilekleri sertçe burnuna çarptı. Boğuk bir feryat kopardı fakat burnunun kanla dolmasıyla tekrar panikledi. Öne doğru eğildi ama bilekleri hâlâ sımsıkı bağlıydı. Üstelik artık nefes de alamıyordu. Karanlıkta kendi kanında boğulmaya başladı.

ALTMIŞ

Evlerin arasında yaptığı kısa yürüyüş T'nin hoşuna gitti. Böylece düşünmek için zamanı oldu. Hayatına aydınlık ve karanlık gözüyle bakardı. Aile portreleri çektiği işi o kadar akıllıca ve gerçekçiydi ki bu kısmı aydınlık olarak düşünürdü. Fakat dükkânı kapatıp da tek başına kaldığında karanlığa adımını atardı.

Onu karanlıkla tanıştıran, on beş yıl önce görüştüğü bir kızdı – hayır, bu pek doğru sayılmazdı. Kendini bildi bileli karanlık içindeydi ama Tabitha onu kışkırtarak ön plana çıkarmıştı. Taro, Tabitha'dan önce dünya üzerinde şiddet içerikli fantezileri olan tek insanın kendisi olduğunu düşünürdü ama erkenden serpilmiş, genç bir öğrenci olan Tabitha onu seks oyuncaklarını ve rol yapma oyunlarını denemeye teşvik etmişti. Karanlıkta sırlarını ona açması için Taro'yu yüreklendirmişti.

Tabitha bağlanmayı severdi. Bu yüzden Taro tarafından kaçırılıp tecavüze uğradığı bir fanteziyi canlandırırlardı. O zamanlar şok edici ve cüretkâr gelmişti ama şimdi geriye dönüp baktığında bunların entipüften şeyler olduğunu görüyordu. Tabitha rol yapıyordu. Bu yalnızca roldü. Ayrıca rol yapmakta pek o kadar becerikli de sayılmazdı. Korkusu ruhsuz ve boştu. Tabitha daha karanlık yerlere giden yolda yalnızca bir basamaktı.

Bir gece varlığından çok az insanın haberi olduğu, Soho'daki bdsm kulüplerinden birine gitmişlerdi. Burası Taro'nun başlıkları ve nefes kontrolünü keşfettiği, dahası Tabitha'yla olan ilişkisinin

sonunu getiren yerdi. O gece onu az kalsın boğarak öldürecekti. Kızın gözlerinde gerçek korkuyu görünce kendine hâkim olamamıştı. Sonrasında onu polise gitmekten zar zor vazgeçirmişti.

Sonraki birkaç yıl boyunca Amsterdam'a gitmeyi huy edinmişti. Orada bdsm kulüplerine gider, sınır tanımayan porno filmlerden alırdı fakat çok geçmeden en sert pornonun bile onu tatmin etmediğini görmüştü. Ardından gaz maskelerini, daha doğrusu hava haznesi nefes kontrolü için kapatılmış ya da amil nitratlı pamukla tıkanmış bir gaz maskesi takarken cinsel ilişkiye girmeyi keşfetti.

Geceleri sokaklarda pusu kurma fikrinin aklına ne zaman geldiğini tam olarak hatırlamıyordu. Onu bodrum katına inşa ettiği seks zindanına davet eden bir adamla uyuşturucu almışlardı ve kafaları güzeldi. Bir şekilde kendilerini bahçede bulmuşlardı. Sonrasında düşe kalka arka kapıdan sokağa çıkmış ve gözden uzak, karanlık bir köşeye çömelerek oradan insanları izlemişlerdi. Bunun Taro'ya verdiği güç o âna dek deneyimlediği her şeyden daha büyüktü. Palazlandıkça önce kendisini kadınlarla erkeklere teşhir etmeye başlamış, sonrasında da ilk saldırısını gerçekleştirmişti.

T, Camera Obscura'ya yaklaşırken yavaşladı. Biraz daha düşünmeye ihtiyacı vardı. Bu seferkinin polis olması heyecanını arşa çıkarıyordu. Yıllardır onca saldırı gerçekleştirmiş olmasına karşın hiç yakalanmamıştı. Poliste kaydı bulunmuyordu. Ellerinde DNA'sı yoktu. Hatta ne bir park cezası yemiş ne de ehliyetine ceza puanı işlenmişti.

Polis kadın bodrum katındaydı. Onu görmüştü. Eğer kadının gitmesine izin verirse her şey biterdi.

Taro risk almayı seven tiplerdendi. İzlerini silmişti. Şimdi kadının cesedinden nasıl kurtulacağına karar vermeliydi. İrice bir kadındı. Taro mahallede bir tur daha atmaya karar vererek geldiği yoldan geriye döndü. Düşünmesi ve plan yapması gerekiyordu.

ALTMIŞ BİR

Moss karanlıkta kollarını kaldırdı ve var gücüyle indirdi. Bilekleri göğsüne çarptı. Aynı hareketi tekrarladı. Burnu şakır şakır kanıyor ve Moss nefes almak için mücadele ediyordu. Üçüncü denemesinde bileklerinin birbirinden ayrılmasıyla dirseklerini parmaklıklara çarptı. Acıya aldırış etmeden, hissiz parmaklarıyla uzanıp ağzını kapatan koli bandını söktü. Öğürdü, tükürdü fakat ciğerlerine bol miktarda hava çekmeyi başardı.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" diye feryat etti. Ellerini kullanabilecek ve ağzından nefes alabilecek olmak onu epey rahatlattı. Çabucak işe koyuldu ve ayak bileklerindeki bantları kâh yırtıp kâh sökerek ayaklarını da kurtardı. Omuzlarını geriye doğru yuvarladı ve debelenerek çömelme pozisyonuna geçti. Kafesinin içini el yordamıyla yoklamaya koyuldu. Kafasının üstünde kalın parmaklıklar olduğundan ne ayağa kalkabiliyor ne de bacaklarını uzatabiliyordu. Kafesin yan tarafında bir asma kilit vardı ve sımsıkı kilitlenmişti.

"Kahretsin," dedi Moss. İçinde bulunduğu kafes, iri köpeklerin koyulduğu türdendi. Derken bir tıkırtı duyuldu ve mavi alev küçük odayı aydınlattı. Gözleri artık karanlığa alışmıştı ve arka duvara monte edilmiş çok sayıda direk olduğunu görebiliyordu. Kimi şekilleri seçebildi: kangal hâline getirilmiş ince uzun bir şey ve göz delikleriyle hava haznesi olan bir başlık. Bu bir gaz maskesiydi. Moss etrafı tekrar yokladı. Kafesin parmaklıkları sağlam,

kalın metaldendi ama tabanı ahşaptandı. Artık koli bantlarından da kurtulduğuna göre özgürce hareket edebilirdi. Yutkundu ve burnunu silerken kanının pıhtılaşmaya başladığını hissetti. Çömelmiş vaziyette kollarını bacaklarına doladı ve sırtını kafesin tavanına dayadı. Sağa sola salındı ve kafesin yerden birkaç santim kalktığını hissetti. Yere sabitlenmiş değildi. Yerinden kayıp tuğla duvardan uzaklaşması için kafesi sallamaya devam etti. Bunun için epey çaba sarf etmesi gerekti ve soluklanmak için birkaç defa durmak zorunda kaldı fakat bir noktadan sonra kafesten dışarı uzandığında eli tuğla duvara değmedi. Böylelikle her iki tarafta da yeterince boşluk olduğuna kanaat getirdi. Sırtını parmaklıklara yasladı ve ağırlık merkezinin yere yakın olmasından istifade ederek kafesi bir o yana, bir bu yana sallamaya koyuldu. Daha güçlü sallandıkça tabanın yanları yerden kalkmaya başladı. Derken kafes bodrum katında yankılanan muazzam bir tangırtıyla aniden devrildi. Moss kafesin tabanı haline gelen sol tarafındaki parmaklıkların üstüne düşünce acıyla inledi.

Soluklanmak için biraz ara verdikten sonra kafesin ahşap tabanını tepmeye başladı.

"Botlarımı. Çıkarman. Gerekirdi. Seni. Siktiğimin. Dangalağı!" diye tısladı her kelimeyi bir tekmeyle vurgulayarak. Botlarını kafesin tabanına indirirken kendince bir ritim tutturdu. Her tekmede acı iliklerine nüfuz ediyor ve metal parmaklıklar sırtıyla omuzlarına gömülüyordu ama pes etmedi. En nihayetinde, artık tabanlarının patlayacağını düşünmeye başladığı anda ahşap çatırdadı ve bacağı ahşabı delip geçiverdi. Kıymıklar bacağını çizdi ve Moss acıyla haykırdı ama hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermeyecekti. Bacağını çekip çıkardı ve kâh teperek kâh iterek kâh elleriyle parçalar koparark deliği büyütmeye girişti. Bu iş sonsuza dek sürecek gibiydi ama en nihayetinde, elleriyle bacakları kıymık içinde kalsa da delikten geçmeyi başardı. Artık özgürdü. Karanlıkta sağı solu yoklayarak bir elektrik düğmesi bulmayı başardı ve ona basarak ışıkları yaktı.

ALTMIŞ İKİ

Nerede olduğunu tüm çıplaklığıyla gördüğünde Moss'un solukları daha yeni düzene girmişti. Odanın köşesinde daha yüksek bir kafes, ahşap bir boyunduruk ve üzerinde deri kayışların bulunduğu bir masa vardı. Kan lekeleri beton zemine işlemişti. Duvarlara müstehcen görüntüler zımbalanmıştı: ekstrem çıplaklık ve işkence görüntüleri. Derken Moss'un gözü geniş ekranlı bir televizyonun yanındaki rafa özenle dizilmiş sıra sıra DVDlere takıldı.

Duvarlardaki askılardan kırbaçlar, zincirler, bir koşum takımı ve iki adet lateks giysi sarkıyordu. Sıranın en sonunda, geniş göz boşlukları ve uzun bir hava haznesi olan, sırıtan bir surat gibi görünmesi için üstüne beyaz kareler çizilmiş siyah bir gaz maskesi vardı.

Moss kapının diğer tarafında ayak sesleri duyduğunda donakaldı. Kapının sürgüsü çekildi ve kapı açıldı.

Taro kapı boşluğunda dikilmiş, tir tir titriyordu. Beti benzi atmıştı. Bir elinde lacivert bir sıvıyla dolu kocaman bir şırınga tutuyordu. Diğer elindeyse siyah bir muşamba rulosu vardı. Onu mümkün olan en kolay ve en temiz şekilde öldürmeye gelmişti ama kadın işleri karıştırmıştı. Moss adamın şırıngayı parmaklıkların arasından sokup ona saplamayı istediğinden emindi. Bu izlediği korkunç bir filmi aklına getirdi. Filmde hayvanların üstünde testler yapılıyordu. Hayvanlar parmaklıkların arasından

uzatılan iğne derilerine saplanmasın diye nasıl da büzüşüp demirlerden uzaklaşıyorlardı!

"Nasıl çıktın?" dedi Taro. Sesi alçak ve tekdüzeydi.

"Bakarsan görürsün," dedi Moss. Adam gözlerini Moss'unkilerden ayırmadan odaya girip tek ayağıyla kapıyı arkasından kapattı. Ona doğru bir adım daha attı.

"Uzak dur," dedi Moss.

"Buraya gelmemeliydin. Zaten duracaktım. Tüm bunlara bir son verecektim. Sonra da çekip gidecektim... Şimdi senin hakkından gelmek zorundayım. ŞİMDİ SENİN HAKKINDAN GELMEK ZORUNDAYIM!"

Moss korkusunu belli etmemeye çalıştı. Geriye çekilerek, yan devrilmiş vaziyette öylece duran kafesi aralarına aldı. Adam biraz daha yaklaştı. Moss kafesi tavanından tuttu ve onu koçbaşı niyetine adama doğru savurmak istedi ama kafes yerde düzgünce kaymayıp sadece birkaç santim ilerleyince dengesini kaybedip yüzükoyun kapaklandı.

Taro o anda tepesine çullandı. Kafesin etrafından dolaşıp onu arkasından yakalamıştı. Moss ona karşı koymak için debelenirken adamın şırıngayı artık farklı bir şekilde tuttuğunu gördü. Şırıngayı yumruğunun içine almış, başparmağını da pistonuna koymuştu. Kolunu kaldırarak iğneyi Moss'a saplamaya hazırlandı.

Ne var ki Moss öne doğru eğilip sonra da kafasını var gücüyle geriye attı. Kafatasının arka tarafı adamın ağzına isabet edince ön dişleriyle burnu kırıldı. Taro acıdan haykırarak geriye doğru sendeledi. Moss fırsattan istifade kapıya doğru koştu ama kapı açılmadı. Var gücüyle asılsa da kapının kolu biraz olsun kımıldamadı.

Arkasına döndüğünde burnundan şakır şakır kanlar akan Taro'nun sendeleyerek üzerine geldiğini gördü. Dişlerinden ikisini yere tükürdü ve başını kaldırıp Moss'a baktı. Artık suratında gözü dönmüş gibi bir ifade vardı. Moss silah niyetine kullanabileceği bir şeyler bulma umuduyla etrafına bakındı ve kapının

bitişiğindeki masanın üstünde duran zincirin yanında kocaman, açık bir asma kilit olduğunu gördü. Bir çırpıda uzanıp asma kilidi yakaladı ve varını yoğunu ortaya koyarak fırlattı. Biraz yukarıya nişan almıştı. O anda zaman âdeta yavaşladı. Asma kilit havada önce bir kere, sonra bir kere daha döndü ve doğrudan adamın şakağına isabet etti. Adam şok ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona baktıktan sonra yere yığıldı ve kafasını nahoş bir çatırtıyla beton zemine çarptı.

Moss tekrar kapıya atıldı. Biraz sertti ama en nihayetinde kapının kolunu çevirip kapıyı açmayı başardı. Işıl ışıl aydınlatılmış bir koridora çıktı ve kapıyı çarparak arkasından kapattı.

Koridorun duvarlarının eski moda ahşap lambriyle kaplı olduğunu ve az evvel gizli bir kapıdan çıktığını gördü. Kapı kapandığında duvarın bir parçası hâline geldi. Derken gözü koridorda duran eski bir Singer dikiş makinesine takıldı. Dikiş makinesinin tablasının üstünde kitaplar, bitkiler ve anahtarlara tahsis edilmiş bir kâse duruyordu. Moss açılmasının an meselesi olduğu düşüncesiyle gözünü kapıdan ayırmadan makineyi taş zeminde itekledi ve şimdilik işini göreceğini umarak kapının önüne çekti.

Ardından koşmaya başladı. Koridor boyunca koşarak kendini ön taraftaki fotoğraf stüdyosuna attı. Dışarıda hava kararmıştı ve kapı hâlâ kilitliydi ama çekim esnasında kullanılan ışıklardan birinin üçayağını kaptığı gibi neredeyse isterik bir korkuyla panoramik vitrine fırlattı. Cam dışarıya doğru patladı. Moss camları ayağıyla kenara iterek açıklıktan çıktı ve bahçeden yola koştu.

Arabası gitmişti ve telefonu da yoktu. Sendeleyerek sokakta yürüdü. Vücudu adrenalin pompalıyor, kafasının arkasından kanlar boşalıyordu. Bir telefon kulübesi bulmayı denedi ama yolda bir tane bile yoktu.

Moss yolun sonuna, New Cross istasyonuna doğru kıvrıldığı yere koştu. Yol istasyondan çıkan, dışarıda felekten bir gece geçirmek için süslenip püslenmiş gençlerle doluydu. Gürültü sağır ediciydi. İnsanları itekleyerek kalabalığı yardı ve istasyonun ya-

nında eski bir telefon kulübesi buldu. Ahizeyi kapar kapmaz ilk aklına gelen Celia'yla konuşmak oldu. Santrale bağlanmak için 100'ü tuşladı ve ardından karşı ödemeli bir telefon görüşmesi talebinde bulundu.

ALTMIŞ ÜÇ

Erika, Isaac gittiği için üzgündü. Günün ilerleyen saatlerinde Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Erika, Isaac'in kar fırtınasına yakalanmamasını umdu. Sobada yeni bir ateş yakıp telefonuna baktı ama Moss'tan hâlâ haber yoktu. Her şeyden böylesine uzak olmak onu huzursuz ediyordu. Eski evini ziyarete gidişini düşündü. Son birkaç yıldır Londra'ya geçici bir yer, Manchester'da olanlardan sonra yaşamaya mecbur olduğu bir sürgün yeri gözüyle bakıyordu ama Londra artık yuvası olmuştu. Kuzeydeki hayat mazide kalmıştı. Artık buraya ait değildi.

Televizyon kanalları arasında gezindi ama izlemekten hoşlanacağı hiçbir şey bulamadı. Kabanını sırtına geçirip eski bir bereyle eldivenleri de taktıktan sonra, çayırlıktan geçildiğinde kısa bir yürüyüş mesafesinde olan mezarlığa doğru yola koyuldu. Açık, yıldızlı bir geceydi ve araziye yayılmış, pencerelerinden ışıklar süzülen köy evlerine tepeye tırmanırken yukarıdan baktı. Mezarlığın girişine vardığında ay bulutların arasından çıktı. Bu sayede mezar taşları arasında Mark'ınkini ararken önünü görebildi.

Mark'ın mezar taşı cilalı siyah granittendi ve ay ışığında ışıldıyordu:

MARK FOSTER'IN
ANISINA
1 AĞUSTOS 1970 – 8 TEMMUZ 2014
HER ZAMAN KALBİMİZDE VE AKLIMIZDA OLACAK

Erika cebinden minyatür bir Jack Daniel's şişesi çıkardı, kapağını açtı, viskiden küçük bir yudum aldı ve geri kalanını toprağa döktü.

"Sonumuzun böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi. "Seni her gün özlüyorum..." Yanağından süzülen yaşı eldivenli eliyle sildi. "Bunu sana daha önce de pek çok kez söyledim ama hayatımı yaşamaya devam etmeliyim. Ölen ben olsaydım dünyada kalıp perperişan olmanı istemezdim... Evi satmaya karar verdim. Bugün oraya uğradım. Hatırladığım evden eser kalmamış. Orası artık bizim evimiz değil. Yeni bir ev satın alıp yuvaya dönüştüreceğim..." Erika yutkunarak gözyaşlarını bastırdı. "Çünkü burada değilsin ve yanımda doldurulması gereken bir boşlukla yaşamaya devam edemem. Hiçbir zaman unutulmayacaksın ve seni daima seveceğim ama hayatıma yarım bir insan olarak devam etmeyi istemiyorum."

Ayın önünden geçen bulutlar onu karanlığa gömdü.

"Arada sırada Jerome Goodman'ı sorup soruşturuyorum. Nerede olduğunu merak ediyorum. Bizleri düşünüp düşünmediğini. Adını karakoldaki bilgisayarlarda aratıyorum ama sırra kadem bastı. Beni onunla odada baş başa bıraksalar... onu yavaşça öldürürdüm. Sana, bana ve... diğer herkese yaptıklarından ötürü..."

Dondurucu bir esinti patikayı süpürdü ve Erika soğuğun ayakkabılarıyla eldivenlerinin içine sızdığını hissetti. Sırtı üşüdü. "Babanla ilgileneceğim. Ona bir bakıcı tutacağım ve gözümü üzerinden ayırmayacağım. Sık sık da ziyaretine geleceğim." Parmaklarını dudaklarına bastırdı ve ardından adının altın yaldızlı harflerine dokundurdu.

Erika kır evine geri döndüğünde ateş çoktan sönmüştü. Sobanın içindeki külleri tırmıkladıktan sonra kovaya birkaç odun daha attı. Tam sobanın kapağını kapatmıştı ki telefonu çaldı. Arayan Melanie'ydi.

"Erika, Moss'la ilgili bir hadise oldu," dedi girizgâhı atlayıp doğrudan konuya girerek. Melanie, Moss'un başına gelenleri anlatırken Erika onu dikkatle dinledi. Moss, New Cross'taki bir telefon kulübesinde bilinci yarı açık vaziyette bulunmuştu.

"Şu anda iyi mi?"

"Umarım iyidir. Acile daha şimdi girdi. Doğrudan taramaya soktular. Kötü bir kafa sarsıntısı geçiriyor. New Cross'ta fotoğraf stüdyosu işleten, otuz beş yaşında, Taro Williams adında bir adamı tutukladık. Moss, Forest Hill İş ve İşçi Bulma Kurumu'ndan aldığı bilgiler doğrultusunda onunla konuşmaya gitmişti. Öğrendiğimiz kadarıyla Joseph Pitkin 2016 yılının başlarında onun asistanlığını yapmış."

Erika önce keyiflendi ama sonra orada olmadığı için hüsrana uğradı. "Kuzeydeyim, şu anda kayınpederimi bırakamam."

"Biliyorum. Lütfen kalman gerektiği kadar kal. Burada her şey kontrol altında. Williams varlıklı bir herif ve çoktan kendine birinci sınıf bir avukat tuttu. Yani adımlarımızı çok dikkatli atmamız ve her şeyi kitabına uygun yapmamız gerekecek."

"Moss nereye gideceğini bildirmeliydi; kendini tehlikeye atmış," dedi Erika.

"Sen dalga mı geçiyorsun? Peki sen kendini kaç defa tehlikeye attın acaba? Jackie Chan'den daha fazla dayak yedin. Biyonik kadın gibi bir şeysin!"

"Çok komik."

"Kusura bakma. Bu vakayı çabucak kapatabildiğimiz için mutluluktan ne dediğimi bilmiyorum."

"DNA testi sonuçlarını bekle," dedi Erika.

"Elbette... Neyse. Kayınpederinin yanında ne kadar kalman gerekiyorsa kal."

Erika bir şey daha diyecek oldu ama Melanie telefonu çoktan kapatmıştı.

Erika sobanın önündeki camdan ateşi izleyerek uzun süre orada öylece oturdu. Dünyanın geri kalanından çok çok uzaklarda hissediyordu.

ALTMIŞ DÖRT

Saat sabahın üçüydü ama Lewisham Row karakolundaki atmosfere yoğun bir heyecan hâkimdi. Peterson, McGorry, Crane ve Komiser Hudson, Moss'un haberi gelir gelmez işe çağırılmışlardı. Moss, Celia'yı aradıktan sonra polis desteği istemiş ve ardından, artık bilinci kapanmak üzereyken nihayet Peterson'ı aramıştı.

Son sürat Camera Obscura'ya akın eden üniformalı polis memurları Taro Williams'ı bodrum katında bulmuştu. Onu bulduklarında bilinci açıktı. Yine de bir sağlık görevlisi tarafından kontrol edildikten sonra tutuklanıp Lewisham Row'a getirilmişti. Alınan parmak izleri ve DNA örneği çabucak laboratuvara gönderilmişti.

McGorry ve Crane, Komiser Hudson'la birlikte Lewisham Row'un gözlem odasındaydı. Taro Williams'ın Peterson tarafından sorgulanmasını izliyorlardı.

"Tek kelime etmiyor," dedi McGorry naklen yayını gösteren ekrana bakarlarken.

"Herif çam yarmasının teki, sizce de öyle değil mi?" dedi Crane.

"Hem kıllı hem de çam yarması. Gözleri ödümü patlattı," dedi McGorry. "Onu karakola getirdiklerinde, kaydı yapılırken, parmak izleri ve DNA'sı alınırken aşırı vurdumduymazdı. Bunların hiçbiri onu tedirgin etmiyor gibiydi."

Ekranda Peterson, Taro'dan Camera Obscura'nın ve binanın sahibi olduğunu teyit etmesini istedi ve ona fotoğrafçılığı tam zamanlı yapıp yapmadığını sordu.

Taro tatlılıkla öne doğru eğildi. "Evet. İşyerim on iki yıl önce ölen babamdan miras kaldı," dedi. Ses tonu yumuşak, konuşması düzgündü.

Komiser Hudson'ın telefonu çaldı.

"Adli tıptan arıyorlar," dedi. Komiser Hudson telefona cevap verirken McGorry parmaklarını çaprazladı. Crane de, McGorry de kulak kesildiler.

"Oldu bu iş! West Norwood'daki iş hanının kapısındaki kırık camdan alınan DNA örneği, nezarethanede ondan aldığımız örnekle eşleşiyor. Onu enseledik!" diye bağırdı Melanie. Yumruklarını havaya savurdular.

"Ne sapık ama," dedi McGorry.

"Bu onu altı cinsel saldırıyla ve Marissa Lewis'in cinayetiyle suçlamaya yetecek mi?" diye sordu Crane.

"Evet, onu bilhassa Marissa'nın ölümüyle suçlayacağız. Sokaklara geri dönmesini istemiyorum. Sabıkası yok. Yani cinayet suçlamasında bulunmazsak yaltakçı avukatı onu kefaletle serbest bıraktırabilir. Buna izin verecek değilim," dedi Melanie. Mikrofona uzandı. "Peterson, sorguya biraz ara vermeni istiyorum. DNA sonuçları geldi."

Peterson sorgu odasından çıktı. Melanie sonuçları uzattı ve Taro Williams'a resmî suçlamayı yöneltmesi için ona yeşil ışık yaktı.

Sonra gözlem odasına geçerek Peterson'ın sorgu odasına dönüp Taro Williams'ı Rachel Elder'a, Kelvin Price'a, Jenny Thorndike'a, Diana Crow'a ve Jason Bates'e yönelik saldırılardan ve Marissa Lewis cinayetinden resmî olarak tutuklamasını izlediler.

Taro istifini bile bozmadı. Hatta suçlamalar okunurken ceketinden bir tiftik koparacak kadar abarttı. Ardından başını kaldırıp kameraya baktı ve gözlem odasındaki polis memurları tüylerinin ürperdiğini hissettiler. Sanki onları görebiliyor gibiydi. Gülümsedi. Bu geniş, dişlek bir gülümsemeydi ancak gözlerine yansımıyordu.

ALTMIŞ BEŞ

Erika kuzeyde iki hafta kaldı. Bir yandan Edward'ı her gün ziyaret ederken diğer yandan kır evine bir merdiven asansörü taktırdı. Ayrıca dekorasyona da biraz zaman harcadı. Faturalarının ödenip ödenmediğini kontrol edebilmek için elektrik, su, doğalgaz faturalarını internet erişimine açtırdı.

Taburcu edilmeden önceki son hastane ziyaretlerinden birinde Edward tüm bu fikirler ve değişikliklerden ötürü hevesliydi. Tabii Erika, haftada üç kere gelip işlerini görecek bir bakıcı tuttuğunu söylediğinde tüm hevesi kaçtı.

"Yabancının tekinin arka tarafımı silmesine izin verecek değilim!" dedi. Artık yatakta doğrulup oturabiliyordu. İyileşme yolunda epey gelişme kaydetmişti.

"Edward. Sandığın gibi olmayacak. Kadıncağız evde yapılması gereken işlerine yardım edecek."

"Kadın mı?" dedi Edward gözlerini kısarak.

"Erkek olmasını mı isterdin?"

"Yüce Tanrım, hayır."

"Çamaşır, bulaşık, yemek işlerine yardım edecek. Ayrıca doktordan randevu filan alınması gerekirse o işleri de halledecek. Sana yoldaşlık eder. Kimsenin arka tarafını silmeye kalkışmayacağına söz veririm."

"Bakıcı tutmak için çok gencim!"

"Pekâlâ. Ona Kişisel Asistanın dememize ne dersin?"

Edward güldü. "Kimin nesiymiş? Evde bir Tory'ye tahammül edemem. Ayrıca telefonunu elinden düşürmeyen bir ergen de istemiyorum."

"Tabii ki öyle biri değil."

"Ayrıca kuzeyli olmalı. Güneylilerle alıp veremediğim yok ama haftanın üç gününü bir güneyliyle geçirmek biraz fazla olur."

"Kuzeyli sayılır... Kuzey Slovakya'dan. Adı Lydia. Yirmi beş yaşında, İngilizceyi kusursuz konuşuyor ve komşu köyde yaşayan bir hanımın bakıcılığını, pardon kişisel asistanlığını yapıyor."

"Fotoğrafı var mı?"

"Hayır. Onunla eve geldiğinde tanışacaksın. Yani umarım yarın."

Edward ertesi gün hastaneden taburcu olduğunda Erika evde Lydia'yla birlikte onu bekliyordu. Edward kızdan hoşlandı. Hemen arkadaş olduklarını görünce Erika yapbozun son parçasının da yerine oturduğunu hissetti.

Erika o günün geri kalanını ve ertesi günü Edward'la geçirdi. 14 Ocak, Pazar günü Londra'ya doğru yola çıktı. Tek bir koltuk değneğinin yardımıyla yürüyecek kadar iyileşen Edward onu taksiye kadar geçirdi ve kucaklaştılar.

"Egzersizlerini aksatmayacaksın," dedi Erika.

"Tamam, tatlım."

"Ayrıca sağlıklı beslenmeye devam edeceksin. Lydia yarın gulaş getirecek."

"Dört gözle bekliyorum."

"Merdiven asansörünü kullanmayı sakın unutma. Basamakları tek başına tırmanabileceğini göstererek Lydia'ya caka satmana lüzum yok."

Edward başını yukarı aşağı salladı.

"Lydia'ya varis çoraplarını iki hafta daha giydiğinden emin olmasını söyledim. Şeyleri önlüyorlar..."

"Evet, kan pıhtılarını," dedi Edward yeşil renkli varis çorap-

larını göstermek için pantolonunun paçasını yukarı sıyırarak. "Ama sen de arayıp sormayı ihmal etmeyeceksin?"

"Hayır, kesinlikle hayır," dedi Erika.

Ağlamaya başlayacağını fark edince Edward'ı tekrar kucakladı ve ardından taksiye bindi. Londra'ya tren yolculuğu sorunsuz ve çabuk geçti. Karlar erimişti ve iki buçuk haftadır başını kaşıyacak vakit bulamamış olsa da kendini dinlenmiş hissediyordu. Ara vermek ona iyi gelmişti.

Dairesine girdiğinde içerisi buz gibiydi ve paspasın üstünde koca bir posta yığını vardı.

Ertesi sabah erkenden uyandı ve arabayla Lewisham Row'a gitti. Karşılama alanından geçerken emekliliğine birkaç hafta kalmış, tombul, kırmızı suratlı bir adam olan Danışma Memuru Çavuş Woolf'a selam verdi.

"Mutlu Yıllar," dedi Erika.

"Seni mendebur, biraz geç kalmadın mı?" diye yanıtladı Çavuş Woolf. "Yılbaşı çoktan zamanın puslarına gömüldü. Mağazalar vitrinlerine Paskalya yumurtalarını dizmeye başladılar bile!"

Erika kendine bir fincan kahve aldı ve dördüncü kattaki ofisine çıkarak son birkaç haftadır biriken mektuplarla e-postaları gözden geçirmeye koyuldu. Öğlenden önce kapısı çalındı ve Komiser Hudson kafasını içeri uzattı.

"Merhaba yabancı. Tekrar hoş geldin. Kayınpederin nasıl?"

"Süratle iyileşiyor... Ben de aradan geçen zamanı telafi etmeye çalışıyordum," diye yanıtladı masasındaki dosya yığınına işaret ederek.

"Dün sana bir e-posta gönderdim ama gelen kutundaki ıvır zıvırın arasında gözden kaçmasını istemedim. Bir süredir Taro Williams vakasında Kraliyet Başsavcılığı'na ve savunma makamına gönderilecek vaka dosyalarıyla delilleri bir araya getirmekle uğraşıyoruz. Resmî DNA eşleşmesi onu saldırılardan ikisiyle doğrudan ilişkilendiriyor. Dişe dokunur miktarda dolaylı delille

diğer saldırılara karıştığını da kanıtlayabiliriz. Marissa Lewis cinayetine gelince... Güvenlik kamerası kaydı Bayan Fryatt'ın ifadesiyle birlikte sunulacak."

"Bayan Fryatt'ın ifadesi mi?"

"Evet, Taro Williams'ın Marissa'yı öldürmeden birkaç hafta önce ona saldırdığını resmî olarak beyan etti."

"Bu kesinlikle çok önemli ama Marissa'nın ona şey dediğini..."

"Bundan sonrası çocuk oyuncağı! Marissa'nın peşinden ön bahçeye girerken çekilmiş güvenlik kamerası kayıtları var. Her şeyi kontrol etmeni ve iş bizden çıkmadan evvel raporunu teslim etmeni istiyorum. Senin yokluğunda vakada çalışanlar Moss ve Peterson'dı. Gerçi bunu bildiğinden eminim."

"Marissa'nın cinayetiyle ilgili suçlamadan tutuklama çıkacağından emin misin?"

"Güvenlik kamerası kaydı, DNA örneği ve şiddet geçmişiyle ne kadar emin olunabilirse o kadar eminim... Dışarıda elini kolunu sallayarak gezen bir taklitçi olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Yalnızca soru soruyordum. Cinayet soruşturmalarında aptalca soru yoktur," dedi Erika. Melanie başıyla onayladı.

"Taro Williams'ın parası var ve onu savunmaları için en iyilerin en iyilerini tuttu. Bu tiplerin prosedürdeki en ufak bir hatanın kokusunu almakta ne kadar iyi olduğunu bilirsin. Dosyanın çıktısı yığının en üstünde."

"Hemen bakacağım."

Telefonu çalınca Melanie yanından ayrıldı. Erika malum dosyayı yığının en üstünden alıp karıştırmaya başladı. Saldırı kurbanlarının, Marissa'nın annesinin, Bayan Fryatt'ın ve Marissa'nın iş arkadaşlarından bazılarının ifadelerine göz gezdirdi. Erika'nın asıl canını sıkan, Moss'un iradesi dışında kaçırıldığı sırada çektiği çileyi etraflıca anlattığı ifadesi oldu.

Taro Williams'ın gözaltında çekilmiş fotoğraflarına baktı. İri bir adamdı. Geniş bir suratı ve belirgin yüz hatları vardı. Fo-

toğraflarda son derece vurdumduymaz görünüyordu. Bakışları ruhsuzdu. Erika HOLMES'e girdi ve CD'yle savcılığa teslim edilen sorgu kayıtlarına ulaştı. İki günde üç kere sorgulanmıştı. Taro Williams ilk sorgusunda Peterson'ın karşısında kayıtsızca oturmuştu. İkinci ve üçüncü sorgularda Peterson'a McGorry de eşlik etmişti. Avukatının kelepçelerin çıkarılması yönündeki talebine rağmen sorgulandığı süre boyunca elleri kelepçeliydi. Taro boylu poslu bir adamdı ve masaya abanmış şekilde oturuyordu. Giydiği tişört ve tulum birkaç beden küçük gelmişti. Öyle ki kıyafetlerin içine zorla tıkıştırılmış gibi görünüyordu. Erika kaydı ileri sararak ikinci sorgunun sonuna geldi ve Taro'nun sorgu odasından çıkmak için ayağa kalkışını izledi. Avukatına, McGorry'ye ve hatta boyu en az bir seksen olan Peterson'a tepeden bakıyordu.

Erika, Marissa Lewis'in öldürüldüğü gece evinin karşısındaki okulun güvenlik kamerası tarafından çekilmiş kayda geri döndü. Taro Williams'ın eve Marissa'dan önce gelişini izledi. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, gaz maskeli bir karaltı bahçe kapısının yanından görüntüye girdi. Karda pürdikkat ve kararlılıkla yürüyor, kaygan yüzeyde âdeta sendeliyordu. Bahçe kapısına vardı ve önce bahçeye, sonra da başını kaldırarak eve baktı. Ardından gölgelerin arasında beklemek için evin yanındaki ara sokakta gözden kayboldu.

Erika ekteki zaman damgalı notlara baktı ve kaydı ileri sardı. Marissa bahçe kapısının önünde belirdi. Kızın koluna astığı makyaj çantasıyla uzun paltosunun içinde zarifçe hareket edişini izlerken, Ne kadar güzel bir kızmış, diye düşündü. Derken Marissa bahçe kapısını açıp içeri girdi ve ön bahçenin gölgelerinde gözden kayboldu. On saniye sonra siyahlara bürünmüş, gaz maskeli karaltı ara sokağın gölgelerinden çıkarak elinde uzun bir bıçakla bahçe kapısına yaklaştı.

"İşte buradasın, Taro," diye mırıldandı Erika. Ekrandaki karaltının bahçe kapısından geçmesiyle karanlık tarafından yutulması bir oldu.

Erika kayda baktı ve panikten göğsünün sıkıştığını hissetti. Kaydı geri sararak gaz maskeli karaltının bahçe kapısının kaidesinin yanından geçtiği anı sil baştan izledi. Bir kere daha. Sonra bir kere daha. Titreyen ellerle, Taro Williams'ın gözaltındaki üçüncü sorgusu için Peterson tarafından sorgu odasına alındığı anın kayıtlarına döndü. Kaydı duraksattı ve bahçe kapısının kaidesinin yanında duran karaltıyla kıyasladı. Telefonunu kaptığı gibi Melanie'yi aradı.

"Buraya gelmen gerek, hem de hemen!" dedi.

ALTMIŞ ALTI

"Taro Williams'ın boyu kaç?" diye sordu Erika. Marissa'nın evinin karşısındaki güvenlik kamerasının Noel arifesinde çektiği görüntüyü baştan oynatırken Melanie yanında oturuyordu.

"Bilmiyorum. Epey uzun..." diye lafa girdi Melanie.

"Tamı tamına 193 cm," dedi Erika, Taro'nun tutuklanıp karakola getirilmesinden sonra nezarethanede tutulan raporu göstererek. "Kayda tekrar bak." Video penceresinin altındaki zaman damgasını Marissa Lewis'in görüntüye girdiği, evinin önüne geldiği âna getirdi. Bahçe kapısının kaidesinin yanına vardığı anda Erika videoyu durdurdu. "Marissa Lewis'in boyu 157 cm idi. Görebileceğin üzere kaideden azıcık daha uzun duruyor."

"Pekâlâ," dedi Melanie. Konuşmanın gideceği yer konusundaki endişesi sesine yansımıştı. Erika masadan küçük bir not kâğıdı aldı ve Marissa'nın kafasının tepesine değecek şekilde yapıştırdı. "Tamam, şimdi kaydı ileri sarıyorum," dedi Erika. "Lütfen ekrandaki işarete dikkat et..." Gaz maskeli karaltı kafası öne eğik vaziyette güçlükle karların arasından çıktı. Kaidenin yanına vardığı anda Erika videoyu durdurdu. "Tam burada gaz maskeli kişinin..."

"Yani Taro Williams'ın," diye diretti Melanie.

"Gaz maskeli kişinin Marissa'dan azıcık daha uzun olduğunu görebilirsin." Ekrana bir not kâğıdı daha yapıştırdı. İkincisi ilkinden yalnızca bir parçacık daha yukarıdaydı. "Taro Williams,

Marissa Lewis'ten otuz beş santim daha uzun. Gaz maskeli kişi Taro Williams değil. Tabii eğer canı istediğinde ufalmak gibi bir süper gücü yoksa." Melanie uzanıp kaydı bir ileri, bir geri sardı. Suratı gölgelendi. "Elimizde sabit bir nesneyle kıyaslayabileceğimiz iki kişi var. Yani kapının kaidesiyle," dedi Erika.

"Kahretsin."

"Savunma makamı bunun üstüne atlar. Olayın dönüp dolaşıp güvenlik kamerasındaki birkaç santimlik boy farkına geldiği vakalar gördüm. Kaydın incelenmesini isteyecekler ve ekrana yapıştırılmış birkaç not kâğıdından daha titiz testlerin yapılması için başvuracaklar.

"Siktir!" dedi Melanie elini masaya vurarak. "Davamız darmadağın oldu. Elimizde vaka falan kalmadı."

"Hayır, olmadı!" dedi Erika. "Taro Williams beş kişiye saldırdı ve DNA eşleşmesi vasıtasıyla bunu kanıtlayabiliyoruz fakat beni asıl endişelendiren, Marissa'yı öldüren gaz maskelinin kim olduğu çünkü Taro Williams olmadığı ortada."

ALTMIŞ YEDİ

Erika ertesi sabah erkenden Moss'un Ladywell'deki evinin önüne park etti. Aslında arabadan inecekti ama Moss bahçe kapısından çıkıp arabaya bindi.

"Günaydın. Seni tek parça görmek çok güzel," dedi Moss'u birdenbire kucaklayarak.

"Ah, beni bilirsin. Düşmem, sekerim," dedi yanakları kızaran Moss. Erika motoru çalıştırdı ve kısa bir süre yollarına sessizce devam ettiler. Erika göz ucuyla Moss'a baktı. Sessizliği olağandışıydı. Her zaman neşeli ve konuşkandı.

"Ağlıyor musun sen?" diye sordu Erika.

"Hayır," dedi Moss hışımla gözyaşlarını silerek.

"Alerji mevsimi daha gelmedi."

"Güvenlik kaydındaki boy meselesini gözden kaçırdım. Tam bir acemi hatasıydı. O kadar utanıyorum ki..."

"Bu kimin hatası?"

"Benim."

Erika başıyla onayladı.

"Sorumluluğu üstlendiğin için yıldızlı pekiyiyi hak ettin. Suçu başka birine atmaya kalkışsaydın sinirlenirdim."

"Benim tarzım değil, patron."

"Biliyorum."

"Taro Williams'ı yakaladığımızda delil toplama moduna girdik. Ekibin çoğunun başka vakalara atanması üzerine elimdeki

işgücü de azaldı. Bu da bir bahane olamaz. Benden Kıdemli Soruşturma Memuru olmaz. Bu sayede, ikinci planda kalmayı yeğlediğimi fark ettim."

"Ama Taro Williams'ı yakaladın."

Moss başını iki yana salladı. "Bana her şey bir tesadüften ibaretmiş gibi geliyor. Ayrıca onu yakalayayım derken az kalsın kendimi öldürtüyordum."

"Ama sağ salim kurtulmayı başardın," dedi Erika. "Eğer onu yakalamamış olsaydın insanlara saldırmaya devam edecekti. Senin sayende sokaklarda elini kolunu sallayarak gezemiyor."

"Gezmesine gezemiyor da konuşmayı da reddediyor."

"Bu yeni bir şey değil. İster konuşur ister çenesini kapalı tutar. Her halükârda elimizde bir DNA eşleşmesi var."

"Sen bir şairsin ama bundan haberin yok."

Erika sırıttı. "Dediğim gibi. Harika bir iş çıkardın."

Yanakları yine kızarıp bozaran Moss elini sallayarak lafı geçiştirdi. "Benden konuştuğumuz yeter. Kuzeyde işler nasıl?"

"Edward'ın durumu gayet iyi. Uzun yıllardır sağduyulu bir yetişkin olan oydu, bense ergen olandım. Şimdi onun bakımını üstlenmek ne kadar yaşlandığımı fark etmemi sağladı."

"Sen yaşlı filan değilsin? Ne derler? İnsan hissettiği yaştadır."

"Sainsbury's'teki kasa sırasında orama burama sürtünüp duran moruğu saymazsak o departmanda hiçbir şeyin olduğu yok."

Moss sırıttı. "Geri döndüğüne sevindim, Erika."

"Teşekkürler," dedi Erika gülümseyerek. "Geri dönmek güzel. Bundan böyle daima ileri. Umalım da bugün kayda değer bir yol katedebilelim."

Erika sinyal verdi ve Coniston Yolu'na dönüp Mandy Trent'in evine doğru yol aldılar.

Mandy'nin evinden birkaç ev aşağı park ettiler. Karlar eriyeli uzun zaman olmuştu ve yolun karşısındaki okulda teneffüs vak-

tiydi. Oyun alanında yüksek sesle oyunlar oynayıp bağıra çağıra muhabbet eden çocukların sesi sokağı dolduruyordu. Erika ve Moss arabadan indiler ve evin bahçe kapısının önüne ekipmanlarını yerleştirmekle meşgul dört adli boy analistinden oluşan küçük ekibe katıldılar. Okul binasının duvarına monte edilmiş güvenlik kamerasıyla testi gerçekleştirirken net bir görüş açısı elde edebilmek için yolun karşısındaki oyun parkının yarısı kordonla ayrılmıştı. Adamlardan biri devasa bir cetvele benzeyen uzunca bir plastiği evin önündeki bahçe kapısının kaidesinin yanına yerleştirmekteydi. İki metre uzunluğundaydı ve üzerine beş santimlik aralıklarla kırmızı çizgiler koyulmuştu. Bir kadın, paketinden çıkardığı kamerayla üçayağı Coniston Yolu'ndan bayır yukarı uzanan kaldırıma aynı yükseklik ve açıda yerleştiriyordu. Okul bahçesinde sağa sola koşuşturup oyun oynamayan bazı meraklı çocuklar parmaklıkların dibine sıralanmış, onları izliyordu.

Erika ve Moss kendilerini ekibe tanıtıp bahçe kapısından girdiler. Çalılar budanmış ve onlardan geriye, karlar eriyince düzleştirilmiş, avuç içi kadar bir toprak parçasından ibaret olduğu ortaya çıkan minicik bahçeyi çevreleyen alçak bir duvar kalmıştı. Marissa'nın annesi Mandy olan biteni eşikten izliyordu. Darmaduman hâldeydi ve sigara içiyordu. Ona selam verip hatırını sordular. Marissa'nın birkaç gün içinde gerçekleştirilecek cenaze töreninin hazırlıklarıyla meşgul olduğunu söyledi.

"Okula giderken söylemeyi en sevdiğim ilahilerden biri olan 'All Things Bright and Beautiful'un çalmasını istiyorum," dedi sigarasının izmaritini körüklerken. "Sizce nasıl olur?"

"Güzel olur. O ilahiyi ben de severim," dedi Moss.

"Bir sürü çiçek de olacak. Zambaklarda karar kıldım. Marissa zambakları severdi. Joan'ın eski kocasının Honor Oak Park'ta bir çiçekçisi var... Bana iyi bir indirim yapacak ve güzelce açmışlardan seçecek. Zambak demetinde goncaların olmasından nefret ederim," dedi. "Önceki gün Joseph Pitkin'in cenazesine gittim ve ne olur ne olmaz diye arkalarda oturdum. Tabutunun üstüne koymak için zambak almışlar ama hepsi gonca hâlindeydi. Bir

cenazedeydim fakat tek düşünebildiğim soğuk havalardan ötürü asla açamayacak olmalarıydı. Çiçek açmaya fırsat bulamadan ölüp gideceklerdi... Bu da Marissa'yı getirdi aklıma. O da çiçek açmaya fırsat bulamadan öldürüldü. Bu neydi?"

Erika'yla Moss bakıştılar.

"Bir trajediydi," dedi Erika.

"Hayır," dedi Mandy sigarasının izmaritini bir fiskede çalıların arasına atarak. "Siz öyle mi diyorsunuz? Bir metafor. Açmamış zambak Marissa ve Joseph için bir metafor."

Erika ve Moss başlarıyla onayladılar.

"Peki neden bahçe kapımın kaidesini ölçüyorsunuz?" diye ekledi.

"Güvenlik kamerası kaydını desteklemek için. Standart prosedür. Mahkemeye daha teferruatlı bir dosyayla gitmemize yardımcı oluyor."

"Çalıları budamış olmam sorun yaratır mı? O denli serpilmişlerken kendimi güvende hissetmedim. Artık kimsenin saklanabileceği bir yer kalmadı."

"Sorun değil," dedi Erika. Artık sokağın yukarısını da, aşağısını da görebiliyorlardı ve onlar bakarlarken Don Walpole elinde bir çöp torbasıyla evinin kapısında belirdi. Onları gördü, başını yukarı aşağı sallayarak selamını verdi ve ardından içeri girdi. Mandy bir sigara daha yaktı.

"Jeanette hastaneden taburcu olup evine döndü. İçmesine engel olmak için midesine implant takmışlar. Tek bir yudum bile alkol alsa aynen kusuyor... Umarım Don yeterince halı deterjanı stoklamıştır."

"Marissa'nın eşyalarını kaldırdınız mı?" diye sordu Erika.

"Hayır. Bir türlü cesaret edemedim. Cenazesi kaldırılana kadar olmaz. Joan temizlik işinde iyidir; gelip bana yardım edebileceğini söyledi. Böylece neyi saklayacağıma, neyi bağışlayacağıma karar verebileceğim. Kostümlerinin çoğunu eBay'de satabilirim," dedi Mandy.

"Acele etmeyin. Bu tür şeyler aceleye gelmez."

"Kızıma bunu yapan piçi yakaladığınıza sevindim... O herifle ilgili çıkan haberleri, geceleri sokaklarda pusu kurduğunu duydum. Buranın iyi bir muhit olmadığını biliyorum ama insanın başına böyle bir şey geleceği aklının ucundan bile geçmiyor. Hem de kapının önünde."

"Eğer sakıncası yoksa mahkeme için gerekli her şeyi aldığımızdan emin olmak amacıyla Marissa'nın odasına son bir kez bakabilir miyiz?" diye sordu Erika.

"Evet, elbette. Odasının nerede olduğunu biliyorsunuz," dedi Mandy. Güneşin bulutların arasından çıkmasıyla başını tuğla duvara yaslayıp gözlerini yumdu ve solgun, çizgilerle bezeli yüzünü yukarı kaldırdı.

Erika ve Moss eve girip merdivenlerden ön taraftaki yatak odasına çıktılar. Aynen Erika'nın McGorry'yle geldiği zamanki gibi görünüyordu. Duvarlarda aynı posterler asılıydı ve burlesk kostümleriyle aksesuarlarına el sürülmemişti. Erika pencerenin kenarına gidip aşağıdaki sokağa baktı. Komşuların çoğu evlerinden çıkmış, adli boy analistlerinden oluşan ekibi aval aval izliyorlardı. Sokağın karşısında teneffüsün bittiğini ilan eden bir zil çaldı ve çocuklar sıraya geçmek için oyun alanının üst tarafına doğru koşmaya başladılar. Mandy ev terlikleri, sabahlığı ve kalın kışlık paltosuyla yolun karşısına geçmiş, kapısının önünde sigarasını tüttüren Joan'la konuşuyordu.

"Elmas küpeler hâlâ canımı sıkıyor," dedi Erika. "Bu işin anahtarı onlarmış gibi hissediyorum. Marissa neden Charles Fryatt'ın çalıştığı kuyumcuya gitti? Acaba orada olduğunu biliyor muydu? Raporları okudum. Charles'ın dediğine göre olanları Marissa'nın arkadaşı Ella'yla McGorry oraya gittiğinde öğrenmiş. Ayrıca küpelerin Bayan Fryatt'a ait olduğunu bile inkâr ediyorlar."

"Charles Fryatt'ın tanığı var. Karısı onun için tanıklık ediyor. Ayrıca o da epey uzun boylu bir adam," dedi Moss küçük şöminenin önünde duran ateş yutma çubuklarından birini alıp ucunu incelerken.

"Martin'in, yani Matrix Club'da çalışan terzinin ve dansçılardan biri olan Ella'nın dediğine göre Marissa elmas küpeleri Bayan Fryatt'tan aldığını söylemiş. Peki kim doğru söylüyor? O küpelerin nereden geldiğini de, şu anda nerede olduklarını da bilmiyoruz."

"Mandy küpeleri cesedin üstünden almış olabilir mi?" diye sordu Moss pencerenin kenarında Erika'ya katılarak. Joan ve Mandy birer sigara daha yakıyordu.

"Marissa'nın öldüğü gece Mandy'nin nerede uyuduğu konusunda hâlâ bir soru işareti var. Bize üst katta, arka cepheye bakan yatak odasında uyuduğunu söyledi ama kanıtlar alt kattaki kanepede uyuduğuna işaret ediyor."

"Alt kattaki kanepede bir yatak örtüsü vardı," dedi Erika. "Fakat bu delil sayılmaz. Sonuçta gün içinde şekerleme yapmış da olabilir."

"Erika. Bu vaka failin boyuna kadar geldi. Elmaslarla bir ilgisi yok ya da elmas küpelerle mi demeliydim?"

"Ne dedin sen?"

"Bu iş Marissa'yı öldürenin boyuna kadar geldi. Katilin Taro Williams olmadığını biliyoruz..."

"Hayır. Ondan sonra."

"Küpelerle bir ilgisi yok. En azından ben böyle düşünüyorum."

Erika şimdi odada volta atıyordu.

"Peterson'la Matrix Club'a gittiğimizde, kostümleri diken terzi Marissa'nın 'elmaslardan' değil, 'elmastan' bahsedip durduğundan dem vurmuştu. 'Elmasın' ona servet kazandıracağından... Bu konudan söz ederken, 'Marissa'nın aptalın teki olduğunu biliyorum ama tekille çoğul arasındaki farkı da bilirdi,' gibi bir şey söyledi. Marissa eğer elmas küpelerden bahsetmiyorduysa o hâlde neyden bahsediyordu?"

"İşte şimdi kafam karışmaya başladı," dedi Moss. "Kostümlerine işlenmiş bir elmas var." Duvarın dibine sıralanmış ve Marissa'nın elmas nakışlı kostümlerinden bazılarının giydiril-

miş olduğu üç cansız mankenin yanına gitti. "New York'a taşınmayı ve Honey Diamond olarak sahne almayı planlıyordu. Belki de orada bir servet kazanacağını düşünmüştür?"

Erika başını iki yana sallayıp pencereden dışarı baktı. Mandy ve Joan derin bir sohbete dalmışlardı. Joan ağzının köşesiyle bir şey söyleyince Mandy ulurcasına kahkaha atıp uzun bir sigara dumanı üfledi. Sona kalan birkaç çocuk da okul binasına giriyordu ve adli tıp görevlilerinden biri bazı komşularına bağırıyordu.

"Lütfen geri çekilin!" dedi eldivenli ellerini gruba doğru sallayarak. İki yaşlı hanımdan ve bir de genç adamdan oluşan grup geri geri yürürken güdülen koyunlara benzedi.

Erika arkasına dönüp yatak odasına baktı ve gözü, Marissa'nın duvardaki çerçeveli posterlerinin arasına asılmış büyük çerçeveli bir fotoğrafa takıldı. Bu bir yüzüğün üstüne oturtulmuş, ışıl ışıl parlayan, berrak, devasa bir elmas fotoğrafıydı. Erika fotoğrafın yanına gitti ve çerçeveyi dikkatli bir şekilde duvardan kaldırıp aldı. Ardından incelemeye koyuldu. Çerçevenin arkasında ince bir koruyucu kâğıt vardı.

"Yanında lateks eldiven var mı?" diye sordu. Moss ceplerini karıştırıp Erika'nın eline bir çift eldiven tutuşturdu.

ALTMIŞ SEKİZ

Erika çerçeveli fotoğrafı yüzüstü yatağa koydu ve Moss'la birlikte ince koruyucu kâğıda baktılar.

"Çerçeve epey eski ve boktan," dedi Erika. "Ayrıca elmas fotoğrafı da uzun süredir duvardaymış ve güneşe maruz kalmış gibi sararıp solmuş ama bu koruyucu kâğıt yepyeni görünüyor."

Erika pencerenin kenarındaki masanın üstünde duran çanağın içinden bir tırnak makası aldı ve Moss çerçeveyi tutarken ince koruyucu kâğıdın ucuna düzgünce bir çentik atıp ardından kâğıdı titizlikle kaldırdı. Geriye çekilip boş boş baktılar. Çerçevenin içinde, kartpostala basılmış fotoğraftan başka hiçbir şey yoktu. Erika kartpostalı zarftan nazikçe çıkardı fakat eline kalın gelince ışığa tuttu.

"Bir tarafı solmuş ama arka tarafı beyaz," dedi Moss. "Gerçi sadece gün ışığına maruz kalan tarafın rengi atacaktır."

Erika kartpostalın kenarlarını inceledi. "Şurada hafif bir çakışma var, baksana. Beyaz katmanla daha sarımsı olan katman üst üste binmiş."

"Burada iki ayrı parça var. Birbirlerine yapıştırılmışlar," dedi Moss. Erika eldivenli parmaklarını usulca elmas fotoğrafının üstünde gezdirdi. Oraya gelince durdu.

"Burada hafif bir kabartı var; sanki içinde bir şey varmış gibi. Dikdörtgen şeklinde; katlanmış bir kâğıt ya da iki kartpostalın arasına saklanmış bir zarf olabilir."

. . .

Erika ve Moss kartpostalı delil torbasına yerleştirip çabucak Lewisham Row karakolundaki steril muayene odalarından birine götürdüler. Eldivenlerini ve maskelerini kuşandıktan sonra Erika elindeki neşteri yapıştırıcıyla birbirine tutturulmuş iki kartpostalın arasına itinayla soktu.

"Dikkatli ol," dedi Moss, Erika'nın neşteri iki kartpostalın birleşme çizgisi boyunca ileri geri hareket ettirişini izlerken. Erika en nihayetinde iki parçayı birbirinden ayırmayı başardı.

İçinden küçük, kahverengi bir zarf çıktı.

"Bunu adli tıpa götürmeliyiz," dedi Moss.

"Biliyorum," dedi Erika. "Zarfın yapıştırıldığı yere el sürmeyeceğim. Adli tıpçılar oradan tükürük örneği almaya çalışacaklardır... Tabii eğer tükürük varsa."

Zarfın üst kısmını neşterle dikkatlice kesti ve içinden katlanmış iki kâğıt çıkardı. Bunlardan ilki Ekim 1942 tarihli birtakım Alman kimlik belgelerinin taranmış hâlleriydi. Elsa Neubukov adında genç bir kadına aittiler. Sepya fotoğraftaki kadın Ocak 1920 doğumlu olduğundan yirmi iki yaşındaydı. Kimlik belgelerinde üç parmak izi vardı: başparmaklardan biriyle sağ ve sol işaret parmakları. Erika'nın tüylerini asıl diken diken eden Üçüncü İmparatorluk'un, yani Nazi Almanyası'nın mührüydü: Altında bir gamalı haç bulunan, kanatlarını iki yana açmış bir kartal. Sepya fotoğraftaki kadının açık renkli kısa saçları, geniş bir alnı ve güzel bir suratı vardı. Neredeyse küstahça bir ifadeyle doğrudan fotoğraf makinesine bakıyordu.

"Bu Elsa 1920 senesinde doğmuş. Şimdilerde doksan yedi yaşını doldurmuş, doksan sekizine basacak olmalı," dedi Moss alçak sesle. Dikkatlerini ikinci kâğıt parçasına verdiler. Bu da taramaydı. Ne var ki bu seferki bir Avusturya pasaportuydu. Altı yıl sonrasına, yani İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden üç yıl sonrasına aitti. Fotoğraf farklıydı ama kadın aynı kadındı. Gerçi

adının Elsa Becher olduğu yazılıydı. Doğum tarihi de, parmak izleri de aynıydı.

Erika ve Moss bakıştılar.

"Elsa Fryatt'ın doğum günü ve evlenmeden önceki soyadı ne?"

"Şimdi öğreniriz," dedi Erika. Telefonunu çıkardı ve Elsa Fryatt'ın adresini girerek belediye vergisi kayıtlarına baktı. "Doğum tarihi aynı. Fakat evlenmeden önceki soyadını araştırmamız gerek."

"Elsa Fryatt başka bir kimlik altında mı yaşıyormuş?" dedi Moss.

"Ama bunlar tarama, peki orijinaller nerede?" diye sordu Erika. Alman kimliğinin taramasını ters çevirdi ve arkasına tükenmez kalemle bir telefon numarasının yazılmış olduğunu gördü. Uzun bir numaraydı ve Erika kodun nereye ait olduğunu çıkaramadı. Ayrıca bir de Almanya'ya has ".de" uzantısıyla biten anlaşılmaz bir web adresi vardı.

"Sence bu Marissa'nın el yazısı mı?" diye sordu Moss.

"Kısa süre içinde öğreniriz," dedi Erika. Çoktan numarayı çevirmeye koyulmuştu.

ALTMIŞ DOKUZ

Çok sayıda ipucunun izini sürdükleri iki günün ardından Erika ve Moss, Elsa Fryatt'ın evine geldi. Gri bir sabahtı, evin önündeki sokak boş ve sessizdi. Bahçe kapısını açıp patikadan sokak kapısına doğru yürürlerken Moss, Erika'ya gergin gergin baktı. Tam zile basacaklardı ki Bayan Fryatt elinde alışveriş torbalarıyla peşleri sıra bahçe kapısından girdi.

"Günaydın memur hanımlar. Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu paltosunun cebinden anahtarını çıkarırken. Kadın onlara doğru yürürken Erika doksan yedi yaşında biri için ne denli diri göründüğünü düşündü.

"Günaydın Bayan Fryatt. Adli incelemeler için meslektaşımın sizden aldığı küpeleri iade etmeye geldik," dedi Erika içinde kadife kaplı küçük bir kutunun olduğu şeffaf delil torbasını göstererek.

"Bir küpeyi iki kişi mi getiriyorsunuz?" dedi Bayan Fryatt alışveriş torbalarını yere bırakıp evin kapısını açarken.

Erika suratında yatıştırıcı bir gülümsemeyle ona baktı. "Çok değerli olduklarının farkındayız, ayrıca her şeyin usulüne göre yapılabilmesi için size birkaç form imzalatmamız gerek. Böylelikle eşyanızı iade ettiğimizi onaylamış olacaksınız." Bir an için Bayan Fryatt'ın onları içeri davet etmeyeceğini düşündü ama kadın merhamete geldi.

"Öyle olsun," dedi. Moss alışveriş torbalarını onun için taşımaya yeltendi ama Bayan Fryatt onu eliyle itekledi. "Kendi işimi kendim görebilirim."

Bayan Fryatt'ın peşinden eve girdiler ve uzun koridordan mutfağa geçtiler. Charles su ısıtıcıyı dolduruyordu ve Erika'yla Moss'u gördüğünde fena hâlde beti benzi attı.

"Charles, memur hanımlara çay yapabilir misin? Küpelerimi iade etmeye gelmişler." Kadının tek bakışı, Charles'ın başını yukarı aşağı sallamasına yetti. Ardından paltosunu çıkarıp bir sandalyenin arkasına astı. "Sonra da alışveriş torbalarını boşalt."

Charles'ı mutfakta bırakıp geniş oturma odasına geçtiler. Bayan Fryatt onları kanepeye buyur ettikten sonra karşılarındaki tekli koltuğa kuruldu.

"Pekâlâ. Küpeleriniz burada," dedi Erika küçük şeffaf delil torbasını cilalı sehpaya bırakırken. Torbayı kadının tam önüne koymuştu. "Lütfen kontrol eder misiniz?"

Bayan Fryatt gözlüğünü taktı ve kutuyu torbadan çıkarıp açtı. Mavi renkli küçük bir yastığın üstünde yerleştirilmiş küpeler ışıltılar saçıyordu.

"Evet. Bunlar benim bebeklerim," dedi küpelere bakıp sonra da ışığa tutarak.

"Ayrıca eşyanızın şahsınıza iade edildiğini beyan eden bir form imzalamanız gerekecek," dedi Erika. "Her şeyin yolunda olduğunu ve küpelerin hakikaten şahsınıza ait olduğunu teyit edebilir misiniz?"

Charles tepsiye doldurduğu çay fincanlarıyla içeri girerken bir tangırtı oldu. Fincanları teker teker alıp sehpaya bırakırken elleri titriyordu.

"Charles, usta gözlerinle şunlara bir bakmanı istiyorum," dedi Bayan Fryatt küpeleri kutusuyla birlikte ona uzatarak. "Benim olduklarına dair bir form imzalamam gerekiyor. Şahsen elmasla zirkonu birbirinden ayırt edebilirim ama polislerin beni oyuna getirmediklerinden emin olmak istiyorum." Gülümseye-

rek Erika'yla Moss'a baktı ama gözlerinin de güldüğünü söylemek pek mümkün değildi. Charles cebinden çıkardığı kuyumcu gözlüğüyle küpeleri incelemeye koyuldu.

"Hep hazırlıklıdır." Bayan Fryatt hoşnut bir tavırla gülümsedi. Charles ağır ağır soluklar alarak onları inceledi ve ardından ışığa tutmak için pencerenin kenarına doğru hareketlendi. Saatin tik takları duyuldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Erika.

"Evet," dedi Charles geri dönüp kutuyu sehpaya bırakırken. Moss yanında taşıdığı dosyadan çıkardığı önceden doldurulmuş formu Bayan Fryatt'ın önüne koydu.

"Lütfen adınızın ve adresinizin doğru olduğunu kontrol edip ardından sayfanın aşağısına bir imza atın," dedi.

Bayan Fryatt sehpanın köşesinde duran tükenmez kalemi alıp formu gözden geçirdi ve altını imzaladı.

Erika uzanıp Elsa Neubukov'un taranmış kimlik belgelerini formun üstüne koydu. Şaşkınlıktan donakalan Bayan Fryatt sepya fotoğrafa ve Üçüncü İmparatorluk'un gamalı haç şeklindeki mührüne uzun uzun baktı. Ardından başını kaldırıp bir de Erika'ya baktı. Derken bakışları önce Moss'a, sonra da ağzı açık öylece kalakalan Charles'a kaydı. Arkasına yaslandı ve titreyen elini ağzına kapattı.

"Bu kâğıtları Marissa Lewis'in yatak odasının duvarına asılı bir fotoğrafın arkasına gizlenmiş hâlde bulduk," dedi Erika. "Şunlarla birlikte..." Elsa Becher adına düzenlenmiş, altı yıl sonrasına ait Avusturya pasaportunun kopyasını da çıkarıp kimlik belgelerinin yanına koydu. Sonra Elsa Becher ile Arnold Fryatt'ın evlilik belgesinin bir kopyasını çıkarıp Avusturya pasaportunun yanına iliştirdi. "Sizin de görebileceğiniz gibi elimizde Elsa Neubukov'dan Elsa Becher'a ve ardından Elsa Fryatt'a uzanan, delil niteliğinde birtakım belgeler var. Hepsi sizsiniz."

"Olacak şey değil," dedi Bayan Fryatt. Suratı sapsarı olmuştu ve elleri titriyordu. Öne doğru eğilip Alman kimlik belgelerinin

taramasını eline aldı. "Bu gerçek değil. İğrenç bir şaka. O kız yalancının tekiydi ve son zamanlarda bilgisayarlarda istediğinizi yapabiliyorsunuz..."

"Sizin de görebileceğiniz gibi kâğıdın arkasında bir telefon numarası var," dedi Erika. "Marissa'nın annesi bunun Marissa'nın el yazısı olduğunu doğruladı. Numara Doktor Arnold Schmidt adında birine ait. Kendisi, merkezi Hamburg'da bulunan ve tarihi Nazi savaş suçlarını soruşturan resmî bir kurumda çalışıyor."

Charles kapının yanındaki duvara yaslanmıştı; solgun ve hasta görünüyordu.

"Oturmalısın, Charles," dedi Erika. Charles hareketlenerek annesinin oturduğu koltuğun diğer ucuna ilişti. "Doktor Schmidt kimliğinizden haberdar değildi, Bayan Fryatt fakat Marissa kim olduğunuzu biliyordu. Daha doğrusu kimlik belgelerini bulduğunda ikiyle ikiyi topladı. Doktor Schmidt'i Noel'den birkaç hafta önce arayıp ona birtakım muğlak sorular sormuş. Magazin gazetelerinden birinde, kimi Nazi avcılarının savaş sırasında toplama kamplarında çalışanlar hakkında bilgi verenlere ödül vadettiğini gördüğünü söylemiş. Doktor Schmidt ona ödülün iki bin euro olduğunu söylemiş... Sanırım Marissa şantaj yoluyla sizden daha fazlasını koparabileceğini düşündü."

"Hepsi yalan!" diye tısladı Kadın. "O küçük sürtük... Bunların hepsini o uydurdu! Belgelerin orijinalleri nerede? Söyleyin bana! Nerede?"

Moss dosyayı tekrar açtı ve Erika'ya bir kâğıt uzattı.

"Bayan Fryatt, yoksa size Elsa Neubukov mu demeliyim? Elsa, yukarı Avusturya'daki Mauthausen-Gusen toplama kampında çalışmışsın."

"Yalan! Avusturya *hiçbir zaman* savaşın gönüllü iştirakçilerinden biri olmadı. Üçüncü Alman İmparatorluğu'na eklenmiştik. İnsanların seçim hakkı yoktu. Bir de baktık ki politikacıların kaprislerinden ötürü hepimiz savaşın bir parçası olmuşuz."

"Doktor Schmidt tez elden Mauthausen-Gusen kampının kayıtlarına ulaştı. Orada çalışmışsın, Elsa," dedi Erika.

"Bana öyle seslenmeyin," diye bağırdı ellerini kulaklarına kapatarak.

"İnsanların sırf ırkları yüzünden katledilmesinde rol oynamışsın. O insanlar köle olarak kullanıldılar, üstlerinde deneyler yapıldı, işkence gördüler."

Elsa bir elini sehpaya vurdu. "Bunun sorumlusunun biz olduğumuzu mu sanıyorsun? Avusturya halkı mı istedi böyle olmasını? Başka seçeneğimiz yoktu!" diye bağırdı alev alev gözlerle.

"Mauthausen, Avrupa'nın Almanlar tarafından kontrol edilen kesimindeki en büyük toplama kamplarından biriydi," dedi Erika.

"Siktiğimin tarih dersine ihtiyacım yok!" diye bağırdı Elsa. Charles sehpanın üstündeki belgelere bön bön bakmakla meşguldü.

Erika konuşmayı sürdürdü. "Mauthausen-Gusen'deki mahkûmlar silah yapımında ve taş madenlerinde çalışmaya zorlandılar. Şartlar korkunçtu. Peki sen ne yaptın? Kayıtlara göre gardiyanmışsın. O zamanlar gardiyanlık çok geniş kapsamlı bir işti. Sanırım mahkûmları kontrol ediyordun, öyle değil mi? Onları bir yerden diğerine naklediyor, disiplin sağlıyor, emirler yağdırıyor ve sana verilen emirleri yerine getiriyordun. Peki o emirler neydi? Hitler'in ve Üçüncü İmparatorluk'un emirleriydi. Aryan idealleri doğrultusunda Avrupa'yı yeniden şekillendirecek emirlerdi. Kendini daha üstün bir ırkın mensubu olarak mı görüyorsun? Peki benim hakkımda ne düşünüyorsun, Elsa? Ben Slav'ım ve Üçüncü İmparatorluk bize insanlık dışı, aşağılık bir ırk gözüyle bakardı."

"Memur hanımlar, çok ileri gidiyorsunuz. Annem yaşlı bir kadın, ona şöyle bir bakın!" dedi Charles.

"İleri mi gidiyorum?" dedi Erika soğukkanlılığını kaybetmeye başlayarak. "Artık yaşlı bir kadın olduğu için unutalım mı yani? Belki de meseleye fazla politik yaklaşıyorumdur? Yoksa liberal bakış açımı mı dayatıyorum?" Charles kafasını iki yana sallıyordu. "İnsanların Soykırım'ın ve toplama kamplarının za-

manla önemini yitirdiğini düşünmeleri midemi bulandırıyor. Milyonlarca insanın genetik yapıları ya da ten renklerinden ötürü sistematik bir şekilde katledilmesi asla unutulmaması ve bağışlanmaması gereken bir şeydir. Bugün de hâlâ devam ediyor. Annen bugün de yıllar önce olduğu kadar suçlu." Sonra Elsa'ya, gösterişli evine, şık kıyafetlerine ve çay fincanlarının yanında açık duran kutunun içindeki elmas küpelere baktı.

"Doktor Schmidt, Doktor Schmidt," diye mırıldandı Elsa. "Kaç yaşındaymış bu Doktor Schmidt?"

"Bilmiyorum," dedi Erika.

"Benimle aynı yaşlarda mı?" dedi parmaklarının uçlarıyla göğsüne vurarak.

"Çalışma yaşında. Ellilerinde olmalı."

"O hâlde neye benzediğini nasıl bilebilir?" diye çıkıştı Elsa tükürürcesine.

"Bir toplama kampında muhafızdın, Elsa. Burada tatil kampından bahsetmiyoruz!" dedi Moss.

"Eğer işi reddetseydim beni de o kampa koyarlardı!" diye diretti alçak bir sesle. Gözleri hâlâ alev alevdi. "Alman askerleri çiftlikleri kapı kapı dolaşırdı... Bizim de bir çiftliğimiz vardı. Babam o bölgenin en iyi çiftçilerindendi ve askerler çiftliklere gidip gençlerin kamplarda çalışmaya gelmesini istiyorlardı. Eğer dediklerini yapmazsak ailelerimizle birlikte bizi de oraya kapatacaklarını söylediler. Sizin başınızdan hiç böyle bir şey geçmedi; neye benzediğini hayal bile edemezsiniz!"

"Yine de o günleri atlatmayı başarmışsın. Oysa yüzlerce, belki de binlerce insanın ölümüne tanıklık etmiş olmalısın," dedi Erika.

"Ailen var mı?" diye çıkıştı Elsa.

"Hayır."

"Senin?" Moss'a işaret etti.

"Var."

"Çocuğun var mı?"

"Küçük bir oğlum var."

"O hâlde Alman ordusu kapına dayansaydı ve eğer kampta çalışmaya gitmezsen küçük oğlunu gaz odasında öldüreceklerini söyleseydi ne yapardın?"

"Savaşırdım. Oğlum için savaşırdım. Onlarla savaşırdım," dedi Moss kıpkırmızı bir suratla. Öfkeden tir tir titriyordu.

"Başına gelene kadar herkesin ahlaki değerleri vardır."

Erika yaşlı kadının suratına bir yumruk indirmemek için kendini zor tuttu ve dönüp yanına baktığında Moss'un da aynı dürtüye direndiğini gördü.

"Yani her gün işe gitmek için yollara düştün, mahkûmlara merhametsizce davrandın, insanları ölüme gönderdin ve milyonların katliamında üzerine düşeni yaptın. İşe giderken güvende olduğunu düşünerek ıslık falan da çalıyor muydun?"

"Elbette hayır!"

"Gardiyanlık yaptığın toplama kampı üçüncü seviye olarak sınıflandırılmıştı. Yani 'İmparatorluğun iflah olmaz siyasi düşmanlarına' tahsis edilmiş en korkunç kamplardan biriydi. Aynı zamanda en kârlılarından da biriydi."

"Daha kaç defa söylemem gerek? Hitler'le hemfikir değildim! Orada çalıştım çünkü buna mecburdum!"

Bir an için suspus oldular ve Erika yine saatin tik taklarını duydu.

"Elsa. Oğlun Yahudi bir kadınla evlendi," dedi Erika. "Hiç anlayamıyorum."

"Bilmiyorduk," dedi Charles uzun zamandır ilk defa ağzını açarak. "Babam gerçeği öğrenemeden mezara girdi. Annem İngiltere'ye göç ettiğinde bilgilerini değiştirmiş. Sahte evraklar düzenlettirmiş. Babam Avusturyalı bir çiftçinin kızı olduğunu biliyordu. Avusturya'nın işgal edildiğinin elbette bilincindeydik ama hiçbirimiz bilmiyorduk..." Başını ellerinin arasına gömdü.

"Marissa gerçek kimliğini ne zaman öğrendi?" diye sordu Erika.

"Noel'den birkaç hafta önce. Bu sırrı yıllarca sakladım ve ortaya çıkması için tek gereken kasanın düzgünce kilitlenmemesi

oldu." Elsa kafasını iki yana salladı. "Bir hata, küçücük bir hata ve her şey... Her şey mahvoldu."

"Belgelerini o kasada saklıyordun ve kocanın bundan haberi yoktu, öyle mi?"

"Londra'daki bir bankada kiralık kasam vardı... 1950'lerde İngiltere'ye ilk geldiğimde kiralamıştım. O evrakları atmaya kıyamadım çünkü ben oydum. Soyadımın Nazi partisiyle uzaktan yakından alakası yoktu. İyi bir isimdi. O kâğıtları yakmam gerekirdi ama elim bir türlü varmadı. Derken bankanın başka bir binaya taşınacağı tuttu. Birkaç yıl önce, kocam öldükten hemen sonra benimle iletişime geçtiler. Böylece onları alıp evdeki kasama koydum." Elsa arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Marissa sana şantaj yapmaya ne zaman başladı?" diye sordu Moss.

"Evvela ona şu elmas küpeleri vermek zorunda kaldım. Bunun çenesini tutmasına yeteceğini sanmıştım ama yanılmışım. İnsanların öğrenmesi hâlinde bu durumun ailem için, Charles ve ailesi için ne korkunç sonuçlar doğuracağını fark etti. Litman ailesinin tarihsel açıdan Yahudi işadamlarının mesken tuttuğu bir yer olan Hatton Garden'da lüks bir kuyumcusu var. Annesinin aslında... kim olduğunun ortaya çıkması hâlinde neler olacağını bir düşünsenize..." Sesi cılızlaşarak yitip gitti. Artık bitkin ve kaderine teslim olmuş gibi görünüyordu.

"Noel'den birkaç hafta önce Marissa'nın gaz maskeli bir adamın saldırısına uğradığını söylemiştiniz," dedi Erika.

"Evet."

"Daha önce onun tarafından hedef alındığını düşünmemizi istediniz, öyle değil mi?"

"Kusursuz bir fırsattı. Gaz maskeli adam her gün manşetlere çıkıyordu; halk ondan korkuyordu... Mahalledeki markette insanların gece geç saatte tren istasyonundan evine yürürken saldırıya uğrayan genç bir kadından bahsettiğini de o zaman duydum."

"Marissa'ya saldırması akla yatkındı," dedi Moss. Elsa başıyla onayladı.

"Kusursuz bir cinayet işlemek için kusursuz bir kılıf gerekir," dedi Erika. "Ve Taro Williams senin kusursuz kılıfındı."

"Marissa'nın cep telefonu kayıtlarına ulaşmamız biraz zaman aldı. Artık Noel arifesinde Brockley trenine binmeden kısa süre önce seni aradığını biliyoruz, Charles."

Charles kanepeye yığılıp kaldığı yerden başını kaldırıp baktı. "Beni daha fazla para ya da mücevher istemek için aradı. Hangisi daha çabuk olacaksa onu istiyordu," dedi Charles kafasını ellerinin arasına alarak. "Çekip gideceğini, o yüzden en kısa zamanda elinde olmasını istediğini söyledi... Ona zaten para ve küpeleri vermiştik. Başka seçeneğim yoktu. Ardı arkası kesilmeyecekti; şantaj yapmayı ve tehditler savurmayı sürdürecekti."

"Maskeyi nereden buldun?" diye sordu Erika.

"Soho'daki ikinci el mağazalarının birinden aldım," dedi Charles. Kafasını önüne düşürüp ağlamaya başladı.

"Tek sorun şu ki, Charles, Noel arifesi için bir tanığın var," dedi Erika. Adam başını kaldırıp ona baktı. "Marissa'nın öldürüldüğü ânın güvenlik kamerası kaydından tam on bir dakika önce Kuzey Londra'daki bir benzin istasyonunun pompa alanında güvenlik kamerasına takılmışsın. Burada olmanın imkânı yoktu."

Tekrar Elsa'ya baktılar.

"Kimse doksan yedi yaşındaki bir ihtiyarın genç ve güçlü kuvvetli bir yirmi ikiliği öldürebileceğine inanmaz," dedi Elsa suratında pis, sinsi bir gülümsemeyle onlara bakarak. Bir anda odada soğuk rüzgârlar esti.

"Yaptığını itiraf mı ediyorsun?" diye sordu Erika.

Elsa gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı.

"Otopsi Marissa'nın özel bir tür meyve bıçağıyla öldürüldüğünü ortaya koydu. Yirmi santim uzunluğunda, ucu girintili çıkıntılı bir bıçak," dedi Erika. "Polis arama izniyle gelip evini aradığında memurlarımdan biri anlatılan bıçağın tıpatıp aynı-

sını buldu... Kıymetli eşya sınıfında olmadığından sana haber vermediler. Bıçağı yıkadığından eminim ama modern adli tıbbın minicik bir örnekten neler çıkarabildiğini duysan şaşarsın. Bıçakta Marissa Lewis'in kemiğinden ve kanından mikroskobik miktarlarda bulduk..."

Elsa'nın suratındaki gülümse artık silinmiş ve dehşetten ağzı bir karış açık kalmıştı. Erika konuşmayı sürdürdü. "O kadarla da kalmadı. Bıçağı Marissa'nın vücudundaki kesik ve yarıklarla eşleştirmeyi başardık. Evinden alınan bıçağın cinayet silahı olduğu kesinleşti. Ayrıca Marissa'nın evinin karşısında bulunan ve cinayet ânını kayda alan güvenlik kamerasını incelemek için en son teknolojiden faydalandık. Boyunu gaz maskeli karaltının boyuyla eşleştirebiliyoruz."

"Hayır... Hayır!" diye bağırdı Elsa.

"Yapbozun son parçasını aynı zamanda en iyisi olduğundan en sona bıraktım. Noel arifesinde Brockley'de trenden indiğinde o elmas küpeler Marissa'nın kulağındaydı," dedi Erika sehpanın üstünde açık duran kutuya işaret ederek. "Jeanette Walpole, Marissa'nın kulağında olduklarını doğruladı. Biz de yine Brockley istasyonundaki güvenlik kamerası kayıtlarından, Marissa'nın üstgeçidin dibinde iki sarhoş delikanlıyla konuştuğunu gördük. Yılışık tiplerdi ve onunla konuşmaya çalışıyorlardı. Hiç şüphesiz arkadaşlarına göstermek için onunla bir *selfie* çektirmek istediler."

Moss dosyadan bir fotoğraf daha çıkardı. Bu Marissa'nın iki delikanlıyla çektirdiği *selfie*ydi. Epey yüksek çözünürlüklüydü. Küpelerin Marissa'nın kulağında olduğu rahatlıkla görülebiliyordu.

"Bu fotoğraf Marissa ölmeden yaklaşık on beş dakika önce çekildi," dedi Erika. "O gün sizin de söylediğiniz gibi küpelere DNA testi yaptık. Eser miktarda tere ve yağa ek olarak kanla kaplıydılar. Çıplak gözle bakıldığında tertemiz görünebilirler ama biz nesnelerin üzerindeki kan lekelerini görünür kılan, Luminol diye bir kimyasal kullandık. Muhtemelen polisiye diziler-

de görmüşsündür. Doğru ışık altında masmavi parlar. Yapılan testler sonucunda iki küpenin de kanla kaplı olduğunu tespit ettik. Alelade bir kesikten olamayacak kadar çoktu. Marissa'yı sen öldürdün, Elsa. Meyve bıçağınla boğazını deştin ve Marissa orada öylece yatmış, son nefesini verirken elmas küpeleri çıkardın."

O anda zil çaldı ve ardından kapı açıldı. Peterson, McGorry ve üniformalı üç polis memuruyla birlikte oturma odasına girdi. Erika onlara bakıp başıyla onayladı. Elsa koltuğunda arkasına yaslandı. Suratı âdeta çökmüş, kül gibi olmuştu. "Hayır... Hayır..." dedi kurbağalarınkini andıran bir sesle ama az evvelki küstahlığından da özgüveninden de eser kalmamıştı.

"Elsa Fryatt, sizi Marissa Lewis cinayetinden tutukluyorum. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz ama sorgunuz sırasında bahsetmediğiniz bir konuyu mahkemede gündeme getirmeniz hâlinde savunmanız zarar görebilir. Söylediklerinizi mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Ayrıca uluslararası savaş suçları mahkemesinden bir avukatın ve Alman hükümetinin Mauthausen-Gusen toplama kampında gardiyan olarak çalıştığınız dönemle ve İkinci Dünya Savaşı esnasında insanlığa karşı işlediğiniz suçlarla ilgili olarak sizinle konuşmak istediğini iletmeyi görev bilirim."

Bayan Fryatt başını kaldırıp ona dik dik baktı. Ardından sehpanın üstünde duran altın rengi mektup açacağını kaptığı gibi Erika'ya doğru atıldı. Peterson koştu ve bıçağın Erika'nın suratına saplanmasına ramak kala Elsa'nın bileğini havada yakaladı.

"Siyah eller. Çek o pis, siyah ellerini çek," diye tıslադı Elsa. Gözleri nefretle ışıldıyordu. Peterson mektup açacağını zorla elinden aldı, kollarını iki yanına mıhladı ve McGorry kadının ellerini arkasından kelepçeledi. Elsa başını kaldırıp Erika'ya baktı. "Asla anlamayacaksınız. O günlere geri dönsek yine aynısını yapardım."

"Götürün şunu," dedi Erika. Peterson, Elsa'yı oturma odasından çıkarıp dışarıda beklemekte olan polis aracına götürdü.

KAPANIŞ

Erika, Moss, Peterson ve McGorry, Elsa ile Charles'ın evin önünde bekleyen iki ayrı polis aracına bindirilişini izlediler. Elsa'nın içinde bulunduğu araç oradan ayrılırken kadın dimdik oturmuş, başını kaldırmış, dosdoğru önüne bakıyordu. İkinci aracın içindeki Charles ise koltuğa yığılmış, kafasını önüne eğmiş, ağlıyordu.

Sokağın karşısındaki komşuları evlerinin kapılarına ya da bahçelerine çıkmıştı. Diğerleriyse olan biteni tül perdelerin ardından izliyordu.

"Bunca zamandır hem bir katilin hem de bir Nazi savaş suçlusunun yanı başında yaşadıklarını bilseler acaba ne düşünürlerdi," dedi McGorry.

"Şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklarından eminim. Üstelik kadın tepeden tırnağa Marks and Spencer giyiniyordu," dedi Moss. "Bu birçok günahı örter."

Erika gülümsedi.

"Şimdi ona ne olacak?" diye sordu McGorry.

"Yaşı geçkin olmasına rağmen onu Marissa'nın cinayetinden mahkemeye çıkarmak için bastıracağız," dedi Erika. "Charles ise cinayete yardım ve yataklıkla itham edilecek. Beni asıl meraklandıran diğer suçlamalar. Tarihi savaş suçları. Savaş esnasında yaptıklarının bedelini ödeyecek kadar uzun yaşamasını istiyorum."

"Umalım da hapishanede çürüdüğü upuzun bir ömrü olsun," dedi Peterson.

Derken kaldırıma siyah bir panelvan yanaştı ve içinden inen adli tıp memurları çabucak işe koyuldular. Erika bir sigara çıkarıp yaktı. Peterson, Moss'a bir bakış attı.

"Hadi, John," dedi Moss. "Gidip birer kahve alalım."

McGorry, "Şu saate kadar iki tane içtim bile..." diyecek olsa da Moss'un bakışını görünce kadının peşi sıra bahçeden çıktı.

Peterson ağırlığını bir ayağından ötekine verip Erika'ya baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Erika.

"Ne?"

"Elsa ve söylediklerinden ötürü."

"İnsan ırkçılığa hiç alışamıyor. Hep orada. Şekli ve sureti değişse de her gün karşımıza çıkıyor..."

Erika başıyla onayladı ama ne diyeceğini bilemedi.

"Bir süredir seninle konuşmak istiyordum. Başka bir konuda. İşle ilgili değil," dedi Peterson.

"Konu nedir?"

"Sana hemen Kyle ve Fran'den bahsetmeliydim... Gece kulübüne gittiğimiz gece söylemeye çalıştım ama... tırstım."

"Onca beklenmedik olaydan sonra, baba olduğun gerçeği gözüme artık o denli şok edici görünmüyor."

"Böyle söyleyince..." dedi Peterson.

"Senin için mutluluktan havalara uçtuğumu söyleyemeyeceğim, James ama o günler de gelecek," dedi Erika.

"Tamam."

"Hep çocuk isterdin ve boklu bez değiştirme zahmetine girmeden çocuk sahibi olmayı başardın..."

Peterson başını iki yana salladı.

"Pardon, öyle demek istememiştim," diye ekledi Erika.

"Sorun değil. Ne demek istediğini anladım." Peterson, Erika'ya gülümsedi. "İyi miyiz? İyi olabilecek miyiz?"

"Evet. Olabiliriz," dedi Erika. Peterson'ın telefonu çalınca derin bir oh çekti. Peterson telefona bakması gerektiğini işaret etti. "Kahvecide buluşur muyuz?"

Erika başıyla onayladı ve onun yanından uzaklaşırken suratında kocaman bir gülümsemeyle telefona yanıt verişini izledi.

Bahçe kapısının yanında durup sigarasını içti. Bir vakayı daha çözdüğü için benliğini saran mutluluğa ve rahatlamaya teslim oldu. Başını önüne eğip de yerde dört sigara izmariti görene dek orada ne kadar kaldığını bile anlamadı.

"Canı cehenneme," dedi kendi kendine. "İnsan her gün Nazi savaş suçlusu bir katil yakalamıyor." Sigara paketini çıkarıp bir tane daha yaktı. Üniformalı polis memurlarından biri evden çıkıp ona doğru yürüdü.

"Böldüğüm için özür dilerim, han'fendi. Katilin giydiği kabanı birkaç döşemenin altına tıkıştırılmış hâlde bulduğumuzu düşünüyoruz. Yanında bir de gaz maskesi var. İkisi de kana bulanmış gibi görünüyor."

"Bir saniye sonra geliyorum," dedi Erika. Polis memuru eve geri dönerken Erika başarısının keyfini sürmek için kendine biraz daha zaman tanıdı. Civardaki ağaçlardan birinin tepesinde bir kuş ötüyordu. Erika yumuşacık sesin tadını çıkararak başını kaldırıp parlak göğe baktı. Henüz yaktığı sigarasından uzun bir nefes aldı ve ardından ayakkabısının tabanıyla söndürüp gerisin geriye pakete koydu.

Ardından o da eve doğru yürümeye koyuldu.

TEŞEKKÜRLER

Oliver Rhodes'a, Claire Bord'a ve Bookouture'daki harika ekibe teşekkür ederim. Ayrıca polis prosedürleri hakkındaki geri bildirimleri ve tavsiyelerinden ötürü Rebecca Bradley'ye de teşekkür etmeliyim. Gerçeklerden sapmalar tamamen bana aittir.

Harika menajerim Amy Tannenbaum Gottlieb'e, son birkaç ayda bana böylesine nezaket ve zekâyla rehberlik ettiği için teşekkür ederim. Ayrıca en az onun kadar muhteşem olan Danielle Sickles ve The Jane Rotrosen Agency'ye de teşekkürü bir borç bilirim.

Sevgisi, desteği ve gaz maskesi çizimi için kayınvalidem Vierka'ya teşekkür ederim. Beni gururlandırdın ve tüyler ürpertici bir çizimle çıkageldin. Koca bir teşekkür de bitmek bilmeyen taslakları okuduğu ve çılgın yazar hâllerime katlandığı için kocam Ján'a. Yazar eşlerine verilen bir edebiyat ödülü olsaydı her yıl kazanırdın. Ayrıca koşulsuz şartsız sevgileri ve günlerimizi neşeyle doldurup aydınlattıkları için Riky ve Lola'ya da teşekkür ederim.

Ve son olarak siz, muhteşem okurlarıma, dünyanın dört bir yanındaki harika kitap gruplarına, kitap bloggerlarına ve eleştirmenlerine. Bir yazar, okurları olmadan bir hiçtir. Teşekkür ederim.

MÜKEMMEL CİNAYET İÇİN KUSURSUZ BİR PLANIN OLMALI

Bir anne, buz gibi bir sabaha uyandığında kızının kanlar içindeki cesedini yolun üzerinde donmuş hâlde bulmuştu. Kurbanın kapısının önünde kim böyle vahşi bir cinayet işlerdi ki?

Sinirlerini fazlasıyla yıpratmış bir davayı henüz noktalayan Dedektif Erika Foster, zorunlu bir izindeydi. Fakat yeni vakanın ayrıntılarını öğrendiğinde, her ne kadar hazır olmadığını bilse de soruşturmayı üzerine almak zorunda hissetmişti.

İşe koyulur koyulmaz, kadının öldürüldüğü sakin Güney Londra banliyösünde başka saldırı ihbarları olduğunu öğrendi. Hepsi gaz maskesi takan, siyahlara bürünmüş biri tarafından gerçekleştirilmişti ve dehşet verici bir detay, bu saldırılarla kurbanı birbirine bağlıyordu.

Erika, katilin ürkütücü imzasının peşine düşmüştü. Genç ve güzel kadının ölümünü çevreleyen sırlar ağını çözmeye çalıştıkça, vaka daha da karmaşık bir hâl alacaktı. Ve tam da tüm parçaları bir araya getirmeye başlamışken, acı dolu hatıralar peşine düşecekti. Erika acele etmeliydi çünkü bu sefer kendi çevresinden biri de tehlikedeydi.

Çeviren: Aslı Dağlı

www.yabancıyayinlari.com

YABANCI

9 786257 550994

/yabancıyayınları